M.T. EDVARDSSON

BİR AİLE TRAJEDİSİ

MARTI

M.T. EDVARDSSON

BİR AİLE TRAJEDİSİ

Bir Aile Tradejisi
Özgün Adı: A Family Tragedy
M. T. Edvardsson

Editör : Sibel Çelik
Çeviren : Nalan Uysal
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Ali Özer

Türü : Psikolojik Gerilim
Kitap No : 2642

1. Baskı: Mart 2024
ISBN: 978-625-366-137-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Mattias Edvardsson, 2021
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ajans Letra tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

M.T. EDVARDSSON

BİR AİLE TRAJEDİSİ

Çeviren: Nalan Uysal

MARTI

Kajsa, Ellen ve Tove için
Daima.

Olay Yerine Ulaşan İlk Ekip

Devriye görevindeki memurlar Larsen ve Hemström, Lund'daki evde yaşayan adamın işe gelmediğinin bildirilmesinin ardından eve doğru yola çıkıyoruz.

Büyük tuğla ev ana yoldan geride, araba yolunda park halinde bir Tesla var. Demir kapıdan bahçeye girip, zili çalıyorum, Memur Hemström ise sistemde araç plakasını kontrol ediyor.

Kapıdaki camdan içeriye bakıyorum. Girişteki holde asılı kabanlar ve ceketler var. Yerde duran bir rafta birkaç çift ayakkabı görünüyor. Zili defalarca çalıyorum ama kapı açılmıyor.

Hemström'le birlikte evin etrafında dolaşıyoruz. Evde kimse olmadığını düşünüyoruz. Işıkların hiçbiri yanmıyor, tüm jaluziler kapalı ama mutfak pencerelerinden birinin alt tarafının aralık olduğunu fark ediyorum.

Çiçek tarhına girip pencereden içeriye bakabilecek kadar uzanabilmek için Memur Hemström'ün yardımıyla birkaç ağaç dalını kenara çekiyorum. Fenerimi içeriye çevirdiğimde gördüğüm mutfak derli toplu. Tezgâhın üzerinde iki kadeh var, sandalyelerden birinin arkasına siyah bir hırka asılmış.

Feneri mutfak zeminine doğru tutunca, masanın yanında neredeyse yüzüstü pozisyonda yerde yatan biri olduğunu fark ediyorum. Sadece siluetini görebiliyorum, yüzü diğer tarafa dönük. Belki dikkatini çekebilirim düşüncesiyle pencereye vuruyorum ama tepki göstermiyor.

Memur Hemström telsizden anons geçiyor, bir kişiyi bulduğumuzu ancak iletişim kuramadığımızı bildiriyor; inceleme yapmak için eve girme talimatı alıyoruz.

Ön kapıdaki camı kırıyorum, elimi içeriye uzatıp kilidi açıyorum. Eve girerken Hemström hemen arkamda. Fenerlerimizin ışığını etrafa tutuyoruz, duvarda ışığı açan anahtarı görünce basıyorum.

Doğruca ilerliyor, koridordan geçip, mutfağa giriyoruz ve evde başkalarının da bulunması olasılığına karşı polis olduğumuzu yüksek sesle söylüyoruz. Önümüzde, mutfak zemininde hareketsiz yatan bir kadın var. Memur Hemström ışık tutarken kadını kontrol ediyorum, öldüğü sonucuna varmam uzun sürmüyor.

Evin diğer yerlerini de aramaya karar veriyoruz. Memur Hemström salonu kontrol ederken ben de banyoların kapılarını, dolap kapaklarını açıyorum. Kayda değer bir şey yok.

Koridordaki merdivenden ikinci kata çıkıyoruz. Fenerimin ışığını ikinci katta gezdiriyorum, kapalı üç kapı var.

Memur Hemström banyoyu incelerken ben de ilk yatak odasına yaklaşıyorum. Kapı birkaç santimetre aralık duruyor, ayağımla itiyor ve feneri odanın içine doğru tutuyorum.

Jaluziler indirilmiş, tüm ışıklar kapalı. Duvar dibinde başlıklı bir yatak duruyor. Yatakta bir ceset daha var.

Rapor eden, Ludvig Larsen

KARLA

Ev kocaman. Kapıya giden kısa yolda durduğumda, çatıdan gökyüzü görünmüyor. Jaluziler kapatılmış, iki siyah kuş pencerelerden birinin önüne konmuş, aşağıya, bana bakıyor. Ön kapının iki tarafında birer bronz aslan var.

Burada sadece iki kişinin yaşadığına inanmak zor. Ama temizlik şirketinden Lena öyle söyledi. Yalan söylemesi için bir neden de düşünemiyorum. Linnégatan'daki konakta yaşayan müşterileri –Steven ve Regina Rytter'ı– tarif ederken gözleri tuhaf tuhaf oynamaya başlamış olsa da.

Zili çalmadan önce, telefonumdaki adresi tekrar kontrol ediyorum. Zilin *ding-dong* sesi evin içinde yankılanırken derin nefes alıyorum. Kapıyı bir adam açıyor, alakasız birkaç kelimeyi ağzımdan çıkarabilmek için boğazımı temizlemem gerekiyor.

"Doğru," diyor gülümseyerek. "Birini göndereceklerini duymuştum."

Şirketteki Lena haklıymış. Adam gerçekten de film yıldızı gibi görünüyor.

"Adım Karla," diyorum.

Anlaşılan berbat Norrbotten aksanımı gizleme çabalarım başarılı olmadı.

"Norrlandlı mısın?" diyor kırkını geçmiş, daha ellisine gelmediği belli olan adam.

"Ö'le," diyorum, biraz da alaycı; söylerken kelimeyi neredeyse yutuyorum çünkü kuzeyde öyle yaparız.

Yine de gülümsüyor, elimi samimi ve iyice kavrayarak sıkıyor.

"Steven Rytter," diyor. "Temizlik malzemelerinin yerini göstereyim."

Ayakkabılarımı rafa bırakıyorum ve duvarları aynalı, tavanı avizeli geniş koridorda peşi sıra gidiyorum. Mobilyalar rustik, eski; tavanlar yüksek ve devasa merdivenin tırabzanı belli ki elle oyulmuş zarif çiçeklerle kaplı.

"Ne kadar hoş bir ev," diyorum, anında pişman olsam da. Sonuçta buraya çalışmak için geldim, yoksa ne işim var!

Ama Steven Rytter yorumumu duymamış gibi. Başka bir odanın kapısını açıyor. Süpürgeler, elektrik süpürgesi ve paspaslar duvar boyunca yan yana duruyor, sıra sıra deterjanlar ve spreylerle birlikte.

"Bulamadığın bir şey olursa ya da herhangi bir şey bitecek olursa bana söylemen yeter, sonraki gelişine kadar halletmiş olurum. Pazartesi ve çarşamba günleri için anlaşmıştık, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. Pazartesi ve çarşambaları. Her defasında dört saat. Lena söylediğinde bana epeyce abartılı gelmişti, sonuçta kimin haftada iki defa temizlikçiye ihtiyacı olur? Ama şimdi, bu kadar büyük bir evin temizlenmesinin zaman alacağını fark ediyorum.

"Üniversite öğrencisi misin?"

Steven Rytter beni inceliyor, yüzünde hâlâ gülümseme var.

Aptalca belki ama birden ateş basıyor. Ben? Öğrenci? Gerçek oldu ya. Galiba yüzüme bakınca bile anlaşılıyor.

"Hukuk okuyacağım," diyorum; öylesine gururluyum ki sesimde böbürlenme var. "Bu sadece ek iş benim için."

Devletten tam burs almış olsam da, ders kitapları inanılmaz pahalı, ayrıca belli ki son yıllarda Lund'da emlak piyasası cidden çıldırmış. İnsanlar bir stüdyo daireye ayda on bin kron ödüyor. Yarı zamanlı iş bulmuş olmam büyük şans.

"Çok heyecan verici bir alan," diyor Steven Rytter. "Aslında ben de hukuk düşünmüştüm ama sonunda tıpta karar kıldım."

"Doktor musunuz?"

Steven Rytter başını aşağı yukarı sallıyor ve gülümsüyor. Gerçekten de *Grey's Anatomy* dizisinden çekilip çıkarılmış gibi görünüyor.

"Sen rahat rahat işini yap," diyor ve malzeme odasında beni yalnız bırakıyor.

Temizlik malzemeleri karşısında bir iki dakika öylece duruyorum. Bazılarını alıp inceliyorum; nasıl kullanıldığını ya da ne işe yaradığını bilmediklerim bile var. Ne kadar zor olabilir ki? Memlekette, dört yaşından beri evin temizliğine yardım ediyorum.

Bir kovaya doldurduğum fırça ve süngerleri koridora çıkardığımda, Steven Rytter'ı ön kapının önünde, elinde çekecekle yere çökmüş görüyorum.

"Tüm yerleri paspaslamamı ister misiniz?" diye soruyorum.

Bazı odalarda cilalı masif zemin döşemeleri var, neme dayanıklı olmayabilir.

"Ne istersen yapabilirsin," diyor Steven Rytter ayaklarını ayakkabılarına geçirirken. "Gerekli olduğunu düşünüyorsan paspasla."

Bu hafta temizliğe gittiğim diğer müşteriler tam olarak ne yapmam gerektiğini, en ince ayrıntısıyla tarif etmeye varacak kadar

titizdi; bazıları evlerinden, apartman dairelerinden çocuklarıymış gibi bahsediyordu ama Steven Rytter'ın ilgisiz olduğu bile söylenebilirdi. Bunu, tabii ki, sevmiştim. Burada haftada sekiz saat çalışarak kolayca para kazanmış olacaktım.

Steven Rytter ayağa kalkıyor ve gömleğini düzeltiyor. Bir an için göz göze geliyoruz ama anında başını çeviriyor ve boğazını temizliyor.

"Temizlik şirketi karım hakkında herhangi bir şey söyledi mi?"

Lena'nın çekingen yüzü gözümün önüne geliyor. Karısının adının Regina olmasının ötesinde bir şey hatırlamıyorum ama.

"Hayır, neden?"

Merdivene yöneliyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Yukarıda, yatağında yatıyor."

Söylediği çok tuhaf.

İlk basamakta duruyorum.

Steven Rytter elini tırabzana koymuş, bana doğru dönüyor. Film yıldızı görüntüsü artık o kadar belirgin değil. Başı öne eğik ve biraz içe dönmüş gibi.

"Karım rahatsız," diyor.

BILL

Daha önce kirayı hiç geciktirmemiştim. Diğer faturaları ara sıra geciktirebilirsiniz ama kiranın ve elektrik faturasının zamanında ödenmesi gerekir. Babamdan öğrendiğim bu.

Miranda bilse deliye dönerdi. Birkaç yıl önce bir icra dairesinden protesto mektubu gelmişti; sonuçta hata olduğu ortaya çıkmıştı ama Miranda dünyanın sonu gelmiş gibi davranmıştı.

"Herkesin becerebileceği bazı şeyler vardır," demişti. "Dakik olmak, akşam yemeği için teşekkür etmek ve parasını ödeyemeyeceğin şeyleri satın almamak."

Onunla geçmişlerimiz gerçekten çok farklıydı. Hayatta pek çok şey Miranda'ya çok basit geliyordu.

Järnåkra mahallesinde Karhögstorget caddesindeki bu iki odalı evi kiralayabilmemizi sağlayan oydu. Apartmanın dördüncü katında, Lund şehir merkezine yakın bir yerde.

Balkon kapısı açık şimdi ve güneş parlıyor, kucağımda laptopumla divanda oturuyorum. Banka hesabımı bir defa daha açıp yan yana dizilmiş sıfırlara bakıyorum.

Miranda olmasaydı muhtemelen kendimi Lund'da bulmaz-

dım. Burada doğmuş, burada büyümüştü; ailesi ve arkadaşları her zaman etrafındaydı ve başka bir yerde yaşamayı düşünemiyordu bile.

Benim çocukluğum oradan oraya taşınmayla geçti. Bir bana nerelisin diye sorarsa genellikle Östergötland'da bir kasabanın adını söylüyorum ama aslında sırf cevap verebilmek için çünkü gerçekte kendimi hiçbir zaman belli bir yere ait hissetmedim.

Lund'la da sağlam bir bağım olduğu söylenemez ama burası Sally'nin yuvası. Bir çocuk için köklerinin sökülmesinin ve başka yerlere sürüklenmenin ne demek olduğunu biliyorum. Sally'e bunu yapmak istemiyorum. Hiçbir koşulda. Lund'dan ayrılmayacağız.

Miranda'yla evlenecektik. Sally'e hamileyken ona evlenme teklif etmiştim ama düğün ertelendi. Miranda gösterişli bir davet verdiğimiz büyük, masal gibi bir düğün istiyordu ama yeterince paramız yoktu. Sonunda evlenmeye zamanımız kalmadı.

Uzun bir süre geçimimizi Miranda sağladı. Üniversitede sinema bölümündeydim, bir sinemada çalışıyordum ve çevrimiçi bir dergide birkaç inceleme yazısı ve eli yüzü düzgün bile sayılamayacak birkaç köşe yazısı yazmıştım. Neredeyse on yıl boyunca gişede oturmuş, bilet koçanı yırtmış ve renkli karton kovalara patlamış mısır doldurmuştum. Sinemada işler yolunda gidiyordu. Önce Pirate Bay, sonra Netflix ve HBO ile kıran kırana rekabette ayakta kalmıştık ama Miranda rahatsızlanınca, Sally'e bakmak için gece vardiyalarını sık sık reddeder olmuştum. Başlarda patronum anlayışlıydı, sempati gösteriyordu ama geçen kış hastalık izninden dönüşümün ardından, haklı olarak, çalışabileceğim vardiya bulmakta zorlanmaya başladı. Üç ay önce de işten çıkarıldım.

Kira ödemesi için protesto bir hafta önce postayla gelince paniğe kapıldım. O zamandan beri şehrin her yerini dolaşıyor, her-

kese iş aradığımı haber veriyorum. İş bulma kurumunda dosyamı takip eden görevli son derece samimi ve cesaret verici davransa da benim için iş bulabileceğinden çok şüpheliyim. Umutsuz vaka olduğumdan falan değil. Pek çok konuda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum, hizmet odaklı ve neşeliyim, ayrıca Miranda her ne kadar ellerimle iş yapmam gerektiğinde parmaklarımı batırdığımı söylese de elimi kirletmekten hiç korkmadım. Akşamları ve hafta sonları Sally'le evde olabildiğim sürece ne iş olsa kabul etmeye hazırım ama şehir en iyi notlara ve etkileyici özgeçmişlere sahip, karnı aç, genç üniversite öğrencileriyle dolu. İş bulma kurumu da eskisi gibi değil. Çoğu kişinin nihayetinde kendisinin iş bulduğunu bizzat görevli söylüyor. Her şey inisiyatif kullanmaya ve iyi bağlantılarının olmasına bakıyor. Bu yüzden oturmuş, yerel işletmeleri derlediğim Excel listemi kontrol ediyorum.

Sally okuldan geldiğinde, onun için yaptığım krepler hazır. Üzerlerine kalın bir tabaka halinde reçel sürüyor, sarıyor ve eliyle yiyor.

Karşısında oturuyorum ve ellerimle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Bir fikrim var," diyorum.

Sally dudaklarını yalıyor ama nasıl oluyorsa, kulaklarına kadar reçel bulaştırmayı başarıyor. Fazla paramızın olmadığını biliyor. Saklamaya çalışsam bile, durumu anlayabilir. Haftalardır McDonald's'a gitmedik, buzdolabında çikolatalı süt yok. En son sinemaya gidişimizin üzerinden iki ay geçti.

"Belki bir odamızı tutacak birini bulabiliriz diye düşündüm," diyorum ellerimi masadan çekip dizlerime koyarken. "Sadece yaz için, belki."

"Oda nasıl tutulur ki?"

"Öyle değil, tutmak derken yaşayacak yere ihtiyacı olan birinin kiralamasını kastettim. Belki bir öğrenci kiralar?"

"Burada mı yaşayacak?" diye soruyor Sally. "Bizimle?"

"Evet, mutfağı ve banyoyu bizimle ortak kullanır. Zaten her gece benimle uyuyorsun, eşyalarını da taşıyabiliriz diye düşündüm. Kısa bir süre için. Belki sadece bir yaz boyunca."

Aslında olabilecek en kötü dönem bu. Öğrencilerin pek çoğu haziran ayı başlarında Lund'dan ayrılıyor. Çoğu yaz döneminde kaldığı öğrenci konutlarına kira ödemek zorunda değil. Ama bekleyemem.

Sally krepin son parçasını ağzına tıkıyor. "Odayı vereceksek, o zaman kesinlikle kiracının kız olması gerek."

"Kız mı?"

Krepi ağzı açık çiğniyor. "Evet, annem gibi."

Midem düğümleniyor, gözlerim gözyaşlarıyla yanıyor. Ben ki hiç ağlamam.

Miranda da ben de duygular konusunda hiç iyi olamadık. Hastanedeki ilk randevusundan eve döndüğünde, Sally uyuduktan sonra, tam burada, mutfakta oturmuştuk. Miranda verilere odaklanarak, duygularını hiç belli etmeden, doktorların şüphelerini anlatmıştı. Soğuk algınlığından bahsedermiş gibiydi. Başlarımızı karşılıklı bir aşağı, bir yukarı sallıyorduk; sükûneti bana da bulaşmıştı ve birbirimize her şeyin yoluna gireceğini söylemiştik.

Ardından yaşadıklarımız boyunca bu dengeyi korumayı başaramasaydık eminim Sally açısından her şey çok daha kötü olurdu. Cenaze töreninde bile kontrolümü kaybetmedim.

Ama şimdi yaşadığımız daireyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olunca, kendimi daha fazla tutamıyorum. Sandalyemden hızla kalkıyorum ve aceleyle banyoya giderken yüzümü Sally'den saklıyorum.

O akşam daha geç saatlerde Facebook'ta ilanı paylaşıyorum. *Kiralık oda, kısa süreli.*

Sally, her zaman olduğu gibi, gece odama geliyor. Gece yarısından hemen sonra ayaklarını sürüklemesine uyanıyorum. Tek kelime söylemeden yatağın Miranda'ya ait olan tarafına giriyor ve hemen sonra örtünün altında eli elimi buluyor.

"Baba?"

"Buradayım," diye fısıldıyorum. "İyi uykular tatlım."

"Tamam," diyor Sally her defasında.

Avucumun içinde elinin gevşemesi ve nefes alıp verişinin yavaşlaması uzun sürmüyor.

Benim için önemli olan tek şey Sally'nin kendini güvende hissetmesi.

JENNICA

Cuma gününün indirimli içki saatinin tadını çıkaran neşeli kalabalık Stortorget'in avlusunu tıka basa doldurmuş. Aklım neredeydi? Burada tanıdık bir yüzle karşılaşma olasılığı en basit ifadeyle yüzde yüz.

Restorana doğru son birkaç adım kalmışken, avludaki barı çevreleyen şemsiyelerin altında onu görmeye çalışıyorum. Beş yıllık Tinder üyeliği sonunda şunu öğrendim: sorulacak soru acaba fotoğraflarındakinden *farklı görünüyor mu* değil, acaba fotoğraflarındakinden *ne kadar* farklı görünüyor olmalı.

Girişin hemen dışında, kaldırımda durmuş, dudak parlatıcımı bulmak için çantamı karıştırırken bir el koluma dokunuyor.

"Jennica? Selam!"

Fotoğraflarında alışılmadık ölçüde dürüstmüş meğer.

Kırk yedi yaş erkeklerin çoğu ekmek somunu gibi göbeği olan yarı kel insanlar. Hem şaşkınım hem de hoşuma gitti.

"İçeriye oturmamızda sakınca var mı? Daha rahat olur diye düşündüm."

Özgüven dolu gülümsemesine karşı koymak zor.

Restoranda yaz nedeniyle ağırlaşan havayı soluyarak, birlikte arka taraftaki bir masaya geçiyoruz; gerçek bir beyefendi gibi sandalyemi çekiyor. Geçen hafta sonu çıktığım yirmi sekiz yaşındaki IT uzmanıyla karşılaştırdığımda fark çok belirgin.

"Bunu söylediğim için lütfen kusura bakma ama gerçekten çok rahatladım." Ceketini sandalyesinin arkasına asıyor ve karşıma oturuyor. "Tinder söz konusu olunca kiminle karşılaşacağını asla bilemiyorsun. O kadar çok Photoshop, hatta başka kim bilir neler kullanıyorlar ki."

"Bunu söylemen gerçekten çok hoş. Ben de aynısını düşünüyordum."

Gülüyor.

"Bir anlaşma yapalım mı?" diyor kocaman, kıllı elini masadaki çatal bıçağın yanına koyarken. "Benim için işe yaramaz diye düşünecek olursan, başlangıçlardan sonra kalk ve lavaboya git. Seninle tekrar iletişim kurmaya çalışmam, hatta incinmem de. Yani aslında, çok incinirim tabii, ama duygularımı kendime saklayacağıma söz veriyorum."

"Aynen," diyorum. "Başlangıçlardan sonra, yemeğin ortasında, ne zaman istersen. Kalkıp gidebilirsin. Alınmam, söz veriyorum."

Göz kırpıyorum.

Elini masadan çekmiyor.

"Affedersin," diyor. "Kendimi tanıtmadım. Steven."

"Jennica." Başımı aşağı yukarı sallıyorum, şapşalca kıkırdamama engel olamıyorum. "Seksi İngiliz aksanın olacağını düşünmüştüm."

"Kesinlikle aksanlı konuşabilirim," diyor Steven ağır bir aksanla. "Annem İskoç. Babam adımı Stefan koymak istemiş ama annem söylemekte zorlandığı için Steven olmuş."

Şansa bak.

"Annemle babam da benzer bir anlaşma yapmışlar. Babam adımın Jenny olmasını istiyormuş ama annem tercihini Annica'dan yana kullanmış."

"Şahane," diyor Steven. "İkimiz de uzlaşmanın sonucuyuz. İnsanların anlaşmaya varması harika değil mi?"

Ağzımı açmamak için kendimi zorluyorum.

Zihnimde bu konuda verebileceğim uzun bir söylev var. Konu uzlaşma olduğunda annemin, diğer pek çok kadın gibi, nasıl oluyorsa her zaman bir şekilde kısa çöpü çektiği hakkında.

Gülümsüyorum ve bu söylev için daha iyi bir fırsatın doğmasını diliyorum.

"En azından bir ortak noktamız var. Daha beteri de olabilirdi."

Steven gülüyor. Menüye göz atıyor ve hızlı bir kararla balık tercih ediyor.

"Ben pançeta yemeyi düşünüyorum," diyorum.

Steven başını iki yana sallıyor.

"Zor bir yemek. Etin kalın ve sulu olması gerekir. Çoğu mutfakta bonfile ya da kontrfile pişirebiliyorlar. Burada pançeta yeme riskini almazdım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Tercih senin elbette," diye devam ediyor. "Ama sonra sert bir parça eti testereyle kesmeye çalışıp şikâyet etme. Seni uyarıyorum."

Bu dobra karakterinden hoşlandım. Ne düşünüyorsa onu söylüyor. Dahası, neden bahsettiğini biliyor gibi.

"O zaman ben de balık deneyeyim," diyorum.

Steven gülümsüyor, halinden memnun.

"Ve şarap," diyor Steven.

"O konudaki tercihin nedir?" diye omuz silkiyorum.

"Beyaz? Alkol oranı yüksek mi olsun?"

Yüksek sesle gülüyor. Garson bize şaşkınlıkla bakıyor.

"Pouilly-Fumé olabilir belki?" diyor Steven.

Sanki bir at ırkının ismi gibi ama yemeği zaten ısmarladığımıza göre sorun yok. "Mükemmel," diyorum.

Garson siparişimizi not alırken iki, belki üç saniyelik bir sessizlik oluyor; bu süre aklıma gelen ilk soruyu pat diye soruvermeme neden olacak kadar acı verici ölçüde uzun.

"Pekala, doktor musun?"

Bu soruma karşılık ne iş yaptığımdan bahsetmemi bekleyeceğini düşünürsek, benimkisi çok aptalca bir soru.

"Pediatristim," diyor Steven. "Uzmanlığımı almadan önce Güney Afrika'da Sınır Tanımayan Doktorlarla birlikte çalıştım. Öylesine büyük sıkıntıları görmek çok acı vericiydi ama aynı zamanda o çocukların gözlerindeki samimi, saf neşe de muhteşemdi. O zaman çocuklarla çalışmaya devam etmeye karar verdim."

Yaratıcı bir cevap bulamıyorum; "Ne güzel," diyorum.

"Bana kendinden bahset," diye gülümsüyor Steven. "Çok merak ediyorum."

Ne diyebilirim? O Afrika'da açlık çeken çocukları kurtarırken ben iş bulma kurumuna kayıt yaptırmamak için gündüzleri öğrenciymiş gibi davranıyor, her gece telefonda falcı numarası yapıyorum.

"Hâlâ öğrenciyim," diyorum peçeteyle oynayarak. "Şu sıralar uluslararası kalkınma okuyorum. Yurt dışında, belki kâr amacı gütmeyen bir organizasyon ya da o tarz bir yer bünyesinde bir şeyler yapmayı düşündüğüm zamanlar ilgi duymaya başlamıştım ama artık o kadar emin değilim."

"İlginç," diyor Steven.

Etkileyici gözleri var, derin ve soluk mavi, neredeyse şeffaf.

"Daha fazlasını öğrenmek istiyorum," diyor. "Sen kimsin? Tinder profilinin ardındaki insan kim?"

Gülüyorum.

"Hadi ama," diyor Steven. "Ben oyunlarla, o tür saçmalıklarla zaman harcamak için fazla yaşlıyım."

Bu söylediğinin kulağa hoş geldiğini inkâr edemem.

"Yani, daha otuz bile olmadım, o yüzden galiba hâlâ kim olduğumu anlamaya çalışıyorum."

"Bunun yaşla hiç ilgisi yok," diyor Steven. "İnsan kim olduğunu merak etmekten asla vazgeçmez."

"Belki öyledir. Ama şimdilerde özellikle daha belirgin hale geldi. Arkadaş çevremde aile kurmamış, kariyerini belirlememiş tek kişi benim. Sanırım otuz yaş krizi yaşadığımı söyleyebiliriz."

En azından kimse beni kendimi olduğumdan farklı göstermekle suçlayamaz. Tele pazarlama kariyerimin çayır sineğinin ömründen uzun olmamasına şaşmamalı.

"Otuz! O kadar genç olmayı hayal edemiyorum," diyor Steven. "Şaka bir yana, nasıl olduğunu hatırlıyorum. Otuz yaşıma kadar doğru düzgün bir ilişkim bile olmamıştı. Hayatım derslerle ve öğrenci birliğinin işleriyle geçmişti. Bir gün benden başka herkesin hayatını kurduğunu ve yetişkin olduğunu fark ettim. Ayağı yere basmayan bir tek ben kalmışım gibi. Epeyce ağır gelmişti."

"Kesinlikle!"

Gerçekten de anlıyor. Garson balıklarımızı getirirken şerefe kadeh kaldırıyoruz.

"Geçen hafta inanılmaz bir kitap okudum," diyor Steven kadehini bırakmadan. "Yılanbalıkları hakkında üç yüz sayfa. Yılanbalığı ilgimi çekmez diye düşünürdüm ama, ne diyeyim, yanılmışım."

"*Yılan Balığının Kitabı*'nı mı okudun? Ben de okudum! Harika kitap, değil mi?"

"Büyüleyici olmanın bile ötesinde. Yani, yılan balıklarının

Sargasso Denizinde dünyaya geldiğini herkes bilir ama çok daha fazlası da varmış. Ne büyüleyici hayvan!"

"Değil mi?"

Kendimi çimdikleyeceğim neredeyse. Kitaplardan bahseden biriyle buluşmadayım! Böyle bir şey en son ne zaman olmuştu?

"Bu ne demiştin?"

Çatalımla tabaktaki beyaz balığı dürtüklüyorum.

"Berlam balığı," diyor Steven.

Gözlerinin içine bakıyorum.

"O kadar da gizemli değillerdir muhtemelen?"

"Hiç değil," diyor kocaman bir lokma alırken.

Sanki ağır çekimde gibi. Yiyeceğini ağır ağır çiğneyen güçlü çenesinde bir şeyler var. Bakakalıyorum.

"Ne?" diye gülüyor Steven ve ağzını peçeteyle siliyor. "Ne oldu?"

"Hiç."

Ben de gülmeden edemiyorum.

Ama gerçekten de ne olduğunu bilmiyorum.

Berlam balığımızı bitirinceye kadar küresel ısınmadan, Greta Thunberg'e, Me Too hareketinden Bob Dylan'ın Nobel ödülü almasına kadar her türlü şeyden sohbet ediyoruz. Steven'ın pek çok konuda çok keskin fikirleri olsa da (küresel ısınmanın öncelikle BM ve Çin tarafından önlenmesi gerekir; Me Too hareketine en çok sistemik düzeyde ihtiyaç var ama kamuoyu tarafından yargılama yapılması kesinlikle uygun değil ve Bob Dylan dünyanın önde gelen rock şairi olsa da Nobel Ödülü gerçek kitaplar yazan gerçek yazarlara verilmeli), her defasında fikrimi söylememe fırsat veriyor ve düşüncelerini gözden geçireceğini söylerken son derece samimi görünüyor.

"Bana biraz izin verebilir misin?" diyor sandalyesini geriye iterken.

"Sorun değil. Anlaşma anlaşmadır."

Gülüyor ve köşede gözden kaybolurken telefonumu elime alıyorum. Tinder Central adını hâlâ değiştirmediğimiz Messenger grubuna buluşmanın nasıl gittiği hakkında kısa bir mesaj yazıyorum. Sonra ceketini de aldığını fark ediyorum. Birden kalbim küt küt atmaya başlıyor. Boynumu sağa sola uzatıp onu görmeye çalışıyorum.

Tüh. Tabii ki kararlaştırdığımız acil durum çıkışını kullandı. Bir kadeh şarabı bile doğru dürüst sipariş etmeyi beceremedim.

Mesajıma alkış ve dil çıkaran surat emojileriyle cevaplar gelmeye başladı. Her zaman olduğu gibi, sadece Rebecka aslında hepsinin bilmek istediğini sorma cesaretini gösteriyor.

Seks?

Güneş gözlüklü emojiyle cevap veriyorum.

"Diğer flörtüne mi mesaj atıyorsun?" diye soruyor Steven.

Ceketini omzuna almış, arkamda duruyor. Rahatlıyorum, telefonu yana koyuyorum.

"Birkaç kız arkadaşımın olduğu bir Messenger grubumuz var, buluşmaya çıktığımız zamanlarda her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mesajlaşıyoruz."

"Akıllıca," diyor Steven. "Bugünlerde ne kadar dikkatli olursan o kadar iyi."

Tinder Central'ın daha iyi günlerimden kalma bir grup olduğu acı gerçeğinden bahsetmemeyi beceriyorum. Buluşmalara giden sadece ben kaldım. Diğerleri gecenin bu saatinde muhtemelen koltuklarında uyukluyorlar.

"Tatlı?" diye soruyor garson ve ikimize de birer menü veriyor.

Okumaya çalışıyorum ama odaklanamıyorum.

"Geçen hafta neredeyse Tinder'ı silecektim," diyor Steven şişedeki son birkaç damla şarabı kadehime koyarken. "İyi ki biraz daha şans vermişim."

"Uzun zamandır kullanıyor musun?" diye soruyorum.

"Sayılmaz; epeyce kişiyle mesajlaştım. Ama buluştuğum bir avuç insan."

Bir avuç mu? Ne demek bu? Beş kişi mi? Tinder'da giderek genişleyen bir yaş skalasında adaylarla geçirdiğim yıllarımdan kesinlikle bahsetmemeliyim.

"Eskiden bu işler daha kolaymış," diyorum iç geçirerek. "Komşunun oğluyla evleniyor ya da anne babanın senin için birini seçmesini bekliyormuşsun."

Steven tatlı menüsünü kapatıyor.

"Lezzetli çok fazla seçenek var."

"Tinder'da mı?"

Güldüğünde ayakkabısının ucu ayağıma değiyor. Birbirimize bakıyoruz.

"Hanımefendi tatlı yerine bir içkiye ne der?" Dirseklerini sandalyenin arkasına koyarak geriye doğru yaslanıyor. "Daha samimi bir yer bulabiliriz."

"Peki...belli bir yer var mı aklında?"

"Seni evime davet etmek isterim," diyor Steven sandalyesinden kalkarak. "Çok güzel bir şişe Hennessy'im var. Kanyak içer misin?"

"Kesinlikle."

"Ama ne yazık ki bunu sonraya bırakmamız gerekecek. Yatak odası su aldı. Her yerde vantilatörler var ve ev toz içinde."

Tipik. Tinder'dan tanıştığım erkeklerin çoğu daha yemeklerini bile bitiremeden beni evlerine götürmek istediklerini söyler. Şimdi, gerçekten gitmek istediğim tek seferde de gitmemiz olası görünmüyor.

"Benim evim de uygun değil," diyorum elbisemi düzelterek. "Oda arkadaşımla anlaşmamız var. Eve erkek arkadaş getirmek yasak."

Beyaz yalandan başka bir şey değil aslında.

Kırk yedi yaşında bir pediatristi, Delphi'de öğrenci konutlarında, küçük açık mutfağıyla derme çatma öğrenci evime asla götürmem.

Steven ceketimi tutarken biraz üzgün görünüyor. Ufak tefek sırtıma koyduğu kocaman eliyle beni masaların arasında yönlendiriyor.

"Grand Hotel'e ne dersin?" diye soruyor.

"Olabilir."

Amcamın altmışıncı doğum gününden beri oraya gitmemiştim. Her zamanki Tinder erkeklerine göre bir yer değil.

Taş basamaklarda biraz yalpalayınca Steven refleks olarak kolumdan tutuyor. Solgun mavi gözlerinin tam içine bakıyorum ve karnımda bir kelebek hareketleniyor.

"Grand'e."

BILL OLSSON SORGU TUTANAĞI

Tam adınızı söyler misiniz?
Bill Stig Olsson.

Biraz kendinden bahset, Bill?
Otuz üç yaşındayım. Sinema ve kültürel çalışmalar alanında eğitim aldım, sekiz yaşındaki kızım Sally'le birlikte burada, Lund'da yaşıyorum.

Geçimini nasıl sağlıyorsun?
İnternet medya kanalları için epeyce yazı yazıyorum. Eskiden bir sinemada çalışıyordum ama geçen ilkbaharda ayrıldım.

Tüm gün ne ile meşgul oluyorsun şu durumda?
Bu yaz zamanımı çoğunlukla kızımla geçirdim. Sahile falan gittik. Bir gün 4-H çiftliğine gittik. Aynı zamanda iş de arıyorum ama kolay olmuyor.

Bugün burada olma nedenimizi biliyorsun, Bill. Lund'da Linnégatan'da bir evde iki kişi ölü bulundu. Bu konuda ne biliyorsun?
Yani, haberleri okudum tabii. Lund küçük bir yer, bu tip olaylar çok sık olmuyor.

Ölenlerin kim olduğunu ne zaman öğrendin?
Birkaç gün önce internette gördüm. Doğal olarak merak ettim.

Ölenlerin isimleri sana tanıdık geldi mi?
Yok, sayılmaz.

O halde Steven ya da Regina Rytter'ı tanımıyordun.
Hayır, hiç tanışmadık. En azından bildiğim kadarıyla öyle.

Linnégatan'daki evlerinde hiç bulunmadın.
Hayır. Dediğim gibi, kim olduklarını bilmiyorum.

İlk defa bir suçla ilgili olarak soruşturulmuyorsun.
Yok ama, *cinayet*! Ciddi olamazsınız!? Başka birine asla zarar veremem ben.

Ama ismin veri tabanımızda var, Bill. Parmak izlerin dosyalanmış. Bunu biliyor muydun?
Evet. Tabii ki.

O halde parmak izlerinin Rytter'ların evinde çeşitli yerlerde bulunmuş olmasını nasıl açıklarsın?
Ne? Hayır, bu doğru olamaz.

KARLA

Bu turuncu kulak tıkaçları hiç işe yaramıyor. Bütün hafta sonu gözümü bile kırpmadım. Nihayet bulabildiğim öğrenci yurdu hostel/eğlence merkezi karışımı bir yer, sürekli parti veriyorlar: günün her saati müzik ve bağrışma.

Pazartesi sabahı telefonumdaki alarm saat yedide çalıyor. Gözlerim yarı açık, gece boyu çalan müziğin uğultusu hâlâ kulaklarımdayken, caddenin karşısına geçip otobüs durağına gidiyorum. Güneş şehrin üzerine doğmuş, rüzgâr hırkamın içine geçiyor. Burası her zaman rüzgârlı sanki.

Otobüs yolculuğu en fazla on dakika sürüyor ama bu sürede şehrin neredeyse tamamını görebiliyorum. Dar, rüzgârlı ara sokaklar boyunca uzanan sıra sıra küçük evler; yüzlerce yıl önce inşa edilmiş çok hoş kamu binaları. Ve iki kulesiyle diğer her şeyi gölgede bırakan muhteşem katedral. Lund'da Harry Potter'ı çağrıştıran bir şey var.

Steven ve Regina Rytter'ın yaşadığı büyük eve gidiyorum. Yeniden temizlenmeye gerçekten ihtiyacı var mıdır? Oraya bir hafta önce ilk defa gittiğimde bile, gördüğüm çoğu evden daha temizdi.

Temizlik şirketinden Lena, neden haftada iki defa temizlikçiye ihtiyaçları olduğunu sorduğumda biraz mızıldanmıştı.

"Ne sıklıkla gitmemizi istediklerine müşteriler karar verir," dedi.

Ama gözlerinin sürekli bir o tarafa bir bu tarafa baktığı gerçeğini de saklayamıyordu. Belli ki, daha fazla soru sormayacağımın farkındaydı. Bu işi bulmak benim için çok büyük şans olmuştu ve tabii ki minnettar değilmişim ya da zorluk çıkarıyormuşum gibi görünmek istemiyordum.

Duraktan sonra epeyce yürümem gerekiyor. Büyük yeşil ağaçların altında ip atlayan çocukların doldurduğu bir okul bahçesinin yanından geçip, siyah demir bahçe kapısından içeri giriyor, sandaletlerimin altında çıtırdayan çakıl taşlı yolu yürüyorum. Alarmın şifresini girdikten sonra hole adımımı atıyor, tedirgin bir sesle kimse yok mu diye sesleniyorum. Cevap yok.

Üst kattaki tüm kapılar kapalı. Her şey son gelişimde bıraktığımda olduğu kadar temiz ve düzenli görünüyor. Üst kattaki banyodan başlıyorum, tuvalete, lavaboya ve bideye limon kokulu köpük sıkıyorum ve tam fırçalamak için dizlerimin üzerine çökmüşken bir şey duyduğumu sanıyorum. Bir ses. Belli belirsiz bir inleme sesi.

Ayağa kalkıyorum. Hiç kıpırdamadan kulak kabartıyorum. Fırçadan yerdeki fayansa su damlıyor.

"Buraya gel." Yatak odasından acıklı bir ses geliyor.

Fırçayı lavaboya bırakıp aceleyle gidiyorum.

"Merhaba, kusura bakmayın," diyorum.

Regina Rytter kadife başlıklı lüks yatakta kendi tarafında yatıyor. Jaluzi kapalı; içerideki hava kuru ve kötü kokuyor. Ağır ağır ve kelimeleri yuvarlayarak konuşuyor; ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum ama kötü görünüyor, sanki korkmuş gibi.

"Ben yeni temizlikçiyim," diye açıklıyorum. "Geçen hafta çarşamba günü tanışmıştık, belki de unuttunuz ..."

"Hayır, hayır, seni unutmadım."

Cam gibi gözleri şaşkınlıkla bakıyor. Teni kâğıt mendil gibi bembeyaz ve narin, her hareketi ona acı veriyor gibi. Çökmüş yanakları ve bitkin bakışları bana annemi hatırlatıyor.

"İlaçlarım. İlaçlarımı almam gerek."

Eli yorganın altından titreyerek çıkıyor ve komodinin üzerinde duruyor. Ona yardım etmeli miyim, bilmiyorum.

"Kusura bakma," diyor Regina zorlanarak doğrulup otururken. "İlaçlarımı almazsam kötü oluyorum."

Ona özür dilemesine hiç gerek olmadığını söylüyorum ve yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını soruyorum.

"Oh, yok, sen işine bak. Kocam her şeyin temiz ve düzenli olmasına çok önem verir."

Eline aldığı plastik bir ilaç kutusuyla oynuyor, şu bölmeli olanlardan.

"Sizi uyandırdıysam özür dilerim," diyorum, geri geri yürüyerek odadan çıkıp kapıyı kapatırken.

Günün geri kalanında, defalarca temizliğe ara veriyor, yatak odasından gelen seslere kulak kabartıyorum. Dört saat çalışıyorum. Kah süpürgeyle, kah elektrik süpürgesiyle yerleri süpürüyor, paspaslıyorum, kilimleri çırpıyorum, lavaboları ovalıyorum. Yatak odasından tek bir ses bile duymuyorum.

Bu zavallı varlığın nasıl bir hayatı var böyle? Yataktan çıkmaya gücün olmadıktan sonra, tavanda kristal avizelerin, tam da antika festivalinde yer alacak kadar göz alıcı büyükbaba saatlerin olsa ne fark eder? Bu güzel odalar, tüm bu süslü ve değerli eşyalar. Bu soğuk düzen. Gerçekten ne kadar anlamsız olduğu çok açık.

Gürültülü öğrenci yurduna döndüğümde hem zihnen hem de bedenen yorgunum. Varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım ağrıyor, zonkluyor.

Odada bir yatak ve sallanan bir sandalye var, başka da bir şey yok. Sandalyeye oturuyorum, dışarıya bakarken kola içiyorum. Anlaşılan yolun karşı tarafında bir ruh hastanesi var.

Çok geçmeden biri kapıma vurmaya başlıyor.

"Hey, Norrland!" diye sesleniyor biri.

Kapının kilidini açtığımda bir grup erkek odaya doluşuyor.

Pazartesi akşamüzeri olmasına rağmen kafayı bulmuşlar.

"Bu kadar sıkıcı olma," diyorlar. "Gel bizimle mutfakta takıl, bir şeyler iç."

"Hayır, yorgunum. Bütün gün çalıştım. Şimdi de derslerime bakmam gerek."

Nihayetinde kapıdan itip kakarak onları çıkarmak zorunda kalıyorum. Bağıra çağıra koridorda gözden kayboluyor, kendilerine rahatsız edecek başka birini buluyorlar.

Elimde laptopumla yatağa yayıldığımda gözlerim yanıyor ve çok geçmeden bulanık görmeye başlıyorum.

Okuduklarımın tek kelimesini bile anlamıyorum.

Bunu nasıl sürdüreceğim? İş, okul ve uykusuz kalmayı?

Belki de annem haklıydı. Burada çok uzun süre dayanamam.

Laptopu pat diye kapatıyorum ve yüzümü yastığa bastırıyorum. Kendimi çıplak hissediyorum. Battaniyeyi tutup üzerime çekiyorum.

Sanki kabuğum düşüyor, ardında erkenden büyümek zorunda kalmış on yaşında bir kız çocuğu bırakıyor. Annesinin arkasını – pek çok yönden– toplamak zorunda kalan, alışverişi yapan, çamaşırları ve bulaşıkları yıkayan kız çocuğu. Sır saklamayı erkenden

öğrenen. Ertesi sabah uyandığı zaman geriye nelerin kalacağını bilmeden her gece yatağına giren kız çocuğu.

Yumruklarımı sıkıyorum ve yastığı yüzüme bastırarak ağlıyorum. Annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor. Onu haklı çıkarmayacağım. Vazgeçmeyi kabul etmiyorum.

BILL

Sally divanda oturuyor, omuzları gergin, gözlerinde beklenti dolu bakışlar.

"Bu *Pop Star* yarışması elemesi değil biliyorsun," diyorum. "Bu insanların kalacak yere ihtiyaçları var."

Gözlerini deviriyor.

"Biliyorum baba. Ama iyi biri olması gerek."

Buna diyecek sözüm yok.

İlanı yayınladıktan sadece birkaç saat sonra mesajlar gelmeye başlıyor. İlk aday gelmek üzere yola çıktı bile.

"Bunu indirsek iyi olabilir," diyor Sally, divanın üstünde asılı fotoğrafı işaret ederek.

Sıkı Dostlar ve *Bir Zamanlar Amerika* posterlerinin yanından, Miranda bize bakıyor. Onu tanımayan biri ağzının kenarındaki kıvrımın gülümseme olduğunu muhtemelen anlamayacaktır ama cingöz bakışları kendini ele veriyor. İnsanlar ona hep çok sert olduğunu söylerdi.

"Gerçekten yapabilir miyiz?" diye soruyorum. "Annenin fotoğrafını indirebilir miyiz?"

Sally somurtuyor. Huysuzluk ettiği zamanlarda Miranda'ya fena halde benziyor.

Daha fazla tartışmaya zamanımız olmuyor çünkü zil çalıyor. Sally ellerini havada sallayarak hızla kapıya koşuyor. Girişte duruyorum ve derin derin nefes alıyorum. Hep utangaç biriydim, babamın deyimiyle, *ihtiyatlı*, özellikle de tanımadığım insanlar söz konusu olduğunda.

Sally ise ihtiyatlı olmanın taban tabana zıttı. Onu da annesinden almış.

"Selam! Hoş geldin!" diyor kapıyı sonuna kadar açarken.

Kapının diğer yanında, kâkülleri gözlerinin yarısına kadar inen bir genç kadın var.

"Selam," diyorum başımla selamlayarak.

Uzun tırnaklı, yüzüksüz narin elini uzatıyor. "Karla."

"Selam, Karla."

Tedbirli, neredeyse tedirgin bir hali var.

"Odayı görmek için geldim."

"Tabii."

Sally o kadar heyecanlı ki, yerinde duramıyor. "Norrland'lı mısın?"

"Evet, o kadar belli oluyor mu?" diye gülüyor Karla.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, üzerindeki boğazlı penye boğazını öyle sıkı sarıyor ki, bu yaz sıcağında nefes olması kolay olmasa gerek.

Sally'nin odasının kapısını açıyorum. "İşte, burası."

Mutfağı ve banyoyu istediği sıklıkta kullanabileceğini açıklıyorum. Elbette, bizim olmadığımız zamanlarda oturma odasını da kullanabilecek.

"Ama tabii biz olduğumuzda da," diyor Sally kesin bir dille.

"Doğru. Elbette. Kullanmak istersen."

Karla kâküllerini kenara çekiyor ve yeşil, kedi gözlerine ilk defa bakıyorum. Ufacık gülümsemesiyle, içimden bir ses etrafımızda olmasına alışabileceğimi söylüyor.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor Sally.

"Yirmi iki. Peki sen?"

"Sekiz."

Sally'i durdurmak mümkün değil; Karla'yı sorguya çekerken araya girme çabalarımda da başarılı olduğum söylenemez.

"Nerelisin? Neden buraya taşındın? Erkek arkadaşın var mı?"

Karla tekrar gülüyor ve biraz geriliyor.

"Bu kadar yeter," diyorum.

"Sorun değil," diyor Karla. "Boden'dan geliyorum, İsveç'in en tepe noktası ve buraya üniversite okumak için geldim. Ve hayır, erkek arkadaşım yok."

Bu son bilgiyi paylaşırken yüzü kızarıyor.

Şu anda nerede yaşadığını soruyorum. Boden'dan buraya yaşayacak bir yer ayarlamadan gelmemiştir herhalde, değil mi?

"Bir tür hostel," diyor; yüz ifadesinden oradan hoşlanmadığı belli. "Sanırım eskiden sığınmacılar için kullanılan bir merkezmiş."

Yerini tarif etmeye çalışıyor ama uzun zamandır Lund'da yaşamama rağmen şehri o kadar iyi bilmiyorum. Tekrar tekrar duyduğum bir söz var: Lund'a öğrenci olarak gelirsin ve sonunda ayrılamazsın ama hiçbir zaman *tam olarak* evin de olmaz.

"Lütfen babacım," diyor Sally yüksek sesle, sözde fısıldayarak; bir taraftan pantolonumdan çekiştiriyor. "Onu seçsek olmaz mı?"

Karla da ben de gülüyoruz. Elektrik ve su faturasının yanı sıra internet ve yirmi dört kanal televizyon yayın aboneliğinin de kiraya dâhil olduğunu açıklıyorum.

"Ancak ne yazık ki bekleyemeyiz. Hemen bir kiracı bulmamız gerekiyor."

"Bu akşam taşınabilirim," diyor Karla.

Sally neşeyle bağırıyor.

"İki aylık kira avans almam gerek," diyorum.

Bu beni kurtarır. İki aylık kira bizi en azından haziran ayında rahatlatır, sonraki fatura dönemine kadar da eminim iş bulmuş olurum.

"Ödeyebilirim," diyor Karla.

Sally keyifle el çırpıyor.

"Bir şey daha var," diyorum; işin bu yanını söylemeye hiç de hevesli değilim. Sally'i zaten tembihledim, durumu biliyor.

"Nedir?"

"Aslında buna iznimiz yok. Biri soracak olursa, odamızı kiraladığını söylememen gerekiyor."

Sally Karla'nın elini tutuyor.

"Yeni üvey annem olduğunu söyleyebiliriz."

JENNICA

Otel odasından önce benim çıkmamı kararlaştırıyoruz.

Grand'in göz alıcı merdivenlerinden seks sonrası dağınık saçlar ve aceleyle tazelenmiş makyajla inmek tuhaf bir duygu. Resepsiyondaki gençler alaycı gülümsemeleriyle, başlarıyla beni işaret ettiklerinde yürüyüşün utancı ikiye katlanıyor.

Gardımı indirme hissi güzel geldi. İlk buluşmalar her zaman sıkıntılıdır çünkü ne söylediğine ne yaptığına dikkat etmen gerekir.

Gözlerimi yerden hiç kaldırmadan aceleyle istasyona yürüyorum. Dört numaralı Norra Fäladen otobüsüne biniyorum ve Messenger'da Tinder Central grubuna kısa bir mesaj gönderiyorum.

Doktor mu? Hiç fena değil! Tekrar görüşmeyi düşünür müsün? diye cevap veriyor Emma bir dakika geçmeden.

Arkadaşlarımı seviyorum, kendimi bildim bileli tanıyorum onları ama son zamanlarda birini bulmak ve başımı bağlamak için ne yapmam gerektiği dışında bir şey konuşmadığımız için giderek uzaklaşıyorum.

Miranda nispeten genç bir yaşta evlenip çocuk sahibi olunca hiçbirimiz şaşırmadık. Daha anaokulundan beri kendi çekirdek

ailesini kurmak istiyordu. Ama diğerleri. Emma ve Tina. Hatta Rebecka! Aklınıza gelecek en çılgın parti kızlarıydı, umursamaz, sekse düşkün ve meraklıydılar. Ama yirmi beş yaş civarında hepsine bir şeyler oldu; öyle ani ve öyle büyük bir değişimdi ki yaşadıkları, bir şekilde ailelerinden miras aldıkları bir özellik olduğundan şüphelenmiştim. Küçük kasabada yetişmiş bir kızın doğuştan gelen güvenlik arayışı. O zamandan bu yana kendimi tam olarak grubun üyesiymiş gibi hissedemedim.

Göreceğiz, yazdım gruba.

Burada onlara en ufak bir ipucu bile vermeyeceğim. Ama içimde bir kıvılcım çaktı.

Steven Rytter, Tinder'da tanıştığım herkesten çok farklı. O liseden mezun olduğunda, tanıştığım tiplerin çoğu daha doğmamıştı bile. Ama bu kadar değil. Steven daha çok IQ, daha az testosteron denebilecek bir erkek. Hem *seks yapmak* hem de Lena Andersson'ın *Svenska Dagbladet*'teki son makalesi hakkında konuşmak isteyeceğim bir erkekle tanışmayalı asırlar olmuştu. İkisini aynı anda yapmaya gerek yoktu tabii.

Umudun şerefine! yazıyor Emma. Nazar değmesin anlamında üst üste geçmiş parmak emojisi gönderiyor.

Cevap yazmaya başlıyorum, siliyorum, tekrar deniyorum, tekrar siliyorum. Sonunda uğraşmamaya karar veriyorum.

Emma daha ilkokuldayken en iyi arkadaşım olmuştu. Dördüncü sınıfta birbirinin aynı arkadaşlık bilekliklerinden aldık ve sonsuza kadar arkadaş kalacağımıza yemin ettik. Şimdi birbirimizden uzaklaşmış olsak da, hayatlarımız çok farklı olsa da o arkadaşlık bilekliği önemli eşyalar kutumda hâlâ.

Eve gelir gelmez kendime suda çözünen ağrı kesici ve elektrolit kokteyli hazırlıyorum. Dolapta bıraktığım yarım hamburgeri mideye indiriyor, Köpek için tabağa yemek koyuyorum.

Bana memnuniyetsiz gözlerle bakıyor.

"Hayır, hayır, bugün balık yok."

Onu sürekli şımartmaya param yetmez.

Eğilip başını okşayınca, sırtı geriliyor ve yemek kabından uzaklaşıyor.

Adı Köpek. Aslında bir kedi. Huysuz ve kolay alınan bir kedi, büyük ihtimalle o adı verirken sergilediğim berbat espri anlayışımı da asla affetmeyecek.

"İster ye ister yeme," diyorum. "Bundan başka yemek yok."

Doğal olarak kedimle konuşuyorum. Bundan utanmıyorum bile. Bazen cevap bile veriyor. Bir kedi için alışılmadık ölçüde zeki.

Bugün dudak büküyor ama er ya da geç ona ne verdiysem yiyecek.

"O berbat şey bebek mamasından bile pahalı."

Kendimi, elimde telefonla yatağa atıp, Google'da Steven Rytter'ı araştırıyorum. Daha önce de bakmıştım tabii ama yeterince ilgi çekici biri olduğuna göre dedektiflik çalışmalarımda ileri adıma geçebilirim.

Steven internette tuhaf biçimde kendini saklamış. Birkaç fotoğraf, halka açık kayıtlarda bulabildiğim sıkıcı birkaç bilgi var. Sosyal medyası yok, heyecan verici hiçbir şeyi yok. Sanırım yaşıyla ilgili bir durum.

Yarım saat sonra vazgeçiyorum ve bugünkü vardiyaya hazırlanıyorum. En iyi sohbetlerin tipik olarak akşamları gerçekleştiğini fark ettim ama cumartesi sabahları da fena sayılmaz. İçki içerek geçirilmiş uzun bir cuma akşamı sonrasında herkesin biraz ruhsal rehberliğe ihtiyacı olabilir.

İnsanın hayallerini süsleyen cinsten bir iş olmayabilir ama istediğim yerden, istediğim saatlerde çalışabiliyorum. Tek ihtiyacım bir cep telefonu. Artı fena para da kazanmıyorum.

İnternet sayfasına ve genellikle orta yaşlı kadınlar için sözde "yaşam tarzı dergilerinde" yayınlanan reklamlara bakacak olursanız psişik tavsiyeler sunuyoruz. Ben medyum falan değilim ve hiçbir koşul altında herhangi bir öngörü de aktarmıyorum. Bizi arayan insanlar aslında bambaşka şeylerin peşinde oluyorlar.

İnternet sitesinde şöyle diyor: *Hayatın fiziksel ve maddesel dünyadan fazlası olduğuna inanıyor musunuz? Bazen işler düşündüğümüz gibi gelişmez. Yolumuza engeller ve sorunlar çıktığında rehberliğe ihtiyaç duyarız. Psişik rehberlerimiz daha derinlemesine düşünebilmeniz için destek ve tavsiyeler sunuyorlar.*

Skype üzerinden yaptığım iş görüşmem sırasında herhangi bir psişik beceriye sahip olup olmadığımı sormuşlardı. Hayır cevabı verirsem eleneceğimi tahmin ediyordum ama yalan da söyleyememiştim. O zaman CEO bana *empati* becerilerim olduğunu düşünüyor muyum diye sordu. Gerçeği azıcık bile olsa çarpıtmadan olduğunu söylemiştim ve bu da hemen o an iş teklif etmeleri için yeterli olmuştu.

Psychicadvice.com, LinkedIn'de işverenim olarak görünmüyor tabii ki. İnsanlara ne iş yaptığımı söylemeyi tercih ettiğim durumlarda, bundan geçici, keyif verici, eğlenmek için yaptığım bir şey olarak bahsediyorum. Tabii ki ailemin işim hakkında en ufak bir fikri bile yok. Babam duysa öfkeden deliye döner. Annem herhalde utançtan ölür. Beni tanıyan insanlar galiba annemle babamın yardımıyla yaşadığımı varsayıyor ama öyle bir anlaşmanın bağlayıcı koşulları olur, benim de bağlayıcı şeylerle hiç işim olmaz.

Yüksek lisans diplomamı aldıktan sonra bir yıl ortaokul öğretmenliği yaptım. Hiç beklediğim gibi değildi. Bir dönemin daha yarısına gelmiştik ki, hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağım hissine kapılmıştım. Ayrıca her çocuğun sevgiyi hak ettiği ve bizleri zorlamak için ellerinden ne gelirse yaptıkları inancımı gözden geçirmek için de haklı sebepler edinmiştim. Bir okul yılını ta-

mamlayabilmemin tek nedeni, eğitim alanında kariyer yapmanın bana hiç uygun olmadığını durmaksızın söylediklerini düşününce, annemle babama boyun eğmeye ve dolayısıyla haklılıklarını kabul etmeye kesinlikle direnmemdi.

Şimdi kulaklığımı takmış, elimde bardağımla günün ilk çağrısının gelmesini bekliyorum.

Bazı sohbetler gerçekten çok keyifli olabiliyor. Örneğin geçen gece arayan bir adam sünnet olsa mı diye düşünüyordu. Kadınlar böyle bir numaradan hoşlanır mı diye öğrenmek istemişti. Acaba benim bu alanda bir deneyimim olmuş muydu? Nihayetinde ona Prens Albert piercingi yaptırmasını tavsiye ettim.

Ama arayanların çoğu elli ile ölüme kadarki yaş aralığından kadınlar oluyor. Ve erkekler hakkında konuşmak için arıyorlar. Aşkın ne olduğuna dair düşünceleri ya da aşkın bir çeşidine dönüşmesini umut ettikleri duygular hakkında konuşuyorlar. Beni seviyor mu? Değişecek mi? İkimiz için birliktelik var mı? Bu soruların cevapları her zaman *hayır, hayır* ve *hayır* olacaktır. Doğal olarak, cevaplarımı şekerle, balla kaplıyor, öyle sunuyorum ama bu kadınlar gerçeği duymayı hak ediyorlar, artık parlak zırhlarını kuşanmış şövalyeler hakkında onları oyalayacak hayallere yer yok. Adam domuz gibi görünüyorsa, domuz gibi yürüyorsa ve domuz gibi kokuyorsa… sürpriz! Karşınızdaki domuz işte!

Bundan daha kötü işler de var. Eğleniyorum ve insanlara yardımcı oluyorum. Belki bir öğretmen kadar değil ama yine de…

Telefonumdan bildirim sesi geliyor. Tina Tinder Central'a yeni bir mesaj gönderiyor.

Doktora bir şans ver. Sana inanıyorum. Yaşasın ve öpüyorum!

Kalp ve öpücük atan emojiyle karşılık veriyorum. Daha telefonu elimden bırakamadan bir bildirim daha geliyor.

Bu defa mesaj Steven'dan.

Aklımdan çıkmıyorsun. Tekrar ne zaman görüşürüz?

KARLA LARSSON SORGU TUTANAĞI

Rytterların yanında ne kadar çalıştınız?
Onların özel temizlikçisi gibi çalıştığım düşünülmesin. Pek çok müşterisi olan bir şirkette çalışıyordum. Rytterların evi temizlediğim pek çok evden sadece biri.

Peki evi temizlemeye hep siz mi gidiyordunuz?
Hımmm, haziran başında Lund'a taşındım. O tarihten sonra temizliklerini sadece ben yaptım. Müşteriler genellikle her defasında aynı kişinin gelmesini tercih eder.

Rytterlara ne sıklıkla temizliğe gidiyordunuz?
Haftada iki defa. Pazartesi ve çarşamba günleri.

Biraz sık değil mi? Aynı evin haftada iki defa temizlenmesi tipik bir durum mudur?
Sanırım oldukça alışılmadık bir şey. Çok fazla deneyimim yok.

Rytterların evi oldukça dağınıktı diyebilir misiniz ya da neden bu kadar sık temizlik yapılmasına ihtiyaç duyuyorlardı?
Bilmiyorum. Öyle olmasını istemişlerdi. Regina'nın söylediğine bakılırsa, kocası çok titizmiş. Ama evde ya da herhangi bir şeyde tuhaflık yoktu.

Regina Rytter'la çok konuşur muydunuz?
Çok değil. Orada olduğum zamanlarda çoğunlukla yatakta oluyordu. Ama ara sıra kısa sohbetlerimiz oluyordu.

Peki Steven Rytter. Onunla da konuşuyor muydunuz?
Bazen. İlk gidişimde bana etrafı ve malzemeleri gösteren oydu.

Steven ile Regina'nın ilişkisine dair izlenim edindiniz mi?
Bilmiyorum. Başta her şey iyi görünüyordu. Steven fena halde kibar biri gibiydi. Anlamam biraz zaman aldı.

Neyi anlamanız?
Şey, zamanla işlerin gerçekte nasıl olduğunu anladım.

KARLA

Beş dakika gecikiyorum ve otobüsü kaçırıyorum. Yenisini beklemek yerine Lund boyunca koşuyor, bir zamanlar şehrin yoksul kesiminin yaşadığı bölgede küçük evlerin arasındaki rüzgârlı, dar sokaklarda kayboluyorum; bugünlerde buradaki evler hazine değerinde. Büyük pazar yerinin yakınındaki meydana geldiğimde, telefonumun GPS'inin sesini açıyorum ve mekanik ses beni mezarlığa kadar götürüyor ve sonra okulun yanından geçiriyor.

Nihayet geldiğimde koltukaltlarım sırılsıklam, makyajım akmış ve nefes nefeseyim. "Kimse var mı?" diye seslendiğimde cevap veren olmuyor, ben de hemen temizliğe koyuluyorum.

Önce banyo, artık rutin oldu.

Lüks lavaboda su bildiğimiz eski tip bir musluktan akmıyor. Minyatür bir şelale görünümünde bir şeyden yumuşakça dökülüyor. Eğiliyor, süngerle ovalıyor, sürtüyorum. Zaten öncesiyle sonrası arasındaki farkı anlayamayacağınız kadar lekesiz bir şeyi temizlemek o kadar da kolay değil.

Tuvaletin içine girişmeden önce ciğerlerime hava dolduruyor ve nefesimi tutuyorum. Sertçe ovalarken arkamdaki kapı açılıyor.

"Kendini hırpalıyorsun," diyor Regina Rytter.

Onu ilk defa yatağının dışında görüyorum; düşündüğümden hem daha uzun boylu hem de daha güzel. Sabahlığı uçuş uçuş ve yumuşacıkmış gibi görünüyor.

"Kendime bir fincan çay alacaktım," diyor. "Bana katılır mısın?"

Hazırlıksız yakalandım; ağzımdan sadece "hayır" cevabı çıkıyor.

Regina bana şaşkınlıkla bakıyor. Kuru dudaklarından ufak bir kahkaha kopuyor.

"Affedersin," diyor. "Hayalet görmüş gibisin."

"Yo, hayır, ben özür dilerim."

"Sorun değil. Bazen gerçekten zombi gibi hissediyorum." Benim tuhaflığım işte. Duygularımı gizlemeyi beceremiyorum. "Sadece, uyanık olduğunuzu bilmiyordum hanımefendi."

Tekrar gülüyor ama sanki gülmek ona acı veriyor.

"Hanımefendi mi? Sanki altmış yaşındaymışım gibi. Adım Regina."

Elini uzatacak gibi oluyor ama az evvel tuvaletine dokunmuş sarı lastik eldivenleri görünce fikrini değiştiriyor.

"Ben Karla," diyorum.

"Doğru. Çay içer misin, Karla?"

Eldivenli elimdeki tuvalet fırçasına bakıyorum. "Bilmiyorum. Yapmam gereken…"

Beni bekleyen tuvalete dönüyorum ama Regina ısrar ediyor.

"Onun için de çok zamanın olacak. Buraların temizlik Nazi'si kocamdır. Doktor olmasıyla alakası vardır belki. Benim hastalığımdan beri titizliğinin arttığı kesin. Belki hastalığımın bulaşıcı olduğunu düşünüyordur."

Kararsız kalıyorum.

Tuhaf. Kocasının temizliği pek de umursamadığı izlenimi edinmiştim.

Çoktan merdivenlerden inmeye başlamışken, eli tırabzanda, geri dönüp bakıyor.

"Rahat ol. Şaka yapıyorum. Rahatsızlığım bulaşıcı değil."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Onunla oturup çay içmek doğru değilmiş gibi geliyor. Çalışmak için buradayım ve bu kadın çok da dengeli bir tipe benzemiyor.

"Hadi!" diyor, ağır ağır inmeye devam ederken.

Eli tırabzanı sımsıkı kavrıyor ve her basamakta dinlenmek için duraklarken çöpten bacakları titriyor. Nefesi kesiliyor; sonunda mutfaktaki sandalyeye çöküyor.

"Yapabileceklerimi hep gözümde büyütüyorum. Uyanıyorum ve uzun zamandır olmadığım kadar enerji dolu hissediyorum ama harekete geçtiğim anda halsizliğim su yüzüne çıkıveriyor."

Korkunç olmalı. Regina yanağını avucunun içine yaslıyor.

"Çay koymama yardım eder misin?" Köşedeki büfeyi işaret ediyor. "Şu beyaz fincanları kullanabilirsin."

Aslında yapmamalıyım. Buraya temizlik yapmaya geliyorum, başka görevim yok. Buna rağmen su ısıtıcıyı çalıştırıyorum ve tabaklarıyla birlikte iki fincan çıkarıyorum. Altlarında *Royal Copenhagen* damgası var. Saçmalık derecesinde pahalı olduğunu tahmin ediyorum.

"Otursana," diyor Regina karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Elim sandalyenin arkasında, tereddüt ediyorum.

"Aslında mola hakkım yok."

"Kim demiş?"

Yüzüme şaşkınlıkla bakıyor. Sonra eliyle gözlerini kapatıyor, derin bir iç çekiyor ve alaycı bir edayla konuşuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kollarını önünde kavuşturarak.

Bakışları bir oraya bir buraya yöneliyor, sanki uykudan yeni

uyanmış gibi. "Ben... temizlik yapmaya geldim. Yeni temizlikçiniz benim."

Regina birkaç defa gözlerini kırpıyor. Sonra öyle şiddetli gülüyor ki, öksürük tutuyor.

"Hayır, affedersin. Yani, Lund'da ne yapıyorsun demek istemiştim. Aksanından buralı olmadığın belli."

Kızarıyorum. Zarif fincana bakıyorum ve minik sapından nasıl tutmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Çayı yudumlayınca dilim yanıyor.

"Dikkat et," diyor Regina iki saniye kadar gecikmiş de olsa.

Fincanı elimde titretiyorum, masaya çay damlıyor.

"Hukuk eğitimi alacağım," diye mırıldanıyorum.

Bu hayal bana o kadar uzak görünüyor ki. Kendimi yakmadan ve sağa sola dökmeden çay içmeyi bile beceremiyorum.

"Oh, müstakbel avukat?"

Herkes aynı şeyi düşünüyor.

"Hâkim," diyorum, elimi yelpaze gibi ağzımın önünde sallarken. Regina'nın merakı samimi görünüyor.

"Heyecan verici," diyor. "Ve biraz da alışılmadık."

Neden bahsettiğimi anlıyor sanki. Alışık değilim böylesine. Annem mesela, İsveç'te jüri sistemi olduğunu düşünüyormuş. Diğer taraftan, neden onca yılımı eğitim alarak geçirmek istediğimi de hiç anlamıyor.

"Avukatlık yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum, "berbat işlere bulaşmış insanları savunmak zorunda kaldığımı düşünemiyorum."

"Onları yargılamayı mı tercih ediyorsun yani?" diyor Regina.

"Evet, eğer suçlularsa. Herkese adalet sağlama çabasının bir parçası olmak istiyorum."

Regina öne doğru eğiliyor ve hâlâ dumanlar tüten çayına üflüyor.

"Bir dönem polis olmak istemiştim," diyor. "Babam delirdiğimi düşünmüştü. Polisler çok düşük ücret alıyor ve çok zor durumdalar. Artı bir de kız çocuğuyum. Tanrım!"

Çatlamış ama narin elleriyle fincanı alırken elleri o kadar çok titriyor ki porselenden tıkır tıkır ses çıkıyor. Göz göze geliyoruz. Kırk yaşını çok geçmiş olamaz ama hastalığı yüzünden çok daha yaşlı gösteriyor.

"Babam beşeri bilimler okumam konusunda kararlıydı," diye anlatmaya devam ediyor. "Belki de bu yüzden ekonomist oldum, tıpkı erkek kardeşim gibi, Ama son günlerde daha çok yönetim ve kurumsal kalkınma üzerinde çalışıyorum. Aslına bakarsan; son günlerde mi? Bambaşka bir hayat gibi geliyor artık."

Fincanı tabağa geri bırakıyor, gözleri eğik, sanki içindeki hava boşalıyor. Bir şeyler söylemeliyim.

Yavaşça bir yudum daha alıyorum. Çay yine yakıyor.

"Sıcak," diyorum. "Ama güzel."

Regina, sanki ne dediğimi duymamış gibi, boş gözlerle bana bakıyor. "Son günlerde zamanımın çoğunu yatakta geçiriyorum."

Dilimi şaklatıyorum, tükürüğümle soğutmaya uğraşıyorum. Regina için tabii ki üzülüyorum ama işimin başına dönmem gerek. İşverenim çalışma saatlerini çay içip sohbet ederek geçirdiğimi duyarsa, muhtemelen iş yerinde ömrüm uzun olmaz.

"Umarım en kısa zamanda iyileşirsiniz," diyorum.

Tam bir salak gibi konuşuyorum. Ama başka ne diyeyim?

"Bilemiyorum artık," diyor Regina. "Kimse bir şey bilmiyor. Doktorlar belirsiz cevaplar vererek beni bir oraya bir buraya yönlendiriyor. Bazen uğraşmaya değer mi diye düşünüyorum. Bu şekilde ne kadar devam edebilirim?"

Annemi düşünüyorum ve boğazımda acı veren bir yumru oluşuyor.

"Keşke sağlığım yerindeyken kıymetini bilseymişim," diyor Regina. "Her gün sağlıklı uyanacağın garantiymiş gibi davranıyorsun. Ama bir gün her şey değişebilir. Bu lanet olası virüs beni buluncaya kadar hayatla meşguldüm. Sıradan bir nezle gibi başladı. Bir daha hayatım normale dönecek mi, onu bile bilmiyorum artık."

Yutkunuyor ve fincanı alıyor; fincan yine titriyor ve sesler çıkarıyor. Kaşık neredeyse düşecekken yakalıyor.

"İlaçlarım," diyor, fincanı bir yudum bile içmeden geri koyarken. "İlaçlarımı almayı unuttum. Hızlıca yukarı çıkıp getirebilir misin, Karla?"

"Tabii ki."

Merdivenin yarısına kadar tırmanmışken duruyorum. Her şey son derece yeni olmasına rağmen, yaşadığım durum tuhaf bir biçimde tanıdık geliyor; dahası bu iyi bir şey mi, bilmiyorum. Aklıma annem geliyor yine.

BILL

Cuma okulun son günü; Sally kutlama için elbisesini kendisi seçti, pembe ve mor çiçekleri var. Küçük bebeğim, ne ara sekiz yaşına geldi? Çocuklar geleneksel yıl sonu şarkısını söylerken gözlerim yaşarıyor.

Geçen yıl okul bahçesinde yine tam burada durmuştum. O zaman da yalnızdım. Miranda hastaneye yeni yatmıştı. Hiçbir zaman taburcu olmayabileceği düşüncesi radarıma bile girmemişti.

Etrafta yazlık kıyafetleri içindeki gülümseyen anne babalara baktığımda göğsüme bir öküz oturuyor; hiç de adil olmayan bir duruma duyduğum öfke. Bunun ailemizin başına gelmesi gerektiğine kim karar verdi? Burada, bisiklet parkının yanında tek başına, elinde Sally'nin zebra desenli okul çantasıyla durması gereken neden benim?

Miranda en iyi arkadaşımdı. Yokluğunda yarımım. Sally olmasaydı, yola devam edemezdim sanırım.

Çocukluğumda fena halde yalnızdım. Belki bununla alakası vardır. İnsanlar hep çocukluk deneyimlerinin silinmeyen izler bıraktığını söylüyor. Herhangi bir yerde ne kadar kalacağımızı

hiçbir zaman bilmiyordum, o yüzden bağ kurmamayı çabuk öğrendim. Köklerinden sökülmek çok acı verici.

Babamla ortak hiçbir özelliğimiz yoktu. Sezgileri güçlü, doğal, duygusal. Hayattaki, küçük büyük fark etmeksizin her şeye âşıktı: insanlara, yerlere, eşyalara, ilgi alanlarına. Her zaman hızla alevlenirdi, ruh hali aniden değişiverirdi. Çoğu zaman benim gibi aşırı hassas bir çocuğa fazla geliyordu.

Yoluma devam edebilmemi sağlayan filmler ve internetti. Yüksek öğrenimden önce bile uyanık olduğum zamanların büyük bölümünü ekran başında geçiriyordum. Kimsenin gözünün içine bakmak zorunda olmadığında her şey çok daha kolay oluyordu. Lunarstorm ve Myspace kullanıyor, dünyanın her yerinden arkadaşlar ediniyordum. On dokuz yaşındayken, bir bakıma Instagram'ın öncülü sayılabilecek Bilddagboken'de Miranda'yla tanıştım. Benden birkaç yaş küçüktü ama çabucak kaynaşmıştık. Trenle birkaç defa Lund'a geldim, bir yıl sonra da odasına taşındım. O olmasa hayatta kalamam diye düşünüyordum.

Sally öğretmeninden gül alıyor. Kartında değerli olduğu yazıyor. Okuldan eve gittiğimiz kısa yol boyunca gülü ben taşıyorum. Köşedeki evcil hayvan dükkânının önüne geldiğimizde, rüzgâr çiçeği vuruyor, ben de elimden kaçırıyorum. Peşinden koşuyorum. Yaprakları ıslanıyor ve kirleniyor. Üfleyerek kurutmaya çalışıyorum ama elimle dokununca yaprakları birer birer dökülüyor. Bir çiçeği bile hayatta tutamıyorum.

"Üzgünüm. Yenisini alırım."

Sally gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Hırpalanmış gülü gülümseyerek elimden alıyor.

"Sorun değil, baba. Bence hâlâ güzel."

O akşam birlikte tako yapıyoruz. Sally yeni kiracımızı bizimle yemeye ikna etti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor Karla. "Yük olmadığıma emin misiniz? Dışarıda falafel de yiyebilirim."

Sally bunu hakaret gibi algılıyor.

"Üç kişilik malzeme aldık. Babamla her şeyi hazırladık."

Karla hemen geri adım atıyor.

"Peki o zaman. Sizinle yemekten memnuniyet duyarım."

Karla gibi tako yiyen kimseyi görmemiştim. Her bir sebzeyi tek tek tortillanın üzerine koyuyor, sonra çok narin bir kâğıt peçeteden yapılmışçasına dikkatlice sarıyor.

Minik minik lokmaların arasında da sodasından yudumlar alıyor.

"Memleketinde çok kar yağar mı?" diye soruyor Sally.

"Şu sıralar yağmaz, yaz zamanı." Karla bana doğru bakıyor. "Ama yılın geri kalanında çok kar olur. Kayakta falan çok iyi değilimdir ama kar olmasaydı, kışları fena karanlık olurdu."

Sally takosuna salatalık parçaları tıkıştırıyor.

"Madem kayak yapmıyorsun, ne yapmayı seversin?" diye soruyor.

Karla sodasından bir yudum daha alıyor.

"Futbol. Futbol oynamayı seviyorum."

Sally belli ki çok etkileniyor. Bizim ailede, spora en yakın şey video oyunları ve kâğıt oyunları. Miranda eskiden spor salonuna giderdi ama amacı sadece fazla enerjisini atmak ve biraz daha sağlıklı hissetmekti.

"Kardeşin var mı?" diye merak ediyor Sally.

Karla annesiyle büyüdüğünü söylüyor.

"Hep sadece ikimiz vardık."

"Baban yok mu?"

Sally takosunu ısırırken ufalıyor ve içindekilerin yarısı tabağına dökülüyor. Hem masanın halinden hem de fazla meraklı olmasından biraz rahatsız olmuşum gibi yapıyorum. Ama aslında ben de merak ediyorum.

Karla, "Babam ben küçükken hastalanmış," derken sesi kısılıyor.

Sally ufaladığı takoyu bırakırken yüzü aydınlanıyor.

"Benim de annem hastalandı," diyor, neredeyse heyecanlanacak! "Sonra öldü."

Karla kâküllerini gözünün önünden çekiyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor ama Sally susmak bilmiyor.

"Bazı insanlar ölünce cennete gittiğini düşünüyor ama ben toprağın altına koyduklarını biliyorum. Tabutunu yakıyorlar ve küllerini derin bir çukura gömüyorlar."

"Yeter artık, Sally," diyorum.

"Ama baba."

Karla başını iki yana sallıyor.

"Sorun değil. Ben de insanların cennete gittiğini düşünmüyorum."

Sally bana, "Gördün mü?" dedikten sonra Karla'ya doğru dönüyor. "Senin baban da öldü mü?"

Karla başıyla onaylıyor.

"Ben küçükken ölmüş. Onu hiç hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?" derken Sally bana bakıyor. "Büyüdüğümde annemi hatırlayacak mıyım?"

"Kesinlikle," diyorum.

İkimiz de divanın üstündeki fotoğrafa bakıyoruz. Miranda, *Bir Zamanlar Amerika*'dan Noodles'ın ve *Sıkı Dostlar*'dan Two-Gun Tommy'nin yanındaki yerinden bize bakıyor.

Karla kibarca, babası öldüğünde daha bebek olduğunu anlatmaya çalışıyor. Tabii ki Sally Miranda'yla ilgili anılarını hatırlayacak.

"Annen hâlâ Boden'da mı yaşıyor?" diye soruyor Sally. "Onu özlemiyor musun?"

"Evet, her zaman."

Kâkülleri kim bilir kaçıncı defa gözlerinin önüne düşüyor ama bu defa çekmiyor.

"O zaman neden buraya taşındın?" diye soruyor Sally.

"Çünkü üniversiteye gidiyor," diyorum. "Sana söylemiştim. Karla avukat olacak."

"Ya da hâkim," diye gülümsüyor Karla. "Aslında hâkim olmak istiyorum."

Neyse ki Sally'nin merakının onu deli etmekten çok tatlı olduğunu düşünüyor gibi.

Sally çenesini ellerine dayıyor ve ilgiyle başını sallıyor. Karla'nın neden bahsettiğini tam olarak anladığından emin değilim.

"Babam sinemada çalışıyor," diyor takosundan birkaç mısır tanesi alırken. "Naemi'yle *Karlar Ülkesi 2*'yi dört defa izledik bu sayede. Ücretsiz mısırımız ve istediğimiz kadar kolamız da vardı. İstediğim filmi ücretsiz seyredebilirim, R sınıflandırmasında olmayanları tabii."

Karla gülüyor.

"Babanın ne güzel işi varmış."

Bir şey söylemiyorum. Sally'e bakmıyorum bile. Artık orada çalışmadığımı gayet de iyi biliyor. Tabii ona başka sinemalar da var, belki onlardan birinde iş bulurum dedim ama o zaman durumumuz zor ama baş edilebilir olmaktan çıkıp tamamen umutsuz hale gelmemişti henüz.

"*Karlar Ülkesi 2*'yi izledin mi?" diyor Sally, az sonra takosunda hiç sebze kalmayacak.

"Aslında izlemedim," diyor Karla, "Ama ilkini beğenmiştim."

Sally dudaklarını yalıyor. "İkincisi manyak gibi. Çok daha güzel."

Akşam yemeğinden sonra divana oturup bir tur Yahtzee oynuyoruz. Sally hem küçük hem de büyük satırları dolduruyor ve puanlarımızı topladığımda, kollarını havaya kaldırıp, "Biliyorum bu

işi!" diye bağırıyor. AVM'de şeker standından keyfimize göre karıştırarak aldığımız şekerlerle midemizi dolduruyor ve Coca-Cola Zero içiyoruz; çok geçmeden Sally ayaklarını divanın koluna dayamış halde, başı dizimde uyuyakalıyor.

"Çok rahat görünüyor," diyor Karla.

Bakışlarımız biraz uzun süreliğine buluşuyor ve aniden durumu fark edip kâküllerinin gözlerinin önüne düşmesine izin veriyor.

"Lütfen bizimle takılmak zorundaymışsın gibi hissetme," diyorum. "Sally bazen fazla ısrarcı olabiliyor. Onunla konuşmam gerekecek."

"Önemli değil gerçekten."

Sally'nin alnını okşuyorum, Karla gülümsüyor. Sallanarak divandan kalkıyor ama birkaç saniye kararsız kalıyor, öylece duruyor. Rahatsızlık verici bir sessizlik oluyor.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldıyor.

Çok uzun zamandır ilk defa içimde bir şeyin kıpırdandığını hissediyorum, sessiz bir fiziksel temas isteği.

"Sana da," diyorum.

Karla sessizce koridorda yürüyor ve Sally'nin odasına giriyor; orası artık onun. Anahtar kilitte dönüyor, sonra kapı kolunu içeriden kontrol ediyor, sanki düzgün kilitlendiğinden emin olmak ister gibi.

Aniden bir his bastırıyor.

Yas ve özlem böyledir. Hiçbir zaman kurtulamazsın.

Aniden bir ürperti geliyor, omuzlarımda, sonra göğsümde, oradan bacaklarımda dolanıyor. Gözümün önünde görüntüler beliriyor. Miranda'yla sıradan günlerimiz. Baskın bir umutsuzluk hali.

Çok dikkatlice, Sally'i kollarıma alıp kalkıyorum. Rüyaları göz kapaklarının ardında kıpır kıpır. Onu yatağa taşıyorum, sonra yatağın kenarına oturup izliyorum.

"Dünyaya karşı sen ve ben," diye fısıldıyorum. "Sen ve ben."

JENNICA

On dokuz yaşındakilerin mezuniyet partisinde, onlarla aynı yaşta hissederken, bahsettikleri şeylerden tam olarak "hiçbir şey" anlamadığını ve sohbetlerini takip edebilmek için on kelimelerinden birini Google'da aramak zorunda kaldığını fark etmenin ızdırabı.

Yeğenimin mezuniyetindeyim. Küçük Lykke, şimdiden on dokuz oluvermiş. Kafamdan hesap yapıyorum. Ablam benden on dört yaş büyük, yani kırk dört yaşında. O zaman Lykke doğduğunda yirmi beş yaşında olmalı. Yirmi beş? Tanrım, daha kendisi çocukmuş. Otuz yaşındayım ve anne olmanın düşüncesi bile kendimden geçmeme yeter. Bir kedi sahibi olmanın sorumluluğuyla zor başa çıkıyorum.

"Jennica," diyor, çadırın kanatları arasından başını çıkaran en büyük abim. "Çocuk masasında ne işin var? Otuz yaşına geldik diye minik bir kriz mi geçiriyoruz yoksa?"

Ah bir bilse.

"Kaç yaşında hissedersen o yaştasın," diyorum göz kırparak.

"Tik tak tik tak," diyerek alay ediyor, parmağını sarkaç gibi oynatıyor. "Biyolojik saatinin sesi buradan bile duyuluyor."

Benden iki yaş küçük ve şimdiden üç çocuk annesi olan karısı, sanki röntgenimi çekermiş gibi bakıyor, sanırsınız yumurtalıklarımı ve rahmimi, ne kadar kurumuş, ne kadar çürümüş olduklarını, görebiliyor.

"Şerefe!" diye çığlık atıyor parti çadırındaki taze mezunlardan biri; ne kadar da muhteşem olduklarını bağıra çağıra dünyaya duyururlarken fırsattan yararlanıp bahçeye kaçıyorum.

Çardağın yanından geçiyorum, sonra da birbirlerini yemeye çalışıyormuş gibi görünen sarmaş dolaş olmuş bir çiftin oturduğu eski dedikodu bankının önünden. Öğrenci kepleri başlarından çıkmış, annemin çok sevdiği gül bahçesine düşmüş.

Erik ağacının altında küçük bir grup toplanmış. İstemeden fazla yaklaşıyor, grubun ortasındaki hamaktakilerin annemle babam olduğunu geç fark ediyorum.

"Jennica!" diyor annem beni görür görmez. Arkamı dönüp gitmek için artık çok geç.

Teyzemle eniştem de orada. Ablamın iş arkadaşlarından biri ve bir de komşumuz. Kibarca gülümsemeyi beceriyorum.

"Selam," diyor babam ince sarılı purosunu tüttürerek.

Tüm akşam boyunca ondan uzak durmayı başarabilmiştim. Şu ana kadar selamlaşmamıştık bile.

"Gelsene, biraz sohbet edelim," diyor annem.

Ayakkabılarını çıkarmış, elindeki şarap kadehini kucağında bebek gibi sallıyor.

Babam beyaz koca bir duman bulutu salıyor.

"Kendi mezuniyetini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Annem jilet gibi ütülenmiş pantolonunun dizine elini koyarak uyarmaya çalışıyor ama babam bu türden üstü örtülü iletişimi hiçbir zaman anlamamıştır; belki de sadece anlamazlıktan geliyor, bilmiyorum.

"Mezuniyetine dair *herhangi bir şey* hatırlıyor musun?" diyor, yüzünde küçümseyen gülümsemesiyle etrafta bizi dinleyenlere göz gezdiriyor.

"O kadar da kötü değildi," diyorum.

Babam gülüyor.

"Arkadaşları tören yürüyüşünden uzaklaştırmak zorunda kalmıştı," diyor kulak kabartanlara.

Annem biraz olsun eğleniyormuş gibi görünmüyor. Babam da tam olarak mutluydu diyemem. Yaz boyu yüzüme bakamamıştı. Ablam da erkek kardeşlerim de burs alarak mezun olmuştu; ikisi öğrenci konseyi başkanlığı yapmıştı; hepsi de saçlarını düzgünce taramış ve ayık gözlerinde parlak bir geleceğin ışıltısıyla dolaşmışlardı. Bana gelince, mezuniyet partimin büyük bölümünü klozetle oynaşarak geçirmiştim.

"Bugünlerde neler yapıyorsun, Jennica?" diye soruyor Birgitta teyze. "Hâlâ öğretmenlik mi yapıyorsun?"

Makul bir soruymuş gibi görünebilir. Bizim ailemizde değil. "Öğretmen" kelimesinin maksadının annemi iğnelemek olduğu çok açık. Birgitta teyzemin kızları kibar, pedikürlü ayaklarıyla bir sınıfa girmeye tenezzül etmezler.

"Uluslararası kalkınma okuyorum," diyorum, yüzüme Birgitta için yalandan bir gülümseme kondurarak. "Belki daha sonra öğretmenliğe dönerim."

Sadece gıcık olsunlar diye söylüyorum. Ve gururumdan geriye kalanı korumak için. İşin gerçeği, eğitim dünyasına dönmektense Mårtenstorget caddesinde yanan meşaleleri atıp tutarak gösteri yapıp hayatımı kazanmaya çalışmayı tercih ederim.

"Bence mükemmel bir diplomat olursun," diyor annem.

Altıncı sınıflardan kadın düşmanı bir sporcu için birbirleriyle kavga eden önergenlikteki bir grup kızın arasını bulma çabalarıma hiç şahit olmadığı nasıl da belli!

"Yalnız mısın bu gece?" diye soruyor Birgitta teyzem.

Güzel kızları, dişleri beyazlatılmış, botoksla güzelliklerine güzellik katılmış kuzenlerim gece boyunca müstakbel eşlerinin en fazla otuz santimetre uzağına kadar gittiler.

"Tekim," diyorum şaşkınlık içindeki teyzeme. "*Tek* geldim."

Dürüstçe, doğruyu söylüyorum. Nadiren yalnız hissederim.

"Bir yerlerde İsveç'te kadınların ilk çocuklarını dünyaya getirme yaş ortalamasının otuz iki olduğunu okudum," diyor annem.

Beni savunma şekli bu. Ve kendisini de tabii ki.

"Aman Tanrım," diyor Birgitta teyzem. "Otuz yaşından sonra gebelikte artan riskleri düşünsenize."

Steven'ı getirmediğime neredeyse pişman olacağım. Aslında dün mesajlaşırken şakasını da yaptık. Eminim dedikoducu akrabalarımın akıllarını başlarından alırdı. Onu pediatrist diye tanıtırdım. Annem de Birgitta teyzem de beyaz doktor önlüğü görseler uyarılacak tipler.

"Ne yazık ki gitmem gerekiyor," diyorum anneme.

Kalmam için ikna etme çabalarının sahteliği saçmalık derecesinde belli oluyor. Babam gidecek olmamın onu rahatlattığını saklamaya bile çalışmıyor. Çakırkeyif yeğenimi yanağından öpüyorum, yana doğru kayan kepini düzeltiyorum ve yarın pişman olacağı her şeyi yapmasını söylüyorum.

Sonra taksiyle Bantorget'e gidiyorum. John Bull'un önünde sevişmek ister miyim diye soran kafayı bulmuş adamın teklifini reddediyorum. Grand Hotel'in önündeki merdivenlerinde birkaç yıl önce aynı teklifte bulunduğunda kabul ettiğim bir adamla selamlaşıyorum.

Kabanımı vestiyere bırakıyorum ve restoranın diğer ucunda, duvar tarafındaki masalardan birinde oturan Steven'ı buluyorum. Ayağa kalkıyor ve beni sarılarak karşılıyor.

"Göz alıcısın," diyor.

Cam tarafındaki masaya oturuyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Steven şaşırmış görünüyor.

"Mezuniyet partisinden mi? O kadar kötü müydü?"

"Ya, galiba abartıyorum. Ama hep ailedeki kara koyun benmişim gibi hissediyorum. Kardeşlerimin başarılı kariyerleri ve sevgi dolu aileleri var. Diğer tarafta da ben varım."

Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Genç ve güzelsin," diyor Steven. "Önünde koca bir hayat var."

Onunla sohbet etmek çok kolay. Aramızdaki yaş farkına rağmen, aynı frekansta gibiyiz.

"İsveççen nasıl bu kadar iyi olabiliyor?" diye soruyorum.

Steven garsona başıyla işaret veriyor, o da kadehime köpüren şarap dolduruyor.

"Aberdeen'de doğdum, orada okudum ama babam İsveçliydi," diyor. "Yazları Gothenburg bölgesindeki adalara giderdik. İki yerde büyüdüm bile diyebiliriz. Her yaz akrabalarımla, arkadaşlarımla falan İsveççe konuşuyordum, o yüzden buraya taşındığımda uyum sağlamam çok sorun olmadı."

"İskoçya'dan neden ayrıldın?" diye soruyorum.

Cava'nın minik baloncukları ağzımda boncuk boncuk oluyor.

"Aberdeen'de her ayın yirmi günü yağmurlu geçiyor," diyor Steven. "Her an fırtına olur. Hiç İskoçya'ya gittin mi?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Londra'ya gitmiştim."

"Tam aynı sayılmaz."

Son dört ya da beş yıldır Lund'da yaşadığını söylüyor.

"Evimiz vardı," diyor. "Ama yalnız kalınca, evin yerine apartman dairesinde yaşamaya başladım."

"Tek başına," diyorum.

"Ne?"

"Az önce 'yalnız' dedin. Tek başına yaşadığını kastettin sanırım. Yalnızlık daha çok bir ruh halidir. Bir duygudur."

Steven gülümsüyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Farklı bir kelime kullanmak işe yarıyor mu? Adına başka bir şey dediğinde yalnızlık hissin azalıyor mu?"

Gülümsemesi kayboluyor. Gözlüğünü kenara koyuyor, gözlerini masaya doğru indiriyor.

"Kendini yalnız mı hissediyorsun?" diye soruyorum.

Daha önce bu tarz konuların yanına bile yaklaşmamıştık.

"Bazen," diyor Steven.

Her zaman ışıldadığını gördüğüm gözlerine karanlık çöküyor.

"Bana karından bahset," diyorum. "Yani, senin için sorun olmayacaksa."

Tabii ki merak ediyorum ama aynı zamanda onun iyiliği için soruyorum. Ondan bahsetmek ister gibi bir hali var.

"Bilmiyorum. Konuşmak hâlâ zor geliyor."

Gözünün kenarında yaş beliriyor. Adını her söyleyişinde gözünü kaçırmak, durup soluklanmak zorunda kalıyor.

"Her şey çok hızlı oldu. Birdenbire gidiverdi. Onun ne kadar hasta olduğunu algılayacak kadar zamanım bile olmadı. Tabii çok acı çekmemiş olmasına şükrediyorum ama benim için korkunç bir şoktu."

Daha evliliklerinin bir yılı bile dolmamıştı. Önlerinde uzun bir gelecek onları bekliyordu: çocuklar, araba, ev, köpek, aileyle geçirilen cuma geceleri. Hiçbir şey planladıkları gibi gelişmemişti.

"Her gün, her dakika onu özlüyorum. Ama kendimi hırpalamamı da istemezdi, biliyorum. Güçlü kalmaya çalışmalıyım, onun için."

Derin bir iç çekiyor ve burnunu siliyor. O sırada, yanaklarımdan gözyaşlarının süzüldüğünü fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyor Steven. "Duygusallaşmak istememiştim."

Elimi elinin üzerine koyuyorum, parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Anlatmana sevindim."

Bir erkekle bu kadar yakınlaşmayalı yıllar oldu. Hem de birkaç buluşmadan sonra.

İçim hem korkuyla hem de umutla doluyor.

Steven daha önce birlikte olduğum erkeklere benzemiyor.

"Bu geceyi başka bir yere taşımaya ne dersin?" diyor.

Anlaşılan yatak odasındaki rutubet sorunu çözülmüş ve evi sadece birkaç sokak ötede.

Restorandan ayrılırken, göğsümün içinde havai fişekler patlıyor. Gülmeme engel olamıyorum. Dışarıdaki merdivenlerde, Steven elimi tutuyor ve Klostergatan caddesine, oradan Stortorget'e kadar ve valilik binasının önünden geçerken de bırakmıyor. Kendini fena kaptırmış bir yeniyetme gibi hissediyorum yine.

Steven üçüncü katta oturuyor. Ultra modern mutfağında bize içki hazırlarken ben de evin içinde dolaşıyorum.

Yatak odasında büyük boy çift kişilik yatak ve üzerinde kablosuz telefon şarj aleti duran bir sehpa var. Rutubetten kabarmış bir yer olduğunu düşündürecek en ufak bir iz göremiyorum. Bahane miydi acaba? Neden böyle bir şey söylesin? Belki de temizlik yapmamıştı.

"Minimalizmi yepyeni bir seviyeye taşımışsın," diyorum salondaki String tipi raflardaki birkaç kitaba dokunarak.

Duvarda devasa bir televizyon asılı ve büyük koltuğun kolunda bir battaniye duruyor. Köşede birkaç kırlent var.

Sanki mağazada sergilenen üniteler gibi.

"Nasıl oluyor?" diye soruyorum. "İnsanın bu kadar az eşyası olabilir mi?"

Ağzına kadar naneli, limonlu kokteyl dolu iki koca kadehle mutfaktan çıkan Steven gülüyor.

"Shurgard'ı duydun mu? Şehrin dışında kırk metrekarelik bir depom var. Ve eski evde de bir sürü mobilya; satamadım bir türlü."

"Ama yine de," diyorum.

Yaşadığım yeri görse baygınlık geçirir.

"Fazla eşya sevmiyorum sanırım," diyor Steven. Fazla titiz tiplerden herhalde.

"Annem eşyaların düzenli ve temiz olmasından hoşlanan biriyle evlenmem gerektiğini düşünüyor," diyorum kadehimi kaldırırken.

"Aaa, teklif mi bu?"

"Tam sayılmaz. Ama eminim kayınvalidenin gönlünü anında kazanırdın."

"Fena başlangıç sayılmaz," diyor Steven.

İçkimi sehpaya koyuyorum ve telefonumu ses sistemine bağlıyorum. Müzik tüm bedenimde titriyor ve günahkâr dans hareketleriyle kalçalarımı ona bastırıyorum.

"Partiyi başka bir yere taşıyabiliriz diye düşünmüştüm."

Steven şaşkınlıkla gülümsüyor.

"Neresiymiş orası?"

Elindeki içkiyi alıyorum ve içinde bir yaprak nane ve buzlardan başka bir şey kalmayıncaya kadar içiyorum; kadehi sehpaya bırakıyorum. Sağlam bir hareketle onu yatak odasına götürüyorum.

RICKARD LINDGREN SORGU TUTANAĞI

Pekala, Rickard. Regina Rytter kız kardeşiniz miydi?
Doğru. Regina benden üç yaş büyük ...*büyüktü.*

İlişkinizi nasıl tanımlarsınız? Yakın mıydınız?
Çocukken oldukça yakındık. Başımı bir şekilde belaya sokma huyum vardı. Regina hep koruyucu meleğim gibi yanımda olmuştur. Ama büyüyünce fazla ortak noktamız kalmadı. Hep oldukça farklı insanlardık. Babamın kötüleşmesi de bir şey değiştirmedi.

Bana babanızdan bahsedin. Hasta mı kendisi?
Birkaç yıl önce Alzheimer teşhisi kondu. Başlarda biraz kafası karışıyordu, hangi günde olduğumuzu, insanların isimlerini falan unutuyordu. Ama sonra inanılmaz hızla kötüye gitti. Şimdi bakımevinde ve artık beni tanımıyor. Çok berbat bir hastalık.

Peki anneniz?
Yirmi yıl önce öldü. Göğüs kanseriydi, nüksetti ve tüm bedenini sardı.

Babanızın hastalığı Regina ile ilişkinizi nasıl etkiledi?
Babam hakkında ne biliyorsunuz, bilmiyorum. Çok fazla

malı mülkü var. Aslında tarihçidir ama doksanlarda yazdığı birkaç kitap çok satanlar listelerine girdi. Kazancını gayrimenkule yatırdı. Hastalanınca, emlak şirketini devraldım. Babam hayatta olduğu sürece satmamız falan mümkün değil. Ama her şey yolunda gidiyordu. Regina, Steven Rytter'la evleninceye kadar.

Ne demek istiyorsunuz?
Steven bildiğimiz Steven işte. Başlarda her şey mükemmeldi. Steven'dan hemen hoşlanırdınız. Keyifli biriydi, sosyaldi, zekiydi, sohbeti zevkliydi. Başka yönlerinin de olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Ne gibi yönler?
Steven kontrolü elinde tutmayı sever. Neredeyse her şeye burnunu sokuyordu. Belli ki benden gizlemeye çalışıyordu ama kardeşimdeki değişimi görebiliyordum. Hep Steven'ın tarafını tutuyordu. Evlenmeden önce şirketi nasıl yönettiğime hiç karışmazdı ama Steven resme dâhil olunca Regina her şeyi kontrol etmek istedi. Steven şirkete ve mülklere giderek daha çok ilgi gösteriyordu. Çok rahatsız ediciydi. Zamanla onlarla zaman geçirmeye bile dayanamaz oldum.

Sizce Steven neden emlak şirketiyle o kadar ilgilenmişti?
Çok açık bence. Babamın malları yüz milyonlarca kron ediyor.

Steven sizi hiç tehdit etti mi ya da size şiddet gösterdi mi?
Hayır, kesinlikle hayır. Steven daha sinsi tiplerdendi.

Regina'ya karşı hiç şiddet gösterip göstermediğini biliyor musunuz?

[uzun sessizlik]

Dürüst olmak gerekirse, Steven'ın kendini kaybettiğini bir defa bile görmedim. Her zaman kontrollüydü. Ablamı maruz bıraktığı şiddet muhtemelen daha çok psikolojik olmuştur. Sonuçta, evlenmelerinden kısa bir süre sonra Regina'nın ruh sağlığı kırılgan bir hal aldı.

Ne demek istiyorsunuz?

Çalışmayı bıraktı ve epeyce kilo verdi. Artık kimseyle sosyalleşmiyordu. Son dönemde o evde herkesten tamamen tecrit olmuş halde yaşıyor gibiydi. Kahretsin, hiçbir şey azıcık da olsa normal değildi ki!

KARLA

Bir defa daha Rytterların malikânesinin önünde, nefes nefeseyim. Hemen yan taraftaki parkta kuşlar cıvıldıyor; tam alarmı devre dışı bırakmak üzere tuşlara basacakken ön kapı açılıyor ve Steven Rytter dışarı çıkıyor.

"Günaydın," diyor.

Geç kaldığım için yarım ağız özür diliyor ve hızlıca yanından geçip eve giriyorum.

"Geç kalmadın ki," diyor Steven saatine bakarak; bir yıl boyunca yedi gün yirmi dört saat temizlik yapsam kazanabileceğimden daha pahalı görünüyor saati.

"Aa, süper. Lund'u daha tam öğrenemedim."

"Kimse asla öğrenemez," diye gülüyor Steven. "Burada çalışmayı seviyor musun peki? Hukuk Fakültesi sonbahardan önce açılmayacak, değil mi?"

"Hayır, şimdiden başladım."

Neredeyse tamamen internet üzerinden bir giriş eğitimi aldığımı anlatıyorum. Her hafta teslim edilmesi gereken bir ödev oluyor ve sonunda da yazılı sınav yapılacak.

"En yüksek notları alan bu güz döneminde başlayacak Hukuk Yükseklisans programına katılmayı garantiliyor."

"Kulağa stresli geliyor. Bunun yanında temizlik yapmak için gerçekten zamanın oluyor mu?"

Onun için söylemesi kolay. Lund'da bir oda kirasının ne kadar olduğundan haberi var mı? O gürültülü öğrenci yurdundaki odadan çıkmam gerektiği için bu ay çift kira ödemek zorunda olmam da cabası. Öyle merkezi bir yerde, kirasını karşılayabileceğim bir oda bulduğum için şanslıydım. Bill harika görünüyor, kızı Sally de komik bir çocuk. En kötü durumda, sadece öğrenci bursumla hayatta kalmaya çalışırdım ama arada bir dışarıda bir yemek yiyebilmeyi, her gün aynı kıyafetlerle dolaşmayı bırakmayı gerçekten isterim.

"Hallederim," diyorum temizlik dolabına doğru ilerlerken.

"Bekle biraz, Karla! Adını doğru hatırlıyorum değil mi? Karla? Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Sesi farklı çıkıyor. Gergin. Yanlış bir şey mi yaptım?

Regina Rytter kocasının temizlik konusuna fena halde takıntılı olduğunu söylemişti ama nelere dikkat edeceğime dair talimat falan vermediler.

"Konu karım," diyor, koridorda birkaç adım atarak. Kâküllerimin arkasına saklanıyorum.

"Birlikte çay içtiğinizi söyledi."

Rahatsız olmuş gibi. Çalışma saatinde oturup çay içmemeliydim. İşimi kaybetmeyi hiç istemiyorum.

"Özür dilerim, bilmiyordum ..."

"Sorun değil," diyor Steven, sesi yumuşuyor.

Bana yaklaşıyor ve kolumu sıvazlıyor.

"Benim hatam. Bu konuda daha net konuşmalıydım. Anlayacağın üzere, karım oldukça hasta ve sürekli dinlenmesi gerekiyor.

Hastalığının en can alıcı yanı, efor sarf etmesine neden olacak en ufak şeyin bile semptomlarının kötüye gitmesine neden olması. Uyanıp kendini enerjik hissedebilir ama yataktan kalkarsa durumunda önemli bir kötüleşme olması riski yüksek."

"Anlaşıldı," diyorum annemi taklit ederek. "Yapılabilecek hiçbir şey yok mu gerçekten?"

"Doktorlar araştırıyorlar ama bu gibi rahatsızlıklarda teşhis koymak çok zor, üstelik teşhis konsa bile yeterli bir tedavinin olması da garanti değil. Bu arada yapabileceğimiz en iyi şey semptomlarını yönetmeye çalışmak: yorulmaması ve ilaçlarını alması gerekiyor."

Regina'yı rahatsız etmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Aslında sosyalleşmeyeceğime daha çok sevinemezdim.

"Umarım iyileşir," diyorum.

Çok kişisel bir konu gibi geliyor bu. Burnumu sokmadan işimi yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Düşünüldüğünden daha sık karşılaşılan bir durum, virüs kapıp hastalanmak yani," diyor Steven. "Bazı insanlar hayatlarının sonuna kadar ciddi bazı olumsuz etkileriyle yaşamak zorunda kalıyor."

Doktor olduğunu neredeyse unutmuştum. Neden bahsettiğini biliyor tabii ki.

"Dolayısıyla, Regina iyi görünse ve sohbet etmek ya da çay içmek istese bile, kabul etmemeni rica ediyorum," diyor. "Kendi iyiliği için."

"Kesinlikle. Tabii ki."

Dilimi ısırıyorum. Onunla oturup konuştuğumda bunun olacağını biliyordum.

Hep hata yapıp sıkıntılı durumlara düşmüşümdür. Annemin

gözlerinde herhangi bir zamanda beliren hayal kırıklığını hatırlayabiliyorum.

"Regina uyanırsa, ilaçlarını içmesini ve yatağına dönmesini sağlaman yeterli," diyor Steven.

Başımla onaylıyorum ve öyle yapacağıma söz veriyorum, o da takdirle gülümsüyor. "Bırakayım da işini yap."

Ön kapıyı kapatıyor ve taşlı yolda gözden kayboluyor. Temizlikle ilgili hiçbir talimat vermiyor.

Bu adamın temizlik konusunda Nazi subayı olduğundan ciddi şüphelerim var. Belki de karısının kafası düşündüğümden fazla karışıktır.

Her zamanki gibi, işe banyolardan başlıyorum. Kulak içi kulaklıklarımı yanımda getirdim ama ikisini aynı anda takmayı göze alamıyorum. Regina seslenirse, duymam gerek.

Hastalığının hayatını aniden darmadağın ettiği, sağlığını hiçbir zaman garanti görmemen gerektiği hakkında söylediklerini düşünüyorum. Annemin de başına geldi ama tüm ilaçları reddetmeyi tercih etti. Hayatını cehenneme çevirenin babamın ölümü olduğunu söyler hep.

Çocukluğum boyunca etrafta hiç ses çıkarmadan dolaştım. Pek çok açıdan, kendi anneme ebeveyn olmak zorunda kaldım. Ama tüm bildiğim bu kadardı. Yalan söylemeyi ve gerçeklerin üstünü örtmeyi öğrendim. Annemi kaybetme korkum o kadar güçlüydü ki!

Banyoları bitirince toz almaya başlıyorum. Üst katın ve alt katın tozunu alıyor, sonra elektrik süpürgesini çalıştırıyorum.

Whitney Houston kulaklarıma "seni hep seveceğim" diye şarkı söylüyor. Annemin en sevdiği şarkılardan biri. Mutfak tezgâhının üstünde, kollarımı boynuna dolayışımı hatırlıyorum. Şarkının nakaratını birlikte söylerken nefesindeki keskin şarap ve sigara kokusunu.

Mutfağı ve salonu süpürmekle başlıyorum. Holde, merdivenlerin hemen yanında masif ahşap ve çok zarif bakır aksesuar detayları olan büyük bir çalışma masası var. Süpürgeyle altını süpürebilmek için eğilmem gerekiyor. Hortumundan ses gelince, aceleyle süpürgeyi durduruyorum. Bir şey sıkıştı.

Süpürgeyi alıyor, hortumunu çıkarıyorum. İçinden üzerinde inciler olan altın bir bileklik çıkıyor. Elimle ağırlığına bakıyorum. İmitasyon değilse değeri binlerce kron olmalı. Bir şey söylemeli miyim? Hayır. Regina uyuyor gibi. Bilekliği çalışma masasının üzerine koyuyorum. O anda, en üst çekmecenin yarı açık olduğunu fark ediyorum, kapatmak için yaklaştığımda içinin mücevherlerle dolu olduğunu fark ediyorum: bileklikler, kolyeler, yüzükler ve küpeler. Bazıları kutuların içinde, bazıları açıkta, sağa sola dağılmış. Yüz binlerce kronluk takılar.

Hiçbir şeye dokunmaya cesaretim yok.

O yüzden, çekmeceyi hızlıca kapatıyorum.

Evin geri kalanını hızlıca ve iyice süpürüyorum, Regina'nın yatak odası dışındaki her yeri temizlemiş oluyorum.

Onu uyandırmalı mıyım, bilmiyorum. Bugün odasını süpürmesem olur mu?

Kapısına sessizce yaklaşıp kulak kabartıyorum. Saatlerdir Regina'dan en ufak bir ses çıkmadı. Aslında önemli değil; aşağıya dönmeli ve paspası almalıyım, kovalara deterjan ve su koymalıyım ama içerideki sessizlik beni endişelendiriyor. Kapı koluna elimi uzatırken anılar zihnimde şimşek gibi çakıyor.

Annemin yatak odasının kapısı, beş yıl önce ve ben hiçbir şeyden habersiz içeri giriyorum. İçerinin iğrenç kokusu beynimde bir yerlerde çakılı kaldı: içerinin havasızlığı ve ağır kokusu keskin idrar kokusuna karışmış. Yerde boş ilaç kutuları. Annemin eli yataktan sarkıyor, hareketsiz, solgun.

Onu kafayı çekmiş ve sızmış halde defalarca görmüş olsam da bu defa farklı olduğunu anlamıştım. Onu ne kadar sarssam da, kaldırmaya çalışsam da, uyandıramamıştım. Otuz saniye içinde telefonumu bulup acil yardımı aramıştım.

Annem çabucak iyileşti. Üç gün sonra hastaneden taburcu oldu ve eve döndü. Sosyal hizmetlerle görüşmek zorunda kalmıştım, terapi almamı teklif ettiler ama kabul etmedim.

Gerçekte neler olup bittiğini anlamam haftalar sürmüştü. Planım o sonbaharda Umeå'ya taşınmak ve liseyi orada okumaktı. Önceki yıl Luleå'da üç hafta okumuştum ama annemin rahatsızlığı yüzünden kaydımı almak zorunda kalmıştım. Okula Boden'da da gidebileceğimi düşünüyordu; ne de olsa orada da okul vardı. Ama uzaklaşmayı çok istiyordum. Taşınmama kısa süre kala, annem kıpkırmızı gözlerle ve korku dolu bakışlarla, onu terk edecek olursam yaşayamayacağını söylemişti. O aşırı dozla intihar girişimi tesadüf değildi. Annemin tek pişmanlığı başaramamış olmasıydı.

Umeå'ya hiç gidemedim. Boden'da Björknäs'ta sosyal bilimler bölümünde okudum ve beş yıl daha oradan ayrılamadım.

Şimdi kapı koluna yavaşça bastırıyorum. Kapalı kalmış odanın havası yüzüme çarpıyor ve karanlığa doğru adım atıyorum.

Regina Rytter yatağın kendine ait tarafında kıvrılmış yatıyor.

"Uyanık mısın?"

BILL

Karla'yı günler sonra ancak görüyoruz. Evde olduğunda, zamanının çoğunu odasına kapanıp ders çalışarak ya da içeride her ne yapıyorsa onunla geçiriyor. Evde bir yabancının olması biraz tuhaf.

"Orada ne yapıyor?" diye soruyor Sally belki de onuncu defa.

Sonunda sabrım taşıyor.

"Bizi ilgilendirmez. Sadece kiracımız o."

Sally'nin dudakları büzülüyor.

Gidip ödevini yapmasını söylüyor, kendime de kahve koyuyorum.

İş bulma kurumundaki görevliyle sohbetimizden sonra kendimi ve niteliklerimi anlattığım bir mektup, bir tür genel başvuru yazısı yazıyorum. Lund'un içinde ve civarında ne kadar işletme varsa e-posta gönderiyorum. Dükkânlar, barlar, restoranlar, ofisler. Bazıları şüphe uyandıran yerler. Bazılarını daha önce birkaç defa rahatsız etmiştim zaten. Benden sıkılmışlardır herhalde. Ama başka ne yapabilirim?

Gece geç saatlerde yatağa uzanıp insanların ufak tefek işler

için yardım aradıkları farklı uygulamaları kontrol ediyorum. Bazen bir elma ağacının budanması gerekiyor, bazen duvara aplik monte edilmesi. Bazen sabit bir ücret belirtiliyor, bazen de işi en düşük fiyatı veren alıyor. Bir uygulama indiriyorum ve "işçi" olarak kayıt açıyorum. Lund'da birkaç iş var. İyi de, iş sırasında Sally'i ne yapacağım? Telefonu bir kenara atınca, Sally uykusunda ürküyor. Sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Bir iş çıkması lazım.

Ertesi gün, Sally'le akşam yemeği için sosisli stroganoff yapıyoruz. Mutfakta yardım etmeye bayılıyor, ben de kareli mutfak önlüğünü beline bağlayışını ve duvardaki dolaplara ulaşabilmek için tabureyi çekişini izlemeye bayılıyorum.

"Bugün Karla'yı yemeğe davet edemez miyiz?" diyor raftan kırmızı tencereyi alırken.

"Bilmiyorum ..."

"Hadi ama baba."

Sally tencereyi bırakıyor ve Karla'nın kapısına koşuyor.

"Onu rahatsız etmemeliyiz," diyorum. "Bizimle zaman geçirip geçirmemek Karla'ya kalmış. Eminim çalışması gereken çok dersi vardır."

Sally somurtuyor.

"Bizimle takılmayı seven birini bulacağımızı sanıyordum."

O kadar umutlanması benim hatam, biliyorum. Annesini özlüyor tabii ki. Kiracının bize karşı bir yükümlülüğü olmadığını bir defa daha açıklamak zorunda kalmak canımı acıtıyor. Karla'ya herhangi bir komşumuz gibi davranmamız gerek.

"Başka birini bulmak için çok mu geç artık?" diye soruyor Sally, alt dudağını sarkıtmış.

Derin bir of çekip, teslim oluyorum.

"Tamam, peki. Git kapısını çal ve akşam yemeği ister mi diye sor. Ama ısrar etme, sadece sor."

"Peki, peki babacım, anladım!"

Sormaktan zarar gelmez zaten. Yemeği paylaşmayı teklif etmek güzel bir jest, değil mi?

Karla daha kapıyı açmaya fırsat bile bulamadan Sally, "Sosisli stroganoff yaptık," diyor. "Babam diyor ki, bizimle yemek yemen için seni zorlayamazmışım ama bir ara akşam yemeği yemen gerekiyor, çünkü herkesin yemesi gerekir. Sosisli stroganoff sever misin?"

Karla gülüyor.

"Sosisli stroganoff'a *bayılırım*."

Saçları darmadağın olmuş, elinde tuttuğu laptopun her yerine çıkartmalar yapıştırmış.

"Ödev yapıyordum," diyor bana doğru şaşkın gözlerle bakarken. "Yeterince yemek olduğuna emin misin?"

"Var!" diyor Sally. "Her zaman fazla yemek yapıyoruz."

Tencereyi masaya koyarken gülümsüyorum.

"Doğru, fazla yapıyoruz."

Sally de Karla da tabaklarındakileri sanki günlerdir tek lokma yememişler gibi silip süpürüyor. Yanımızda birinin olması güzel. Miranda hastalanmadan önce yemeklerimizi her zaman birlikte yerdik. Onun için önemli bir konuydu, o şekilde büyümüştü. Aile masanın etrafında toplanıyor, önemli önemsiz her konuda sohbet ediyordu. O anlar Miranda için çok değerliydi ama o olmayınca aynı olmuyor; Sally'le akşam yemeklerimiz artık daha çok Pölsemannen standından alınmış sosisli sandviç ve patates püresinden ya da Saluhallen'in paket servis büfesinden aldığımız falafelden oluşuyordu.

Masada Sally varken, rahatsızlık verici sessizlik yaşamak çok sık rastlanır bir durum değil. Karla'yı Norrbotten'deki hayatı hakkında sorgulamaya devam ediyor. Hukuk okumak hakkında ko-

nuşuyoruz, Karla hukuk konusunda her zaman tutkulu olduğunu söylüyor. Lisedeyken hâkim olmak istediğini anlamış.

"Herkes imkânsız olduğunu, uzun yıllar eğitim almak ve tüm derslerden çok yüksek notlar almak gerektiğini söylüyordu. Bu da daha hırslanmamı sağlıyordu. Bir gün aklına koyduktan ve yeterince çok çalıştıktan sonra her şeyin yapılabileceğini göstereceğim onlara."

Ona karşı gelmemeyi tercih ediyorum. Can sıkıcı biri gibi görünmek istemem. Yirmi iki yaşındayken ve sinema endüstrisinde yönetmen ya da prodüktör olduğum bir geleceğin hayalini kurarken muhtemelen ben de aynı şeyleri hissediyordum.

"Öğretmenim adalet herkesin bire bir aynı şeyi alması anlamına gelmez dedi," diyor Sally.

Karla parmaklarını kâkülünün içinden geçiriyor.

"Olmayabilir. Daha çok herkesin başarılı olacağı doğru koşullara sahip olması demek."

Sally kıkırdıyor.

"Öğretmenim de aynen öyle dedi!"

"O kadar zeki bir öğretmenin olduğu için şanslısın."

Karla bana bakınca, yemeğimi ağzım açık çiğnemediğimden ya da çeneme sos bulaşmadığından emin olma gereği hissediyorum. Sözlerimi dikkatle tartıyorum ve Sally argo sözler söylediğinde ya da bıçağını yaladığında kızmış gibi yapıyorum.

"Hey, hareketlerine dikkat et."

Sally şaşkınlığını gizleyemiyor. Düzgün davranılması Miranda'nın takıldığı bir konuydu. Arada bir geğirmeye ya da çocuğumun ayaklarını sehpaya dayamasına hiçbir zaman kızmazdım. Yaklaşık bir saat boyunca, başka her şey gölgede kalıyor. Sadece var oluyorum. Eksiye düşen hesap bakiyem ya da reddedilen kart işlemleri aklıma gelmiyor, karnım burulmuyor, zihnimde karanlık

bulutlar yok. Nefes alabiliyorum, gülümseyebiliyorum ve yaşadığımı hissediyorum.

Yemekten sonra hep birlikte bulaşıkları yıkıyoruz. Karla ertesi gün işe gitmek için erken kalkması gerektiğini söylüyor.

"Başka birinin evini mi temizliyorsun?" diye soruyor Sally. "Neden kendi evlerini kendileri temizleyemiyor?"

"Eminim temizleyebilirler," diyorum.

Ama Sally ısrar ediyor.

"O zaman neden temizlemiyorlar?"

Karla tedirgin gözlerle bana bakıyor.

"Orada yaşayan kadın hasta. Temizlik yapmaya gücü yok. Kocası da doktor ve neredeyse her zaman çalışıyor."

Mutfağın dağınıklığından biraz utanıyorum. Miranda olsa çok öfkelenirdi.

"Kâğıt oynayabilir miyiz?" diye soruyor Sally. "Çok kısa?"

Karla yine bana bakıyor.

"Olur," diyor.

"Çok kısa," diye tekrarlıyorum.

Karla'dan bizimle çok fazla zaman geçirmesini isteyemeyiz. Diğer taraftan, Sally'i uzun zamandır bu kadar mutlu görmedim.

Divana oturuyoruz, ben de kâğıtları karıyorum. Karla yeni bir oyun öğretiyor ve Sally oyunu bırakmak istemiyor. Nihayetinde elinde kâğıtlarla, başı Karla'nın kolunda uyuyakalıyor.

"İnanılmaz, bana ne çok kendimi hatırlatıyor!" Karla Sally'nin başını okşuyor. "Çok tatlı bir ilişkiniz var gibi görünüyor."

Gülümsüyorum.

"Zor zamanlar geçirdik. Sally annesinin ölümü karşısında çok zorlandı. Ben de tabii. Kendin zor ayakta dururken iyi bir ebeveyn olmak kolay değil."

Karla gözlerime derin derin bakıyor.

"Bence kesinlikle harika bir babasın."

CİNAYET ŞÜPHELİSİNİN ORTAĞI PEDİATRİST İÇİN ÇALIŞIYOR

Aftonposten, Lund

Bugün Lund bölge mahkemesi Lund'da yaşayan bir çiftin cinayetinde şüpheli 33 yaşında bir erkeğin tutuklanmasına karar verdi. *Aftonposten* olarak, 33 yaşındaki bu erkekle cinayet kurbanları arasında bir bağlantı olduğunu ifade edebiliriz.

Savcılık tarafından yapılan açıklamaya göre, emniyet tarafından yapılan sorgularda 33 yaşındaki söz konusu erkeğe dair şüphe oluşmuştur. Davaya hâkim bir kaynak *Aftonposten*'e söz konusu kişi ile cinayetin işlendiği yer arasında bağ oluşturan fiziksel kanıtlar da bulunduğunu ifade etti.
Savcılık açıklamasında, "33 yaşındaki şahıs hakkında olası kast ile cinayet şüphesi bulunuyor," deniyor.
Savcı, pediatristin ve eşinin öldürülmesi ile ilgili herhangi bir gerekçeden şüphelenilip şüphelenilmediğini açıklamayı reddetti. Savcı, soruşturmada son derece hassas bir aşamada olduklarını ifade etti. An itibariyle, dosyada başka herhangi bir şüpheli bulunmuyor.
Tutuklanan şüpheli erkek Lund şehir merkezinde yaşıyor.

Kendisinin adli sicili bulunuyor ve daha önce basit bir suçtan hüküm giymiş. Ulusal yargı veri tabanına göre, şahıs sekiz yaşındaki kızıyla birlikte yaşıyor ancak *Aftonposten*'in ulaştığı çeşitli kaynaklar aynı dairede 22 yaşında bir kadının da yaşadığını ifade ediyorlar.

Aftonposten olarak şu an için şahsın genç partneri ile cinayete kurban giden çift arasında bir bağlantı olduğunu açıklayabiliyoruz. Norrbotten'de doğmuş ve büyümüş ancak geçen ilkbaharda Lund'a taşınmış olan 22 yaşındaki kadın cinayete kurban giden çiftin evinde temizlikçi olarak çalışıyordu.

Pediatrist ve eşi tarafından iş verilen yerel temizlik şirketinin CEO'su yaptığı açıklamada, "Bizim çalışanımız olduğu doğru," dedi.

CEO daha fazla yorum yapmayı reddetti.

33 yaşındaki şüpheli neredeyse on beş yıldır Lund'da yaşıyor. Gençliğinde Östergötland'da küçük bir kasaba da dâhil olmak üzere, İsveç'in iç kesimlerinde çeşitli yerlerde yaşamış.

Aftonposten şahsın eski okul arkadaşlarından bazılarına ulaştı ancak çok azı şahsı hatırladıklarını söyledi.

Adının saklı tutulmasını isteyen bir erkek, "Bir ya da iki yıl bizim sınıfımızdaydı," diyordu. "Ama dikkat çeken biri değildi. Okul dışında herhangi biriyle takıldığını sanmıyorum. Flashback Forum'da sicilinin olduğunu okudum. Bunların yaşanmış olması çok kötü."

33 yaşındaki şahıs sinema ve kültür çalışmaları eğitimi almış ancak gelirini daha çok çeşitli ufak tefek işlerden elde

ettiği anlaşılıyor. Şahsın önceki partneri, kızının annesi, yaklaşık bir yıl önce hastalık nedeniyle hayatını kaybetmiş. Aynı mahallede yaşayan bir kişi, "Çok zor zamanlar geçirmiş olmalı," ifadesini kullandı. "Ama küçük kızına çok iyi babalık yapıyor gibiydi, tüm bu olaylarda suçlu olduğuna kesinlikle inanmıyorum."

Aftonposten'in ulaştığı diğer bazı komşular 33 yaşındaki şahsa dair içine kapanık, ancak kibar bir adam olduğu imajını, bölgede sıklıkla kızıyla birlikte görüldüğünü doğruluyor. Ancak genç temizlikçi ile ilişkisinden haberdar olan fazla kimse bulunmuyor.

"Onu ve kızını o hanımla gördüm ama bir akrabası ya da çocuk bakıcısıdır diye düşünmüştüm," diyor komşulardan biri.

Polis tarafından soruşturma sürerken 33 yaşındaki şahıs tutuklandı. Şahsın avukatı davaya dair yorum yapmayı reddederken, soruşturmanın devam ettiğine işaret etti.

KARLA

Sally'nin eski odasında *Aslan Kral* figürlü duvar kâğıdı var. Derslere ara verme ihtiyacı duyduğumda, kendimi zürafaların, zebraların ve flamingoların arasında hayal ediyorum. Hukuk kavramları etrafımda dönmeye başlıyor. Her şey uçup gidiyor.

Keşke annem de burada olsaydı. Hatta teklif de ettim. Gelmeden bir hafta önce, mutfak masasına oturdum, hızla yaşlanan ellerini ellerime aldım.

"Benimle gelebilirsin istersen," dedim.

Olacak şey değildi, ikimiz de biliyorduk ama yine de söylemek istedim. Ciddiydim de. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Ama en önemlisi, annem teklif etmediğimi asla iddia edemez.

Şimdi telefonumda, rehberden annemin numarasını buluyorum; telefon elimde titriyor. Hep böyle oldu. Telefonu açtığımda neyle karşılaşacağımı bilmemenin verdiği korku.

"Merhaba."

Bu tek kelime yetiyor, anlıyorum. Bu akşam morali bozuk. Muhtemelen sakinleştirici aldı.

"Çok mutsuzum," derken kelimeler ağzında yuvarlanıyor. "Yapayalnızım, hiçbir işe yaradığım yok. Daha ne kadar dayanabilirim gerçekten bilmiyorum."

Onu rahatlatmaya, neşelendirmeye çalışıyorum, her zamanki gibi, hayatım boyunca yaptığım gibi. Bir yandan da suçlulukla içim içimi yiyor. Annemin mutsuzluğu fena halde bulaşıcı ve bana da fazlasıyla kolay geçiyor.

"Dün doktora gittim," diyor, "ama beni zerre kadar umursamıyor. Diğer herkes gibi. Kimse benimle uğraşmak istemiyor. Kendi kızım bile."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun anne."

Sessizce ağlıyor ve iç geçiriyor.

Keşke elimin tersiyle itebilseydim, şöyle bir silkelenip iğnelerinden kurtulabilseydim ama çok derinlere işliyorlar. O benim annem, hayatımın parçası.

"Sevgi eylemlerden belli olur," diyor, "sözler yetmez."

Ne hissedeceğimi kontrol etmesine izin vermek istemiyorum. Zaten çok uzun zamandır tüm dünyamın kontrolü onda. Ama konu onun karşısında güçlü olmaya çalışmak kadar basit değil. O hasta, ben de ona bağımlıyım, tüm bunları biliyorum. Yine de, her saniyem onu tüm o mutsuzluğuyla baş başa bırakmanın doğru bir hareket olduğundan şüphe etmekle geçiyor.

"Gidip Silja ile Bengt'i ziyaret etsen?"

Aslında arkadaşları var. Olmasalardı, oradan ayrılabileceğimi sanmam. Silja ile Bengt de madde bağımlısı insanlar ama kendileri iyi oldukları sürece daima annemin yanında olacaklarını biliyorum.

"Yeni bir oda kiraladım," diyorum, ona Bill ve küçük Sally'den bahsediyorum. "Hikâyesi çok üzücü. Annesi kanserden ölmüş."

"Ama ben yaşıyorum," diyor annem. "Ama görünüşe göre senin umurunda bile değil."

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum –çok açık zaten– ama sözleri karşısında kendimi savunmam yine de çok zor, neredeyse imkansız. Annem hep suçluluk duyguma oynar.

"Artık kapatmam lazım," diyorum, gözlerim yaşarıyor, boğazıma bir yumru çöküyor. "Seni seviyorum anne."

Cevap vermiyor.

Hâlâ yatağın kenarında oturmuş nasıl başa çıkacağımı düşünürken kapı çalınıyor.

"Bir saniye!" diyorum, aceleyle yüzümü şekle sokuyorum.

Sally kapının önünde, kâğıt oynamak ister miyim diye soruyor.

"Bilmiyorum. Yapmam gereken ..."

"Lütfen," diyor, ellerini sanki dua eder gibi birleştiriyor. "Üç kişi olunca çok daha eğlenceli."

"Peki, tamam."

Bill çoktan divana geçmiş, kâğıtları karıştırıyor. Sehpada kola ve patlamış mısır var, hoparlörlerden hafif bir müzik duyuluyor.

Keşke benim çocukluğum da buna benzeseydi, her yere dağılmış bira kutuları ve içki şişeleri, sigaralar ve haplar, divanda horlayan, pis çoraplı bir ayak ya da karanlık pencerelerin ardında korku içinde bekleyişlerim olmasaydı.

"Kiminle konuşuyordun?" diye soruyor Sally rahat sandalyeye oturduğum sırada. "Biriyle konuştuğunu duydum."

Bill kâğıtları dağıtmaya başlarken bacaklarımı sehpanın altına doğru uzatıyorum. "Annemle."

"Seni özlemiş mi?" diye soruyor Sally.

"Evet, tabii. Azıcık da olsa özlemiş. Ama sıkıntısı yok. Kendi hayatıyla meşgul. Annem hep çok çalışır. İşini sever. Ayrıca arkadaşları da var. Onun için, her şeyin yolunda olduğundan eminim."

Neredeyse kendime şaşıracağım. Yalanların kökleri o kadar derinlere iniyor ki, kendi kendilerine ağzımdan çıkıyorlar.

Yalan söylememin nedeni artık utanç bile değil. Sadece alışkanlık. Sally gülümsüyor, Bill de elindeki kartları sıraya koyuyor.

"Sen başlıyorsun," diyor bana.

JENNICA

Daha önce Joe McNally adını hiç duymamıştım ama Louisiana Sanat Müzesinde yarım gün geçirince fotoğrafları beni benden alıyor. Steven ödevini yapmış ve bildiklerini benimle paylaşırken heyecanlı. Sanki özel rehberim var.

Hayatıma beş yıldız. O akşam, Kopenhag'ın en iyi otelinde şampanya barında otururken buluyorum kendimi. Az önce Michelin yıldızlı restoranda yemeklerimizi yedik ve çok geçmeden asansörle süitimize çıkarız. Karşımda hayatımda tanıdığım en seksi erkeklerden biri oturuyor. Zeki, fiziği düzgün, çekici ve sohbeti zevkli. Dahası, bana öyle bir bakışı var ki, beni gerçekten önemsediğini, düşüncelerimin ve duygularımın ve fikirlerimin önemli olduğunu söylüyor.

Kadehimi kaldırıyorum ve şarabın son damlasını da içiyorum.

"Fil hakkında konuşalım mı?" diyor Steven masanın altından elimi tutarken.

"Fil mi?"

"Sanki odamızda bir tane var gibi," diyor Steven soluk gözlerini kocaman açarak. "Aramızdaki yaş farkı."

Bir şey kopuyor ve içimde yüzmeye başlıyor. Lafı dolandırmamasını seviyorum. Hayatım boyunca samimi ve dürüst bir iletişimle şımartıldığımı söyleyemem.

"Kendini yaşlı mı hissediyorsun?" diye soruyorum şakayla. "Yaş sadece bir sayı değil miydi?"

Tabii söylemesi kolay da olsa aslında tam olarak doğru sayılmaz. Daha önce görüştüğüm erkekler arasında kırk yaşının üstünde en az bir kişi vardı ama Steven aslında ellisine yakın.

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor. "İnsanlar konuşacaktır. Annenle baban ne düşünüyor mesela?"

"Konu aşk hayatım olduğunda annemle babam sadece bilmeleri gereken kadarını bilir."

Annemi seninle tanıştırsam muhtemelen sevinçten şükür duasına başlar diyemiyorum.

"Sanırım akışına bırakmamız gerekecek," diyor. "Bazı şeyler öylece oluverir. Sonuçta ben de otuz yaşında birine âşık olmayı planlamamıştım."

Masanın altından bana dokunuyor. Elimin üstüne, sonra yukarıda kolumun içine.

Tüylerim diken diken.

Bana âşık mı olmuş?

Sandalyemi çekerken kulağıma, "Muhteşemsin," diye fısıldıyor.

Restoran boyunca yürürken, hemen arkamdan geliyor; insanlar imrenerek bakıyormuş gibi hissediyorum.

Bir saat sonra, mısır keteninden çarşafların arasında sevişiyoruz. Steven içime girerken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Böyle ağır ağır ve romantik, filmlerdeki gibi sevişmeye alışmaya başlıyorum.

Olayları akışına bırakmak gerek.

Ertesi gün, Steven'ın Tesla'sıyla köprüden geçerek geri gidiyoruz. Elimi bacağına koyuyorum ve gözümü ondan alamıyorum.

Norra Ringen üzerinden Lund'a yaklaşıyoruz. City Gross'a geldiğimizde Steven benimle otoparka kadar yürüyor.

"Bu gece görüşür müyüz?" diye soruyor.

Ceketinin altından ona dokunuyorum.

"Çalışmam gerek."

"Ne? Öğrencisin sanıyordum."

"Bir tür yardım hizmeti diyebiliriz. Konuşacak birine ihtiyacı olan insanların telefonlarına cevap veriyorum. Telefondaki dost yardım hattı gibi."

Gerçeğe çok da uzak değil söylediğim ama birlikte ne kadar harika zaman geçirmiş olursak olalım, Steven'a medyumlar ya da empati becerileri konularından bahsetmek için doğru zamanmış gibi gelmiyor.

Ben giderken o hâlâ arabasının yanında duruyor. El sallıyor, ben de gözden kaybolduncaya kadar ona öpücükler gönderiyorum. Ben *kimim*? Aptal bir yeni yetme gibi davranıyorum.

Eve geldiğimde, üstümden bu şapşallığı da şık Busnel ceketimi de çıkarıp atıyorum. Köpek yatağın üzerine uzanmış sanki mekânın sahibiymiş gibi bakıyor.

"Kay biraz."

Şımarıyor ve çarşafın arasında yuvarlanıyor. Sevmek için elimi uzattığımdaysa, ok gibi fırlayıp gidiyor.

"Kendinden o kadar da memnun olma," diyorum.

Salına salına yataktan uzaklaşıyor ve yemek tabağına gidiyor. Ona ölü sıçan gibi kokan bir mama veriyorum ama konserve ringa balığı dışında yediği tek şey bu.

Yatağa uzanıyorum, çalışma saati gelene kadar telefonumdan son haberleri kontrol ediyorum ve sosyal medyamda dolaşıyorum.

İlk iki telefon piç heriflerin aldattığı ve terk ettiği ama yine de bu pisliklerin onları geri isteme olasılıkları olup olmadığını

bilmek isteyen iki kadından. Bu işin sevimsiz taraflarından biri bu; erkeklerin kaba saba Neanderthaller, kadınların da zavallı mızmız varlıklar olduğu düşüncemi daha da güçlendiriyor. Tabii ki oralarda bir yerlerde iyi insanların da olduğundan hep emindim ama Steven'dan önce bu bilgiyi ilk elden doğrulama şansım olmamıştı.

İş yerindeki stajyer kızla ufak bir zina macerası yaşayan kocasını affetmesine ramak kalmış kırk beş yaşında bir biyomedikal mühendisine yaklaşık bir saat süren bir söylevin ardından telefonu kapattığımda nefes nefeseyim ve boğazım kupkuru. Maraton koşmuş gibiyim.

Kadını kocası olacak o sadakatsiz domuzun Armani takım elbisesini yakmaya ikna etmek endorfin salgılamama ve koltuk altlarımın sırılsıklam olmasına neden oldu; yine de iyi bir insan olduğumu hissediyorum. Empati becerilerim en üst düzeyde. Bir de bunu yaptığım için para aldığımı düşününce...

Karşımıza çıkacak farklı durumlarda nasıl davranacağımızı anlatan bir sohbet rehberi var. İşe alınmadan önce, saçma sapan işlere kalkışmamamız gerektiği son derece kesin bir dille söylenmişti. Biz eğitim almış terapistler değiliz. İntihar davranışına dair en ufak bir işaretle karşılaştığımızda alarmı devreye almamız gerekiyor. Herhangi bir vakada, ensemizde araştırmacı gazeteciler olmasını istemeyiz.

Telefonun her çalışında aynı cümleleri söylüyorum.

Hoş geldiniz, ben psişik danışmanınız, Jennica. Nasıl yardımcı olabilirim?

Bu geceki üçüncü telefon bu. Şimdiden duygusal olarak bitik durumdayım. "Alo?" diyor uzaktan bir ses.

Kesin bir kadındır diye düşünüyorum. Arayanların en az onda dokuzu kadın oluyor. Ama hatta ani bir tıkırtı sesinin ardından ses yakınlaşınca yanıldığımı anlıyorum.

Arayan erkek.

"Selam, Jennica."

Gaipten sesler duyuyorum sanırım.

Annem genlerimizde akıl hastalıkları olduğundan bahsetmişti. O kadar olasılık arasında, tam da şu anda, her şey lehime gelişirken, genlerimin kendini göstermesi hayatın cilvesi herhalde.

"Kimsiniz?" diye soruyorum.

"Kusura bakma, kendime engel olamadım."

Steven'ın şu durumdan epeyce keyif alan yüzünü gözümde canlandırabiliyorum. Doğru olamaz. Bana duyduğu saygıyı sonuna kadar kaybedecek.

"Bu numarayı nereden buldun?"

Gülüyor.

"Biraz çevrimiçi araştırma yaptım. Oldukça sıra dışı bir adın var."

Kulaklığımı düzeltiyorum ve en sevdiğim kırlentime el koyan kedim Köpek'i kovalıyorum. Şu an hissettiğim utancın da ötesinde. Steven doktor, ben de telefonda terapistçilik oynuyorum.

"Bak, ben gerçek bir medyum değilim. Ya da şey, demek istediğim böyle şeylere inanmıyorum. Sadece iş bu."

Steven daha da çok gülüyor.

"Bu kötü oldu ama belki yine de bana tavsiyede bulunabilirsin. Biraz yol gösterilmesine ihtiyacım var."

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Çok kızmam gerekir ama Steven sadece gülüp duruyor ve ben de aynısını yapmaya karar veriyorum.

"Tabii, sana biraz spiritüel danışmanlık yapabilirim."

"Ah, teşekkürler! Konu şu," diyor Steven. "Bir kadınla tanıştım, çok harika, zeki bir kadın, komik ve çekici. Ama ne kadar harika biri olduğunun farkında değil."

"Kadın cinsinde oldukça yaygın görülen bir sorun," diyorum.

"Kesinlikle! Ama aramızda özel bir şey var gibi geliyor bana. Ne yazık ki, beni hayatına almakta zorlanıyor sanki. Onu korkutmadan nasıl yakınlaşabilirim bilmiyorum."

"Oldukça ince bir çizgi üstünde yürüyorsun," diyorum.

"Mmhmm." Steven cevap vermeden önce biraz düşünüyor. "Sence ona ne kadar hoşlandığımı söylemeli miyim? Yoksa daha çok mu erken?"

Bir yanım bu oyunu bir tarafa bırakmak ve Steven'a ondan hoşlandığımı söylemek istiyor. Kendimi körü körüne aşka bırakmak üzereyim. Ama diğer yanım izin vermiyor. Bunları daha önce de yaşamış olan, oyunun kurallarını bilen ve incitilmenin ne kadar acı verici olduğunu asla unutmayacak olan yanım.

"Muhtemelen en iyisi beklemek olur," diyorum. "Eminim bazı şüpheleri vardır."

Steven Rytter gerçekten kendine has bir adam. Telefonu kapattığımızda ellerim de göğsümde tir tir titriyor.

Bana ne oluyor?

Doktorla işler nasıl? diye soruyor Rebecka gruptan. Emma da ardından bir sürü sor işareti ve meraklı surat emojileri gönderiyor.

Bacaklarımı altımda toplayarak oturuyorum yatakta, en sevdiğim kırlenti belime koyuyorum ve yüzümde kocaman bir gülümseme olduğunu fark ediyorum.

"Tamam, tamam, biliyorum," diyorum Köpek'e; yüzüme alay eder gibi bakıyor.

Nazar değsin istemiyorum, yazıyorum kızlara. *Ama şimdilik aşırı süper, harika gidiyor.*

KARLA LARSSON SORGU TUTANAĞI

Şimdi biraz Bill Olsson hakkında konuşmak istiyorum, Karla. Bill'le ilişkiniz nedir?
Geçen yaz onunla birlikte yaşıyordum, bir odasını kiralamıştım.

Ne kadar sürdü?
Neredeyse bütün yaz. Skåne bölgesine taşındıktan sonraki ilk hafta öğrenci yurdu gibi bir yerde yaşamaya başlamıştım ama orada neredeyse hiç uyuyamıyordum; insanlar tüm gece parti veriyordu. Sonra Facebook'ta bir ilan gördüm ve Bill'e yazdım. Aynı gün gidip odaya bakmama izin verdi.

Bunu belgeleyebilir misin?
Belge mi? Ne demek istiyorsunuz?

Kira sözleşmesi tarzı bir şey imzalamış olmalısınız, değil mi?
Hiç aklıma gelmedi. Bill odayı kiralamak için site yönetiminden izin alması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ama her şekilde, kiramı ödedim.

Öyle mi? Bill Olsson'ın banka hesaplarına baktık ama para yatırıldığını görmedik.
Ama her şeyi nakit ödedim. İki aylık kirayı peşin ödedim.

Öyle mi? Yoksa Bill ile aranızda farklı bir ilişki mi vardı?
Kesinlikle hayır! Bu fikre nereden vardınız?

Bill Olsson sizinle Rytterların evine geldi mi hiç?
Hayır. Onlarla hiç alakası yoktu. Ya da...hayır, bir dakika, bir defasında beni oradan almıştı.

Ne zaman?
Tam olarak hatırlamıyorum. Cinayetlerden bir ya da iki hafta önce olabilir.

Peki içeriye girdi mi?
Temizliği tam bitirememiştim, Regina Rytter da yukarıda uyuyordu, ben de bir dakikalığa içeri aldım. Çok uzun bir süre değildi.

Bill Olsson'ı nasıl tarif edersiniz?
Tarif etmek mi? Yani, bilmiyorum ...Sally'e çok iyi babalık yapıyor. İyi bir insan, kocaman bir kalbi var. Bill hakkında olumsuz bir şey söyleyemem.

Şiddet gösterdiğine şahit oldunuz mu?
Kesinlikle hayır! Bill dünyanın en sakin adamıdır.

Bill'in geçen yaz maddi sıkıntılar yaşadığını biliyoruz. Bu konuyu sizinle hiç konuştu mu?
Evet, biraz. Sonuçta Sally'nin odasını kiraya verme nedeni buydu. Kira, elektrik faturası için paraya ihtiyacı vardı.

Sizden hiç para konusunda yardım istemedi?

Hayır, doğrudan istemedi. Kira ödüyordum, dolayısıyla o açıdan ona yardımcı oluyordum.

Ama başka herhangi bir şekilde yardım etmediniz?
Hayır.

Yani Bill sizi hiçbir zaman gerçekten istemediğiniz bir şey yapmaya ikna etmedi? Daha sonra pişman olduğunuz bir şeye?
Hayır…ya da… hayır!
[ağlama]
[duyulmuyor]

BILL

Gönderdiğim yirmi iş başvuru e-postasından beşine cevap geldi. Hiç şansım yok. Bir iddia dükkânının sahibi adımı not alacağını söylüyor ve iç mekân tasarım malzemeleri satan bir butiğin sahibi olan kadın Noel zamanı yoğunluk yaşandığında yardıma ihtiyacı olabileceğinden bahsediyor. Noel'e daha altı ay var. Vazgeçmek üzereyim. Umutsuzca bir arayış benimki.

Kahvaltıdan sonra Sally arkadaşlarıyla oyun parkında oynamak için aşağı iniyor, ben de bilgisayarın başına oturuyorum. İş bulmam gerek. Önce birazcık oyun oynayacağım.

Miranda'ya teşhis konmadan önce, çok az World of Warcraft oynuyordum ama hastalanmasının ardından oyun giderek daha fazla zamanımı almaya başladı. Kanser günlük hayatımızı ele geçirince benim için bir tür kaçış yolu olmuştu. Son zamanlarda ise diğer insanlarla temas ettiğim neredeyse tek yer.

Bir saat mi yoksa iki saat mi geçti bilmiyorum, ön kapı açılıyor ve Sally gözleri yaşlı halde evin girişinde beliriyor. Ardında kalan kapının aralığından arkadaşlarının endişeli yüzlerini görüyorum.

"Babacım, babacım, çabuk gel!" Nefes nefese. "Tatlım, ne oldu?"

Diz çöküyorum ve ona sarılıyorum. Minik göğüs kafesi bir iniyor bir kalkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum kapıda bekleyen arkadaşlarına.

Sally'nin sınıf arkadaşlarından, apartmanda yan merdiven tarafındaki dairelerden birinde oturan Mohammad adındaki çocuk da neredeyse ağlamaya başlayacak gibi görünüyor.

"Sally'nin suçu değildi!" diyor.

"Aşağıya gelmeniz gerek," diyor üzerinde şort ve kapüşonlu penyesi olan bir kız; o an ismini hatırlayamıyorum. "Adam sizi bekliyor."

Sally'nin elinden tutuyorum, ayağıma terliklerimi geçiriyorum. "İyi de, ne oldu?" diye soruyorum arkadaşlarına.

"Dört köşe oynuyorduk," diyor kapüşonlu kız hep birlikte merdivenlerden inerken.

"Bir daire çiziyorsun ve dörde bölüyorsun," diye anlatmaya başlıyor Mohammad. "Sonra bir tane basket topunu zıplatman gerekiyor, sonra..."

"Tamam, dört köşeyi biliyorum. Sally'e ne oldu peki?"

Miranda benim için sabır taşı derdi. Sally sinirini bozmaya başladığında ve Miranda patlama noktasına yaklaştığında, araya girmem gerektiğini anlamam için tek yapması gereken bana bakmak oluyordu.

Bina girişine geldiğimizde Sally artık toparlanıyor ve biraz daha rahat nefes alıp veriyor.

"Topu sıçratınca yanlışlıkla pencerelerden birine denk geldi," diye mırıldanıyor.

"Bodrum katındaki pencerelerden birine," diye netleştiriyor Mohammad. "Dan diye çarptı, sonra pencere paramparça oldu."

"Tanrım."

Kapıyı açıyorum ve çocukları dışarı çıkarıyorum. "İsteyerek yapmadım," diye ağlıyor Sally.

"Tabii ki isteyerek yapmadın. Kazadır, olur."

Köşeyi dönünce belediye gayrimenkulleri dairesinden bir bina sorumlusunun beklediğini görüyoruz; sigara içiyor, kulağında telefon kulaklığı var, duvara yaslı duran bir süpürge görünüyor. Kırılan pencerenin önüne kırmızı-beyaz bantla büyük bir çarpı yaparak önünü kapatmış.

Sally parmaklarımı sıkıyor.

Görevli oflayarak, "Burada top oynamamalarını defalarca söyledim," diyor. "Bunun gibi bir pencere pervazı pahalıdır."

"Dört köşe oynamak için siyah zemini olan bir yer gerekiyor," diyor Mohammad. Adam ona dik dik bakıyor.

"Kaza olmuş," diyorum.

"Evet, tabii." Görevli sigarasıyla Sally'i işaret ediyor. "Ufaklık sizin kızınız mı? Pencerenin parasını ödemeniz gerekiyor."

Bu gerçek olamaz.

Sally tekrar ağlamaya başlıyor. Adama ciddi bir bakış atıyorum. Eğiliyor ve sigarasını yerde söndürüyor; kıvılcımlar saçılıyor.

"Sigortanız var, değil mi?"

KARLA

Teslim için belirlenen sürenin dolmasına tam on dokuz saniye kala ilk ödevimi gönderiyorum. Neredeyse yüz defa baştan okudum, atıfta bulunduğum kaynakların tamamını iki defa kontrol ettim ve ders kitaplarını, tüm sayfalarda lekeler ve parmak izleri kalıncaya kadar karıştırdım.

Hukuka giriş dersi tamamen uzaktan, internet tabanlı olarak yapılıyor. Çalışma için belirlenen koçuma sorular sorabiliyorum, ayrıca konuları diğer öğrencilerle tartışabildiğimiz bir forum var. Şu ana kadar forumda işe yarar bir cevap bulan neredeyse tek bir soru bile olmadı. Burada kimsenin başka birine yardım etmek için bulunmadığı çok açık. İnsanlar bir kavramla ilgili sorularını umutsuzca foruma atıyor ya da belli bir bilgiyi literatürde nerede bulabileceklerini soruyorlar ama kimse cevap vermeye istekli görünmüyor.

İlk ödevin tamamlanmasından sonra Waheeda adında bir kız foruma mesaj yazıyor. Nihayet bittiği için nasıl da rahatladığından bahsediyor ve sürekli fazla başarılı olmaya zorlanmasının

onu ne kadar mutsuz ettiğini anlatıyor. Sağlıklı olmadığından, tek bir hataya bile yer olmadığından bahsediyor. Final sınavına girebilmek için ödevlerin her birinden geçer not almamız gerekiyor.

Çoğumuzun Waheeda ile aynı duygular içinde olduğumuza eminim. Buna rağmen mesajına tek bir cevap bile gelmiyor.

Sonunda, sadece ben cevap veriyorum.

Ben de aynı durumdayım. Sanki her saniye boğazımıza dayanan bir bıçak var gibi. Başarmayı ÇOK İSTİYORUM.

Waheeda'nın cevap vermesi sadece birkaç dakika sürüyor ve çok geçmeden karşılıklı bir sohbet başlıyor. Forumda kendimizle ilgili çok fazla bilgi vermemek için Snapchat'e geçiyoruz.

Waheeda benimle aynı gemide. İkimizin de lisede notları çok kötü değilmiş ama geleneksel yollardan hukuk bölümüne kabul alacak kadar iyi olmaktan da epeyce uzağız. Final sınavında yüksek not almak tek şansımız.

Benden çok iyi savcı olur, BİLİYORUM, yazıyor Waheeda. **Salakça bir ödevden dolayı bölüme giremezsem İsveç çok büyük çuvallamış olacak.**

Uzun süre polis memuru olmayı düşündüğünü ama asıl gücün savcıda olduğunu söylüyor.

Hak eden herkesi hapse tıkarım. Sadece pis işler yapanları değil, parası olduğu için ya da gücü olduğu için ya da belli bir aileden olduğu için yaptığı yanına kâr kalanları da.

Fazlasıyla saf konuşuyor ama yine de bu konudaki tutkusunu etkileyici buluyorum. Ona hâkim olma hayalimden bahsettiğimde, bir anlaşma yapmamızı, adliyelerden birini ele geçirmeyi öneriyor.

Bütün sistemi bozarız!

Kendi kendime gülümsediğimi fark ediyorum.

İkimizin de futbolu sevdiğimiz anlaşılınca, Waheeda onunla

birlikte antrenmana gitmemi teklif ediyor. Anlaşılan Lund'daki en iyi takımlardan birinde oynuyormuş.

Yani, aslında beş yıldır falan oynamadım, yazıyorum.

Oynamalısın! Böyle kallavi bir ödev teslim etmişiz, birinin kaval kemiğine tekmeyi çakman lazım, BİLİYORSUN.

Haha, olabilir.

Bu yaz futbol oynayacak zamanım olduğunu sanmıyorum ama arkadaş edinme şansını kaçırmak da istemiyorum. Waheeda tatlı birine benziyor.

En son ne zaman gerçek bir arkadaşım olmuştu? Sanırım hiçbir zaman yalnız kalan biri olmadım, zorbalık görmedim ya da dışlanmış falan değilim ama sınıfımdaki diğer kızlar kanka olurken ben herhangi birini yanıma yaklaştırmaya çekiniyordum. Herhangi birinin evdeki hayatımı öğrenmediğinden emin olmak çok önemli geliyordu. Annem arkadaşlarımı eve çağırmamı yasaklamış falan değildi aslında. Hatta çağırmam için teşvik ediyordu, her zaman neden etrafımda arkadaşlarımın olmadığını sorardı. Ama birini eve getirmem imkânsızdı. Evde hep kaos hakimdi: bira şişeleri, hap kutuları, yemek artıkları, dolup taşlan küllükler. Üstelik, annemin nasıl bir ruh hali içinde olacağını asla bilemiyordum. En büyük hayalim tako akşamlarımızın olması, koltuğa yayılıp birlikte Melody Festival'ı izlemekti; bağırıp çağırmadan, çığlıklar atmadan geçen ya da annemin koltukta uyuya kalmadığı tek bir gecemizin olması.

Elimde en azından futbol vardı. Benden bir ya da iki yaş büyük olan ve milli takıma seçilmiş çocuklarla fazladan antrenman yapıyordum. Sahaya çıktığımda, tüm kaygılarım en azından bir süreliğine kayboluyordu.

Liseye hazırlanırken, yeni bir yerde, yepyeni bir başlangıç yapmayı hayal etmiştim. O zamana kadar, Boden'da yaşayan

herkes benim ve annem hakkında her şeyi öğrenmişti. En azından bildiklerini düşünüyorlardı. Bu yüzden okul için Umeå ya da Luleå'ya gitmek istiyordum. Ama annem yalvardı yakardı, bensiz yaşayamayacağını söyledi ve sonunda orada kaldım. Zaten babamı kaybetmişti. İşte o zaman her şey darmadağın olmuştu. Nihayet özgürlüğümü kazanabilmem için uzun yıllar geçmesi ve içimdeki şeytanlarla zorlu savaşlar vermem gerekti. Tüm bunlara duyduğum öfke her gün yeniden alevleniyor.

Waheeda antrenmanlarından birine onunla gitmeyi ister miyim diye sorduğunda, aklıma hemen annem geliyor. İliklerime kadar işlemiş. Üstümde o denli güce sahip.

Bir an kabul etmekle etmemek arasında gidip geliyorum ama sonra gelmeyi çok isterim yazıyorum.

Gitmem gerek. Hep özlemini duyduğum normal hayata bir adım daha yaklaştıracak beni. İçimde bir huzursuzluk var ama iyi anlamda; kapıyı açıyorum ve mutfağa gidiyorum.

"Ay, pardon."

Bill'i orada, loş ışıkta kollarını masaya dayamış yatar halde görmeyi hiç beklemiyorum.

Başını kaldırıp kızarmış gözlerle bana bakıyor. "Uyuyakalmışım."

Ağlamış gibi görünüyor.

O da büyük mutsuzluklarla yaşıyor tabii. En azından benim hâlâ annem var. İstediğim zaman onu arayabilirim. Bill, Miranda'yla bir daha tek bir saniye bile geçiremeyecek.

İki yana sallanıyor, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

"Sen…iyi misin?"

Bill sandalyesini geriye doğru itiyor ve ayağa kalkıyor. Yüzüme bakmıyor. "Sadece yorgunum."

JENNICA

HBO'da Alaska'da kaybolan kadınlar hakkında yeni bir dizi başladı. Elimde cips, sos ve İspanyol şarabımla yatakta uzanıyorum, art arda bölümler izliyorum; küçük mutfağımın savaş alanına benzeyen görüntüsünü görmemeye çalışıyorum: bulaşıklardan ve pizza kutularından dağlar, boş enerji içeceği kutularından piramitler var. Kreş günlerinden beri arkadaşım olan Tina bir defasında evimin erkek öğrenci evinden farksız olduğunu söylemişti. Diğer bir deyişle, penisle doğmuş olsam da insanlar benden şu halimden farklısını beklemeyecekti. O zamandan beri çok fazla ya da çok sık temizlik yapmamayı kişisel eşitlik savaşımın önemli bir parçası olarak görüyorum.

Zaman zaman dalıp gittiğimi ve televizyondaki belgeseli unuttuğumu fark ediyorum. Onun yerine düşüncelerim Steven'a kayıyor. Ne oluyor? Artık zar zor konsantre olabiliyorum. Steven'ın soluk gözleri gözümün önünde beliriyor. Sanki kocaman ellerini bedenimde hissedebiliyorum. Her yerim ürperiyor.

Ailemin, tüm arkadaşlarımın, tüm dünyanın benden en büyük isteği büyümem, yolumu çizmem, bir aile kurmam ve hepsinin

yaptığı gibi, sorumluluk sahibi ve yetişkin bireylerin aynısına dönüşmem. Arkadaş çevrem aynı zamanda, en hafif ifadeyle, şekilci: yeni erkek arkadaşım diye kırk yedi yaşında dul bir adamı tanıştırırsam havaya kalkan pek çok kaş göreceğim.

Bunun için endişelenmemeliyim tabii ki. Neredeyse otuz yaşındayım. İnsanların ne düşündüğünün ne önemi var?

Kadehimi doldurmak için yerimden kalkınca kedim Köpek yanaşıyor ve kâsedeki sarımsaklı sosun dibini sıyırıyor.

"Hey! Hareketlerine dikkat et yoksa seni kısırlaştırırım."

Kedi halinden memnun, gülümsüyor.

Steven'ın kedilere alerjisi olduğunu öğrendim; bu iyi haber çünkü otellerde ve şehir merkezindeki evinde buluşmaya devam edeceğimiz anlamına geliyor. Bundan memnunum. Eminim Cape Town'ın gecekondu bölgelerinde benim evimden daha hoş yerler görmüştür. Ayrıca bu bekâr evi konseptinin bir duruş olduğunu da asla anlamayacaktır.

Şarkıyı değiştirmek için telefonumu çıkardığımda yeni bir mesaj göndermiş olduğunu fark ediyorum.

Bütün gün seni düşündüm. Bu akşam görüşebilir miyiz?

Göğsümün derinliklerinde bir şeyler alevleniyor ve çok geçmeden tüm tenimi sarıyor; tüylerim diken diken oluyor. Steven'sız geçirdiğim her dakika hayatımı boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum.

Üzgünüm, çalışmam gerekiyor, yazıyorum. **Seni sonra arasam olur mu?**

Emojileri gözden geçiriyorum. Kırmızı bir kalp çok mu fazla olur? Havada uçuşan küçük kalpler? Kalpli bir öpücük atan gülen surat?

Tüm bu kalpler. Beni deli ediyor. Sonunda şapşal surat emojilerinden birini göndermeye karar veriyorum. Sonuçta neredeyse elli yaşına gelmiş adam, umurunda mı sanki?

Dizinin bitmesine iki bölüm kalmışken televizyonu kapatmam ve vardiyama başlamam gerekiyor. Elimde bir kadeh daha şarap, kulağımda kulaklıklarım ve yanımdaki minderde yatan Köpek'le yatakta arkama yaslanıyorum ve ilk aramayı alıyorum.

Arayan Olivia, düzenli arayan danışanlarımdan biri. Benden sadece birkaç yaş büyük. İlk birkaç aramasında, telefonu kapattığımda ondan fena halde rahatsız olmuştum; akılsızın teki olduğunu düşünmüştüm. İşin aslı, Olivia alkolik biriyle evli. Kocası, aynı zamanda iki küçük çocuklarının da babası, bisiklete binmeyi ve yemek yapmayı seven, çok çalışan bir IT uzmanı. Ama en önemlisi içmeyi seviyor.

Ama Olivia kocasının çocuklarla ilişkisinin ne kadar harika olduğunu ve hayatlarının yüzde doksanında evliliklerinin de şahane olduğunu anlatıncaya kadar, onu anlayamamıştım; nihayetinde piç herifi baltayla parçalamanın tek çözüm olmayabileceğini fark ettim.

"Bağımlılık çalıştırıyorsun," diyorum tekrar tekrar. "Onun böyle davranmasına izin vermekten vazgeçmelisin."

Mağduru suçlamamak gerekiyor ama bazen suçlamamak çok zor.

Bu defa Olivia'nın kocası, ailesi için Österlen'de güzel bir küçük otelde hafta sonu kaçamağı ayarlamış. İki kişilik bisikletlere binmişler, sanat galerilerini gezmişler, piknik yapmışlar ve gece de sıcak jakuzide zaman geçirmişler. Sonra adam sarhoş olmuş.

"Bağırıyor ve eline ne geçirdiyse fırlatıyordu," diyor Olivia. "Ama aslında hepsi benim hatam. Çok dikkatsizim. Odaya geldiğimizde anahtarı kaybettiğimi fark ettim. İçeri giremedik. Geç olmuştu ve resepsiyon kapalıydı. Üzerimizde havlularla kırk dakika boyunca orada beklemek zorunda kaldık. Çocuklar üşüdü ve mızıldanmaya başladı. Tabii ki o da sinirlendi."

"Ama dur biraz. Anahtarı isteyerek kaybetmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Olivia ağlıyor. Konuşmalarımızda sık sık ağlar.

Telefonumda Steven'ın mesajını açıyorum ve tekrar tekrar okuyorum. İyi bir erkeğe rastlamak kolay değil. Şans yüzüme gülmüştü. Ve hiç vazgeçmemiştim. Acele etmediğim ve herhangi birine razı gelmediğim için çok mutluyum. Herhangi birini kabul etmenin insanı nereye götürebileceğine iyi bir örnek Olivia.

"Bugün çok tatlıydı," diyor. "Özür diledi, sonra kendi başıma alışveriş yapabilmem için çocuklarla ilgilendi. Ne yapmalıyım? Onu seviyorum. Ailemizi seviyorum."

Keşke Olivia'ya verebileceğim net bir cevap olsaydı. Sadece o ve kocası olsaydı daha kolay olurdu. Çocuklar da olunca işler daha karmaşık bir hal alıyor. Annem babamı terk etmiş olsaydı benim hayatım nasıl değişirdi diye çok düşündüm. Daha iyi olacağının garantisi yok.

"Bir psikologla konuşman gerektiğini düşünüyorum, Olivia."

Bunu ona daha önce de defalarca söyledim.

"Ama sen varsın," diyor. "Seninle konuşmayı çok seviyorum, Jennica."

Tüm argümanlarımı bir defa daha aktarmamın mantığı yok. Olivia parasını beni aramaya harcamak istiyorsa, ona engel olamam.

Olivia'dan sonra iki kadınla daha konuşuyorum. Olabildiğince empatik davranmaya çalışıyorum, önerilerde ve tavsiyelerde bulunuyorum. Sonlara doğru, öte âlemle temasım olup olmadığını doğrudan soran birine yalan bile söylüyorum. Ne fark eder? Sunduğum sağduyu kırıntılarının ruhlardan ya da artık her neyse, öteden geldiğini düşünmek karşımdakinin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, küçük bir beyaz yalanın zararı olacağını düşünmüyorum.

Tam telefonu kapatmış ve kulaklığımı çıkarmışken, kapı girişinde bir ses duyuyorum. Tepki göstermeme fırsat bile olmadan kapı çalınıyor.

Köpek kulaklarını indiriyor, sırtı yay gibi geriliyor. Birbirimize bakıyoruz. Burada kimse gelip de kapıyı çalmaz.

Belki okul gezisi için saçmalık derecesinde pahalı kurabiyeler satmaya çalışan bir çocuktur? Ya da Yehova Şahitlerinden biri? Belki de onlara katılmalıyım.

Kapı tekrar çalınıyor, bu defa daha yüksek sesle. Üzerimde sadece iç çamaşırım ve bir atlet var; hemen bir battaniyeye sarınıyorum.

"Evet?" diye sesleniyorum kapıya doğru.

1960'lardan kalma bu öğrenci apartmanında kapılar tabii ki kalın, güvenli değil.

"Jennica Jungstedt?" diyor kapının diğer tarafındaki kişi.

"Evet, ne vardı?"

"Size çiçek var."

Kapıyı açtığımda, diş telleri olan genç bir adam hayatımda gördüğüm en büyük buketi uzatıyor. Kesme çiçeklerin hoş kokusunda kendimi kaybediyorum.

Üzerinde küçük bir kart var; açıyorum.

"Steven" yazıyor dev gibi bir kalp var. Dev gibi kırmızı bir kalp.

BILL

Sally sınıf arkadaşlarından birinin evine oyun oynamaya gitmişken, ben de tüm sabahı bilgisayar oyunu oynayarak geçiriyorum. İçimden başka bir şeyle uğraşmak gelmiyor. Kapıdaki posta girişinden pat diye ses geldiğinde, öğle yemeğini atladığımı fark ediyorum ve işte o zaman gerçek dünyaya dönüyorum.

Yere düşen renkli reklam broşürlerinin altında belediye konut idaresinden gelen bir zarf buluyorum; içinden kırılan cam için beş bin kronluk fatura çıkıyor.

Parasız kalırsan ne yaparsın? Miranda'nın hastalanmasıyla birlikte maddi açıdan sıkışmaya başladık. Cenazesinden sonraki ilk birkaç ay ben de hastalandığım için çalışamadım ve zaten kötü olan durumumuz hızla daha da kötüye gitti.

İşe harcamalarımızı kontrol etmekle başladım, her yerde indirimleri kovalıyor ve kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şeyi almıyordum. Alışveriş yaparken fiyat karşılaştırması yapmak ve akıllıca tercihlerle, bit pazarından ve ikinci el eşya mağazalarından alışveriş yapmakla tasarruf edilebilen miktar insanı hayrete düşürür. Bugünlerde taze ekmek, kahve yanında yemek için çörekler,

yeni ayakkabılar ve parfüm gibi lüks malzemeleri unutabiliriz. Kendi kendime tek bir söz vermiştim; Sally için işler olabildiğince değişmeden kalacaktı.

Noel tatili sırasında sinemada muazzam fazla mesai yapma şansım olmuştu ve birkaç gece geç saatlere kadar bir kumar sitesinde kollu makine oyunları oynayarak ufak bir servet kazanmıştım. Ama para her zaman daha fazla para kazandırabiliyor ve elinde fazla para olunca, paranın değerini algılayamaz hale gelmek çok kolaylaşıyor. On binlerce kronu kazandığım hızda kaybettim. Ocak ayında da işsiz kaldım. Büyük beklentilerle gösterime giren birkaç film başarısız oldu, insanlar sinemaya gelmektense internet üzerinden gösterim yapan kanalları tercih etmeye başladı ve çok geçmeden sinema açısından gereksiz duruma düştüm. Sally'i de işe getirmek ya da bakıcı bulmak istemediğim için çalışmayı tercih ettiğim matinelerin sayısı azaldı ve araları açıldı; arka arkaya birkaç defa gece geç saatlerde çalışmamı gerektiren vardiyaları da reddedince, mart ayında iş akdimin sonlandırılacağını öğrendim.

Ölüm öpücüğü gibiydi.

Tüm birikimimiz gitmişti ve yakında maaşım da olmayacaktı.

Düzenli harcamaların en temel olanları hariç, hepsini kestim. Tüm abonelikleri iptal ettim, tüm televizyon aboneliklerini bıraktım ve gazete almaktan vazgeçtim. Kişisel kaza sigortası ve konut sigortasından da vazgeçmem gerekecekti. Tasarruf edebileceğim her kuruş değerliydi.

Para kazanabilmek için, dünyanın dört bir yanındaki haber merkezlerine film eleştirmeni ve yazar olarak hizmet verebileceğimi söylediğim e-postalar gönderdim ama tek bir dönüş bile olmadı. Basit işler karşılığında ekstra kazanç vaat eden ilanlara başvurdum. Bir de üzerine, bildiğimiz piramit yapılanmasını hatırlatan bir düzene para yatırmama ramak kalmıştı. Kredi kullanı-

yor ve borç dağlarımın yükselişini izliyordum. Önceki kredilerimi ödemek için yeni krediler kullanıyordum. Facebook ve Blocket üzerinden ve ikinci el eşya satan mağazalara bazı eşyalarımı sattım. Televizyon, bilgisayarım ve DVD koleksiyonum dışında para eden her şeyi sattım.

Şimdi telefonuma indirdiğim uygulamayı açıyorum. Lund'da yapılabilecek tek seferlik birkaç yeni iş var, ilgileniyorum seçeneğini işaretliyorum. Ayak işleri bunlar ve neredeyse hiç para kazandırmayacak ama seçici davranacak durumda değilim. Ne iş olsa kabul etmeye hazırım.

Öğleden sonra üçte Karla eve geliyor ve ben hâlâ öğle yemeği yemedim.

Dondurucuyu açıyor ve mutfak çekmecelerini karıştırıyor.

"Sally evde değil mi?"

"Arkadaşının evinde."

"Bunu ısıtacaktım," diyor, mikrodalgada ısıtmalık hazır vejetaryen yemeğini paylaşmayı teklif ediyor.

Yemek için mutfak masasına karşılıklı oturuyoruz. Berbat hissettiğimi belli etmemeye çalışıyorum ama ruh halim kendini belli etmekte gecikmiyor. "İş bulmaya çalışıyorum," diyorum rahatsız edici sessizliği sonlandırmak için. "Hiç kolay değil. Film uzmanı becerilerim çok talep görmüyor." Karla lokmasını yutuyor ve biraz su içiyor.

"Temizlik şirketine sorardım ama ne yazık ki sadece kadınları işe aldıklarını zaten biliyorum."

Gülümsüyorum.

"Buna hakları var mı? Bu konuda eşitliği teminat altına alan bir yasa yok muydu?"

Aslında şaka yapmaya çalışıyorum ama Karla duraklıyor ve bir açıklama bulmaya çalışıyor.

"Takılıyorum," diyorum. "Aklı başında hiçbir temizlik şirketi beni işe almaz."

Ne demek istediğimi göstermek için, dağınık tezgâhı işaret edince Karla gülüyor, nihayet rahatlıyor.

Çatalımla bıçağımı çarpı yapıp bırakırken, "Faturalar birikiyor," diyorum. "Küçükken çok sık taşınırdık. Tam yeni arkadaşlar edinirdim, yine taşınma zamanı gelirdi. Sally asla bu şekilde yaşamayacak diye kendi kendime söz verdim. Burada kalabilmeyi gerçekten istiyorum. Yakınlarda başka bir yer bulmak çok zor olur."

"Küçükken bizim de fazla paramız yoktu," diyor Karla bir taraftan yemeğine devam ederken. "Babamın ölümünden sonra annem çok zorlandı. Yine de satın alınabilecek şeyleri özlemedim hiç. Asıl özlediğim başkaydı: kahkahalarımız, kucaklaşmalarımız, birlikte kâğıt oynayabilecek biri. Sally bunların hepsine sahip."

Gülümsüyorum. Sözleri benim için çok değerli. Sally benim her şeyim.

"Dediğim gibi, bazen insanın fazla üstüne geliyor," diyorum. "Seni sıkarsa ..."

"Yo, hayır," diye sözümü kesiyor Karla. "İyi yetişmiş bir çocuk olduğu belli "Teşekkürler."

Aslında, bunun için övünmem doğru olmaz. Sally annesine çok benziyor. Miranda'yı herkes severdi. Başkalarını rahat hissettirmeye çalışan tiplerdendi. Yemek, parti organizasyonları yapan, herkesle ilgilenen, biri kendisini dışarıda kalmış hissederse fark eden tiplerden. Çoğu zaman her şeyi bir arada tutan tutkal o olurdu; sadece ailemizde de değil, dostlarımız ve çalışma arkadaşlarımız arasında da. Sonunda, palyatif bakım hastası durumundayken, çok aşırı kilo kaybetmişken bile herkesin hatırını soruyordu. Son ana kadar, sanki kendisinden çok başkalarını önemsiyor gibiydi. Gözlerini tekrar açmamak üzere son kez kapatmadan önce-

ki son sözleri de öyle olduğunun kanıtıydı. Kuruyan dudaklarının arasından dökülen sözleri şuydu: *Ne yaparsan yap, Bill, benim için yapma. Sally için yap.*

Her sabah o sözleri yüreğimde hissederek uyanıyorum. Sally için yapıyorum.

Karla bakışlarını kaldırmıyor, çatalıyla yemeğini bir oraya bir buraya itiyor. Düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Babana ne oldu?" diye soruyorum, hemen ardından da, "Tabii istemezsen anlatmak zorunda değilsin," diye ekliyorum.

Ama görünüşe göre istiyor.

Karla çatalıyla tabağında minik daireler çiziyor. Siyah ojeleri soyulmaya başlamış.

"Annem de babam da uyuşturucu bağımlısıydı. Ben doğduğumda bırakmışlar ama babam yeniden başlamış. Daha ilk doğum günümden önce aşırı dozdan ölmüş."

Durumunu anlamak benim için zor. Benimkilerle aramızda her zaman kolay bir ilişki olduğu söylenemez ama ikisinin de uyuşturucu sorunu yoktu. Annemi çok nadir de görsem, arka planda hep vardı. Büyürken Karla'nın durumunda olmak berbat olmalı.

"Annen tekrar başlamamayı başardı mı?"

Başını ağır ağır iki yana sallıyor.

"Babam öldükten sonra annem de yeniden kullanmaya başladı. Bütün çocukluğum bırakması, tekrar başlaması, sonra tekrar bırakması ve yeniden başlamasıyla geçti."

Derin yaralar açmış olmalı. Karla sakin ve anlayışlı biri gibi görünüyor ama aynı zamanda her zaman çok neşeli ve Sally ile ilişkisi harika. Tam bir felaketzede, tıpkı benim gibi.

"Sen karahindiba gibi bir çocuksun," diyorum. Şüpheyle bakarak gülümsüyor. "Neyim?"

"Miranda'nın annesi bana hep böyle derdi. Karahindiba gibi

çocuk. Her türlü olumsuzluğa direnen bir çocuk. Hani karahindiba biraz arsız olur ve her yerde yetişir ya."

Kendimi Karla ile karşılaştırmam neredeyse absürt kaçıyor. Tamam, babam ara ara birkaç bira içerdi ama onu sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum. Babam büyük bir çocuk gibiydi. Faturaları ödemeyi unuturdu, bir şeyleri hatırlama ve verdiği sözleri tutma konusunda işe yaramazın tekiydi; rutininin olması düşüncesi ona fazlasıyla yabancıydı. Ama hiçbir zaman acımasız biri değildi. Ondan sevgi ve şefkatten başka bir şey görmedim.

"Bu konuyu genellikle konuşmam," diyor Karla. "Çoğu insan anlamıyor, ben de sempati peşinde değilim."

Onu çok iyi anlıyorum.

"Ben de. Çocukluğum hakkında neredeyse hiç konuşmam. Miranda ve ailesiyle tanışıncaya kadar yetiştirilme şeklimin ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiştim."

Karla bir yudum süt içiyor ve işaret parmağıyla burnunun ucunu siliyor.

"Belki de babamın ölmüş olması iyidir. Bağımlı iki ebeveynle baş edebilir miydim bilmiyorum. Galiba bazen ölüm insanı özgürleştiriyor."

Başımı çeviriyorum. Bu söylediği hoşuma gitmiyor.

Miranda'yı kaybettiğimizde pek çok kişi benzer şeyler söylemişti. Nihayet huzura kavuştuğunu, artık acı hissetmeyecek olmasının büyük bir lütuf olduğunu. Bunu söyleyen herkesten nefret ettim. Miranda'nın ölümünün olumlu tek bir yanı yoktu.

"Üzgünüm," diyor Karla. "Öyle demek..."

"Sorun değil. Anlıyorum."

Ona tekrar bakıyorum, sesi o kadar alçalıyor ki neredeyse fısıldayarak konuşuyor.

"Çok zor olmalı. Çok gençmiş."

Ayağa kalkıyorum. Miranda hakkında konuşmak istemiyorum. Onu hatırlatan en küçük şey bile beni geçmişe götürüyor.

"Yemek için teşekkür ederim," diyorum. "Devam ediyor musun?"

Cevap vermesini beklemeden Karla'nın tabağını alıyorum. Çatal içinden kayıyor ve yere düşüyor. İkimiz de almak için aceleyle eğilince neredeyse kafa kafaya geliyoruz.

"Ay, pardon," diyor Karla.

Çatalı alıyorum ve tabaklarımızı lavaboya götürüyorum. Musluktan su akarken kara bulut beni içine alıyor. Acı hiç bitmiyor. Bu boşluk duygusu ve sessizlik sonsuz ve sonsuzluk çok uzun bir süre.

Sally uyuduktan sonra saatlerce bilgisayar başında oturuyorum. Ekran resmim, *Kadın Kokusu* filminde canlandırdığı Yarbay Slade karakteriyle Al Pacino, beni YouTube'a yönlendiriyor. Okul disiplin komitesi önündeki o savunma konuşmasını izlemekten hiç bıkmıyorum.

Uarbay Slade'in acımasız öfkesini.

Bozuk neymiş gösteririm size!

Filmi bir defa daha baştan sona izlemeliyim. En son birkaç yıl önce izlemiştim.

Masada, önümde konut idaresinden gelen pencere faturası var. Çok geçmeden görüntüyü tamamen kaplıyor. Görmezden gelemiyorum.

Beş bin kronu nereden bulacağım? Pek çok kişi için ödenebilecek bir tutar olduğuna eminim ama benim için bir servet.

Sally yatakta dönüyor ve mırıldanıyor.

Kahretsin. Yine aynı kara buluta dalamam. Düşmemek için elimden geleni mümkün olduğunca çabuk yapmam gerek.

Geçtiğimiz yıl boyunca hem bir papazla hem de bir psikologla

görüştüm ama hiçbiri işe yaramadı. Sanki tanımadığım insanlar sadece bana ait olan bir dünyaya zorla girmeye çalışıyorlardı. Gözlerinin içine bile bakamıyordum.

Keşke konuşabileceğim biri olsaydı.

Neredeyse on beş yıl boyunca benim için o biri Miranda'ydı. Başka birine ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim.

İnternette amaçsızca dolaşıyorum, yardım hatlarına ve terapistlere bakıyorum. Telefonda yeni hasta kabul eden psikologlar var. Hatta mesajlaşabiliyorsun bile. Belki daha çok işe yarar. Bilmiyorum.

Yas hakkında bir forum başlığında biri Psychicadvice.com diye bir siteyi tavsiye ediyor. İlk tepkim tam bir saçmalık olduğu yönünde ama biraz inceleyince yumuşuyorum. En azından falcılar ve sihir işleriyle falan ilgili değil; arayanı *dinleyecek ve hayatın dönemeçli yollarında yol gösterecek* biri var.

Miranda spiritüel tarafını ortaya koyduğu zamanlarda hep şüpheci yaklaşırdım. Ondan farklı olarak, göremediğim ya da dokunamadığım şeylere hiçbir zaman inanmıyordum. Miranda, kendimi başka boyutlara açacak olursam hayatımın daha zenginleşeceğini söylerdi ama ben sadece gülerdim. Şimdi bunun için pişmanlık duyuyorum. Bu kadar dar görüşlü olmak için nedenim yoktu.

Danışmanlarımız sekmesine tıklıyorum. Hepsi psişik ve empati becerileri olduğunu iddia eden pek çok kadının fotoğrafı var.

İçlerinden biri çok tanıdık geliyor. Fotoğrafı tıklıyor ve yakınlaştırıyorum.

Dur biraz. Gerçekten o mu?

Saçının eskisinden daha kısa olduğu ve yüzünün de biraz daha sert olduğu kesin, sanki hayat ona çok da iyi davranmamış gibi. Yine de, onu son gördüğümden beri beş yıl geçti. Cenazeye de

gelmedi. Diğer herkes oradaydı ama Jennica Jungstedt gelmemişti. İnsanlar hasta olduğunu söylemişlerdi ama ben şüpheliydim. Miranda'yı ölümünden sonra bile cezalandırmaya devam etmek tam Jennica'ya göre bir davranıştı.

Arkama yaslanıyorum, elim hâlâ farenin üzerinde.

Jennica Jungstedt'in psişik yetenekleri var öyle mi? Tabii.

Bir anlık zayıflıkla, ekranda gördüğüm numarayı çevirmeyi düşünüyorum. Hâlâ cevap bulmak istediğim sorular var. Sonra ücreti görüyorum. Dakikası 19.90 kron. Unut gitsin!

Yataktan yine Sally'nin sesi geliyor. Rüya görüyor, yatağın içinde dönüp duruyor. Bilgisayarı kapatıyorum ve yanına kıvrılıyorum.

JENNICA JUNGSTEDT
SORGU TUTANAĞI

Lütfen tam adınızı söyler misiniz?
Jennica Joanna Jungstedt.

Biraz kendinizden bahseder misiniz?
Aralık ayında otuz oluyorum. Lund'da doğup, büyüdüm. Eğitimim biraz karışık, farklı alanlardan, İngilizce ve uluslararası ilişkiler. Bir süre öğretmenlik yaptım ama şimdi yine öğrenciyim. Magistratsvägen'de yaşıyorum. Delphi öğrenci yurtları kompleksinde.

Bill Olsson ile ilişkiniz nedir?
İlişki denir mi bilmiyorum. Miranda'yla, Bill'in kızı Sally'nin annesiyle birlikte büyüdük. Miranda'yla yıllarca aynı arkadaş grubunun içindeydik ama son beş yıldır doğrudan iletişimimiz yoktu. Sonra kansere yakalandı ve öldü. Trajik bir hikâye.

Aldığımız bilgilere göre Miranda ile ilişkiniz aniden kesilmiş.
Kulağa çok sert geliyor ama öyle. Evet, yaşadığımızın büyüklüğünden öyle oldu. Miranda her şeyi berbat etti. Son-

rasında arkadaşlığımızı bitirmem gerekti. Hayat sizi inciten insanlarla zaman kaybetmek için fazla kısa.

Ama Bill Olsson ile iletişiminiz devam etti?
Geçen yaza kadar etmiyordu. Ondan haber aldığıma, en basit ifadeyle, şaşırmıştım.

KARLA

Cennet mi yoksa cehennem mi? Annem söz konusu olunca bilmek asla mümkün değil.

İnsanlar "anda yaşamak" ve "sadece var olmak" hakkında konuştuklarında içim paramparça oluyor. Hayatımın en kötü dönemleri görünüşte her şeyin sakin olduğu, annemin durumunun iyi olduğu ve hayatın öyle ya da böyle düzenli aktığı zamanlar olmuştur. O zamanlarda, her an yeni bir facia yaşanabilecekmiş gibi beklerdim.

Rytterlara giden sabah otobüsünden annemi arıyorum. Her zamanki gibi elim titriyor.

"Karla? Tatlım!" diye açıyor telefonu. Anında rahatlıyorum.

Annem aşırı erken uyandığını ve birkaç işini halletmek için çarşıya çıktığını anlatıyor. Bir şey alıp almadığını anlamak çok kolay değil. Belki de önemli değildir.

İlk ödevimden geçer not aldığımı gururla söylüyorum.

"Harikasın," diyor annem. "Küçük kızımın avukat olacağını düşününce…"

"Hâkim," diye düzeltiyorum.

"Doğru, doğru, ikisi de beni mutlu eder. Her zaman okuyacak çocuk bu derdim senin için. Büyük başarıların olacak."

Ryterrların evinin girişine kadar sohbete devam ediyoruz. İçerisi sessiz ve boş. Işıklar sönük ve "Merhaba!" diye seslendiğimde kimse cevap vermiyor.

Alışkanlık haline geldiği üzere, kulaklıklarımdan birini takıp tuvaletlerden başlıyorum temizliğe. Kovayı merdivenlerden yukarı taşırken Regina yatak odasından çıkıyor.

"Geldin mi?"

Kulağımdan kulaklığı çıkarıyorum hemen. "Merhaba!"

"Uyuyakalmışım herhalde," diyor Regina Rytter gözlerini ovuşturarak.

Üzerinde saten pijaması var, saçlarını taramamış. Sesi boğuk çıkıyor ve dumanlı bakışlarını fark ediyorum. Başka bir gerçeklikte olduğu çok belli. Büyük olasılıkla güçlü bir ilacın etkisi altında.

Steven'ın söylediklerini düşünüyorum. Birazcık yorulması bile durumunun ciddi anlamda kötüleşmesine neden olabilir.

"Kocanız dinlenmek için uzanmanız gerektiğini söylemişti," diyorum.

Gözlerini üzerime sabitliyor. Dumanlar dağılıyor ve yerini buz gibi, şiddetli bir bakış alıyor.

"Bana yetersizmişim gibi davranmana izin vermeyeceğim. Hasta olabilirim ama hâlâ kendi kararlarımı verebilecek kapasiteye sahibim. Kocam abartmaya bayılır. Kontrolün kendisinde olmasını seviyor."

Kovayı o kadar hızlı bırakıyorum ki elimden, kenarlardan su dökülüyor. "Banyodan devam edeyim temizliğe."

Kapalı kapıyı işaret ediyorum. Elimden geldiğince çabuk bitirmek istiyorum ki çıkıp gidebileyim.

"O iş bekleyebilir," diyor Regina. "Demek daha çalışmaya başlamadan önce *Steven* aklını karıştırmaya uğraştı. Evlendiğim zaman onun farklı biri olduğunu düşünmüştüm ama bütün erkekler aynı. Elinden geldiğince uzak dur onlardan."

Bir eliyle tırabzanı sımsıkı tutarken, ağır ağır merdivenlerden inmeye başlıyor. "Hadi gel!"

Kovadaki deterjanlı suya son kez bakıyorum. Burada kalmalı ve temizliğimi yapmalıyım.

"Bir fincan çaydan ölmezsin," diyor Regina.

Karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum, ardından mutfağa gidiyorum. Regina dolaplardan birini açınca içindeki porselenler hafifçe tıngırdıyor.

"Aşk tehlikelidir," diyor. "Aşkın ilk günlerinde insan kolayca hayallere kapılır. Narsist bir babayla ve yetişkinliğinde aynı ona dönüşen bir erkek kardeşle büyüdüğümü düşününce, uyarı işaretlerini görmen gerekirdi diyebilirsin."

Su ısıtıcıyı dolduruyor ve zarif fincanları ve tabaklarını hazırlıyor.

"Sanırım babam hakkında bir şey bilmiyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"Bilmem mi gerekiyor?"

Tüm bunlardan çok kötü enerjiler alıyorum. Bu gösterişli ev ve bu insanlar. Steven'a karısının yatmasını sağlayacağıma söz verdim. Bıraksa da huzur içinde işimi yapsam…

"Helmer Lindgren. İsmi tanıdık geliyor mu?" Regina gözlerini bana dikiyor. "Aslında tarih profesörüydü ama bununla yetinmedi. Ben küçükken, yazdığı popüler tarih kitapları çok sattı. İki haftada bir televizyon programına çıkıyordu, annem tam zamanlı olarak menajerliğini yapabilmek için işini bıraktı. Kazandığı parayla bir emlak şirketi satın aldı, bugün güney İsveç'in en büyük şirketi."

"Tanımam gerekirdi galiba."

Gülüyor.

"Belki de İsveç İmparatorluğu ve 1. ve 2. Charles Dönemleri o kadar da ilgini çekmiyordur. Babamın en sevdiği konular."

"Çok sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Yine de tarih notlarım hep A olmuştur."

Bu şahane konağın ve tüm bu güzel mobilyaların, çekmecedeki mücevherlerin Steven'ın parasıyla alındığını düşünmüştüm. Herhalde temizlik hizmeti almayı isteyenin o olduğundan da emin olmak mümkün değil. Belki de Regina'ya daha fazla kulak vermeliyim.

Su ısıtıcıdan sesler çıkmaya başlamışken, "Babam çok özel bir adamdı," diyor. "Bir odaya girdiği anda komutayı ele alırdı. Bana göre baba olmaktan çok, bir kurgu karakter gibiydi. Onu televizyonda izler ve gururlanırdım ama aslında onu hiç tanımıyordum."

Fincanlara kaynar suyu dolduruyor ve oturmamı söylüyor.

"Babamdan bahsederken geçmiş zaman kullanıyorum," diye devam ediyor, "sanki artık bizimle değilmiş gibi. Çünkü benim için var sayılmaz."

Kendi babamı düşünüyorum. Çoğu zaman, hayatta olsaydı hiçbir şeyin daha iyi olmayacağına inandırıyorum kendimi. Ama elbette nasıl olacağını bilemeyiz. Annemin ardından tuttuğu yas hayatını mahvetti.

Çay demlenirken, Regina ilaç kutusundan birkaç ilaç alıyor. Bir bardak su veriyorum, minnetle gülümsüyor ve sonra ilaçlarını yutuyor.

"Sen tatlı birisin. Daha önce başka bir temizlikçimiz vardı, hiç de hoş biri değildi."

Demek benden önceki temizlikçiyle aralarında tatsızlık olmuş. Steven'ın istediği gibi davranmamış olmalı. Ya da belki öyle dav-

ranmıştır? Sanki ondan memnun olmayan Regina'ymış gibi anlıyorum.

Çayımı, dikkatlice, karıştırıyorum ki yanlardan taşmasın.

Ne yaparsam yapayım, memnun edemediğim biri olacak. Bu işi kaybetmeyi gerçekten istemiyorum. Özellikle de şimdi iki aylık kira ödemem gerekirken.

"Ben aslında çayı çok sevmem," diyor Regina kaynar içeceğini yudumlarken. "Ama hastalanınca kahve içmeyi bıraktım, bir daha da hiç içmedim."

Çayıma üflüyorum.

"Benim de çok sevdiğim söylenemez," diyorum bir yudum alırken.

Evdeyken çoğu zaman kola ve bira içiyorduk. Annem arada bir Nescafé içerdi ama çoğu zaman amacı enerji patlaması yaşamak ya da uyanık kalmak oluyordu.

Regina bir yudum alıyor, surat yapıyor, sonra gülüyor. Ben de kendimi tutamayıp gülüyorum. Beyaz fayansları ve granit tezgâh üstleri, devasa bir kahve makinesi, şık porselenlerle dolu vitrinleriyle mutfağa bakıyorum. Evde, annemin mutfağında fincanlar, tabaklar ve bardaklar lavabonun içinde yemek artıklarıyla birlikte birikirdi. Tezgâhta annemin eski sevgililerinin sinir krizi geçirdiği zamanlardan kalma on beş-yirmi bıçak izi vardı.

"Hastalandığımda çok tuhaf rüyalar görmeye başladım," diyor Regina oturduğu yerde kıpırdanarak. "Hâlâ da görüyorum. Kahveyi bıraktım, şekeri azalttım, Steven da bana bir sürü ilaç verdi ama rüyalar kendilerini tekrar tekrar gösteriyor. Bazen o kadar canlı oluyor ki, gerçek olduğunu sanıyorum."

Benimle göz göze gelmeye çalışıyor ama ona bakmakta zorlanıyorum. Konuşması yavaş ve mekanik. Annem de hap kullandığı zamanlarda böyle konuşur.

"Ah, çok fena," diyorum sandalyemi iterek kalkarken. Kaba görünmek istemiyorum ama daha fazlasını duymamayı tercih ederim.

Regina hiç istifini bozmadan konuşmaya devam ediyor.

"Sanki bir baloncuğun içinde yaşıyorum. Kendi küçük dünyama sımsıkı sarılıyım. Artık neyin gerçek olduğunu neredeyse bilmiyorum."

Fincanı tabağın üzerinde dengeye getiriyorum. Tam da kaçmaya çalıştığım şey buydu. Annemi divanda oturmuş, anlamsız konuşurken ve hezeyanlar içinde kaç defa bulmuşumdur, bilmiyorum.

"Temizliğe dönmem gerek artık," diyorum ayakta dururken. Fincan sallanıyor ama içindekini dökmemeyi başarıyorum.

"Bak," diyor Regina. "Steven sana ne söyledi?"

Fincanı tezgâha koyuyorum ve ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Gözlerini ovuşturuyor, birkaç defa kırpıştırıyor ve gözlerini kısarak bakıyor.

"Bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Ne olduğunu söyle."

Bulaşık makinesini açarken gözlerimi kaçırmıyorum. Halüsinasyon görüyor sanırım. Bu gibi durumlarda çok net olmak gerekir; annemle yaşadığım pek çok yanlış anlamadan bunu öğrendim. Ona karşı koymamalı ya da eleştirmemelisiniz ve sesinizi de kesinlikle yükseltmemelisiniz.

"Bir şey olmuyor," diyorum. "Artık biraz dinlenmeniz sizin için iyi olur bence."

Tekrar konuşmaya çalışıyor ama söyledikleri anlaşılmıyor. Çok geçmeden bakışları bulanıklaşıyor ve sandalyesinde yavaşça kayıyor. Tutmak için ona doğru atılıyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor dengesini koruyabilmek için masayı tutarak.

"Hadi, sizi yatağınıza yatıralım," diyorum.

Yüzüme boş boş bakıyor, gözleri sabit durmuyor ama sonra başı ağırlaşıyor ve başı öne düşüyor.

Yatağa gitmesine yardım etmeliyim. Sonra temizlik işini halledebilirim.

"Çok iyisin," diyor merdivenleri çıkmasına yardım ederken.

Yatar yatmaz gözleri kapanıyor.

Parmaklarımın ucuna basa basa odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Başım şişmiş gibi ve omuzlarım ağrıyor. Annemi yatırdığım zamanlar. Artık her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm.

Divanın kenarına bitkin halde oturuyorum; kova ve sprey şişesi ayaklarımın dibinde duruyor. Hukuk ders kitabından ve ödevimden paragraflar kafamın içinde dönüyor; Bill ve Sally, sosisli stroganoff, divanda Skitgubbe oynayışımız. Her şey tam bir keşmekeş. Steven Rytter'ın yaptığı uyarılar, karısının halüsinasyon görmesi ve kendinden geçmesi.

Annemle konuşmamızı düşünüyorum. Sesi çok neşeli geliyordu. Sesinde tanımadığım, daha önce hiç duymadığım bir umut tınısı vardı. Belki onun için işler yoluna giriyordur. Bense burada, bilmediğim bu evde, çok hasta olduğu besbelli olan bir yabancıyla beraberim. Onun yerine annemin yanında olmalıydım.

BILL

Sonunda uygulamadan ilk işimi alıyorum. Depodan eski bisikletimi çıkarıyorum ve Sally'yi sepete oturtuyorum. Tekerlerim ötüyor, zincir gıcırdıyor; böylece Stadsparken'da ellerinde dondurma külahlarıyla bebek arabalı annelerin, Högevall kaplıcalarının önünden geçiyor yokuş aşağı Nygatan'a ve sonra yokuş yukarı Bantorget'e doğru yol alıyorum.

"İşçi" olarak ilk görevim Kristallen'in kuzeyindeki yeni bir evde genç bir kadın için kitaplık montajı. Sally etrafta hoplayıp zıplıyor ve şarkı söylüyor; bana yardım ediyor ve dolap kapaklarından birini yanlışlıkla baş aşağı monte edince gülüyoruz. Kadın yandaki odadan hiç çıkmıyor; parmağım mikrop kapmamış olsaydı bu işi kesinlikle kendim yapardım, diyor. Emeğim karşılığında üç yüz kron derhal hesabıma yatırılıyor.

Gün boyu şehrin içinde dolaşıyor, aldığım işleri bitiriyoruz. Çoğu zaman ilana cevap vermek için belki bir belki iki dakika zaman oluyor ve başka birinin işi kapmaması için düşük teklif vermek gerekiyor. Sally'le birlikte bir evin garajından bahçe mobilya seti çıkarıyoruz, kusmuk kaplı bir koltuğu temizliyoruz ve

yaşlı bir edebiyat profesörünün bilgisayarına Skype kurmasına yardım ediyoruz.

Akşam olduğunda bitmiş vaziyetteyiz, bacaklarım biriken laktik asit yüzünden taş gibi ve banka hesabımda da fazladan 850 kron var. Büyük boy bir pizza alıyoruz, yemeğe Karla'yı da davet ediyoruz ama teklifimizi geri çeviriyor, ders çalışması gerektiğini söylüyor.

Sally'i yatağına yatırınca, divana oturuyorum ve *Game of Thrones*'un ilk sezonunu tekrar izliyorum. Gece yarısını geçmişken mutfağa gidiyorum ve buzdolabını açıyorum.

"Demek yemek de aşırıyorsun, ha?"

Karla kapıda duruyor, ayakları çıplak ve üzerinde üç beden büyük bir kapüşonlu penye var.

"Yiyecek bir şey bulamazsan benim cipslerimi yiyebilirsin. Dolapta," diyor.

Ulaşmak için parmaklarımın üzerinde yükselmem gerekiyor.

"Cipslerinin hepsini ben yiyemem."

"Paylaşırız," diyor.

Cipsi iki kâseye boşaltıyorum. Karla koridorda duruyor, sonra arkamdan divana kadar gelip oturuyor.

"Daha fazla çalışamayacağım. Birinden giriyor, diğerinden çıkıyor," diyor kulaklarını işaret ederek. "Aklımda kalmıyor."

"Seni rahatsız ettiysek, üzgünüm," diyorum.

Günün büyük bölümünde evde olmasak da.

"Kesinlikle ikinizin yüzünden değil," diye gülümsüyor Karla.

"Bu kadar çok temizliğe gitmen şart mı?" diye soruyorum. "Sonuçta hem zamanını alıyor hem de odaklanamıyorsun."

Başıyla onaylıyor ve ağzına büyük bir parça otlu cips atıyor.

"Şirketle konuşacağım. Gerçekten böyle olmuyor. Senin işlerin nasıldı bugün?"

"İyi." Ona yaptığımız işlerden bahsediyorum. "İnsanı zengin etmez ama şu sıralar her kuruş değerli."

"Belki de Sally'i yanında götürmemelisin," diyor Karla. "Ona memnuniyetle göz kulak olurum."

"Yapma. Zaten sırtında yeterince yük var."

"Günü geçirebileceği oyun merkezi gibi bir yer yok mu?"

Bana sanki bunu düşünmen gerekirdi der gibi bakıyor. Birkaç işe benimle gelse Sally'nin başına bir şey geleceğini mi düşünüyor?

"Oyun merkezleri paralı," diyorum. "Ayrıca Sally benimle gelmeyi seviyor. Bugün çok eğlendik."

Karla kâsesinden biraz daha cips alıyor.

"Bazen annenle babana bir şeyi yapmaktan hoşlandığını söylersin ama aslında yapmamayı tercih edersin. Anneme kaç defa onunla partilere, tombala gecelerine, aklıma gelmeyen daha bir sürü yere gitmeye bayıldığıma yeminler etmişimdir. Ona sadece duymak istediklerini söylüyordum."

Bu biraz fazla oldu. Karla'nın bizim hakkımızda bir şey bildiği yok.

"Sally'nin durumunu uyuşturucu kullanan bir ebeveyninin olmasıyla mı karşılaştırıyorsun?"

"Hayır, hayır, karşılaştırma falan yapmıyorum."

Cips bulaşmış ellerine bakıyor.

Ona herhangi bir açıklama borçlu değilim ama kendince fikirlere kapılmasını da istemiyorum.

"Sally'nin tüm bunları yaşamak zorunda kalması beni üzüyor ama seçeneğim yok. Para kazanamazsam burada kalamayız."

Karla'nın ağzından çıtırtılar geliyor. Saatini kurcalıyor.

"Başka bir yerler vardır mutlaka," diyor. "Daha ucuz bir seçenek?"

"Şehir içinde yok. Eslöv ya da Hörby'e taşınmamız gerekir.

Burada, Lund'da her şey ateş pahası ve her yerde toplu konutlarda uzun bekleme listeleri var. Ayrıca Sally'nin ihtiyacı olan son şey taşınmak, daha yeni toparlanmaya başladı."

Karla başıyla onaylıyor.

"Yardımlar vardır ama, değil mi? Sosyal hizmetlerle görüşsen?"

Elim kasılıyor. Cips yere düşüyor.

Ne söyleyeceğimi düşünüyorum ama Karla belli ki anlıyor. Sosyal hizmetler seçeneklerimin arasında yok.

"Peki ailen?" diye soruyor. "Onlardan borç alamaz mısın?"

Aile mi? Kullanılacak doğru kelime bu mu bilmiyorum.

"Babam yıllar önce öldü, annemle de görüştüğüm söylenemez. Beni ve babamı terk ettiğinde beş yaşındaydım, yeniden evlendi ve yeni çocukları oldu. Dahası, ondan daha önce de borç aldım."

Karla kâsenin içinde cipsleri karıştırıyor.

"Miranda'nın ailesi? Sally'nin büyükannesiyle büyükbabası? Onlar yardımcı olmak istemiyor mu?"

Utandığımı görmesin diye yan dönüyorum.

Miranda bilseydi beni asla affetmezdi. Annesiyle babası harika insanlardı. Babam öldüğünde ve gidecek bir yerim kalmadığında Vanna ve Heinrich bana evlerini açmış, beni kabul etmişlerdi.

"Zaten herkese ve her yere bir ton borcum var," diyorum ayrıntılara girmeden.

Geçen ilkbaharda Sally büyükannesini sorduğunda yalan söylemek zorunda kalmıştım. Bir iş bulup, işleri biraz daha yoluna koyunca Vanna ve Heinrich'den özür dileyeceğim.

"Tam olarak ne oldu?" diye soruyor Karla. "Miranda'ya yani?"

Gözlerimi ayaklarıma dikiyorum. Intersport çoraplarım beyazdan çok bej rengine dönmüş ve tekinde o kadar büyük bir delik var ki başparmağım dışarı çıkıyor.

"Bir sabah biraz bulanık gördüğünü söyledi. Muayeneye gitti

ama nöroloğa yönlendirdiler. İki hafta sonra eve geldi ve beyninde tümör tespit ettiklerini söyledi."

Parmaklarımı dizlerime sürtüyor, duyduklarımla şok olduğumu anlatıyorum. Sıradan hayatını yaşarsın, gündelik telaşlar derler ya. Her gün öylece gelip geçer, gridir, sıradandır. Bir şekilde cehennemi yaşamak zorunda kalan insanların hasretle ve imrenerek baktıkları sıkıcılıkta. Bazen aslında değişik hiçbir şeyin olmaması en iyisidir.

"Ne zamandı?" diye soruyor Karla. "Sally kaç yaşındaydı?"

"Birinci sınıfa yeni başlamıştı. Miranda'yla tüm bu sürecin işe yaramama olasılığını hiç konuşmamıştık. Radyasyon ve kemoterapi. Ameliyat tabii. Sonra her şey normale dönecekti."

Karla yerinde kıpırdanıyor. Gözleri buğulanıyor.

"Hiçbir şey normale dönmedi," diyorum.

Öne doğru eğiliyor ve dizime teselli edercesine vuruyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Taşınmak zorunda kalmayacaksın."

Gülümsemeye çalışıyorum.

"Umarım kalmam."

Karla, kollarının arasına aldığı cips kâsesiyle ağır ağır kalkıyor.

"Biraz daha ders çalışsam iyi olacak sanırım."

Odasına döner dönmez kendimi bilgisayarın başında, bankanın sitesinde buluyorum. Pizzadan sonra hesabımda yedi yüz kron kalmış. Bir günlük çalışma için fena sayılmaz.

Vergiler falan ne olacak? Onu sonra düşünürüm.

Rakamlara öylece bakıyorum. Yedi yüz. Kırılan camın masrafını karşılamaya yaklaşamaz bile, yine de iyi başlangıç. Artmasını sağlayabilirim. Daha önce de çalışmıştım.

Fazla düşünmeden eskiden en sevdiğim kumar sitesinde dolaşmaya başlıyorum.

Bedenim çılgına dönmüş gibi. World of Warcraft oynamaktan çok daha iyi. Neredeyse seksten bile iyi. Çarklar dönerken kalbim küt küt atıyor; büyük ikramiyeyi yakaladığımda zafer kazanmış gibi hissediyorum.

Yarım saat sonra, başlangıçta yatırdığım tutarı dörde katlıyorum. Yedi yüz oluyor üç bin. Siteden çıktığımda başım dönüyor ve ayaklarımı sürüye sürüye yatağa kadar gidiyorum. Sally rahatlamış, uyuyor, yüzünün yarısı yastığına gömülmüş.

Tüm gerginliğim, hissettiğim rahatsızlığın tamamı parçalara ayrılıyor ve fazlasıyla uyarılmış beynime konfeti gibi yağıyor.

"Babacık seni çok seviyor," diye fısıldıyorum.

Çok uzun zamandır ilk defa bir şeyi başardım. Doğru yoldayım. Göğsümde gurura benzer bir duygu kabarıyor.

Bu halde uykuya dalmak imkânsız.

JENNICA

Akşam vardiyasındayım. Yatağımdaki yastıkları kabartıyorum, bir şişe köpüklü şarap açıyorum ve mutfak dolabından yarım paket kuruyemiş çıkarıyorum. Kedim Köpek köşedeki televizyonun altında huysuz bir sfenks gibi oturmuş beni izliyor. Kırmızı, pembe, yeşil ve sarı çeşitleriyle rengârenk kocaman bukete küçümseyerek bakıyor.

"Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştin, değil mi?" diyorum. "Bana çiçek geleceğini?"

Çiçek seven kızlardan değilim. Evimde sadece kaktüs ve skulentler var, onların da bakımı için arada bir nefesinizi hissedecekleri kadar yanlarına yaklaşmak yetiyor. Canlı varlıkların sorumluluğunu almaktan hoşlanmıyorum. Sokak kapısının önünde haftalarca ısrarla durmamış, sanki birisi boğazlıyormuş gibi durmadan miyavlamamış olsa, kedi sahibi olmayı da tercih etmezdim. Başta kovalamaya çalıştım, hatta üzerine su bile püskürttüm ama vazgeçmedi. O zamandan beri burada.

"Kıskanmadın, değil mi?" diyorum bukete bakmaya devam ettiğini fark edince. "Biliyorsun, sen benim için hep listenin başındasın."

Gülüyorum ama Köpek espriden anlamıyor. Sadece esniyor ve bana kıçını dönüyor.

Bugün İnsan Coğrafyası ve İnsan Ekolojisi Bölümünden bir e-posta aldım. Gelen mesajın tehditkâr bir dili vardı.

Anlaşılan yeterli kredi almıyorum ve lisans programından atılmamak için güz dönemi başlamadan önce birkaç telafi sınavına girmem ve birkaç ödev teslim etmem gerekecek. Henüz ne cevap vereceğime karar veremedim. Tehditlerden hoşlanmam ama bu sonbahar oyalanacak bir şeylerim olması gerekiyor, öğretmenliğe yeniden başlamaya hiç niyetim yok.

O akşam ilk telefon eden Maggan oluyor; haftada en az bir defa arayan ve çocukları hakkında konuşan bir danışan. İkiz kızlarıyla aynı yaşta olmamın harika olduğunu düşünüyor. Bu defa kızlarından biri, torununun duyabileceği şekilde "şu *z* harfiyle başlayan kelimeyi" söylediği için Maggan'ı azarlamış.

Etrafımda olanları anlayabilecek kadar büyüdüğüm zaman, ailemin bitik halde olduğunu net olarak anlamıştım. Dolayısıyla, arada bir başka bir bakış açısına sahip olmak iyi geliyor. Psişik danışmanlık işim sayesinde, sürekli daha beterini yaşayan insanlar olduğunu hatırlıyorum.

Maggan ile yarım saat konuştuktan sonra, bir sonraki telefona kadar kısa bir boş zamanım oluyor. Şarabın kalanını hızlıca içiyorum ve kulaklığımı yeniden takıyorum.

"Hoş geldiniz, ben psişik danışmanınız, Jennica. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Hatta bir çıtırtı sesi var. Uzaklardan zayıf bir ses geliyor. Arayan genç bir kız gibi.

"Bilmiyorum," diyor. "Daha önce hiç böyle bir telefon görüşmesi yapmadım." İletişim kılavuzunu düşünüyorum. Ne söylememem gerektiği otomatik olarak aklıma geliyor. "Bugün sizi aramaya iten nedir?" diye soruyorum.

Nefesi titriyor, sonra sessizlik oluyor. Ona zaman tanıyorum.

"Kız kardeşimle iletişim kurmak istiyorum," diyor sonunda. "Üç hafta önce diğer tarafa gitti."

Buna asla alışamayacağım. Dünya ölülerle konuşulabileceğine inanan insanlarla dolu. Sanırım yas ve dayanılmaz acı herkesi umutsuzluğa düşürebiliyor. Ama ruhlar âlemiyle gerçekten temas kurabiliyor olsaydım, bu yeteneğimi paraya dönüştürmek için on altı metrekarelik bir odada kafamda kulaklık, yatağın üzerinde oturmaktan daha iyi bir yol bulurdum.

"Üzgünüm," diyorum. "Ama sanırım bir yanlış anlaşılma oldu."

Bacaklarımı uzatıyorum, Köpek de kitaplığa atlıyor ve Buddha ile Dostoyevski, Soljenitzin ve bir şişe şarabın ardından adlarını asla telaffuz edemediğim diğer Rus yazarların henüz okumadığım kitaplarının arasına giriyor.

"Bakın, bunun için gerçekten üzgünüm," diyorum, "ama kız kardeşinize herhangi bir mesaj aktaramam. O tür bir medyum değilim ben."

Onun için samimiyetle üzülüyorum. Yakın bir akrabanın ölümüne kim bilir nasıl tepki gösterirsiniz. Eminim ben de her şeyi denerdim.

"Ama... ben sandım ki ..."

Sesi neredeyse kırık cam parçaları gibi çıkıyor.

Şirket tarafından verilen talimatlara göre, onu öte âlemle iletişim kurabildiğini iddia eden çalışma arkadaşlarımdan birine yönlendirmeliyim ama işle ilgili çeşitli organizasyonlarda bazılarıyla tanışmıştım ve yasını yaşayan bu kızı onlara maruz bırakmak hiç de hoş olmayacak.

"Biliyor musunuz? Bence bu konuyu yakın hissettiğiniz biriyle konuşmalısınız. Ya da belki profesyonel yardım alabilirsiniz? Bir danışmandan ya da bir psikologdan?"

"Ama...Benim istediğim..."

"Ne yazık ki size yardımcı olamam," diyorum; sesim belki de olması gerekenden biraz daha sert çıkıyor.

İçimde bir şey harekete geçiyor. Sanki yükseliyor ve kendimi kuruyemişlerim ve şarabımla otururken yukarıdan görüyorum. Annemle babam beni böyle görseydi. Kız kardeşimi ve abilerimi düşünüyorum. Dört bir yandan yapılan karşılaştırmalar üstüme yağmaya başladığında daha okula bile başlamamıştım: annemle babam içlerinde en kötüsüydü ama teyzem, öğretmenlerim ve arkadaşlarım bile beni kardeşlerime göre değerlendiriyordu. Sonuç hep aynı çıkıyordu: Ben eksik geliyordum.

Kulaklığı başımdan çıkarıp atıyorum. Başka konuşma yapmak istemiyorum. Dürüst olmaktan o kadar uzak geliyor ki bana; sanki insanlara yardımcı olmak yerine, insanların acılarını ve desteğe duydukları ihtiyacı paraya çevirmek isteyen devasa makinenin basit bir parçasıymışım gibi.

Kapı çalınınca ayağa kalkıyorum.

Steven yine çiçek mi gönderdi? Onu özlediğimi hissediyorum.

Köpek birilerini öldürmek istermiş gibi bakıyor. O kişi ben miyim yoksa Steven mı yoksa bambaşka biri mi belli değil.

Battaniyeme sarınıyorum ve hole doğru yürüyorum. "Buyurun?"

"Benim."

Algılamam birkaç saniyemi alıyor. O gelmiş. Kapımın önünde duruyor. Odayı hızla gözden geçiriyorum. Yerde pizza kutuları ve üst üste yığılmış kitaplar var; mutfakta yarın hallederim diye düşündüğüm bir yığın bulaşık. İçerisinin gül koktuğu söylenemez.

Steven, Grand Hoteli ve aydınlık ve taze olan şeyleri temsil ediyor. Onu bu domuz ağılına alırsam beni bir daha görmek istemez.

"Steven, sen misin?" diyorum; kapıyı o kadar az aralıyorum ki güzel yüzümden başka bir şey görmesine imkân yok.

"Selam...? Sakıncası var mı?" diye soruyor.

Yüzüme koca bir gülümseme konduruyorum. İnsanların evine öyle habersizce çıkıp gelmenin sakıncası var elbette. Ama tabii ki bunu söylemiyorum.

"Sorun değil."

Bana kedilere alerjisi olduğunu söylemişti tabii ki ama daha iyi bir bahane bulmam gerek.

"Oda arkadaşım," diyorum başımı geriye doğru atarak. "Sana bahsetmiştim, bir anlaşmamız var. Oldukça hassas bir durum. İçeriye erkekleri almıyoruz." "Anlıyorum."

Steven şüphelenmiş görünüyor. Bozuluyor.

Çabuk bir şeyler düşünmeliyim. Şimdiye kadar inşa ettiklerimizi bir kenara atamam.

"Seni içeri davet edemem," diyorum, başımı yana eğip göz kırparak. "Ama iki dakika izin verirsen üstümü değiştireyim ve dışarı geleyim. Bir şeyler atıştıralım, ben ısmarlıyorum."

Aslında bunun için param yok ama şu an kimin umurunda. Bir şeyler yapmam gerek.

"Harika fikir," diyor Steven.

Yüzümü odaya doğru dönüyorum ve içeriye sesleniyorum. "Evet, biliyorum! Hemen gidiyoruz."

Köpek kitaplıktan bana bakıyor.

Steven'a belli belirsiz bir yüz ifadesi yapıp, başımla olduğu yerde beklemesini işaret ediyor ve kapıyı kapatıyorum. Üzerime yazlık bir elbise geçirmem, saçımı fırçalamam ve gerekli eşyalarımı bir makyaj çantasına doldurmam bir dakikamı bile almıyor.

"Evet, yaşlı," diyorum Köpek'e. "Ama yaş sadece bir sayıdır, falan filan."

Dışarı çıktığımda, Steven'ı elinde telefonuyla duvara yaslanmış halde buluyorum. Daire kapılarının önü boyunca uzanan sundurmada ve merdivenlerden aşağıya inerken yanında yürüyorum.

"Arabayla mı geldin? Yoksa taksi mi çağıralım?"

Steven yüzüme şaşkınlıkla bakıyor.

"Taksi çağıracağız," diyor bir anlık sessizliğin ardından. "Araba bu gecelik durabilir."

Bjärred'deki uzun iskeleye gidiyoruz. Küçükken annemle buraya dondurma yemeye gelirdik. İskelenin sonunda bir restoran var. Martılar çığlıklar atıyor, deniz havasını burnuma çekiyorum. Koyun karşısında Malmö, köprü ve Turning Torso gökdeleni görünüyor.

Barın yanında iki kişilik küçük bir masa gösteriyorlar.

Steven ikimize de, sormadan, günün balığını ısmarlıyor.

"Neden erkek arkadaşın yok?" diyor sonra.

Kahkaha atıyorum.

"Ne?"

"Bana eski sevgililerinden hiç bahsetmedin," diyor Steven. "Yıllar içinde sana ilgi gösteren bir sürü adam olmuştur. Nasıl bekâr kalabiliyorsun?"

Dudaklarımı fazlasıyla pahalı şarapla nemlendiriyorum.

"Babama sorarsan, bütün gün yatağından kalkmadan Netflix izleyen tembelin teki olduğum için. Ya da belki inat aşamasını geçecek kadar ilerleme kaydedememiş ve etrafındakilerden mantıksız taleplerde bulunan beceriksiz bir sosyalist olduğum içindir."

"Sen mi?" diyor Steven sanki dehşete kapılmış gibi. "Tembel ve beceriksiz öyle mi?"

"Hayır, sosyalist."

İkimiz de gülüyoruz.

"Babamın gözünde Margaret Thatcher'a göre solda kalan herkes özü itibariyle komünisttir. Dürüst olmak gerekirse, onunla siyaset konuşmaya imkân yok."

Ne kadar dürüst olman gerektiğine karar vermeye çalışmak sonu gelmeyen bir dengeleme çabası.

"Abarttığına eminim," diyor Steven. "Eminim."

Babamla tanıştırmayı göze aldığım iki erkek arkadaşımı da tanışma öncesinde iki saat boyunca hazırlamak durumunda kaldığımı Steven'ın bilmesine gerek yok.

"Benim evimde takılamadığımız için üzgünüm," diyorum birden ciddileşerek. "Çok salakça ama oda arkadaşıma verdiğim sözü bozamam."

Ona Delphi'deki dairenin geçici olduğunu, başka bir yer aradığımı söylüyorum.

"Umarım sonbahara kadar bulursun. O kadar süre dayanabilecek misin?" Steven gülüyor.

Onunla her şey çok basit.

"Anlıyorum. Bir zamanlar ben de Ulrikedal'de benzer bir odada kalmıştım. Öyle yerler genellikle cazip olur ama aydınlık ve havadar olduğunu söyleyemeyiz."

"Ciddi misin? Sen de mi burada okudun?"

"Sadece bir yıl, eğitimimin geri kalanında Glasgow'daydım. Fazla bir cinsellik de yoktu," diye kıkırdıyor Steven. "Ne burada ne de orada. Zamanımın çoğunu kütüphanede, ders çalışarak geçiriyordum."

"Bu dediğine bir an için bile inanmam."

"Doğru söylüyorum. Çok yetenekli ya da annemin deyimiyle 'başarılı öğrenci' değildim. Telafi etmek için her şeyi beş yüz defa okuyordum. Üstelik seks yapmak için iki kişi gerekir ve gönüllü olan kimse de yoktu. Sanırım ben şu sonradan çiçek açan tiplerdenim."

Tekrar gülüyoruz. Uzun uzun ve yüksek sesle. Onunla gülmeyi seviyorum.

Garson kız morina balıklarımızı getiriyor ve karanlık seslerin arasından köprünün ışıkları yanıyor.

"Cuma günü Malmö'de yakın arkadaşlarımla akşam yemeği yiyeceğim," diyor Steven. "Bize katılırsan çok sevinirim."

Neredeyse vakur bir an. Sanki söz gibi. Arkadaşlarınla herhangi birini tanıştırmazsın sonuçta.

"Eğlenceli olabilir," diyorum.

Restoranın ışıkları kısılıncaya ve çalışanlar sandalyeleri toplamaya başlayıncaya kadar kalıyoruz. Taksinin arka koltuğunda, Steven elini bacağıma koyuyor. Diğer eliyle yanağıma düşen bir demet saçı nazikçe çekiyor.

"Bana ne yaptığınızın farkında mısınız, Bayan Jungstedt?"

İşaret parmağımı yüzünün derin çizgilerinde ağır ağır dolaştırıyorum. Yüzünün gergin derisini, pürüzlü yanaklarını seviyorum.

"Delilik," diye fısıldıyor. "Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım... Regina'dan beri."

Gözlerini birkaç defa kırpıştırıyor. Belki çok da iyi bir şey değil ama anlaşılan karısını düşünmesine neden oluyorum.

Tabii ki onu da Google'da aradım. Regina Rytter internette fazla iz bırakmamış: kapatılmamış eski bir Facebook profili ve nerede çekildiği belli olmayan, Steven'la birlikte poz verdiği bir fotoğrafı var. Regina güzel bir kadınmış, klasik bir model tipi varmış: dalgalı sarı saçlar, mavi gözler, dolgun dudaklar.

"Burada inelim," diyor Steven taksi şoförüne.

Mårtenstorget'e kadar geldik. Gökyüzü yıldızlı, şarap da başımı tatlı tatlı döndürüyor. Sanat müzesinin dışındaki dans eden su havuzunun önünde sarhoşun biri sızıp kalmış.

Arabadan iner inmez Steven'ın boynuna dolanıyorum ve onu öpüyorum.

VANNA SCHUMACHER SORGU TUTANAĞI

Kayıtlara geçmesi açısından tam adınızı söyler misiniz?
Vanna Schumacher.

Sizinle Bill Olsson hakkında konuşmak istiyoruz. Bill ile ilişkiniz nedir?
Şu an için hiç iyi bir ilişkimiz yok maalesef. Bunun için her gün üzülüyorum.

Onunla ilk ne zaman tanıştınız?
Yıllar önceydi. Bill yanımıza taşındığında Miranda henüz on yedi yaşındaydı. İnternette tanışmışlardı ve Bill zor zamanlar geçiriyordu. Babası yeni ölmüştü, bu yüzden eşimle ben bizimle yaşamasına izin verdik.

Bill'i nasıl tarif edersiniz?
Çok kibardır. Biraz içine kapanık, belki biraz saf diyebilirim. Kocam hiçbir zaman ondan çok hoşlanmadı ama Billy Miranda'yı gerçekten seviyordu. Buna hiç şüphe yok.

O halde Bill'in kızı Sally'nin babaannesisiniz?
Doğru.

Ama Sally ile iletişiminiz yok?
Neredeyse hiç. [ağlama]
Miranda öldüğünde her şey darmadağın oldu. Kocam bir miktar paranın kayıp olduğunu fark etti. Bill'i suçladı. Aptalca ve kırıcı bir hareketti. Konuya daha farklı yaklaşmış olmamızı çok isterdim.

Kaybolan para neydi?
Miranda ortak hesaplarından bir miktar fon almıştı. Reşit olduğunda Sally'e vermeyi planlıyorlardı. Ama kocam hesabı kontrol ettiğinde Bill'in fonları sattığını ve parayı çektiğini fark etti. Geriye bir şey kalmamıştı.

Bill bu konuda ne dedi?
Parayı on sekiz yaşına geldiğinde Sally'e ödeyeceğine yemin etti. Sanıyorum Miranda hastalandığında Bill maddi açıdan çok sıkıntıya düşmüş. Evin geçimini sağlayan Miranda'ydı, o hastanedeyken Bill de çok fazla çalışamamıştı. Kocamdan ve benden bir miktar borç almıştı. Verdiğimiz borcu almaya çalışırken Sally'nin hesabının büyük ölçüde boşaltıldığını fark ettik.

Büyük ölçüde? Ne kadarlık bir miktardan bahsediyoruz?
En az yüz bin. Eminim kocam size daha net bir rakam verebilir.

Bill sizden ve kocanızdan aldığı borcu geri ödedi mi?
Hayır, sözü bile geçmedi.

Bill ile en son ne zaman konuştunuz?

Geçen yaz. Sanırım temmuz ayının başlarıydı. Aradığında sesini duyduğuma çok sevinmiştim. Sally'le Stadsparken'daki büyük oyun alanına gitmekten bahsettik. Ama sonra asıl arama nedenini söyledi.

Neymiş? Ne istiyordu?

Borç almak istiyordu tabii.

KARLA

Spor sahalarının önündeki yolda karşıdan karşıya geçerken kalbim küt küt atıyor. Aslında Waheeda hakkında hiçbir şey bilmiyorum; sadece birkaç gün mesajlaştık. Yine de, omzunda retro kumaş çantası ile, bir ayağını arkadaki duvara yaslamış halde park yerinde duranın o olduğunu hemen anlıyorum.

"Hâkim Karla!" diye çığlık atıyor beni fark eder etmez.

Kocaman saçları bir yandan diğerine savruluyor. Gülüşü kuş sesi gibi.

Bana sahaya giden yolu gösterdiği sırada, "Öylece çıkıp gelmemde sakınca olmadığından emin misin?" diye soruyorum.

"Tabii ki," diyor Waheeda. "Şampiyonlar Liginde falan oynamıyoruz ya."

2 kız çim alanın etrafında koşu yapıyor ve topla paslaşıyorlar. Diğerleri küçük gruplar halinde ya bir topa vuruyor ya da kendilerine özel hareketlerini gösteriyorlar ve gülüşüyorlar. Bazıları da kaleye şut atıyor.

Waheeda çantasını yere fırlatıyor ve parlak sarı kramponlarını giymek için yedek kulübesine oturuyor; tam o sırada sahadaki tek

erkek, güneşten rengi solmuş şapkasıyla kırk yaşlarında tombul bir adam bize doğru yaklaşıyor ve merakla gülümsüyor.

"Selam koç!" diyor Waheeda. "Bir arkadaşımı getirdim." Adam beni baştan aşağı süzüyor.

"Umarım sorun olmaz," diyorum.

"Daha önce oynadın mı?" diye soruyor. "Bu sonuçta ikinci lig."

Waheeda gülüyor.

"Ne sandın? Piteå'da oynamış. Daha önce duymuş muydun? Karla, Norrland'dan buraya yeni taşındı, fark etmedin mi? Aynı benim gibi o da hukuk okuyor."

Koç elinin tersini burnuna sürtüyor ve burnunu çekiyor.

"Piteå? Allsvenskan liginde değil mi?"

"Yani..."

Tam itiraz edecekken Waheeda sıçrayıp çim sahaya atılıyor, beni de çekiştiriyor.

"Onu takıma almak için acele etsen iyi olur. Yoksa LBK alabilir. Şu kontratlardan var mı yanında, imzalasın?"

Koç başıyla onaylıyor ve kendini tanıtırken, pek cansız el sıkışıyoruz. Yeniden sahada olmak çok güzel.

Diğer her şey aklımdan siliniyor.

İş ya da okulu düşünmeme gerek yok, evdeki annemi, Bill'i ya da Sally'i.

Çok iyi top oynadığımı falan iddia etmiyorum ama eski koçum kazanma odaklı düşünme şeklimi ve mücadele yeteneğimi överdi. Ufak tefek olsam da, ortaya atılmaktan ve en sert rakiplere karşı bile mücadele etmekten hiç çekinmedim.

Antrenmandan sonra, çimlerin üzerinde bir şişe suyu paylaşırken, Waheeda, "Bu kadarını beklemiyordum," diyor. "Prenses gibi görünüyorsun ama tam bir kral gibi oynuyorsun."

Waheeda, atletik bacakları ve üstün top sürme tekniğiyle takımın parlayan yıldızı.

Koç, parantez bacaklarını savurarak bize doğru gelirken, yerden biraz çim koparıyorum.

"Sonraki antrenmana da gelmek ister misin?"

Gözlükleri buğulanmış.

Waheeda'ye bakıyorum, o da başını gökyüzüne çevirip kahkaha atıyor.

"Tabii," diyorum.

Tabii ki isterim. Aynı zamanda, üzerinde çalışmam gereken bir ödev daha var ve temizlik işi beni tahminimden daha fazla yoruyor.

"Ne kadar vereceksin?" diyor Waheeda.

Koç gözlüklerini çıkarıyor ve bana ciddi gözlerle bakıyor.

"Sakin ol," diyor Waheeda. Ayağa kalkıp koçun omzuna pat pat vuruyor. "Şaka yapıyorum sadece."

Koç gülüyor.

Otoparka doğru giderken, "Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," diyorum Waheeda'ye.

"Saçmalama," diyor dirseğiyle hafifçe vurarak. "Görüşürüz!"

Hastanenin önünden otobüse binerken ciğerlerim açılmış gibi. Şoför dans müziği açmış, otobüs tepeden aşağı, güneşe doğru hızla iniyor.

Duş aldıktan sonra görünmeden odama giriyorum. Bill'le Sally masada oturuyorlar. Onları rahatsız etmek istemiyorum. Yine de, odaya daha yeni girmişken kapı çalınıyor.

"Benim," diye sesleniyor Sally kapıdan. "Kâğıt oynamak ister misin?"

Aslında bu akşam her saniyemi ödevim üzerinde çalışarak geçirmem gerek ama canım hiç istemiyor, ayrıca Sally'i üzmeye de kıyamıyorum.

"Giyinip geleyim," diyorum.

Üzerimde gri eşofman altı ve atletimle, saçlarım ıslak divana yerleşirken Sally kâğıtları dağıtıyor.

"Antrenman iyi miydi?" diye soruyor Bill.

"Evet." Çok mutluyum. "Harikaydı."

Sally'nin gözleri kocaman açılıyor.

"Ben de futbola başlamak istiyorum babacım," diyor.

"Ne? Daha önce hiç..."

Sanki benim suçummuş gibi bana bakarken, Sally kollarını önünde kavuşturuyor ve surat asıyor.

"Tabii, tabii, istersen elbette futbol oynayabilirsin," diyor Bill kızının kolunu okşayarak. "Sadece ilgini çektiğini düşünmemiştim."

"Çekmiyordu," diyor Sally. "Ama *şimdi* çekiyor. Hep fikir değiştirebilmek iyidir dersin. Yanıldığını anlarsan, değiştirmen gerekir. Futbol hakkında yanıldığımı düşünüyorum."

Bill bana gülümsüyor ve göz kırpıyor.

"Anlaşılan birinin yeni bir hayranı var."

Sonra kâğıt oynuyoruz; Bill de ben de Sally'nin kazanmasına izin verecek tarzda insanlarız. Kaybedince sergileyeceği dramadan kaçınmak için değil, kazanınca dans ederken parlayan gözlerini, kalçalarını sallayışını, ellerini havaya kaldırışını görmek için.

"Kral benim!"

Bill televizyonu açınca, Sally'nin başını babasının dizlerine dayaması uzun sürmüyor. Küçük ayaklarını uzatıyor ve benden Bill'e yaklaşmamı istiyor, böylece ikimize birden sokulabilecekmiş.

"Futbol oynamanın maliyeti nedir?" diye soruyor Bill.

"Emin değilim. İki yüz kron civarındadır herhalde"

İkimiz de Sally'e bakıyoruz.

Bill burnundan derin derin nefes alıyor.

"Bu gibi şeylere hayır demek zorunda kalmak bana acı veriyor ama parasını ödeyemeyiz."

Yaşadığı çekinceler bana o kadar tanıdık geliyor ki. Ne kadar çok krampon ödünç almak zorunda kalmıştım ya da takım arkadaşlarımın anne babaları alıyorlardı. İlk gençlik yıllarıma gelinceye kadar, annemin yıllarca üyelik aidatını ödememesine rağmen kulübün oynamaya devam etmeme izin verdiğinden haberim olmamıştı.

"Belki Facebook'ta biraz araştırma yapabiliriz? Bazen insanlar çocuk eşyalarını ücretsiz veriyorlar."

Annem bağış ya da yardım almaktan nefret ederdi. Öyle yetişmişti. Elini taşın altına koymalı ve üstüne düşeni ödemelisin diye düşünürdü. Onun dünyasında çalmak neredeyse hediye ya da bağış almaktan daha az utanç vericiydi.

"Haklısın," diyor Bill. "Halletmenin bir yolu olmalı."

Telefonumu çıkarıyor ve Lund civarındaki al-sat-takas gruplarını aramaya başlıyorum bile.

"Kesinlikle halledeceğiz."

Bill başıyla onaylıyor.

"İşin kötü yanı, burada kalmaya devam edemeyebiliriz," diyor. "Sally burada çok iyi. Onu güvende hissettiği bu ortamdan koparmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Eminim bu Bill'in yetişme tarzıyla ilgili bir konu. Sally'nin onun gibi köksüz kalmasını istemiyor. Diğer taraftan, tek gereken bir defa taşınmak, şehirden daha uzak, kırsal bir bölgeye gitmek olacak.

"Eminim ikinizin de seveceği daha ucuz ve güzel bir yer vardır."

Bunları daha söylerken pişman oluyorum. Tabii ki benim de yaşayacak yerim kalmamış olacak. Yirmi dört saat gece kulübü gibi bir yaşantının olduğu o öğrenci yurduna asla dönmem.

"Miranda öldükten sonra Sally değişti," diyor Bill. "Tıpkı istiridye gibi kendini sımsıkı kapattı, yanında ben olmazsam beş dakikadan fazla duramıyordu. İşler daha geçen ilkbaharda şekil değiştirmeye ve Sally'nin yüzü yeniden gülmeye başladı. Öğretmenleri harikaydı. Arkadaşları ve arkadaşlarının aileleri de. Buradan taşınmak zorunda kalma ihtimalimiz o yüzden de bu kadar üzüyor beni."

Bill elleriyle gözlerini kapıyor ve zorlukla yutkunuyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Keşke onlar için yapabileceğim bir şey olsaydı.

BILL

Sally kütüphaneden *Harry Potter* kitabı ödünç aldı. Yatağa girip okumaya başlamadan önce, ona annesinin lisedeyken bu kitapların hepsini yalayıp yuttuğunu anlatıyorum.

"O zaman kaç yaşındaydı?" diye soruyor Sally.

"On yedi, on sekiz."

"Vay be! Ama kütüphaneci benim okuyabileceğimi söyledi."

"Eminim okuyabilirsin."

Zavallı Harry'nin hikâyesini, kuzeni, yengesi ve amcasının acımasız tavırlarına maruz kalışını okuyoruz. Sally o kadar üzülüyor ki, kitabı elimden kapıyor.

"Hiç zorbalık gördün mü baba?"

"Hmm, sayılmaz."

Zorbalıktı diyemem. Diğer çocukların bana doğrudan acımasız tavırlar sergilediği durumlar nadirdi. Babamın taşınma zamanı dediği ana kadar, iyi de olsa kötü de, herhangi bir ilişki kurmayı becerebildiğim olmamıştı asla.

"Annem zorbalık görmüş mü?" diye soruyor Sally.

"Annen? Hayır, gördüğünü kesinlikle düşünmüyorum."

Miranda kendi hakkını savunma konusunda oldukça iyiydi. İnsanlar onun için derisi kalın derdi, o her ne kadar bu ifadeden nefret etse de.

"Senin annen bir süper kahramandı," diyorum.

Bazı açılardan gerçekten de öyle olduğunu düşünürdüm. İyisiyle, kötüsüyle.

Sally kitabı geri veriyor ve gülümsüyor.

"Sen de benim kahramanımsın baba."

Okumaya devam ederken boğazımda koca bir yumru var. Sally çok geçmeden uyuyakalıyor, ben de sayfanın kenarını hafifçe kıvırıyorum.

Karla sınıf arkadaşlarından biriyle dışarı çıktı, ev boş ve sessiz. Yatak odasındaki çalışma masasında oturuyorum ve Sally'nin uyurken nefes alıp verişini dinliyorum.

Bilgisayarım yavaşlıyor. Arka planda hafızayı kullanan bazı programları kapatıyorum ve tarayıcıdaki eski sekmelerden bazılarını kapatmaya başlıyorum.

Miranda zayıflığını göstermekten hoşlanmazdı. Bazen biraz fazla kaçıyordu; her şeyi içine atıyordu. O konuda bazı açılardan birbirimize benziyorduk.

Bence o partide olanlar ve ardından gelen olaylar onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkilemişti. Tüm arkadaşları ona arkalarını dönünce çok korkunç hissetmiş olmalı. Jennica Jungstedt hepsini maniple etmeyi başarmıştı.

Psişik danışmanlık sayfasının açık olduğu sekmede duruyorum; ekrandan bana bakıyor. Dostane bir gülümsemesi var ama onun asıl yüzünü görebiliyorum.

Birbirlerine oldukça yakın bir gruptu. Miranda, Jennica ve iki kız daha. Skåne'e taşındığım dönemde hepsi liseye gidiyordu ve sanırım Miranda'nın benimle samimi akşamlar geçirmeyi partilere,

dans gecelerine ve içkiye tercih etmesi kalplerini tam olarak kazanamama neden oldu.

Her şeyin darmadağın olduğu o yirmi beşinci doğum günü partisinden önce Jennica ve ben neredeyse hiç konuşmamıştık; en azından derin bir sohbetimiz olmamıştı. Düşünmeyi gerçekten hiç istemiyorum; uzun zamandır uzak durmayı başardım ama Jennica'yı tekrar görünce dosdoğru o geceye dönüyorum ve müthiş bir ızdırap duyuyorum.

Psişik rehberlerimiz hayatın zor geldiği anlarda yolunuza devam edebilmek için ihtiyaç duyduğunuz desteği sunuyor ve tavsiyeler veriyor.

Şaka gibi. Benim hatırladığım Jennica, yıllar boyunca hakkında söylenenleri işittiğim kişi empatiden ve şefkatten tamamen yoksun biri. O korkunç ötesi gecede bakışlarını üzerime dikişini asla unutmayacağım. Benim de aldatılmış olduğum gerçeğini hiç dikkate almamıştı.

Ricky denen o erkek arkadaşı ufak çaplı bir suçluydu. Nasıl biri olduğu benim için gün gibi ortadaydı. Ensesinde kıvrılan saçı, o arsız, kendini beğenmiş gülüşü.

Miranda tabii ki çalıştığı yer ve Sally'nin anaokulu sayesinde başka arkadaşlar da edinmişti ama onlarla arkadaşlığı farklıydı. Emma ve Rebecka'yla birlikte büyümüşlerdi ve onları ve onlarla zaman geçirmeyi ne kadar çok özlediğini sık sık söylüyordu.

Bir anlık öfkeyle telefonu alıyorum ve danışma hattının numarasını tuşluyorum. Telefon çalarken çenemi sıkıyorum.

"Hoş geldiniz, ben psişik danışmanınız, Jennica. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesi inanılmaz sahte geliyor. Miranda, Jennica'ya hiç güvenmediğini defalarca söylemişti.

"Partnerim..." diye konuşmaya başlıyorum ama sonrasında ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Evet?"

Telefonu kapatmalıyım ama bir şey beni ele geçirdi sanki, bastıramadığım bir güç, kontrol edilemez bir öfke. Jennica'nın resmine bakıyorum. Gülümsüyor ve rolünü oynuyor olabilir ama duygusuz ve kibirli yanını gizleyemiyor. Birlikte büyüdüğü ve her şeyi paylaştığı arkadaşına hiç düşünmeden arkasını döndü. Miranda ondan sonra bir daha tam anlamıyla grubun parçası olamadı. Hayatında, mezara kadar götürmesi gereken bir leke oldu.

"Dinliyorum," diyor Jennica. "Acele etmene gerek yok."

"Öldü."

Bu kelime çok yıkıcı, hiç yumuşatmaya çalışmıyorum. Ama net olmasını istiyorum. Son birkaç yılda işlerin nasıl olduğunu bal gibi biliyor. İçimdekileri dökeceğim. Kalbinde taşa dönmemiş ufacık bir parça kalmışsa özür diler.

"Çok üzüldüm," diyor. "Bu konuyu konuşmak ister misin?"

Çığlık atmak istiyorum. Sally yanımda uyuyor olmasaydı, avazım çıktığı kadar bağırırdım.

"Hiç de üzgün değilsin!" diye tıslıyorum dişlerimin arasından.

Üzgün olsaydı cenazesine gelirdi. Miranda'ya pislik gibi davranmaz, bütün çocukluk arkadaşlarının ona cephe almasını sağlamazdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Sesi eskisi kadar kibirli.

"Ölülerle iletişim kurabildiğini iddia ediyorsun." Kelimeleri sanki yüzüne tükürüyorum.

"Eğer öyleyse, Miranda'dan özür dileyebilirsin."

Bir an sessizlik oluyor. Jennica'nın nefes alışını duyabiliyorum.

Demek işi bu. Başkalarının talihsizliğinden zevk alıp tavsiye veriyormuş gibi davranmak. Gösteriş meraklısı ailesi bu konuda ne düşünüyor acaba? Anne babasıyla hiç tanışmadım ama Miran-

da epeyce bahsetmişti. Anladığım kadarıyla babası iş dünyasında hızla yükselenlerdendi, annesi de bu tiplerin galeri açılışlarına katılan ve golf oynayan ukala eşlerinden. Jennica'nın abileri babalarının izinden gitmiş ve kendi servetlerini edinmişlerdi. Kardeşlerin hepsi iyi eğitimli, hoş unvanlara ve göz alıcı arabalara sahiplerdi. Miranda'nın söylediklerinden Jennica'nın bir bakıma ailenin kara koyunu olduğu sonucuna varmıştım.

"Bill?" diyor. "Bill Olsson, sen misin?"

Miranda onu onay alma ihtiyacı içindeki kayıp bir ruh diye tarif ediyordu.

"Sahtekârın tekisin."

Sesim bana ihanet ediyor.

"Miranda'dan neden özür dileyecekmişim?"

Jennica belli ki hiç değişmemiş.

"O beni yüzüstü bıraktı. Unuttun mu?"

"Saçma. Miranda o gece bildiğin tecavüze uğradı. Hepiniz kendisini kaybedinceye kadar içmeye zorladınız onu ve Ricky de durumdan faydalandı."

Yıllardır adamın adını ağzıma almamak için uğraşıyordum. Aniden başım dönmeye, midem bulanmaya başlıyor.

"Öyle olmadı," diyor Jennica.

"Onu savundun. Herifin tekini çocukluk arkadaşına tercih ettin." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. Ağladığımı duymasını istemiyorum. "Sonra da herkesin Miranda'ya cephe almasını sağladın. Kendini ne kadar yalnız hissettiğini anlamıyor musun?"

Sandalyemde dönüyor ve Sally'e bakıyorum. Üzerindeki battaniyeyi ayağıyla savurdu, şimdi sarılarak döktüğü onca gözyaşından sonra rengi solan ve sertleşen peluş ayısına sarılıyor.

"Sana yalan söyledi," diyor Jennica.

Bunları dinlemeyeceğim.

"Özür bile dileyemiyorsun!" diye bağırıyorum.

Sally gözlerini açıyor ve mırıldanıyor. "Babacım?"

Telefonu kapatıyor ve yatağın yanına diz çöküyorum. Sally ayıcığını göğsüne bastırıyor, parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasında dolaştırıyorum. Küçük alnı terlemiş. Sakinleşmeye çalışmam gerek ama Jennica Jungstedt'e duyduğum öfkeyi bastırmam kolay değil. Derin bir nefes alıyorum. En azından artık biliyor.

"Gitmiyorsun değil mi?" diye fısıldıyor Sally, endişeyle gözlerini kırpıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

JENNICA

Kendimi nefes nefese, birdenbire başlayan yaz yağmuruyla saçlarım mahvolmuş halde Espresso House'a attığımda Emma, Tina ve çocuklarının çoktan köşede bir masa ayarladıklarını görüyorum. Emma'nın ufaklık Silvio, elindeki sürdürülebilir oyuncak kamyonla etrafta sürünüyor, Tina'nın Lotus'u ise mama sandalyesine güvenle bağlanmış, önünde çıngıraklar, peluşlar, ahşap arabalar ve yapbozlar var. Sanki otuz saniye aktivite yapmamak çocuğun beynini yok edecek!

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"İyi," diyor Tina sanki geçip gider gibi.

"Kamyon çarpmış gibi," diyor Emma.

Gelebilmeleri neredeyse mucize. Çocukları olduğundan beri en basit bir kahve organizasyonu bile büyük bir projeye döndü.

"Yağmur başlamadan gelebildik," diyor Emma.

Her zamanki gibi beş dakika geç kaldım. Bu defa bana sırılsıklam saçlara ve maskaramın akmasına mal oldu.

Sessizce oturuyor, bir süre çocukları izliyoruz. Kapuçinoma işlenmemiş şekeri boca ediyorum ve köpüğünü kaşıkla yiyorum.

Emma, Tina ve ben normalde her şey hakkında konuşabiliriz. Birlikte büyüdük. Tina beşinci sınıfta, dikiş dersi sırasında ilk defa regl olduğunda onun için tuvalet kâğıdıyla tampon hazırlayan bendim. İlk defa aşk acısı yaşadığımda bir hafta boyunca her gece elimi tutan Emma'ydı. Birbirimizden hiç sır saklamadık. Şimdiyse çocuklarından başka konuşacak konumuz yok gibi.

"Lotus iki akşamdır doğru düzgün yemiyor," diyor Tina. "Acaba hazır mama mı versem diye düşünmeye başladım."

"Aa, olamaz," diyor Emma, sanki küçük Lotus yaşamla ölüm arasında kalmış gibi.

Bir şey söylemiyorum. İsveç'te anoreksi ve kötü beslenme nedeniyle ölen fazla bebek olduğunu sanmıyorum ama ben ne anlarım ki? Anne değilim.

"Onun dışında işler nasıl?" diyor Tina.

Bütün ilgisini yeniden Lotus'a yöneltmeden önce bana bakmak için neredeyse hiç zamanı olmuyor.

Söylemem gereken önemli bir şey olduğuna dikkatlerini çekebilmek için elimi masaya vurmam gerekiyor.

"Yavaş," diyor Emma, Silvio'nun alnını sıvazlayarak.

Çocuk merakla bana bakıyor.

"Dün beni kimin aradığını asla tahmin edemezsiniz," diyorum.

Sonuçta bu yüzden toplandık. Onlara bu yüzden mesaj attım.

Emma ve Tina en eski arkadaşlarımdan. Onlar ve Rebecka ve Miranda'yla birlikte okul yıllarımızda oldukça benzersiz bir koalisyon oluşturmuştuk. Diğer kızların çoğu ancak ikili olarak takılabiliyordu. Ama biz, beşimiz, hep bir aradaydık. Yirmi beşinci doğum günüme kadar.

Silvio çöp kamyonuyla oyununa dönünce Emma, "Pekala, dökül bakalım," diyor.

Kaşığımı masaya bırakıyor, etkili olmak için bir an susuyorum. "Bill Olsson. Miranda'nın partneri."

Dehşet dolu gözlerle, ağızları açık, bana bakıyorlar.

"Bill?" diyor Tina. "Seni niye arasın?"

"Nasılmış?" diye soruyor Emma. "Son zamanlarda Sally sık sık aklıma geliyor."

"İş telefonumdan aradı."

"Ne?"

Emma ve Tina, doğal olarak, iş durumumu bilen az sayıda kişi arasındalar.

"Danışma hattını mı aradı?" diyor Emma. "Sen olduğunu bilmeden mi aramış?" "Biliyordu. Çok öfkeliydi, durmadan beni suçladı."

"Ne için?"

"Cenazeye gelmediğin için mi?" diyor Tina.

"Yirmi beşinci doğum günüm için."

İkisi de kendi bebeklerine bakmak için hızla dönüyor, sanki çocuklarının bilinçaltına tehlikeli herhangi bir şeyin takılmadığından emin olmak istiyorlar.

"Delirmiş gibi söylenip durdu, tecavüzden bahsetti. Sanki yaşananlarda Miranda masummuş gibi," diyorum. "Onu daha üst bir yerlere koymuş."

"Bunu çok daha önce yapmıştı," diyor Tina.

Emma başıyla onaylıyor.

"Bill Miranda'ya tapardı."

"Muhtemelen hâlâ tapıyor," diyorum. "Belli ki Miranda onu yalanlarıyla doldurmuş."

"Boş ver," diyor Emma. "Olup bitenlerden sonra berbat bir halde olduğuna eminim."

Tabii ki öyle. Ama beni aramaya ve suçlamalarda bulunmaya ne hakkı var? Birinin ona azize sandığı partneri hakkındaki gerçekleri söylemesi gerek.

"Umarım atlatabilir," diyor Tina. "Küçük Sally'nin iyiliği için."

Pancar turşulu sandviçinden bir ısırık alıyor ve Lotus'un ağzına soktuğu yumuşak oyuncağı çekip çıkarıyor.

"Isırmak yok."

"Baksana," diyor Emma. Gözleri merakla parıldıyor. "Şu senin seksi doktor hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Onlara Steven'ı anlatırken, kollarını masanın üstüne yaslıyor. Tina yemeğini çiğnerken ağzı açık. Daha önce gruba fotoğraflar atmıştım ama şimdi telefonumdaki bazı yeni resimleri gösteriyorum.

"Kesinlikle kırk yedi göstermiyor," diyor Tina.

Emma fotoğraflardan birini yakından inceliyor.

"Daha önce evliymiş demiştin değil mi? Ama çocukları yok?"

"Hayır, çocuğu yok. Karısı bir yıl kadar önce ölmüş."

"Çocuklarının olmaması büyük şans," diyor Tina bir taraftan Lotus'un çenesindeki salyaları silerken.

Burada şanslı olan kim, belirsiz. Steven mı yoksa var olmayan çocuklar mı? Belki de daha çok ben?

"Umarım devam eder," diyor Emma.

Öyle mi demek istedi, yoksa ben mi fazla irdeliyorum bilmiyorum ama söylediği bana bir tür uyarı gibi geliyor. *Bunun da içine etme ha*, der gibi. Her zaman yaptığım gibi.

Sonra birdenbire, Emma aceleyle toparlanmaya başlıyor. Anlaşılan Silvio'nun beş dakika önce gündüz uykusuna yatması gerekiyormuş. Sanki yeni anne babalara yeni doğan koğuşunda otizm korkusu aşılanıyor. Eskiden, gecenin bir yarısı bar dönüşü peynirli makarnayı mideye indiren Tina şimdi yediği pancar turşulu sandviçin yeme düzenini bozmasından ve öğle saati yaklaştığı ve yakında öğle yemeği yemesi gerektiği için iştahını tıkamasından endişe ediyor.

Kafeden çıktığımızda gökyüzü açık ve mavi. Yerde ufak tefek

su birikintileri kalmış, güzel havaya güvenmememiz gerektiğini hatırlatıyor. Hava güzelken tadını çıkar diyor.

Bir polis arabası kaldırımın yarısına kadar çıkıp park etmiş ve memur uyuyan bir evsizi yerden kaldırmaya çalışıyor.

İstasyona doğru yaya geçidinden yürürlerken Emma Silvio'nun gözlerini kapatıyor. Geğirdiğim anlaşılmasın diye elimi ağzıma götürüyorum, sonra bisikletime atlıyorum.

Cuma günü ilk defa Steven'ın arkadaşları ile tanışacağım. Umarım çocukları yoktur.

WAHEEDA BASHIR SORGU TUTANAĞI

Tam adınızı söyler misiniz?
Waheeda Mounira Bashir.

Günlerinizi nasıl geçirirsiniz?
Öğrenciyim.

Ve burada, Lund'da yaşıyorsunuz?
Hayatım boyunca buradaydım.

Karla Larsson'ı nereden tanıdığınızı açıklayabilir misiniz?
Hukuka Giriş dersimiz ortaktı. İnternet üzerinden yapılıyordu ders ama ikimiz de Lund'da yaşıyorduk. Dolayısıyla, ders forumu üzerinden bir süre yazıştık, sonra onu Snapchat'te ekledim. Buraya yeni taşınmıştı ve neredeyse kimseyi tanımıyordu. Benimle futbol antrenmanına gelmek ister mi diye sordum. Yemin ederim, kız kırılacakmış gibi görünüyor, o kadar zayıf ki; ama sahada öküz kadar güçlü.

Ek iş olarak temizlikçilik yaptığını biliyor muydunuz?
Evet, tabii ki biliyorum.

O konuda size bir şey söyledi mi?
Tuvaletleri temizlemesi gerektiğini falan söyledi. Kulağa

iğrenç geliyor. İnsanların utanması lazım. Kendi pisliklerini temizleyemiyorlar mı?

Karla sizinle müşterileri hakkında konuşuyor muydu?
Iıımm…evet, bir tane vardı. Doktor olan. Şüpheli bir tarafı vardı adamın.

Size adını söyledi mi?
Evet, o adam işte. Steven.

Size Steven Rytter hakkında ne söyledi?
Bana karısına ne yaptığını anlattı.

KARLA

Ders çalışmak için odama kapanıyorum. Neredeyse on dakikada bir Waheeda Snapchat'ten bir şey gönderiyor. Ya bir türlü anlayamadığı bir kavram yüzünden delirmiş oluyor ya da denemek istediği yeni bir filtre bulmuş oluyor. Beni bu kadar çok güldürmesine bayılıyorum.

Kulaklıkla Bananarama dinliyorum, o yüzden kapının çaldığını başta duymuyorum. Ama "Cruel Summer" ile "Love in the First Degree" arasındaki sessizlikte sesi duyuyorum.

"Bill? Kusura bakma, müzik dinliyordum."

Bill nefes nefese. Saçı alnına düşmüş, terden sırılsıklam olmuş.

"Uygulamadan muazzam bir iş çıktı," diyor. "İki saatte bin beş yüz kron kazanabilirim. Ama..."

Arkasını dönüyor. Sally elinde kitabıyla divanda kıvrılmış yatıyor.

"Sorun değil. Onunla ben ilgilenirim," diyorum.

Bill derin bir nefes alıyor.

"Emin misin? Onunla konuştum zaten, eğer ..."

"Hiç sorun değil," diyerek rahatlatmaya çalışıyorum.

Tabii zamanımı ders çalışmak için kullanmalıyım ama beynimin de ara sıra dinlenmeye ihtiyacı var. Hem Sally'le takılmak eğlenceli de. Her zaman keyfimi yerine getiriyor.

"Git sen," diyorum Bill'e. "Biz iyiyiz."

Sally'e Bluffstopp diye yeni bir kâğıt oyunu öğretiyorum ve çok geçmeden kâğıtları bana fark ettirmeden masanın altına saklamakta ustalaşıyor.

"Ne zamana kadar bizimle kalacaksın?"

Kâğıtları dağıtma sırası bende. Desteyi birkaç defa kesiyorum.

"Çok emin değilim."

"Bence sonsuza kadar kalmalısın."

Gülüyorum ama Sally tüm ciddiyetiyle bana bakıyor.

"Bir gün büyük olasılıkla kendi evime taşınmak isterim," diyorum. "Belki bir erkek arkadaşım olur. Kim bilir? Hayatının sonuna kadar babanla yaşamak istemezsin, değil mi?"

"İsterim."

Sally kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını çeviriyor. Ona doğru eğildiğimde daha da uzaklaşıyor.

Onu daha önce hiç böyle görmedim.

"Hey..."

Burnunu çekiyor, ben de daha çok yaklaşıyorum. Elimi nazikçe koluna koyuyorum.

"Buradan hiçbir zaman taşınmak istemiyorum. Babam iş bulamazsa şehir merkezinden uzağa taşınmak zorunda kalabileceğimizi söylüyor. O zaman yeni bir okula başlamam gerekir ve bütün arkadaşlarım burada kalır."

Gözlerinden yaşlar akıyor, ona sımsıkı sarılıyorum.

Bill haklıydı. Taşınmak Sally'nin ihtiyacı olan son şey. "Taşınmayabilirsiniz. Baban yeni bir iş bulabilir."

Burnunu çekiyor ve yutkunuyor.

"Bence yeniden sinemada çalışmaya başlasın. Biletleri yırtmasına yardım ederdim eskiden."

"Eğlenceli gibi."

Sally elini kıyafetinin kolunun içine sokuyor ve yüzünü siliyor.

"Taşınmayı kesinlikle istemezsek bizi gerçekten taşınmaya zorlayabilirler mi?"

"Endişelenme sen," diyorum.

Kendimi bildim bileli, her gün bu istikrarsızlık duygusuyla yaşadım. Göğsümün içinde saatli bomba var gibiydi. Hiçbir çocuk bu şekilde yaşamak zorunda olmamalı.

"Her şey neden yolunda olamıyor?" diyor Sally.

Ellerini tutuyorum.

"Yoluna girecek," diyorum.

Umarım büyük umutlar vermiyorumdur.

Ertesi sabah yine Rytterların evindeyim. Bir şans daha vermeye karar verdim. Tuhaf başka bir şey daha yaşarsam, temizlik şirketinden Lena'yı arayacağım ve beni buraya bir daha göndermemesini isteyeceğim.

Koca evde ölüm sessizliği var. Regina'nın yatak odasının kapısı kapalı.

Elektrik süpürgesini yeni çalıştırmıştım ki, cep telefonum cebimde titremeye başlıyor.

Arayan Silja, annemin arkadaşı.

Ayağım süpürgenin üzerinde, donup kalıyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, her şey kontrol altında," diyor Silja.

Sesi kırk yıldır içtiği sigaralar yüzünden çatallanıyor.

"Annene seni arayıp konuşacağıma söz verdim."

"Peki."

Süpürgeyi salonun eşiğinden geçirmek için kaldırıyorum, sonra söz dinlemeyen bir köpek gibi arkamdan çekerek ilerliyorum.

"Bırakmaya karar verdi, Karla. Sosyal hizmetlerden randevu aldık. Metadon programına başlamasına yardım edeceğim."

Sanki okuldan bahsediyor. Hukuk fakültesi, metadon bölümü. Annemle bu konuyu daha önce konuşmuştuk.

"Bir bağımlılığı bırakıp bir başkasına başlamaktan başka bir şey değil bu. Annem bu konudaki düşüncemi biliyor."

Onu karakoldan topladığım son seferde, metadon programına girebilse her şeyin yoluna gireceğine yeminler ediyordu. Valium alıp kafayı bulmuştu ve Coop'a gidip aldığı maskarayı sütyeninin içine saklamıştı.

Silja derin bir iç geçiriyor.

"Eve gelmen gerek tatlım. Annenin sana ihtiyacı var. Bu defa gerçekten çok kararlı ama bu çok büyük bir adım."

İşe yarayacağına inanmayı gerçekten çok istiyorum ama annem en son rehabilitasyona gittiğinde beni gecenin yarısı arayıp uyandırmışlardı. İki gündür kayıp olduğunu söylemişlerdi. Hayatımın en uzun günleriydi.

"Bu defa çok ciddi," diyor Silja. "Anneni tanırım. Eve gelmen ve yardım etmen gerekiyor, gerçekten."

"Bakarız," diyorum.

Tartışmak anlamsız. Hayalimden vazgeçecek değilim. Şimdi olmaz. Böyle olmaz.

Telefonu kapatınca süpürgeyi yeniden koridora çıkarıyorum. Tam çalışma masasının altına eğilecekken merdiven basamaklarında bir çift ayak görüyorum.

Süpürgenin hortumu elimden kayıp yere düşüyor.

Regina Rytter merdivenin ortasında heykel gibi duruyor. Birkaç defa göz kırpıyor ve gözlerinin rengi sanki birkaç ton açılıyor.

"Kajsa?"

"Karla," diye düzeltiyorum.

"Doğru," diyor eliyle saçını düzeltirken. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Çok tuhaf bir rüya gördüm."

"Sorun değil," diyorum. "Ama yatağınıza dönseniz sizin için en iyisi olur."

Fazla itiraz etmeden arkaya dönüyor, ben de merdivenlerden peşi sıra çıkıyorum.

"Steven'la sorun yaşarsan bana haber vereceğine söz ver," diyor. "O adamı memnun etmek imkânsızdır."

Daha fazlasını duymak istiyor muyum bilmiyorum. Hayatlarına dâhil olmak istemiyorum. Annem zaten yeterince dert oluyor. Diğer taraftan, böyle hissederken Regina'yı da görmezden gelemem.

Yatak odasına giriyor ve yatağın kenarına oturup dizlerinin üzerine battaniyesini örterken kapıyı kapatmak için elimi uzatıyorum.

"Hey," diyor. "Dur."

Duymazdan gelemeyeceğimi fark ediyorum.

Regina'nın bir zamanlar güzel olduğunu anlamak zor değil ama şimdi solgun, bir deri bir kemik kalmış ve komidinin üzerinde ilaç kutusunu ararken elleri titriyor.

Plastik ilaç düzenleyici kutusu yerde duruyor. Almak için eğiliyorum.

"Ah, teşekkürler. Çok tatlısın."

Regina gülümsüyor ve kutunun kapağını kurcalamaya başlıyor.

"Kalacak yer bulabildin mi?"

"Pardon?"

Bana bakıyor ve göz kırpıyor.

"Kolay değil. Asla yeterli sayıda öğrenci odası bulunmaz."

Bir apartman dairesinde oda kiraladığımı söylüyorum.

"Tabii," diyor. "Emeklilerin çoğu evlerinin odalarını kiralıyor."

Ağzına birkaç ilaç atıyor ve suyunu içiyor.

"Yanında yaşadığım adam emekli değil. Daha otuz üç yaşında."

Bardağını bırakıyor ve başını ağır ağır yastığına yerleştiriyor.

"O zaman kiracıyı ne yapacakmış?" diye soruyor merakla. "Aman dikkat et. Öğrencilerden faydalanmaya çalışacak çok insan var dışarıda."

"O konuda endişeye gerek yok. Bill işsiz kalmış. Partneri bir yıl önce ölmüş ve bakması gereken küçük bir kızı var."

"Ah tanrım!"

Regina'nın eli başına gidiyor.

"Beterin de beteri oluyor, değil mi?" diyor yüzünü buruşturarak. "Ama bu da tuhaf bir düşünce tarzı. İnsanı çok da rahatlatmıyor bence."

Şakaklarını ovuyor ve yüzünü buruşturuyor.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

İnliyor.

"Başım patlayacak gibi."

"Biraz dinlenmeye çalışın," diyorum.

Gözlerini kapatıyor ama bir türlü rahatlayamıyor gibi. Acı çektiği çok belli. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

Bir ellimi dikkatlice battaniyenin üstüne koyuyorum. Suratını buruşturmaya ve inlemeye devam ediyor.

Gerginliğinin azalması birkaç dakika alıyor. Nefesi ağırlaşıyor ve başı yana doğru düşüyor. Parmak uçlarıma basarak loş odadan yavaşça çıkıyorum.

Aşağıya indiğimde, tavandaki kristal avizenin önünde duruyorum.

Akıl alır gibi değil. Bu olağanüstü konağa dışarıdan baktığınızda, duvarların arasında mutluluğun ve başarının yaşadığını düşünürsünüz. İçeridense işte böyle görünüyor. Karanlık ve hastalık.

Çalışma masasına dönüyorum; mücevherlerle dolu. Pahalı mücevherler öylece orada duruyor ve toz topluyor, kaybolsa kimsenin büyük olasılıkla özlemeyeceği şeyler.

Tek birinin bile Bill ve Sally için neler yapabileceğini düşünün.

Fırsatlar insanı hırsız yapar derler ama bu aşırı basite indirgenmiş bir yaklaşım. Her zaman başka koşullar da vardır. Annemin Ica'dan biftek aşırmasına yardım ettiğim zaman, bu davranışımızdan başkaları etkilenmiyor diyerek savunurdu. Bir defasında bir eve girmiş, bilgisayar ve cep telefonu çalmıştık. O zaman, o evde yaşayanların yenilerini almaya güçlerinin yeteceğini söylemişti.

Bazı insanların fazla fazla eşyaları varken, bazılarının günü geçirecek kadar bile parasının olmaması adil değil, demişti.

Çocukken annemin adalet anlayışının açığını bulamıyordum. Ama şimdi doğrusunu biliyorum. Yine de masanın en üst çekmecesini yavaşça açıyorum.

Ben hırsız değilim.

Sally'i Bill'in kucağında masum ve güvende uyurken hayal ediyorum. Ben hırsız değilim.

JENNICA

Cuma günü annemle fazla uzun bir öğle yemeğinin ardından Delphi'deki evime bisikletimle son hız geliyorum. Köpek yatağın üzerinde, en olmadık yerlerini yalıyor.

"Selam! Şu işi yalnızken hallet."

Ona dik dik bakıyorum. Sonra yatağın altındaki vibratörüm aklıma geliyor ve çifte standardım yüzünden utanıyorum.

Dört saat ve iki yüz maskesi sonra, yine bir taksideyim. Restoran Malmö'nün kanallarının, meydanlarının ve kaldırım taşı sokaklarının tam ortasında. Tadım menüsü ve ikram içecekleri olan şık bir yer.

Birlikte yemek yiyeceğimiz çift çoktan gelip masaya geçmiş.

Steven'ın yakın arkadaşı Andreas iş için Gothenburg'dan gelmiş. Onlar birbirlerine sarılır, göbeklerine pat pat vurup son görüşmelerinden bu yana ne kadar kilo verdiklerini konuşurken, ben de Pauline'le selamlaşıyorum; yaklaşık otuz beş- kırk yaşlarında, manken gibi vücudu ve yapma göğüsleri olan bir kadın.

Kendi görüntümden utanıyorum. Pauline'in göz alıcı kıvrımları ve somon rengi dantelli elbisesinin yanında ben dağın başında bir dans festivaline gidecekmiş gibi görünüyorum.

"Seninle tanıştığıma çok mutlu oldum," diyor Andreas; sarılması biraz tuhaf hissettiriyor. "Sen ve Steven için çok seviniyorum."

Steven'a şöyle bir bakıyorum; Pauline'i yanağından öpmekle meşgul. Onlara hakkımda ne söyledi acaba?

"Soyadın Quiding, değil mi?" diyorum. "Mariana Quiding'le bağlantın var mı?"

Adını duyunca ilk aklıma gelen bu oldu. Mariana uzun yıllar babamın çalışma arkadaşıydı; nihayet ilişki yaşadıkları ortaya çıkmıştı. Babamın sadakatsizliğinden ilk defa o zaman haberdar olmuştum. Evimize birkaç defa davet ettiğimiz, hiç utanmadan annemin yüzüne gülen o yaşlı arsız kaltak Mariana'yı hiç unutmayacağım. "Hayır, Mariana adında bir tanıdığım yok," diyor Andreas. "Quiding eski bir aile adı; evlendiğimizde yeniden kullanmaya başladık."

İştah açıcılar servis edilmeye başladığında, Steven ve Andreas, neredeyse bir ağızdan, arkadaşlıklarından bahsediyorlar. Liseden beri yakın arkadaşlarmış ve neredeyse yirmi yıldır farklı şehirlerde yaşamalarına rağmen arkadaşlıkları devam etmiş.

"Liseyi İskoçya'da okuduğunu sanıyordum," diyorum.

Steven ve Andreas kısaca birbirlerine bakıyor.

"Hayır, hayır," diye gülüyor Steven. "Gothenburg'da Hvitfeldska'ya gittim ben."

"O zaman bile hanımların gözdesiydi," diye gülüyor Andreas. "Sana asla karşı koyamıyorlardı."

Çok banal bir konuşma ama ben de diğerleriyle birlikte kibarca gülümsüyorum. "Yazık sana. Ben de senin sonradan sonraya açıldığını sanıyordum."

Andreas kahkahayı basıyor. Şerefe kadeh kaldırıyor, ben de kadehimi tek seferde boşaltıyorum. Bu buluşmayı atlatmanın tek yolu asil bir sarhoşluk gibi görünüyor.

"Steven'ın benim için yeri ayrıdır," diyor Andreas. "Aynen," diyor Steven.

"Bazı insanlarla öyle olur. Birbirimizi çok sık göremesek de her zaman yanımda olacağını biliyorum."

Masanın iki yanından birbirlerine bakıyorlar, neredeyse bir çift muhabbet kuşu gibiler. Onlara gülsem mi yoksa kıskansam mı bilmiyorum.

"Steven'ın yeniden hayatına devam edebiliyor olması beni gerçekten çok mutlu ediyor," diyor Andreas bana doğru dönerek. "Yaşadıklarından sonra, bunu kesinlikle hak ediyor."

Regina'nın hastalanmasını izlemenin ne kadar üzüntü verici olduğunu anlatmaya girişiyor. Çok hızlı gelişmiş. Her anında son derece hayat dolu olan, keyifli, macera sever bir insandan ölümün eşiğinde, bir deri bir kemik kalmış bir gölgeye dönüşmüş.

Steven'a yaklaşıyorum; gözleri buğulandı. Karısının yerini nasıl alacağım? Burada, elini Steven'ın dizine koyup oturan o olmalıydı.

Kendimi yetersiz hissediyorum.

Gerçekten nasıl biri olduğumu görmesi ve her şeyin bitmesi an meselesi.

Elbette Steven'ın geçmişini merak ediyorum ama bu konuşma beni o kadar rahatsız ediyor ki, hiç soru sormuyorum.

"Karım şimdi Regina'nın hastalandığı yaşta," diyor Andreas.

Pauline ona gözünü bile kırpmadan bakıyor.

Andreas fena bir ağız ishali vakası. Nefes almak için bile duraklamadan, günlük hayatlarından, işlerinden ve yogadan ve Yeni Zelanda'ya yaptıkları yolculuklardan bahsediyor. Amerikan futbolunda oldukça iyi olan yeni yetme iki oğulları olduğunu anlıyorum.

Pauline hiçbir şey yapmıyor. Sadece bir aksesuar sanki.

Geçen her dakika, Andreas'ın kasığına tekmeyi basma isteğim artıyor.

"Steven'ın çocuklarımızla arası hep çok iyi olmuştur," diyor. "Çocukları sever misin, Jennica?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"A, tabii," diyorum, Andreas'la Pauline'in bu konularda espri anlayışına sahip olduklarından emin olamıyor, sağa sola bakıyorum. "Sanırım çocukların çoğu genel olarak iyi. Kendi çocuklarımdan hoşlanacağımdan eminim."

Andreas'ın gülüşünde garip bir ton var, Pauline de bana küçümseyerek bakıyor. Aşağı yukarı beklediğim gibi.

Garson bir sonraki siparişimizi –deniz yosunlu, greyfurtlu bir şey– servis ederken, Steven'a özür dilercesine bakıyor, söyleyebileceğim, ortamı yumuşatacak kadar eğlenceli bir şey düşünüyorum.

"Gençleri Gothenburg'da tüm hafta sonu yalnız mı bıraktınız?" diye bir girişimde bulunuyor, bir yandan da çatalımla tabağımdaki yosunu dürtüklüyorum. "Umarım döndüğünüzde evi tek parça halinde bulursunuz."

Andreas'ı öksürük tutuyor, ağzını peçeteyle kapatıyor. O sırada Pauline de şarabından bir yudum alıyor.

"Hayır, yani, ben çocuklarının annesi değilim."

Andreas bir öksürüyor, bir gülüyor.

"Pauline'le evli değiliz. Sadece arkadaşız." Onlara ağzım açık, bakakalıyorum.

Doğal olarak, neler olduğunu anlıyorum. Buna rağmen, anladığımdan biraz uzak durmaya çalışıyorum; herhalde tam olarak ne düşündüğümü ve bunun bana ne hissettirdiğini ağzımdan kaçırmak istemediğimden.

Arkadaşlarmış, kıçımın kenarı. Bu pislik Malmö'de şık bir

restoranda salak bir Barbie bebeğiyle oturup yemek yerken karısı evde çocuklarla ilgileniyor. Birdenbire kendimi müşterilerimin her gün ağlayarak anlattıkları bir durumun ortasında buluyorum.

Sonra yediğimiz altı çeşit yemeğin tadı saman gibi geliyor. Hiçbir şey söylemiyor, Pauline'le göz göze gelmekten kaçınıyorum, diğer taraftan Andreas mikrofonu eline almış, Steven'dan sanki yarı tanrıymış gibi bahsetmeye devam ediyor.

Ailesi evde televizyon karşısında oturup, onu özlerken babam da akşamlarını böyle mi geçiriyordu? Tüm o iş yemekleri ve seyahatleri. Önemli toplantılar, tarihlerinin değiştirilmesi de asla mümkün değildir. Brüksel, Londra, New York, Borås. Her zaman evden başka bir yerde bulunması gerekiyordu.

Tüm bedenim ürperiyor ve garsonun az önce güney Rhône bölgesinden asidik bir şarapla doldurduğu kadehimi boşaltıyorum.

Nihayet bittiğinde, restorandan hızla çıkıyorum.

Andreas ile göz göze gelmek istemiyorum. Sarılıp yanaklarımdan öpmek istiyor ama kollarından kurtuluyorum.

Steven'la takside yalnız kaldığımız an, açıyorum ağzımı.

"Beni bir daha asla böyle bir buluşmaya çağırma."

Kravatını gevşetiyor.

"Midyeler mi kötüydü? Ben de hiç sevmedim ama bazen..."

"Midyeler umurumda bile değil!"

Steven irkiliyor. Kravatını iki eliyle urgan gibi tutuyor.

"Andreas mı rahatsız etti? Bazen fazla konuşur ama aslında..."

"Karısını aldatan domuzun teki."

Steven susuyor.

Sakinleşmek için derin derin nefes alıyorum. Taksi karayoluna bağlanıyor, Steven kravatını çözüyor.

Ona babamdan bahsetmem gerek.

"Neler olup bittiğini anladığımda daha birinci sınıftaydım.

Kardeşlerim benden çok daha büyükler. Onlar daha farklı yaklaşabildi ama benim açımdan travmatikti. Bütün çocukluğum boyunca babam bizi neden sevmedi, neden ailemizin parçası olmak istemedi diye düşündüm. Ve annem neden bu konuda bir şey söylemedi ya da bir şey yapmadı diye. Bazen ona çok öfkeleniyorum."

Taksici müziğin sesini açınca, ona patlıyor, kapatmasını söylüyorum.

"Çok kötüymüş," diyor Steven.

"Arkadaşının durumu da aynen bu."

"Hayır değil."

Kırışan kravatını ceketinin cebine tıkıyor.

"Tabii ki öyle. Andreas'ın karısı Gothenburg'da çocuklarıyla birlikte evde otururken, o yanında pis bir sürtükle restorandan restorana geziyor."

"O kadar basit değil," diyor Steven. "Pauline'le Andreas birbirlerini yıllardır tanırlar. Pauline sürtük falan değil."

"Tamam, belki suç onun değildir."

Aslında suçun bir kısmı elbette onda. Andreas'ın bir ailesi olduğunu biliyor.

"Yaptığından hoşlanmıyorum," diyor Steven. "Benim için sadakatsizlik düşünülemez. Ama herkes farklıdır. Andreas tek eşli olamıyor ve karısı da durumu biliyor. Bir tür söze dökülmemiş anlaşma var aralarında."

"Amma da saçma."

Annemi düşünüyorum.

"Savunuyor falan değilim."

"Tam da bunu yapıyorsun. Anlaşma dediğin karşılıklı olur, değil mi? Söze bile dökülmemiş anlaşma mı olur?"

Başımı sert bir hareketle dışarıya doğru çeviriyor, yol boyunca

akıp giden altın sarısı tarlalara bakıyorum. Lund çıkışından hemen önceki büyük yel değirmenine ve çiftliklere.

Babam da aynısını mı söylerdi? Söze dökülmemiş bir anlaşma. Steven'ın eli ikimizin koltuklarının arasına giriyor.

"Özür dilerim, Jennica. Andreas'ı tekrar görmen gerekmeyecek. Onunla çok sık zaman geçirmiyoruz zaten. Oturduğu yer saatlerce mesafede."

Elini sırtıma koyuyor, kürek kemiklerimin arasını ağır ağır okşuyor. Huylanıyorum, içim ısınıyor.

Anlayış görmek için surat asan, tavır yapan insanlardan nefret ederim. Böyle biri değilim ben.

"Tabii ki arkadaşının davranışından sen sorumlu değilsin," diyorum. "Ama aldatma konusunda aynı fikirde olmamız önemli."

Steven sırtımı sıvazlamaya devam ediyor.

"Aldatmaktan nefret ederim," diyor. "Bana göre anlaşılması mümkün olmayan bir şey. Birbirini sevmiyorsan, ayrılırsın."

Eli ensemde duruyor ve parmakları çenemin altına kayıyor. Şoförün dikiz aynasından bize baktığını görebiliyorum.

"Kusura bakmayın, müziği açın lütfen."

Bakışlarını hiç çekmeden müziğin sesini arabayı zıplatacak kadar açıyor.

Steven gülüyor ve ensemi öpüyor.

Evine gittiğimizde, yatmadan önce içmemiz için kadehlere biraz içki koyuyor ve Bruce Springsteen çalıyor. Yaşlı adamların rock müziğini kapatıyor, Lana Del Rey açıyorum. Steven'ın kocaman elleri kalçalarımda. Birlikte sallanıyoruz, başımı omzuna dayıyorum. Sıcak, güven veren kokusunu alıyorum.

Beni yavaş yavaş yatak odasına doğru yönlendiriyor. Elbisem ayak bileklerime düşüyor, Steven göğüslerimi okşuyor. Dudaklarımızı birbirine bastırıyoruz. Dili nazik ama kararlı.

Kontrolün kimde olacağı çok belli. Steven'ın bakışları sabit ve her hareketi belli bir amaca hizmet ediyor. Çok geçmeden sırtüstü uzanıyorum, Steven üstte, beni sarılırcasına sımsıkı tutuyor. Bir iki milimetre daha gitse atomlarıma ayrılacakmışım gibi hissedeceğim kadar derine girinceye dek bir ileri bir geri giderken bir an için bile gözünü ayırmıyor. Tam boşalma noktasına geldiği her seferde geri çekiliyor ve tutkuyla öpüyor. Büyük finale geldiğimizde başım geriye düşüyor ve duvarları titretecek kadar çığlık atıyorum.

Hem de misyoner pozisyonunda. Kendimden geçiyorum. Tinder Central'da birine "misyoner" demek büyük hakaretti. Ama bu versiyonu mutlak bir cennet.

"Kahretsin, seni seviyor muyum Jennica Jungstedt?" diye fısıldıyor Steven.

Sırtüstü yatıyor, nefes nefese, göğüs kıllarında minik ter damlaları var. Ellerimiz sımsıkı bir düğüm.

BILL

Jennica Jungstedt ile konuştuğumuzdan beri içimde rahatsız edici bir hisle etrafta dolanıyorum. Silkeleyip üstümden atamadığım, rahatsız eden, diken gibi batan bir his.

Neden Miranda yalan söyledi, dedi? Ne hakkında yalan söylemiş olabileceğini anlamıyorum. Jennica'nın en ufak bir rahatsızlık bile hissetmemesi beni deli ediyor. Aramam onu en fazla o an için rahatsız etti, duymamayı tercih edeceği bir hatırlatma. Zamanımı onunla harcamamalıyım. Yaptıkları için asla sorumluluk kabul etmeyecek, asla özür dilemeyecek.

Balkonda oturuyor, iş uygulamasını bir kartal gibi gözlüyorum. Sonunda Vävaregatan'da caddeye bakan evine alarm kurulması için yardıma ihtiyaç duyan yaşlı bir kadından iş alıyorum. Sally evde, bahçede kalıyor, bense bisikletimle Stadsparken'den, viyadüğü kullanarak Trollebergsvägen'den geçiyorum, kuzeye doğru gidip tren istasyonunu geride bırakıyorum.

Mahkemenin önü polis arabaları, üniformalı korumalar ve giriş kapısının önünde toplanan büyük bir kalabalıkla sirke dönmüş. Merakla şöyle bir etrafı kolaçan ediyorum ama neler olup bittiğini ancak yaşlı kadının evine varınca öğreniyorum.

"Gazete okumuyor musun?" diyor. "Kärrlösa'daki olayın davası."

Bir şekilde kulak aşinalığım var ama hepsi bu. Her şeyden bihaber gibi görünmemek için daha fazla soru sormuyorum ama yaşlı kadın yine de konuşmaya devam ediyor.

"Şehir dışında bir eve giren iki holigan var ya. Hani adam ikisini de silahla vurmuştu."

Olayı daha önce duymuştum tabii. Olayın ilk günlerinde internette epey gürültü kopmuştu. İnsanlar adamın derhal serbest bırakılması gerektiğini düşünüyordu. Bütün suç hırsızlarındı, adam sadece kişisel mülkünü korumaya çalışmıştı.

"Bu yüzden alarm takıyorum," diyor kadın. "Silahım yok çünkü."

Jula'dan alınmış vibrasyon dedektörü ve hareket sensörü olan ucuz bir sistem. Muhtemelen gözü dönmüş suçluları caydıracak bir şey değil. Ama düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Kadın alarmın nereye kurulmasını istediğini gösteriyor, sonra ona uzaktan kumandayı nasıl kullanacağını öğretiyorum. Emeğim karşılığında iki yüz elli kron alıyorum, herkes mutlu oluyor.

Güneş gökyüzünde koca bir alev topu gibi. Birinin bahçesinden gelen mangal kokusunu alıyorum. Allhelgon Kilisesinin çanları çalıyor.

Tam bisikletime binmişken telefonum çalıyor. Ayaklarımı yere basıyorum ve cebimde telefonu arıyorum.

"Alo?"

"Bill Olsson mı?"

Adam Malmö'de Spegeln Sinemasından aradığını söylüyor. Gönderdiğim e-postayı almış ve ilginç birine benzediğimi düşünmüş.

"Ne güzel!"

"Epeyce deneyim sahibi olduğunuzu görüyorum," diyor. "He-

men çalışmaya başlayabilecek birine ihtiyacım var; önümüzdeki hafta."

"Eminim halledebilirim," diyorum.

Ağırlıklı olarak gündüz saatlerinde çalışılacak, pazartesiden cumaya.

Gerçek olamayacak kadar güzel.

"Yıllarca Lund'da çalıştığınızı yazmışsınız," diyor Spegeln'den arayan adam. "O halde patronunuz Anette Stehn miydi?"

Bütün havam sönüyor.

Bisikletin gidonu üzerine çöküp kalıyorum. "E, evet."

Anette'i referanslarımın arasına yazmamam tesadüf değil aslında.

"Onu oldukça iyi tanırım," diyor Spegeln'den arayan adam. "Hatta bugün onu arayacağım."

"Arayın," diyorum.

Birdenbire iş umut verici olmaktan çıkıyor.

O akşam Karla futbol antrenmanındayken Sally'le spagetti bolonez yapıyoruz. Harry Potter'dan birkaç sayfa okuyorum ve Sally'le ikimiz uyuyakalıyoruz.

Evin kapısından gelen seslerle uyanıyor, yataktan fırlıyorum; nedendir bilinmez, utanıyorum.

Karla yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

Kapı girişinde, üzerinde straplez bir yazlık elbiseyle duruyor, ruju koyu kırmızı ve gözleri dumanlı.

"Futboldan birkaç arkadaşımla dışarı çıkmıştım," diyor.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Gece yarısını geçmiş.

"Sanırım uyuyakalmışım," diyorum. Karla elini havaya kaldırıyor.

"Bekle bir saniye. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Sally'nin eski odasına giriyor ve elinde bir şeyle geri geliyor.

"Bak," diyor. "Bu büyükannemindi."

Gözlerimi ovuşturuyor, uykumun dağılmasını sağlamaya çalışıyorum.

Elinde altın bir yüzük var, üstündeki ışıltılı taş fena halde pırlantaya benziyor.

"Gerçek mi?"

Karla başıyla onaylıyor.

"Alabilirsin. Eminim Tradera üzerinden on, belki yirmi bin krona satılır. En azından önümüzdeki ayın kirasını karşılar."

KARLA

Alarm kodunu tuşluyor ve Rytterların konağının kapısını açıyorum.

İçerisi sessiz ve karanlık. Seslendiğimde kimse cevap vermiyor.

Banyolardan işe başlarken bir yandan Rick Astley ve Bonnie Tyler dinliyorum. Her zamanki gibi kulaklığın sadece birini takıyorum.

Müzik beni evimizin mutfağındaki gecelere götürüyor. Camdaki havalandırma fanına rağmen içeride her zaman yoğun duman olurdu. Pencerenin yanındaki tekli koltuğa oturur, ödevlerimi yapardım. Annem hep benimle gurur duyduğunu, hayatının olanca karanlığının içindeki ışık olduğumu söylerdi.

Bu kez uyuşturucuyu bırakmayı gerçekten istiyor. En azından Silja öyle söylüyor. Ona inanmayı ne çok istiyorum. Ya yanında olup onu desteklemediğim için başaramazsa? İlk trene atlayıp eve dönmemek benim egoistliğim.

Şişedeki son birkaç damla limonlu temizlik spreyini de sıkıp bidenin etrafındaki seramiği ovalıyorum, sonra banyonun kapısını kapatıyor ve toz almaya başlıyorum.

Çok geçmeden giriş holündeki çalışma masasına geliyorum. Tüm çekmeceleri düzgün kapatılmış.

Yüzüğü aldığıma inanamıyorum. O zamandan beri pişmanlığım bir an olsun nefes aldırmadı. Herkes hukuk fakültesine girebilir ama İsveç mahkemelerinde hâkim olmak istiyorsan geçmişin didik didik incelenir. Bunu biliyorum.

Hâkim olarak görevlendirmeden önce mahkeme yetkilileri her seferinde adayların geçmişlerini kontrol eder.

Çok geçmeden toz alma fırçası kalan birkaç ışıltılı yüzeyin üzerinde dans etmeye başlıyor. Yüzüğü geri koymalıyım. Bill'e fikrimi değiştirdiğimi söylerim.

Yukarıda, Regina'nın yatak odasının kapısı açık. Koridorda gıcırdayan tahtalara basmamaya dikkat ediyor, parmak uçlarımda yürüyorum.

Regina'nınkinin bitişiğindeki yatak odasında, yatağı düzeltiyor ve yastıkları kabartıyorum. Komidinin üzerinde yarım kalmış bir bardak var; önce içindekinin su olduğunu düşünüyorum ama şarap gibi kokuyor. Steven'ın genellikle burada uyuduğunu düşünüyorum. Yalnız mı yatıyor yoksa Regina geceleri buraya mı geçiyor acaba? Eğilip yastık kılıfını kokluyor, yıkanma zamanının gelip gelmediğini anlamaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun? Steven nerede?"

Hızla dönüyor ve kulağımdaki kulaklığı çıkarıyorum.

Regina arkamdaki kapının aralığında duruyor, saçları darmadağın ve bakışları sert.

"Çarşafları yıkayacaktım."

"Neden? Steven nerede?"

Gözleri bir o yana, bir bu yana dönüyor.

"İşte değil mi?" diyorum. "Daha öğlen olmadı."

Sallanıyor ve kapının pervazına tutunuyor.

"İyi misiniz?" diye soruyorum. "Yatağınıza dönmelisiniz."

Derin ve ağır ağır nefes alıyor, eli göğsünde.

"Biraz sonra geçer."

"Hadi, gidip oturalım," diyorum, kolumu tutması için uzatıyorum.

Büyük koltuğa neredeyse sürüklenerek ilerlerken kolumu sımsıkı tutuyor.

"Eminim yalan söylediğimi düşünüyorsun," diyor Regina, "ama daha on sekiz ay önce kırk bir yaşındaki çoğu insandan daha iyi durumdaydım. Haftada beş gün egzersiz yapıyordum. Tabata ve boks. Steven'la açık havada çok zaman geçirirdik. Doğa yürüyüşü ve kürek çekmeyi severim. Birlikte sık sık bisikletle dağ gezintisi yapardık."

Gözümde canlandırabiliyorum: bir sürü parası ve sınırsız imkânı olan çekici bir çift. Çoğu insanın hayalini kurduğu gibi. Hastalığı her şeyi berbat etmiş gibi görünüyor.

"Kimse bir virüsün ne kadar çok zarar verebileceğini anlamıyor," diye devam ediyor. "Yüksek ateş, kusma, her yerinde ağrı. Hem koku hem tat alma duyumu kaybettim. Başıma gelen en kötü şeydi ama tabii birkaç hafta sonra geçecek sanıyordum."

Nefesi yavaş yavaş düzeliyor; elini göğsüne bastırıyor.

"Devam etti. Yatakta dört hafta geçirince kalkıp dışarı çıkacak kadar iyi hissettim kendimi. Ama sonra durumum birden kötüye gitti, her şey daha beter oldu. O zamandan beri de böyle. Ne zaman daha çok enerjim olduğunu hissedip karanlıkta yatmaktan başka bir şey yapmayı denesem, on kat kötüleşerek dönüyor."

Hayal bile edemiyorum. Annemin durumu bile bu kadar kötü değildi. Hep nispeten daha iyi günlerimiz, kendini daha iyi hissettiği ve durumunun normale yaklaştığı zamanlar olurdu.

"Bir buçuk yıldır böyle mi?" diyorum, her zaman olduğu gibi, duygularımı azıcık da olsa saklamayı beceremeden.

"Hayatım bir haftada tamamen değişti," diyor Regina. "Steven'la hafta sonları bir kadeh şarap içerdik. Restoranlara, tiyatroya, konserlere giderdik. Şimdi, en iyi durumda en fazla yarım saat televizyon seyretmeye dayanabiliyorum."

Gazetede viral enfeksiyonlar sonrası uzun süreli hastalık yaşayan insanlar olduğunu okumuştum ama dürüst olmam gerekirse, bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim.

Şimdi bir de üstüne, evinde hırsızlık yapmıştım.

"Sosyal bir kelebektim ben; bir sürü arkadaşım vardı," diye devam ediyor Regina.

Duvardaki kitap raflarına dönüyorum. İç mimarlık hakkında kalın, gösterişli Amerikan kitapları ve yemek kitapları Klong vazolar ve daha önce sadece Instagram'da gördüğüm Kay Bojesen heykelcikleriyle bir arada duruyor.

"Başta pek çok kişi aradı," diyor Regina. Sesi azalıyor ve ani, derin bir nefes alıyor. "Benim için üzülüyorlardı tabii. Çiçekler, çikolatalar geliyordu eve. Ama zamanla, yüz yüze görüşemeyince, hatta telefona bile çıkamayınca insanların sabrı tükendi. Onları suçlayamam."

Bakışımı yakalıyor ve gözümün içine bakıyor. Annem hep sivrisinek ısırığı kadar küçük bir şeyi bile saklayamadığımı söyler.

Tüm bunları geride bıraktığımı sanıyordum. Hırsızlık, yalanlar ve sırlar. Artık farklı bir insan olduğumu sanıyordum. Ama bir defa çalan yine çalıyor. İlk fırsatta yüzüğü çekmeceye geri koyacağım.

"Temizliğe devam etmem gerekiyor," diyorum ve kalkmaya çalışıyorum ama Regina dizimden yakalıyor.

"Bir yere kıpırdama," diyor.

Sesi beklemediğim kadar sert çıkıyor.

"Yapman gerekeni yine yaparsın," diyor.

Gözlerine bakmamaya çalışıyorum.

"Umudumu kestim sayılır," diye devam ediyor Regina. "Kimse sağlığımın sorumluluğunu almak istemiyor. Beni oradan oraya gönderiyorlar. Çoğu hepsinin kafamda olduğunu düşünüyor. Steven'ın iyi yerlerde tanıdıkları olmasaydı, ilaçlarımı bile alamazdım."

"Çok acayip."

İsveç sağlık sisteminin özeti bu. Annemin yanında o kadar çok kliniğe, bağımlılık rehabilitasyon kliniğinde ve psikiyatri acilinde keçe kaplı koltuklarıyla steril bekleme odalarına, akvaryumları rengarenk balıklarla dolu, girişlerinde havalı sloganlar yazılı özel merkezlere gittim ki. Kimi oraya, kimi buraya yönlendiriyordu, biraz daha, biraz daha bekletiliyorduk.

"Ağırlığınızı koymalısınız," diyorum. "Bu şekilde devam edemezsiniz."

Arkasına yaslanıyor ve başıyla onaylıyor, gözleri yarı kapalı.

"Biliyorum. Ama tüm bunlara katlanabilecek enerjim yok. Bazen...bazen sadece bitsin istiyorum."

Ürperiyorum. Annem gözümün önüne geliyor ve acımı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Vazgeçemezsiniz. Sizi seven insanları düşünün."

Annemin intihar girişimi içimde asla iyileşmeyecek bir yara. Uzun zaman etkisi çok yoğun oldu. Eve gelip yatak odasının kapısını kapalı bulduğum zamanlar çok korkuyordum. Olanlardan benim sorumlu olmadığımı nihayet kabul edebilmek için yıllarca terapi görmem gerekti.

Regina öne doğru eğiliyor.

"Beni artık kimse sevmiyor."

Annem gibi konuşuyor. Ama her kelimesinde samimi gibi.

"Ya Steven?" diyorum.

"Steven'ın beni sevdiği günler çok uzun zaman önceydi. Ortadan kaybolsam kimse Steven kadar mutlu olmaz."

BILL

Sally'le tüm sabahı Lomma'da, sahilde geçiriyoruz. Sıcağı sevmesem de, ayak parmaklarımın arasına kum dolmasından nefret etsem de, tenim güneşi tolere edemese de, birlikte harika birkaç saat geçiriyoruz.

"Yaz tatilinin bitmesine kaç gün kaldı?" diye soruyor Sally.

Birlikte sayıyoruz.

Sonra kumda çukur kazıyoruz ve deniz suyuyla dolduruyoruz.

"Baba ya, umarım yaz hiç bitmez."

Akşamüzeri geç saatlerde, otobüsle Malmö'ye giderken Sally'nin yüzünde hâlâ güneş kremi var ve uzun saçları deniz tuzu kokuyor.

Malmö merkez istasyonunun alt katında Karla'nın büyükannesinin pırlanta yüzüğünü almak isteyen bir adam bekliyor. Benimle hiç göz teması kurmamasının karanlık bir tarafı var ama yüzüğü titizlikle inceliyor ve birkaç dakika sessizce düşündükten sonra on dört bin kron teklif ediyor.

On dört bin!

Eve dönerken otobüste bankanın telefon uygulamasını giriyor

ve kırılan camın parasını ödüyorum. Ondan sonra bile hesabımda on bin kron kalıyor. Birden nefes almak bile kolaylaşıyor. Şu an Jennica Jungstedt'in düşüncesi bile keyfimi bozamaz. Yüzümde öyle kocaman bir gülümseme var ki kaslarım acıyor, Sally'nin saçlarını tekrar tekrar oynayınca elimi itip uzaklaştırıyor ve neyim olduğunu merak ediyor.

"Mutluyum sadece."

Belki rahatlamak daha doğru bir kelime olur.

O akşam güneşten yanan omuzlarıma ıslak havlu koyup divanda oturuyorum, Sally ise telefonumda Tik-Tok videoları izliyor.

"Neden eve gelmiyor?"

Saat neredeyse on oldu ve Karla tüm gün dışarıdaydı.

"O genç bir kadın. Eminim yapacak çok şeyi vardır."

"Ne gibi şeyler?"

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Karla taşınalı sadece birkaç hafta oldu ama Sally şimdiden ona fazla bağlandı.

"Ona dövmelerimi göstermek istiyorum," diyor, geçici dövmelerle dolu kollarını uzatarak.

"Eminim dövmelerin yarına kadar çıkmaz."

Dişlerini fırçalamasına yardım ediyorum, sonra Harry Potter'dan iki bölüm okuyorum. Sally, maceranın öyle heyecanlı bir yerinde uykuya dalıyor ki, devamında ne olduğunu öğrenmek için okumaya devam ediyorum.

Tam parmaklarımın ucuna basa basa yatak odasından çıkarken evin kapısında Karla'nın sesini duyuyorum. Elimde telefonumla divana oturuyorum ve küçük sürprizimi hazırlıyorum.

Sadece borç aldım tabii ki. Yüzükten gelen para Karla'ya ait ve ben de yardım olarak para almakla hiç ilgilenmiyorum. Yine de, bu binlerce kron yazın sonuna kadar beni kurtarır.

Karla salon girişindeki kemerde duruyor, ayak bileklerini çapraz yapıp omzunu duvara dayıyor. Üstündeki bluzun önünde, tam göbek deliğinin üzerinde bir düğüm var ve kâkülleri her zamanki gibi gözlerinin üzerine düşüyor.

Yerimde zor duruyorum. Banka hesabımdaki rakamı ona göstermeliyim.

Ama ayağa kalktığımda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Karla yüzüme bakıyor.

"Benden nefret etme."

"Ne?"

Ellerini ovuşturuyor.

"Fikrimi değiştirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzük," diyor. "Yüzük konusunda fikrimi değiştirdim. Satmak istemiyorum."

Algılamam biraz zaman alıyor. Fikrini değiştirmiş.

"Ama yapamazsın. Yüzüğü çoktan sattım."

"Ne?"

Karla dik dik bakıyor.

Yüzü bembeyaz oluyor.

"Şuraya bak!" diyorum elimde telefonla ona doğru giderek. "On dört bin kron aldım!"

Karla acı çekiyor gibi görünüyor.

"Üzgünüm ama satamam. Geri alamaz mısın?"

Ağzımın içi pamuk gibi; ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu daha önce iyice düşünmüş olmalıydı.

"Tabii, yapabilirim." Gözlerimi kapatıyorum ve yutkunuyorum. "Ama... neden fikrini değiştirdin? Bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun? Hayır."

Tabii ki yüzüğün satılması konusunda yüzde yüz emin olduğu-

nu düşünmüştüm. Yüzüğe bağlı falanmış gibi görünmüyordu. Bir şey değişmiş olmalı.

"Yani…şey…o…"

Elini alnına götürüyor ve gözlerini açıp kapatıyor. Yüzü ağır ağır ama net bir şekilde asılıyor.

Belli ki yüzüğün manevi değerini küçümsemişim.

"Endişelenme. Yoluna sokarız."

Elimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Ne olursa olsun ona dokunmaya kalkışmıyorum.

"Nasıl böyle oldu bilmiyorum," diyerek ağlıyor Karla.

"Bir yolunu buluruz," diyorum. "Yüzüğü geri alacağım."

Bir çift kırmızı gözle bana bakıyor.

"Büyükannemin yüzüğü değil o."

"Değil mi?"

Anlamıyorum. Yüzüğü çalmış mı?

"Üzgünüm, Bill. Çok üzgünüm! Müşterilerimden birinden aldım. Aşırı zenginler, muhtemelen yüzüğün olmadığını fark etmezler bile. Ama ben hırsız değilim. Hırsız olmak istemiyorum."

Duyduklarımı sindirmeye uğraşırken onu rahatlatmaya çalışıyorum. Aklıma bile gelmemişti. Hayal bile edemezdim.

"Düzelecek. Alıcıya e-posta gönderirim ve o da yüzüğü geri verir."

Divana oturuyor ve gözlerinin altını dikkatlice ovalıyor. Karla'ya dair düşüncelerim değişmeye başlıyor.

Müşterisinin evinde hırsızlık yapmış. Aile yadigârı bile olabilecek bir pırlanta yüzük. Üstelik bir de beni boktan bir dikenli telle sarılmış gibi bir duruma soktu.

Belki de çok ufak tefek ve sevimli olduğu için beni yanıltmasına izin verdim. Onu aslında hiç tanımıyorum.

Bana yüzüğü Professorstaden'de yaşayan bir doktorun evin-

den çaldığını anlatıyor. Tamamen tesadüfen mücevherlerle ve elmaslarla dolu bir çekmece bulmuş.

"Sen de öylece aldın mı?"

Çok aptalca. Er ya da geç, yüzüğün kayıp olduğunu fark edecekler ve şüphelenecekleri ilk kişi Karla olacak.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Seni ve Sally'i düşünüyordum. Sally'nin daha fazla zorluk yaşamasını istemiyorum."

"Ama bu yaptığın yardım etmek değil ki."

Umarım satın alan adam yüzüğü daha fazla araştırmaya kalkmaz. Yakalanacak olursak, bu pisliğin birazı da bana bulaşacak.

"Mücevherler *orada* öylece duruyor," diye ağlıyor. "O insanların daha mutlu olmasını falan sağladığı yok. Adam sürekli çalışıyor, kadın da çok hasta. Bütün gün yatıyor ve kocası onunla konuşmamamı söyledi."

Çenemi kaşırken tırnağım birkaç gündür tıraş etmediğim sakallarıma sürtüyor. Malmö'deki adamı şüphelendirip sorular sormaya başlamasına neden olmadan yüzüğü geri almak mümkün olmalı. Bir bahane bulmam lazım.

"Başta yüzüğü merak bile etmeyeceklerini düşündüm," diyor Karla kızaran gözleriyle bana bakarak. "Bu insanlar senin benim gibi yaşamıyor. Yaşadıkları yer bildiğin saray. Bok gibi zengin olmalılar. Ama kadın başta düşündüğümden daha hasta. Çok ağır ilaçlar alıyor ve bazen kafası yerinde olmuyor. Ondan bir şeyler çalmış olma düşüncesine dayanamıyorum."

Giderek kötüleşiyor. Neredeyse gerçek dışı.

Karla telefonunda harita uygulamasını açıyor ve lüks çiftlik evi tarzındaki konağın uydu fotoğraflarını gösteriyor; Botanik Bahçesinin hemen yanında.

"Adları ne demiştin?"

Google'da Steven ve Regina Rytter'ı aratıyorum ama internette onlardan fazla iz yok. Lund'da resmi kayıtlarda bu adlarda kimsenin yaşadığı görünmüyor. Ya başka bir yerde kayıtlılar ya da kayıtları gizli. Karla'nın dediği kadar zenginlerse eğer, kayıt bulunmamasını açıklayabilir.

Yine de eski birkaç fotoğraf buluyorum. Dr. Steven Rytter hepsinde gülümsüyor. Kasları polo gömleğinin altından belli oluyor ve kesinlikle başarı enerjisi yayıyor. Karısı Regina'nın yazar Helmer Lindgren'in kızı olduğu anlaşılıyor. Birkaç kitabını okumuştum.

Divana çöküyor, sakalımı kaşımaya devam ediyorum. Bunlar sıradan insanlar değil. Hırsızlık ortaya çıkarsa, Karla'nın da benim de başımız derde girer.

Görsellerden birinde Steven ve Regina birlikteler. İkisi de sağlıklı ve mutlu görünüyor ama tuhaf bir şeyler var. Bir şeyler sahte sanki. Miranda'yla benim buna benzer tek bir fotoğrafımın bile olduğunu sanmıyorum.

"Yüzüğü geri alacağım," diyorum.

Karla divanda otururken ince bacaklarını altına kıvırıyor. Uyuşturucu bağımlısı insanlarla büyümüş. Eminim bu ilk hırsızlığı değildir. Ama onun pisliğine sürüklenmeyeceğim.

Malmö'de yüzüğü alan adama uzun bir mesaj yazıyorum. Sesimde yeterli dozda acındırmayla, arkadaşımın fikrini değiştirdiğini ve yüzüğü geri istediğini anlatıyorum. Konu yüzüğün maddi değeri değil, konu tamamen manevi değeriyle ilgili. Yüzüğün arkadaşımın büyükannesinden hatıra olduğunu iddia ediyorum.

Göndermeden önce Karla mesajı okuyor.

"Sence kabul edecek mi?" diye soruyor.

"Düzgün birine benziyordu."

Beyaz bir yalan.

"Umarım öyledir," diyor. "Anlayışın için teşekkür ederim. Umarım benden nefret etmiyorsundur."

Gülümsemek için kendimi zorluyorum.

"Tabii ki senden nefret etmiyorum."

Karla dişlerini fırçalamak için gittiğinde divanda oturup internette dolaşıyorum. Gözlerim Miranda'nın fotoğrafına takılıyor. İşler daha da sarpa sarmadan hayatımı düzene koymam gerek. Miranda'yı yüzüstü bırakamam. Bir daha olmaz.

Tabii ki iş bulabilirim. Kalıcı bir şey. Şu an için oyun dışı kalmış olabilirim ama ben başarısız bir zavallı değilim ve olmaya da niyetim yok.

Miranda bir defasında Jennica Jungstedt'in benim için böyle dediğini söylemişti. Film eğitimi aldığım için benimle dalga geçmiş ve gerçek bir eğitim almam ve Miranda'yı ve ailesini sömürmeyi bırakmam gerektiğini söylemiş. Jennica kendisinin hiç farkında değil gibi. Sırça köşklere taş atmaktan bahsediyor. Miranda doğal karşılıyor gibiydi; asla öfke patlamaları yaşamıyordu ve üzüldüğünü nadiren belli ediyordu. Her zaman çok anlayışlıydı, Jennica'nın zor bir çocukluk geçirdiğini söylerdi. Öfkeye kapılan bendim. Belli etmeden yumruğunu sıkan bendim.

Gözlerimi kapatıyorum ve banyoda akan suyun sesini dinliyorum. Tuvalette rezervuar çekiliyor. Bir an için Miranda'nın içeride dolaştığını hayal ediyorum. Bu basit, gündelik sesler bir geliyor bir gidiyor; düşünmeden yapılan rutin hareketlerin, tam bir sıradanlığın, bir gün özleyeceğinizi aklınıza bile getirmeyeceğiniz şeylerin sonuçları.

Neden ben? Neden burada böylece oturması gereken ben oluyorum; beş parasızım ve karımı özlüyorum?

Bir mantığı olmalı. Bir tür adalet olmalı. Keşke yaşadığımız

onca şeyin üstüne bir de para için endişelenmek zorunda olmasaydım.

Uyumadan önce e-posta hesabıma giriyorum ve Spegeln Sinemasındaki adamdan yeni bir mesaj geldiğini görüyorum.

Lund'da Filmplaneten'dan Anette Stehn ile görüşmemiz üzerine, artık şirketimizdeki açık pozisyon için sizi değerlendirmediğimizi üzülerek bildiriyorum.

ANETTE STEHN SORGU TUTANAĞI

Kayıt altına alınması için tam adınızı söyler misiniz?
Anette Stehn.

Bize işinizden bahseder misiniz?
Lund'da Filmplaneten sinemasını yönetiyorum.

Bill Olsson'ın sinemanızın eski bir çalışanı olduğu doğru mu?
Bill on yıldan uzun bir süre aralıklı olarak bizimle çalıştı. Başlarda sanırım üniversitede okuduğu sırada yapacağı bir ek iş olacağını düşünmüştü. Çalışanlarımızın çoğu öğrencidir. Çoğu gelir ve gider. Ama Bill uzun zaman kalan az sayıda çalışanımızdan biriydi. Filmlere bayılıyordu. Gerçek bir sinema aşığı.

Bill'i başka nasıl tanımlarsınız?
İyi bir çalışma arkadaşıydı, herkes tarafından sevilirdi. Partnerine olanlar çok kötüydü. Çok genç bir kadındı. Bill bu nedenle aile hastalık izni kullanmıştı ama onun dışında çalışması örnek gösterilecek cinstendi. Hiçbir zaman uyarı işareti görmedik. Bu yüzden de olaylar açığa çıktığında fazlasıyla şok oldum.

Geçen ilkbaharda Bill Olsson aleyhine şikâyette bulunmuşsunuz.

Evet, doğru. Başka seçeneğim yoktu.

Neler olduğunu anlatabilir misiniz?

Kış aylarında sinemada bir şeyler kaybolmaya başladı. Film giriş kartları, hediye kartları. Sonrasında Blocket'de satışa çıkarılan şeyler. İlk şikâyetimde bir şey olmadı. Soruşturma kapatıldı. Ben de gizli güvenlik kamerası yerleştirdim.

Ve anladığımız kadarıyla söz konusu kamera kayıtları polise teslim edilmiş. Ne bulmuştunuz?

Hırsızlık yapanın Bill olduğunu. Hepsini itiraf etti. Miranda'nın ölümünden sonra borca batmıştı. Ama onu hemen orada işten çıkardım. Sonrasında suçlu bulundu ve geliri esas alınarak belirlenen bir ceza ödemesine hükmedildi.

JENNICA

Kocası tarafından balkondan atılan bir kadın hakkında bir diziyi göz ucuyla izlerken Steven arıyor.

"Bu gece Stadsteatern'de *Stoner* sahneleniyormuş, gördün mü?"

Görmüştüm aslında. Şehirde posterlerinin önünden geçiyorum sürekli. Ama herhalde ilkokuldan beri tek bir tiyatro oyunu bile izlemedim; o zamanlar annem beni çocuk tiyatrosunda sahnelenen pedagojik, değer aşılayan oyunlara zorla götürürdü.

"Kitabını okumuştun," diyor Steven. "Beğenmiştin, değil mi?"

"Bayıldım." Tamamen sıradan bir hayatın içinde yaşanan epik hikâyelerdendi. "Ama çok uzun zaman önce biletleri tükendi diye duydum."

"Fark etmez," diyor Steven. "Elimde iki bilet var."

Yatakta doğruluyorum.

Ekranda, tüm şanssızlığına rağmen hayatta kalan balkondan atılan kadın olaydan sonra Tanrı'yı bulduğunu, çocuklarının babası olmasının yanında *onu beşinci kattan aşağı çöp torbası gibi atmış da olan* kocasını affettiğini anlatıyor.

"*Affettin* demek? Kıçına kazık sokacak birini bulman gerekirdi."

Aptal programı kapatıyorum.

"Ne?" diye gülüyor Steven. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kusura bakma, oda arkadaşım işte."

Kedi üzerine alınıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Saat altı buçukta buluşalım, sonra akşam yemeği yeriz, ne dersin?" diye soruyor Steven. "Sonra da oyun hakkında konuşuruz."

"Güzel plan. Billy's'de pizza dilimlerinin arkasına saklanabilirim böylece."

Steven yine gülüyor. Belli ki şaka yaptığımı düşünüyor.

Bir süre daha *Stoner* hakkında konuşuyoruz; kitap yıllar önce unutulup gitmişti, yazarının ölünce yeniden masal gibi bir dönüşü oldu.

Saate bakınca vardiyamın on dakika önce başladığını fark ediyorum.

"Kusura bakma, Steven, kapatmam gerek." Muhtemelen birkaç telefon kaçırdım. Telefona cevap verdiğimde Olivia panik içinde.

"Kaç defa aradım. Neler oluyor?"

"Üzgünüm, önemli bir toplantım vardı, çıkamadım," diye yalan söylüyorum. "Ama kulağım şimdi sende."

Olivia beni düzenli olarak arayan, ayyaş bir adamla evli bir danışanım. Her zaman çok açık sözlü olmuştur ama bugün normalden de kötü. O kadar çok bağırıyor ki, kulaklığımı kulağımdan uzaklaştırmam gerekiyor.

"Çok kötü bir şey yaptım. Affedilir şey değil!"

"Ne oldu?"

"Ona vurdum. Duydun mu, Jennica? Ona yumruk attım, suratının ortasına. Burnu kanadı."

Bunlar, en basit ifadeyle, kendisinden beklenmeyecek şeyler. Diğer taraftan, bir şekilde tepki göstermesinin de zamanı gelmişti.

"Telefonunu karıştırıyordum. Yanlış bir şey biliyorum ama bir şeyler döndüğünü hissetmiştim. Ve hissettiklerim doğru çıktı! İş yerinden bir kızla sevişiyormuş. Telefonunda bir sürü açık saçık fotoğraf vardı. Ve ona neler yapmak istediğini anlattığı mesajlar."

Yüzümü tavana çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir insan patlama noktasına gelinceye kadar ne kadar pisliği kaldırabilir? Babamın metreslerinden birinin onu özlediğini söylediği ve bir kalp koyarak imzaladığı bir kartpostal bulduğumda onlu yaşlarımdaydım. Midemi bulandırmıştı ve tüm suçu babamı çalmaya çalışan kadına yüklemiştim. Ricky ile Miranda yüzünden sadakatsizlik mağduru olduğumda, her ikisinin de suçlarının eşit olduğunu anlayacak kadar büyümüştüm.

"Tek bir yumrukla yetinmemeliydin," diyorum Olivia'ya. Sesinden berbat halde olduğu anlaşılıyor.

"Yüzüne vurdum. Çocuklar her şeyi gördü. Kendimden inanılmaz utanıyorum!"

"Utanmamalısın. Yanlış bir şey yapmadın."

"Ama ona vurdum. Saldırıda bulundum."

Sözünü kesiyorum.

"Bunun adı meşru müdafaa." Olivia ikna olmuş görünmüyor.

Erkeklerin biz kadınları bin yıldır nasıl baskıladığına ve bazen de şiddete kadar giden sert önlemlere başvurmamız gerektiğine dair ateşli bir konuşmaya başlıyorum. Kendisini suçlamaması gerekiyor.

"Suçluluk duyan vicdanımız ataerkilliğin en sevdiği dostudur. Bunu unutma. Onun için üzülmeyi bırak, o piç ucuz bile kurtulmuş."

Söylediklerim onda etki yaratıyor mu belli değil. Olivia ağlıyor ve burnunu çekiyor, artık ne söylediğini anlayamıyorum.

Telefonu kapattığımızda, yüksek sesle ve elimi kolumu kaldırarak Köpek'e doğru bir of çekiyorum. Keyifsiz, miyavlıyor.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diyor sanki.

Vardiyam bitince kendime biraz çeki düzen verip otobüsle şehir merkezine gidiyorum.

Steven tiyatronun önünde bekliyor. Gömlek, kravat, ceket. Daha yeni duş almış gibi kokuyor.

Oyun boyunca elimi tutuyor. Bazı replikleri duyduğunda parmaklarımı sıkıyor ve birbirimizi anladığımızı belli etmek için bakışıyoruz. *Bu kısım hakkında konuşalım.*

Birinci perdenin sonunda köpüklü şarap içiyoruz ve oyun bittiğinde de Stortorget'in olanca şamatasının içinden kol kola geçiyoruz.

Oyun hakkında ne düşünüyorsun? ya da *Birle on arasından kaç puan verirsin?* diye sormasını beklediğimi fark ediyorum. Ama Steven öyle biri değil. Buna bayılıyorum.

Mat & Destillat'a gidip, enginar ve yeşil limon püreli pisibalığı yiyoruz.

Bugün işte ilginç bir telefon alıp almadığımı soruyor, ona Olivia'dan bahsetmek üzereyken, Steven'ın anlayamayacağını fark ediyorum. Tiyatro, sanat ve edebiyat hakkında her şeyi biliyor. Ama perde arkasında yaşanan pislikler hakkında en ufak bir fikri bile yok. Şiddetin bahanesi olamayacağına ya da iki yanlıştan bir doğru çıkmayacağına dair bir söylev vereceğine bahse girerim.

Sonra nedense Bill Olsson'ı düşünüyorum.

"Aslında geçen gün ilginç bir telefon aldım."

Ona Miranda'dan, beyninde tümör gelişen ve sonra ölen çocukluk arkadaşımdan ve ardında küçük bir kız çocuğu ve daha lisedeyken bir araya geldiği Bill'i bıraktığından bahsediyorum.

"Seni neden şimdi aramış?" diye soruyor Steven. "Üstünden uzun zaman geçmiş."

"Silik bir tipti, Miranda'dan geçinirdi," diyorum. "Miranda onu aldattı ama sanırım o bunu hiç anlayamadı. Uydurduğu hikâyeyi çengeliyle, misinasıyla, oltasıyla beraber yuttu, sonunda herkes onlarla görüşmeyi bırakınca ben günah keçisi oldum."

Steven'a yirmi beşinci doğum günümü anlatıyorum.

"Bir kır evi kiralamıştım. Seksen kişi falan davetliydi. O zamanlar Ricky diye biriyle beraberdim, birkaç aydır görüşüyorduk ve ondan aşırı hoşlanıyordum."

Adamı sosyal medyada altı ay boyunca stalkladığımı ve bir gece tam da işten çıktığı sırada "tesadüfen" iş yerinin önünden geçtiğimi Steven'ın bilmesine gerek yok. Önceki yıllarda hoşlandığım bir iki kişi olmuştu ama Ricky ilk gerçek erkek arkadaş projemdi.

"Miranda'yla Bill'in yeni bebekleri olmuştu ve aile hayatı yaşıyorlardı," diyorum. "Miranda muhtemelen asırlardır partiye falan gitmemişti. Biraz fazla içmişti. Akşam yemeğinden sonra arkadaşlarımdan bazılarına Ricky'i istiyorum demiş."

Steven kaşlarını çatıyor; son derece düzgün şekillendirilmiş kaşları kırışıyor.

"Erkek arkadaşına mı asıldı?"

"Çok sarhoştu tabii ama bu bahane olamaz."

Miranda'yla birlikte Barbie bebeklerimizle oynardık. Ormanda kendimize kale inşa ederdik, anaokulunda oğlanlardan öpücük toplardık. Aldatmanın her türlüsü bende bas bas bağırma isteği uyandırıyor ama en yakın arkadaşlarımdan birinin, hayatım boyunca tanıdığım birinin, yüzde yüz güvendiğim birinin bana ihanet ettiği gerçeğini asla atlatamayacağım.

"O gece biraz birlikte dans ettiler ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Miranda arkadaşımdı, üstelik erkek arkadaşı da oradaydı. Sonra, gece yarısından sonra bir ara Ricky'le Miranda ortadan kayboldu. Onları banyolardan birinde buldum."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke. İkisiyle de arkadaşlığımı bitirdim. Miranda sonraki yıllarda birkaç defa iletişim kurmaya çalıştı, özür dilemek istedi ama onu affedemedim. Yapamadım."

"Ama erkek arkadaşı ..."

Steven çatal bıçağını tabağına bırakıyor. Neler olduğunu çoktan anladı.

"Sanırım Bill neler olup bittiğini hiç anlayamadı. Miranda yalan söyledi ve her şey için Ricky'i suçladı."

"O da bunu yuttu mu?"

İçkimden bir yudum alıyorum ve dudaklarımı peçeteyle siliyorum.

"Öyle görünüyor. Miranda'ya tapıyordu. O asla yanlış yapmaz diye düşünüyordu. Ama bizim gruptaki diğer kızlar, Emma, Tina ve Rebecka şöyle ya da böyle benim tarafımı tuttular ve altı ay içinde Miranda bizden tamamen uzaklaştı. Hastalandıktan sonra Emma ve Tina'nın Miranda'yla görüştüklerini biliyorum. Onu hastanede ziyaret ettiler ve cenazesine gittiler. Ama ben bağımı tamamen kopardım."

"Anlıyorum," diyor Steven. "İnsanın en yakın arkadaşlarına güvenebilmesi gerekir."

"Değil mi? Sonra da bu deli herif, yıllar sonra beni arıyor. Beni internetten bulmuş sanırım."

Steven çenesine dokunurken düşünceli görünüyor.

Dışarıda Lundagård'da ağaçların etrafına karanlık çöktü bile, sokağın aşağısından katedralin ışığı yansıyor.

"Beni rahatsız ediyor," diyorum şarabımın sonunu içerken. "Beni takip edip suçlamalarda bulunacak cesareti bulabilmiş."

Steven omuz silkiyor.

"Belki de ona doğruyu söylemelisin." Sırtını dikleştiriyor ve

sandalyesini hafifçe düzeltiyor. "Regina öldüğünde ona dair görüşlerim aşırı olumluydu. Tanıştığımız zaman ona sırılsıklam âşık olmuştum, büyülenmiş gibiydim. Ancak şimdi, sonradan baktığımda ne kadar kör olduğumu anlıyorum. Regina'nın da olumsuz tarafları vardı. Kıskançlık, kontrol etme ihtiyacı. Telefonumdaki tüm mesajları gizlice okumuştu ve gözüm ondan başkasını görmemesine rağmen, beni başkalarıyla flört etmekle suçlamıştı. Sonuçta onun bir azize olmadığını anlamak yaşadığım üzüntüyü atlatmama yardımcı oldu."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Pantolonumun düğmesi neredeyse patlayacak.

"Benimle ilgili yanlış bir şey keşfetmemişsindir umarım? Senin açından yerim sağlam mı?"

Steven gülüyor.

Ama bir şey söylemeye çalıştığından eminim.

Dürüst olmak gerekirse, Bill'in suçlamalarını düşündükçe daha çok sinirleniyorum. Belki de gerçeği söylersem ona iyilik yapmış bile olurum.

KARLA

Waheeda sushi restoranının kapısını açıyor. İçerisinin kokusu çok da iyi değil. Buluşup birlikte çalışmayı planlamıştık ama Waheeda tüm gün bir şey yememiş ve bir şekilde beni sushi denemeye ikna etti.

"Valla, benimle kafa mı buluyorsun? Hiç sushi yemedin mi? Ne demek istiyorsun?"

Ellerini başının etrafında sanki bir sürü sineği kovalamaya çalışırmış gibi savuruyor. Alaycı davrandığı ve kendi kendisiyle dalga geçtiği zamanları hâlâ tam olarak anlayamıyorum.

"Kurulmuş balık denedim," diyorum. "Çiğ balık bana göre değil."

"Çiğ balık, ne? Saçmalama, habibi. Yallah!"

Denemem için uygun olabilecek çeşitleri seçmeme yardım ediyor; şaşırtıcı biçimde lezzetliler.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor Waheeda, parmak uçlarını bir kez daha öperek. "Falafel büfesine de gidebiliriz."

"Hayır, hayır, bu iyi."

"Ciddi misin? Sanki az evvel ağzına pislik koymuşsun gibi

görünüyorsun." Gülüyorum. Gerçekten kendine has bir konuşması var.

"Hayır, tamamen başka bir şey vardı aklımda," diye itiraf ediyorum.

Bill'den yüzük konusunda hâlâ haber gelmedi. Belki de satın alan adam geri vermeyecek. Umarım yüzüğün kaynağını bulmaya çalışmaz.

"Söyle!" diyor Waheeda. "Çok dramatik bir şeyler mi oluyor?"

Çiğnemeyi bitiriyorum ve biraz su alarak yutuyorum. Ona ne kadarını anlatmalıyım, bilmiyorum.

"Haftada birkaç defa temizliğini yaptığım bir müşteri var. Bir doktorla karısı. Tuhaf bir tarafları var."

Regina'nın hasta olduğunu ve çoğunlukla yatmak zorunda olduğunu anlatıyorum. Bazı şeyler hayal ettiğini, halüsinasyon gördüğünü ve hayalle gerçeği ayırt edemediğini söylüyorum. Bu arada, konuşurken aklımın bir köşesinde annem var ama bundan bahsetmiyorum.

"Kocasından korktuğunu söylüyor," diyorum. "Ama bilmediğim…

"Hadi be! Onu dövüyor." Waheeda, bir anda, dalga geçmeyi bırakıp ciddiyete bürünüyor. Hem yüz ifadesi hem de sesi sert. "Yüzde yüz!"

Kabarık saçlarını geriye atıyor.

"Öyle mi dersin?"

"Noel Babanın sakalı var mıdır dersin? Onu dövdüğü besbelli."

"İyi de hasta, dokunsan kırılacak haldeki birine bunu yapmak için nasıl bir canavar olmak lazım?"

"Ah, aklın almaz," diyor Waheeda. "Dünya canavarlarla dolu. Hatta şeytan gibi doktorlar bile var. Birilerinin bu konuda bir şeyler yapması gerek."

Haklı. Bunun sürmesine izin veremem. Regina konuyu tekrar açacak olursa, onu yardım istemeye ikna etmem gerekiyor. Ben on üç yaşındayken, annemin o zamanki erkek arkadaşı, bir metal grubunun davulcusuydu, annemin yüzüne şişeyle vurmuştu. Annem polise şikâyet etmeyi kabul etmemişti ama en azından adamı evden kovmaya ikna etmeyi başarmıştım. Regina Rytter'a bir şey olur ve bu konuda bir halt etmemiş olursam kendimi affedemem.

Tabağımda sadece iki parça sushi kaldığında, Waheeda yardım edeyim mi diye soruyor ve birini alıyor.

"Başlayalım mı o zaman?" diye soruyorum.

Cidden çalışmamız gerekiyor. Ödevin gece 11:59'da teslim edilmiş olması gerekiyor.

Sallanıp duran masaya kanunlar kitabımı ve ders notlarını koyarken, Waheeda de laptopunu açıyor.

"Şuna bak," diyor, ekranı bana doğru çevirirken.

Kärrlösa'daki silahlı saldırıya üç yıl hapis cezası.

"Adalet sistemimiz hapı yutmuş," diyor Waheeda. "Gerçek gangsterler özgürce dolaşıyor, bizim gibi sıradan insanlar ancak kendilerini hapishaneden savunmaya çalışıyor."

Lund'da Kärrlösa davasını duymayan kalmamıştır; düzlük bölgedeki bu küçük kasaba, iki gencin yetmiş yaşında bir adamın evine zorla girmesiyle yaşanan korkunç trajediyle sarsıldı. Yaşlı adam uyarıda bile bulunmadan silahını çekmiş ve kapısının önünde iki hırsızı vurup öldürmüştü.

"Mahkeme gençlerin silahlı olduklarını ve adamın hayatından endişe duymak için nedeni olduğunu ifade ediyor," diye haberi okumaya devam ediyor Waheeda. "Adamın eylemlerinin sonuçlarını değerlendirmek için yeterli zamanı olmamıştı. Bununla birlikte, öldürücü güç kullanımı affedilebilir bulunmamıştır ve sonuçta şahıs adam öldürme suçundan üç yıl hapis cezasına çarptırılmıştır."

Omuzunun üzerinden ekrana bakıyorum.

"Hukuk uzmanı Leonard Emsäter, *Aftonposten*'a yaptığı açıklamada 'Meşru müdafaada öldürücü güç kullanımının kabul edilebilir olması için, saldırının püskürtülebileceği başka alternatif bulunmaması gerekir,' diyor."

"Ne halt edecekti acaba?" diyor Waheeda. "Lütfen silahlarınızı indirir misiniz mi diyecekti? İçeri davet edip kahve mi ikram etseydi, işlerin bu hale gelmesi sizin suçunuz değil, biliyorum mu deseydi? Elbette sistemin suçu mu deseydi? Siz de muhtemelen kötü bir çocukluk geçirmişsinizdir mi deseydi?"

Canı o kadar sıkılıyor ki, parmaklarını kıvırmış, masaya vuruyor.

"Kanun bu konuda ne diyor?" diye soruyorum.

Aslında bu konuda söyleyecek çok şeyim var ama Waheeda o kadar gerildi ki, daha fazla tartışma çıkarmak istemiyorum.

Bence mahkemenin gerekçeli açıklaması oldukça makul. İnsanların mülklerini canlarının istediği şekilde savunabildikleri bir toplumu gerçekten ister miyiz?

"Ceza hukukunda olmalı," diyor Waheeda, kanun kitabının sayfalarını hızla çevirirken.

Birleşik Devletlerde yaşanan bir olayda, adamın birinin dört yaşındaki kızını hırsız zannettiği için vurduğunu hatırlıyorum. Waheeda'ya bunu söylemeliyim. İnandıklarımı savunmalıyım. Ama tartışmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Tartışmanın bağırmaya ve dargınlıklara dönüşmesi uzun sürmez. Ben de yeni edindiğim arkadaşımı kaybetmeyi kesinlikle istemiyorum.

"Dinle," diyor Waheeda, kanun kitabından yüksek sesle okumaya başlıyor. "Meşru müdafaa hakkı şu durumlarda söz konusudur: bir kişiye ya da mülke yönelik suç niteliğinde bir saldırının başlatılması ya da yaklaşması."

İşaret parmağıyla kitaba pat pat vurunca ince kâğıdı kırışıyor.

Bu arada ben de okumaya devam ediyorum. Durumun gerektirdiğinden daha büyük şiddet göstermeye asla izin verilmediği son derece açık. Tehdidin ne kadar ciddi olduğunu belirlemenin yanı sıra, mahkemenin kişinin suç mahalinden kaçmasının mümkün olup olmadığını, kişinin yardım isteme olasılığının bulunup bulunmadığını ve kişinin saldırganın vücudunda daha az hayati bölümlere nişan alma olasılığının bulunup bulunmadığını da değerlendirmesi gerekir.

"Kanunda yanlış bir şey yok," diyor Waheeda. "Konu kanunun nasıl yorumlandığı. Mahkemelerin başındaki yaşlıların artık değişmesi gerekiyor. Senin benim gibi daha çok kişi olmalı."

ELDAR KAHRIMANOVIĆ SORGU TUTANAĞI

Kayıtlara geçmesi için tam adınızı söyler misiniz?
Ensar Eldar Kahrimanović.

Bize biraz kendinizden bahsedin?
Otuz bir yaşındayım, Satış, bilgi teknolojileri ve cep telefonu işi yapıyorum. Evliyim, iki küçük çocuğum var. Başka ne diyebilirim? Malmö'de, Limhamn'da yaşıyorum.

Bill Olsson ile temasınız nasıl oldu?
Yayınladığı bir ilana cevap verdim. Bir yüzük ilanıydı, ben de teklif verdim.

Kendisinden yüzüğü satın aldınız mı?
Merkez İstasyonunda buluştuk. Yüzüğün gerçek olduğundan emin olmak için kontrol ettim, sonra hesabına on dört bin gönderdim.

Makbuz istediniz mi?
Hayır, genellikle istenir mi?

Yüzüğün ilk satın alındığı zamana dair bir makbuz görmeyi talep ettiniz mi?
Hadi ama! Bir akrabasına ait eski bir yüzüktü. Tabii ki adamda makbuzu falan yoktu.

Sonra yüzüğe ne oldu?

Ertesi gün bir mesaj aldım. Fikrini değiştirmişti. Arkadaşının çok üzgün olduğunu, yüzüğün büyükannesine mi ne ait olduğunu falan uzun uzadıya anlatmış. Kibarlık edeyim dedim, ona parayı hesabıma gönderirse, yüzüğü iade edeceğimi söyledim.

Öyle mi oldu?

Hayır, para gelmedi, ben de yüzüğü vermedim.

Bu konuda ne düşündünüz?

Herifin çok karanlık bir tarafı olduğunu.

BILL

Miranda öldüğünden beri her sabahım aynı. Alarmla uyanıyorum ve arkamı dönüp Sally'nin yatakta olduğunu ve nefes alıp verdiğini kontrol ediyorum. İlk zamanlar, gözlerini hemen açardı, sanki havada endişemin yaydığı enerjiyi hissedebiliyormuş gibi ama şimdi kalıcı olarak benim yatak odama taşınınca ve tüm geceyi yan yana uzanarak geçirdiğimiz için, daha derin uyuyor ve kendini daha fazla güvende hissediyor gibi. Son zamanlarda ona dokunmam, hatta hafifçe sarsmam gerekiyor ki gök mavisi gözlerini açsın ve sorsun:

"Selam, baba! Rüyanda ne gördün?"

Rüya rutinini başlatan Miranda'ydı. Gördüğün rüyayı hatırlamıyorsan, hayal gücünü kullanıp bir şeyler anlatabilirdin. Bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadım ama Miranda her defasında mükemmel hikâyeler uydurabiliyordu.

"Rüyamda Karla'yı gördüm," diyor Sally gözlerini ovuşturarak. "Rüyamda evleniyordunuz. Düğününüzde nedimeydim ve Celine Dion geldi ve 'My Heart Will Go On' söyledi."

Miranda'nın açık ara en sevdiği şarkı. Cenazesinde çalınmasını istemiştim.

"Karla bizim kiracımız," diyorum. "Ona alan tanımamız gerek."

Bunu Sally'i korumak için söylüyorum ama sesimi yükselttiğimi fark ediyorum; kırılıyor, dudakları büzülüyor.

"Biliyorsun ki, rüyanda kimi göreceğine karar veremezsin."

"Tabii veremezsin. Aptalca konuştum."

Gülümsüyorum ve yanağını okşuyorum.

"Karla benim arkadaşım," diyor.

"Hayır değil. Karla ..."

"Kiracı, biliyorum."

Koluna ufacık bir öpücük konduruyorum ve kahkahayla katılıncaya kadar gıdıklıyorum. Karla hakkında yeterince bilgimiz yok ama onun hırsız ve yalancı olduğunu biliyorum.

"Hadi, birlikte çörek pişirelim," diyorum üzerimizdeki örtüleri fırlatarak.

Kahvaltıdan sonra Sally koşarak bahçeye iniyor; her yerine 30 faktörlü güneş kremi sürüyorum ve şapka ve bir şişe suyla donatıyorum.

Balkona çıkıyor, demirlere yaslanıyorum. Aşağısı sessiz, kimsecikler yok. Lund'da yaz sessizliği hâkim. Öğrencilerin çoğu evlerine gitti, eylüle kadar her şey beklemede.

Gölgede oturuyorum ve bir süre iş bulma kurumunun ilanlarına göz gezdiriyorum ama daha çok canım sıkılıyor. Onun yerine World of Warcraft oynamaya karar veriyorum. Telefon çaldığında neredeyse iki saattir oyunun başındayım.

Gizli numara. Telefonu merakla "Alo?" diyerek açıyorum.

"Bill'le mi görüşüyorum?"

Arayan bir kadın. Sesi tanıdık gelmiyor.

"Evet...siz kimsiniz?"

Ayağa kalkıyorum ve bahçeye bakıyorum. Sally görünmüyor.

"İnsanları birdenbire arayıp, öylece bir şeylerle suçlamak ka-

bul edilemez," diyor ses kulağıma. "Çok kötü zamanlar geçirdiğini anlıyorum ve tabii ki Miranda'nın hiç hastalanmamış olmasını dilerdim ama *benim* güvenime ihanet eden oydu. Biz çocukluk arkadaşıydık! Yaptığı affedilebilecek bir halt da değildi."

Arayan Jennica Jungstedt. Bana biraz daha bağırmak için geri aradığına inanamıyorum. Bir ara özür diler mi acaba?

"Herkesin ona cephe almasını sağladın. Cenazesine bile gelmedin."

Kelimeleri üzerine fırlatıyorum. Yakınlardaki bir balkondan yaşlı bir çift dönüp ters ters bakıyor. "Orada olmamı isteyeceğini düşünmemiştim," diyor Jennica, ben de komşulara sahte bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Miranda o olayda kurbandı." İçeriye giriyor ve balkon kapısını kapatıyorum. "Ricky denen piç ona tecavüz ettiğinde Miranda kendinde bile değildi."

"Sana böyle mi söyledi? O zaman neden onu şikâyet etmedi?"

Miranda o gece birkaç defa kusmuştu. Taksiyle anne babasının evine gitmiştik; o gece Sally'e onlar bakmışlardı. Miranda banyoda neler olup bittiğini neredeyse hiç hatırlamadığını anlatmıştı. Deli gibi ağlıyor ve o kadar çok içtiği için onu affetmem için yalvarıyordu. Sadece olanları unutmak ve hayatına devam etmek istemişti. Olayı herhangi bir şekilde uzatmakla başa çıkamayacağını söylemişti. Ben de saygı göstermiştim.

"Miranda kesinlikle aşırı sarhoştu," diyor Jennica. "Ama onları banyoda yakaladığımda kendinden geçmiş falan değildi. Tam tersine, Ricky her şeyi onun başlattığını söyledi."

"Saçmalık!" Ayak parmağımı divana çarpıyorum, acıyla yanıyor. "Belli ki yalan söylemiş. Bunu hâlâ anlamıyorsan, konuşacak daha fazla bir şeyimiz kalmıyor."

Telefonu yüzüne kapatıyorum ve divanın kenarına kendimi

bırakıyor, zonklayan ayak parmağımı ovalıyorum. Jennica'dan özür duyacağım yok, ilk başta onu aramak aptalca bir fikirdi. Ayrıca ne fark eder zaten? Miranda öldü.

Yaşlı gözlerim yanıyor.

Miranda, o gece Jennica'nın partisinden sonra asla ağlamadı. Son derece üzgündü ama konuşmak istemiyordu. Sally çok küçük de olsa anlamasından, konunun bilinçaltına işlemesinden korkmuştu. Miranda her zaman çatışmalardan ve duygusal dışavurumlardan kaçınırdı. O açıdan ikimiz aynıydık. Hastalandığı zaman ağlamamıştık bile. Bir yıldan uzun bir süre boyunca geçirdiği ameliyatlarda, aldığı radyasyon ve kemoterapide güçlü durmuştu. Ben de oyununa katılmıştım. Her zamanki gibi sohbet ediyor, her zamanki gibi gülüyorduk; o tümör hiç yokmuş gibi hayatı devam ettiriyorduk. Ne zaman ki Miranda öldü, yaşadıklarımız benim için bambaşka bir düzeyde gerçeğe dönüştü; ancak o zaman olanları algılayabildim.

Yalnızlığa hazırlıklı değildim. Miranda hep yanımda olmuştu. Benim güvenlik ağımdı, sırdaşımdı, en iyi arkadaşımdı. Tabii ki internet üzerinden sohbet ettiğim, sinemadan eski bazı çalışma arkadaşlarım, internet sayesinde tanıştığım film sektöründen insanlar ve geçmişten bir ya da iki sınıf arkadaşım vardı ama gerçek anlamda konuşabileceğim, en gerçek halimi paylaşabileceğim kimse yoktu.

Çok zaman geçti. Miranda'nın yeni öldüğü dönemde kendimi bok gibi hissetmem normaldi. Biri, henüz ölmüşse, dağılmaya hakkın vardır. Ama insanlar bir türlü susmak bilmez, zamanın her şeyin ilacı olduğunu söyler dururlar ve bir yıl geçince de insanlar senden sıkılmaya başlar. Bebek eldivenleri çıkarılır.

Yasın ne kadar sürmesi beklenir? İnsanlar bunu nadiren yüksek sesle dillendiriyor ama bazen sadece bir bakış ya da ses tonu yeterli oluyor.

Miranda'ya bağımlıydım ben. Neredeyse tek bir insana dönüşmüştük. O ortadan kaybolunca, güvenlik duygum da kayboldu.

Duvardaki fotoğrafına bakıyorum. Yanağındaki minik üç beneğe. Doğum lekeleri. Bende de neredeyse aynısı var. Çift dövmesi yaptırdık diye dalga geçerdik eskiden.

Beni asla aldatmış olamaz.

Laptopumu tekrar açıyorum. Çalıntı yüzüğü satın alan adamdan yeni bir mesaj var. Durumu anladığını ve parayı hesabına transfer eder etmez yüzüğü iade etmeye hazır olduğunu yazmış. Hemen ertesi gün buluşmayı teklif ediyorum. Sonra da banka hesabıma giriyorum. Hesap bakiyem yüzüme bakıyor. Neredeyse bin kron. Çok para bu, çok fazla para. Ama daha da fazla olabilir.

Kumarhane sayfasını açıyorum.

Hay sıçayım!

İstemiyorum. Gerçekten yapmamalıyım. Ama parmaklarım kaşınıyor. Sonuçta o parayı kolayca ikiye ya da üçe katlayabileceğimi biliyorum. Fazladan nakit para yaz boyu bizi kurtarır. Sonra Karla yüzüğünü geri alır ve evden gidebilir.

Tabii ki bu bir kumar. Risk. Ama daha önce başardım.

Parmaklarım titriyor.

Gerçekten yapmamalıyım.

BILL OLSSON SORGU TUTANAĞI

Maddi durumunu daha yakından inceledik, Bill. Şu anki maddi durumunu nasıl tanımlarsın?
Harika değil. Geçen ilkbaharda, sinemadaki işimi bırakmak zorunda kaldığımdan beri gerçekten zor zamanlar geçiriyorum.

Oldukça yüklü bir borca girmişsin.
Evet, iki yüz bin kron kadar. Ama ödemelerimi hep zamanında yaparım. Hakkımda herhangi bir icra takibi yok.

Sinemadan ayrıldığından beri geçimini nasıl sağlıyorsun?
Gereksiz tüm harcamaları kesmek zorunda kaldım. Sonra bir uygulama üzerinden ufak tefek işler aldım. Ama en önemlisi evimin odalarından birini kiraya verdim.

Kendini nasıl tarif edersin, Bill?
Ne demek istiyorsunuz?

Yani, nasıl birisin?
Bilmiyorum. Oldukça sıradan sanırım. Çoğu insan gibi.

Hiç öfke patlaması yaşadığın oldu mu?
Kesinlikle hayır. Kime isterseniz sorun. Durduk yere öfkeye kapılmam.

Jesper Lövgren adı size bir şey ifade ediyor mu?
Ee, evet, tabii. Ama size ne söylemişse, doğru olmadığına eminim.

Ne demek istiyorsun?
Jesper Lövgren yalan söylüyor. Daha önce de söyledi.

Ne zaman yalan söyledi?
Miranda öldükten sonra sosyal hizmetlerden yardım almaya çalıştım. Anlayacağınız üzere, bir süre sabahları yataktan zor kalkar olmuştum. Jesper Lövgren bizim danışmanımızdı.

Lövgren sizi polise şikâyet etmiş. Ne olmuştu?
Kendimde değildim. Karım ölmüştü ve...sosyal hizmetlerde bir toplantıya çağırılmıştım. Beni kötü bir ebeveyn olmakla suçladılar ve Sally'i çocuk yurduna almakla tehdit ettiler. Kendimi kaybettim. Uygunsuz bazı sözler söyledim ve yere bazı belgeleri fırlattım. Hiçbir şekilde tehditte falan bulunmadım ya da Jesper Lövgren'in yansıtmaya çalıştığı gibi "devlet memuruna yönelik şiddet" göstermedim. Savcı dosyayı kapattı ve suçlamalardan aklandım.

Ama kontrolünü kaybettin? Yaşananlar için doğru bir tanımlama mıdır bu?
Her şeyimi kaybetmiştim. Karım yeni ölmüştü ve kızımı benden almakla tehdit ediyorlardı.

O halde bazen kontrolünü kaybediyorsun?
[Yorum yok.]

JENNICA

Uyandığımda, Steven'ı yastığını ikiye katlamış halde görüyorum. Yana doğru yatmış ve bana sanki insan familyasının daha önceden keşfedilmemiş bir türüymüşüm gibi bakıyor.

"Keşke bütün gün seninle burada kalabilsem," diye fısıldarken elini battaniyemin altına kaydırıyor. "Ama aylardır bugünü bekleyen küçük bir hastam var. Altı yaşında bir erkek çocuk, ameliyat gerektiren ciddi bir böbrek rahatsızlığı var."

Nasıl da hayranlık uyandırıcı. Gece telefon başında bekleyip yaşlıca kadınları kendilerini aldatan kocalarını terk etmeye ikna etmek yerine insanların hayatında gerçek anlamda fark yaratabilmeyi isterdim.

"Rulo ekmekler var, fırında ısıtabilirsin," diyor Steven. "Ve buzdolabında da taze sıkılmış portakal suyu var."

Steven Rytter'ın narenciye kokan mutfağında bacaklarımı altımda toplayıp oturmaya, açık pencereden içeri giren esintide kahvaltımı yapmaya alışabilirim.

Steven her şeyi değiştirdi. Son yıllarda çıktığım umutsuz randevuları ve düzensiz aşk hayatımı kendime saklamaya çalı-

şıyordum ama şimdi herkese haber vermek istiyorum. Facebook'ta ilişki durumumu değiştirmek istiyorum ve Instagram'da Steven'la öpüşme fotoğraflarımızı paylaşmak istiyorum. Tüm dünyaya duyuruncaya kadar bağırmak, tüm ayrıntıları anlatmak ve tüm duygularımı açığa vurmak istiyorum.

Kendimi tanımakta zorlanıyorum.

Bir süre sonra kupamdaki kahve soğuyor ama elimde telefonumla mutfakta oturmaya devam ediyor, Bill Olsson'ı düşünüyorum. En azından artık Azize Miranda hakkındaki gerçeği biliyor. Bu konuyu daha fazla umursamak için yeterince gücüm yok.

Tina ve Emma'yla bir süre sohbet ettikten sonra, Google'da arama alanına Steven'ın adını yazıyorum; nadiren yeni bir şeyle karşılaşsanız bile bazen yaparsınız ya. Sonuçları fazla da odaklanmadan gözden geçiriyorum. Steven'la Regina'nın bir fotoğrafı var, kolunu Regina'ya dolamış. Çok mutlu görünüyorlar. Bir yıl kadar bir süre sonra ölmüş Regina.

Fotoğrafı o kadar büyütüyorum ki pikseller haline dönüşüyor. Altında "Regina Lindgren" yazıyor. Evlenmeden önceki soyadı olmalı.

Hızla kopyalıyor ve arama alanına yapıştırıyorum.

Yüzlerce sonuç var.

Biraz aşağıya indiğimde *Hitta.se* sitesi dikkatimi çekiyor. Telefon rehberi. *Regina Lindgren, 43 yaşında, Lund*, yazıyor. Linke tıkladığımda bilmediğim bir adres açılıyor. Linnégatan, Professorstaden; Botanik Bahçesine iki adım.

Regina Lindgren burada Steven Rytter ile birlikte yaşıyor.

Soğuk terler döküyorum.

Ayağımı yere basıyor ve öne doğru eğiliyorum.

Haritaya tıklayıp yakınlaştırırken her yerim karıncalanıyor. Devasa bahçesi olan bir konak.

Bir yanlışlık olmalı. Sistemde bir hata. Steven, Regina'yla birlikte Professorstaden'da yaşadıklarından bahsetmişti, değil mi? Siteden kaldırılmamış olmalı. İnsanların ölümünden sonra bilgilerinin internetten kaldırılmasının ne kadar zor olduğuna dair hikâyeler duyduğuma eminim.

Steven'ın banyosunda elimi yüzümü toparlıyor ve bisikletime atlayıp batıya doğru pedal çevirerek Stortorget'i geçiyorum. Çok kalabalık. Hava oldukça güzel, sahile gidecek kadar sıcak değil ama şehir merkezinde takılmak için mükemmel. Gleerups'daki yaya geçidine kadar gelmişken fikrimi değiştiriyorum. Bisikletimi diğer yöne doğru da sürebilirim. Yolumun üstü hatta.

Linnégatan'daki evi çok merak ediyorum.

KARLA

Lund Üniversitesi Kütüphanesi gördüğüm belki de en güzel bina. Dışarıdaki küçük parkta birkaç dakika duruyor, muhteşem pencereleriyle bu büyük taş sarayın fotoğraflarını çekiyorum. Yeşil sarmaşık binanın dış cephesini sarmış ve üç kulesi bana katedralleri hatırlatıyor.

Waheeda ÜK'te buluşalım dediğinde, önce ne demek istediğini anlayamadım.

"ÜK! Kütüphane!"

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Ü-ni-ver-si-te-kü-tüp-ha-ne-si," diye heceliyor, olabildiğince düzgün bir İsveççeyle.

Bir masaya geçiyoruz, kitaplarımızı ve laptoplarımızı açıyoruz. Tabelada sadece kapaklı kaplarda içeceklere izin olduğu yazsa da, Waheeda bir enerji içeceği açıyor ve avucunu peynirli çerezle dolduruyor.

"Şuna bak," diyor laptopuyla bana doğru sokulurken. "Geçen buluşmamızda konuştuğumuz konu vardı ya. Kale Doktrini diye bir şey duydun mu?"

"Yani kralın kalesi gibi mi?"

"Aynen," diyor Waheeda, ekrandaki metinde o kadar hızlı hareket ediyor ki, tek bir kelime bile okumaya zamanım olmuyor. "Evin kalendir."

"Amerikalıların söyleyeceği tarzda bir laf."

"Bravo, Watson. Her zamanki gibi, konu ortak akıl olunca Amerikalılar bizden çok daha öndeler."

Pöf. Tamam, ben de kot giymeye, Coca-Cola'ya, akçaağaç şuruplu pankeklere bayılıyorum ama dürüst olmak gerekirse Waheeda'nin bu ABD sevdasını endişe verici buluyorum.

"Ne?" diyor ellerini havaya kaldırarak.

"Yok bir şey. Anlat sen."

Devam etmeden önce beni şüpheli gözlerle süzüyor.

"Kale Doktrini birinin evine zorla girmesi durumunda kendini koruma hakkı tanıyor. Kärrlösa'daki yaşlı adam mesela; İsveç'te Kale Doktrini geçerli olsaydı asla hapse girmezdi. ABD'de biri evine girecek olursa, şiddetle tepki gösterme hakkına sahip oluyorsun. Burada da böyle olması gerekmez mi?"

"Gerekir mi?"

Çok da bilimselmiş gibi görünmeyen internet sayfasından yüksek sesle okuyor.

"Meşru müdafaa kanunları insanlara kendilerini ciddi bedensel zararlara, kaçırılmaya, tecavüze ya da diğer ciddi suçlara karşı korumak amacıyla ölümcül güç kullanma hakkı verir."

Durup bana bakıyor.

"Dinliyorum," diyorum. "Devam et."

"Kişinin kendi evinde saldırıya uğraması durumunda Kale Doktrini elli eyaletin tamamında geçerlidir ancak otuz altı eyalette Meşru Müdafaa kanunları saldırının gerçekleştiği yere bakılmaksızın kişinin kendisini öldürücü güç kullanarak korumasına izin vermektedir."

Ağzına çerez dolduruyor. Kırıntılar laptopunun üzerine dökülüyor. Korkarım tuşların etrafındaki minik boşluklara dolacak.

"Hadi, bir şey söyle," diyor Waheeda, dirseğiyle dürtükleyerek. "Ne düşünüyorsun?"

"Yani, temel olarak 'önce ateş et, sonra soru sor' ilkesi bu."

Ona evinde hırsız yakaladığını zannettiği için ateş açıp dört yaşındaki çocuğunu öldüren adamı anlatıyorum.

Waheeda ağzını kapatmadan çiğniyor çerezi.

"Ama böyle bir şey İsveç'te asla olmaz. Bizim silah yasalarımız tamamen farklı."

"Anlaşılan bazı insanlar yine de evlerinde ateşli silah bulunduruyor," diyorum Kärrlösa'daki yaşlı adamı düşünerek.

"Yallah, şunu oku," diyor Waheeda bilgisayarını kucağıma koyarken. "ABD'de çalışmalar yapılmış ve meşru müdafaa yasalarının cinayet oranlarında herhangi bir artışa neden olmadığı bulunmuş. Önemli olan bu konudaki ilkeler, suçlular ve kurbanlara bakış açıları. İsveç'te biz her şeyden önce suçluyu düşünüyoruz. İnsanlar sanki sürecin doğru işlemesinin sadece suçlananın haklarıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Mağdurlar unutuluyor."

"Ama aynı anda iki düşünceye de sahip olmak mümkün olmalı, değil mi?" diyorum. "Bir şey başka bir şeyi ortadan kaldırmak zorunda değil."

"Benim vatanımda hukukun tahsisinin merkezinde mağdurlar vardır. Biri öldürülürse, kurbanın ailesi katilden kan parası isteyebilir. Bir anlaşmaya, ortak bir karara varılamazsa, intikam alma hakkın doğar."

"İntikam mı? Bilmiyorum. Hukuk bunun için değildir, değil mi?"

"Aaa, tabii ki öyle!" Waheeda dudaklarını büzüyor, sanki onu gücendirmişim gibi. "Şu temizliğini yaptığın kadını, doktorun karısını düşün. Yaşadığı tüm zihinsel ve fiziksel şiddetten bıkar ve

kocasından intikam almaya karar verirse; bu adalet değil midir? O diktatör hak ettiğini almış olur."

"Sanırım toplumların bu düzeyi biraz aşmış olduğuna inanmak istiyorum," diyorum.

"Dinle." Waheeda o kadar yakınlaşıyor ki, nefesinde peynirli çerezin kokusunu alabiliyorum. "Bu iyi bir argüman değil. Sanki her türlü gelişme iyi olacak diye bir şey var. Batılı olmayan her şey "medeni olmadığı" söylenerek küçümseniyor. Adalet bilimsel bir kavram değildir. Düşündüğünü kitaplarda okuman mümkün değildir. Ben on yaşında falandım, okul bahçesinde bir erkek çocuğu beni çalılıkların arasına zorla götürüp elini iç çamaşırıma sokmuştu."

Waheeda'ye bir şeyler oluyor. Sesi güçsüzleşiyor ve bakışındaki özgüven kaybolmaya başlıyor.

"Hemen abilerime gidip olanları anlattım. Okulda bize bu durumları bir yetişkinle konuşmamız, belki polise şikâyette bulunmamız gerektiğini öğretmişlerdi ama benim açımdan önce abilerime söylemem gerektiği çok açıktı." Parmaklarını çıt çıt çıtlatıyor. "Sence ne olmuştur? Polise mi gittiler sence? Hayır, çocukla ciddi bir konuşma yaptılar. Ertesi gün okula mosmor bir gözle geldi. Ondan sonra da bana kraliçe gibi davrandı ve o zamandan sonra da bana dokunan kimse olmadı."

Sertçe nefes alıp veriyor. Başımı önüme eğiyor, bilekliğimle oynuyorum. "Böyle bir şey yaşamana çok üzüldüm," diyorum. "Ama ben adaletin intikam üzerine kurulduğu ve insanların kendi adaletlerini kendilerinin sağladığı bir topluma inanmıyorum."

Waheeda eliyle alnını sıvazlıyor ve sesini alçaltarak konuşuyor. "Söylemesi kolay. Tabii başına gelinceye kadar."

Saat sekiz buçukta eve geldiğimde kafam bomboş. Bill mutfak masasında oturuyor ve bilgisayarında bir şeylerle uğraşıyor. Merhaba dediğimde doğru düzgün cevap vermiyor.

Buzdolabından bir Red Bull alıyorum.

"Üzgünüm," diyor Bill, "ama yüzüğü geri alabileceğimizi sanmıyorum."

"Ne?"

"Adam geri vermek istemedi."

"Ne derdi varmış?"

Bill ekrana boş boş bakıyor.

O yüzüğü geri almam gerekiyor. Regina ya da Steven kaybolduğunu anlarsa tam bir facia olur.

Sanırım bu işi kendim halletmem gerekecek.

"Adamın numarasını alabilir miyim?" diye soruyorum. "Ya da e-posta adresini ya da elinde hangi iletişim bilgisi varsa?"

"İşe yaramaz. Adam kararını vermiş."

"En azından deneyeyim. Numarasını alabilir miyim?"

"Şşşşt! Sally'i uyandıracaksın."

Bill parmağını öfkeyle dudaklarına götürüyor.

Durup yatak odasına kulak kabartıyorum.

Bağırma ve kavga seslerine uyandığım o kadar çok gece oldu ki. Annemin uyuşturucu bağımlısı arkadaşları ya da sevgilileri, ufak tefek şeyler için öfkelenirdi. Yastığımı başıma bastırır ve durmaları için Tanrı'ya dua ederdim. Hiçbir çocuk böyle bir korkuyu yaşamamalı.

"Şu kadınla, Regina Rytter'la konuşabilirim," diyor Bill. "Hepsinin benim suçum olduğunu anlatırım. Şansımız varsa polise gitmez. Yüzüğün parasını ödeyebilirim."

"Kesinlikle olmaz. Hiç paran yok. Ayrıca Regina yüzüğü çalanın ben olduğumu tabii ki anlar."

"Peki, peki." Bill çenesini ellerine dayıyor, kafasından düşünceler geçiyor, belli. "Malmö'deki adamı arayıp, konuşacağım. İkna etmeye çalışacağım."

"Ama ben arayabilirim. Belki..."

Sözümü sertçe kesiyor.

"Ben ararım."

Sorun ne? Kıçını bile kıpırdatmayacakmış gibi görünüyor. Bu satış konusunda bir şeyler saklıyor sanki.

"O zaman mümkün olduğunca çabuk ara," diyorum.

Bill ekrandan gözünü ayırmıyor. Rahatsız olduğu çok belli. Bana ne yaptığını anlamıyor mu? Hırsızlık yaptığımı anlarlarsa her şey biter. Hâkim olma hayalimi asla gerçekleştiremem.

Odama gidiyor ve kapıyı çekip kapatıyorum, sonra kendimi yatağa atıyor ve Waheeda'yle adalet hakkındaki sohbetimizi düşünüyorum. Annem sürekli karmadan bahseder. Eğer iyi biriysen, yüreğin doğrudan yanaysa, evren seni ödüllendirir. Adaletin mantıklı bir sonuç olduğunu, doğanın kanunu olduğunu söyler. Bu yönde fazla bir kanıt görmedim şimdiye kadar. Belki de Waheeda'nin dediği gibidir. Adalet istiyorsan, kendin almalısın.

KARLA LARSSON SORGU TUTANAĞI

Burada bakmanızı istediğim bir fotoğraf var, Karla. Resimdeki nesnenin ne olduğunu biliyor musunuz?
Küçük taşı olan bir yüzük. Pırlanta gibi görünüyor.

Pırlanta.
Tamam.

Bu yüzüğü daha önce gördünüz mü?
Söylemesi zor. Buna benzer çok yüzük gördüm. Gördüklerimden biri olabilir.

Bu Regina Rytter'ın yüzüğü. Annesinden ona miras kalmış. Temizlik yaptığınız sırada bu yüzüğü Regina'nın evinde görüp görmediğinizi biliyor musunuz?
Kesin olarak söyleyemem. Müşterilerimin eşyalarına o açıdan dikkat etmiyorum. Ama bir ara görmüş olabilirim tabii ki.

Bu yüzük haziran ayı sonlarında internette satışa çıkarıldı. Satıcının kim olduğunu belirledik. Bill Olsson. Bunu nasıl açıklayacaksınız?
Bilmiyorum. O yüzüğü daha önce gördüm mü, onu bile bilmiyorum.

Bill'in Regina'nın yüzüğünü satacağını biliyor muydunuz?
Ne demek istiyorsunuz? Dediğim gibi, yüzük hakkında bir şey bilmiyorum.

Bill, Steven ve Regina'yı bu yüzden mi öldürdü? Bill'in onların evinden hırsızlık yaptığını anladıkları için?
Hayır, hayır! Bill kimseyi öldürmedi. Yüzüğü çalan o değildi.

Kim çaldı o halde?
Ben çaldım.

JENNICA

Aslında bisiklete binmenin meraklısı değilim; yetişkin olarak benim için basit kalıyor. Yani, Tanrı taksi diye bir şeyi başka neden bize sunmuş olsun? Ama Lund'da doğup büyüyen biri için bisiklete binmek doğuştan gelen bir haktır; tıpkı anne sütü ve kutsal su gibi. Burada insanlar her yere bisikletle gider. Şehir bisikletçilere göre kurulmuştur. Her yerde tek yön caddeler vardır ve hiçbir yerde park yeri bulunmaz. Öğrencilerin çoğunun kuzey yakasında yaşaması da tesadüf olamaz; öğrenci birlikleri açısından bakıldığında yemek yenecek ve içki içecek yerler yokuş aşağı, eve dönüş yokuş yukarı oluyor.

Eylül ayında Lund öğrenci birliklerinin –kendilerine Milletler derler– etrafındaki sokaklar birdenbire büyükanne bisikletleri ya da asker bisikletlerine binen yirmi yaşındaki gençlerle, liseden yeni mezun olmuş, dört kredi alacakları proje liderliği derslerine kaydolup dünyayı ele geçirmeyi planlayan bilgi dolu global vatandaşlarla dolar. Asırlar boyunca aynı sokaklarda yürümüş, kendilerinden önceki öğrenciler kadar meraklı, aç ve ölümsüzdürler. Ama şimdi yaz mevsimi öğrenci balonunda küçük bir delik açtı,

çocuklar akademik bölümlerinin ve Millet barlarının yerine babalarının çiftliklerinde çilek tarlalarına ve çıraklığa geçtiler. Şimdi Katolik kilisesinin önünde uzanan Arnavut kaldırımı yolda iki rahibe huzur içinde dolaşıyor.

Mezarlıkla Botanik Bahçesi arasındaki bisiklet yoluna giriyorum. Bu mahalledeki evler en az on milyona satılıyor. Babam hep Professorstaden'de yaşamak isterdi ama annem buraları fazla züppe buluyor. Östervångsvägen'den geçerken, Linnégatan'daki konaklara göz gezdiriyorum. Steven'ın eskiden karısıyla yaşadığı ev buralarda bir yerlerde.

Burası gerçek Professorstaden değil. En azından babama göre değil. Ona göre mahallenin sınırı daha kuzeyde kalıyor ama geri zekâlı emlakçılar Lund'un yarısının Professorstaden olduğunu sanıyorlar.

Bisikletten inip evin karşısındaki kaldırımdan Linnégatan'a yürüyorum. Regina'nın sabahları kapıda durup Steven'ı öperek uğurladığını hayal edebiliyorum. İçimde kıskançlığa benzer bir şeyler kıpırdanıyor. Nasıl olabilir? Asla kıskanmam ben, hele de çoktan ölmüş birini.

Büyük villalardan hangisinin Steven'la Regina'ya ait olduğunu anlamaya çalışıyorum. Garaj kapılarından birinin önünde siyah bir Tesla var. Tesadüf olmalı.

Ev yeşillenmiş bir bahçenin içinde neredeyse gizlenmiş duruyor ama üst kat pencerelerinden bazılarını görebiliyorsunuz. Jaluziler indirilmiş. Evde insanın içini ürperten bir terk edilmişlik hissi var.

Duruyor ve arabanın plakasını görmek için uzanıyorum. Midemde bir yumru var.

Rakamlar çok tanıdık geliyor.

Kaldırımdan inip bisikletime atlıyorum ve tam sokaktan karşıya geçecekken önümdeki kapı açılıyor.

"Jennica?"

Gidonu sımsıkı tutuyorum. Başım dönüyor, neredeyse bayılacağım.

Steven hızla bana doğru geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kollarını bana doluyor ve öpmeye çalışıyor ama ben itip uzaklaştırıyorum.

"Asıl soru, sen burada ne yapıyorsun? Altı yaşında bir hastanın böbreklerini ameliyat ediyor olman gerekmiyor muydu?"

Ellerini kaldırıyor ve geri geri gidiyor, yüzünde yaralı bir ifadeyle. Sesinde yoğun bir hayal kırıklığı var.

"Ameliyata gideceğim. Ama kiracılarımla konuşmam gerekiyordu. Havalandırmayla ilgili sorun yaşıyorlarmış. Tamirci çağırmam gerekecek."

Kiracılar, havalandırma, tamirci. Anlam veremiyorum. "Bu senin evin mi?"

Bisikletimi garajın önündeki araba yoluna itiyorum ve çalılıklarla ağaçların arasından büyük konağa bakıyorum.

"Sana söylemiş olmalıyım; söylemedim mi? Evi satamadım," diyor Steven.

Öyle bir şey hatırlar gibiyim.

"Aa, doğru."

Bana merakla bakıyor, kızardığımı hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Kendime inanamayarak başımı iki yana sallıyorum. Bu güzel taş ev ardıç ve leylak çalılarının arasında sıkışmış. Bahçede bir hamak ve küçük bir çardak görüyorum.

Birden pencerelerden birinde bir genç kız görüyorum. Göründüğü gibi aniden kayboluyor.

"Çok güzel bir ev," diyorum Steven'a.

"Öyle, evet." Cebinden arabasının anahtarını çıkarıyor. "Ama benim için korkunç anılarla dolu. Olabildiğince uzak durmayı tercih ediyorum."

"Mantıklı."

"Aslında yeniden satışa çıkarmalıyım," diyor Steven. "Ama burada yaşayan aile için üzülüyorum biraz. Satın alacak kadar paraları yok. Kızları da yakında lise son sınıfa başlayacak. Ama mezun olunca sanırım artık çaresine bakmam gerekecek."

"Çok anlayışlısın," diyorum. Bana sorarsanız fazla kibar.

Steven anahtarları parmaklarıyla ovalıyor.

"Tüm o eski mobilyalardan ve eşyalardan kurtulmak epeyce iş çıkartacak. Regina koleksiyoncu gibiydi."

Eski karısından bahsederken gözlerini hep yere çeviriyor.

Teselli etmek içim koluna elimi koyuyorum ve başımı kaldırıp eve son bir defa daha bakıyorum. Acıklı iki aslan heykeli kapı girişini tutuyor. Heykelleri oraya koymayı isteyen Regina olmalı. Ürperiyorum.

"Artık gitmem gerek," diyor Steven ve arabanın kilidini açıyor, bip diye ses geliyor. "Ameliyat malum."

Bisikletle daha birkaç yüz metre gitmişken viteslerde sorun çıkıyor. Botanik bahçelerinin önünde bisikletten iniyorum ve zincire ayağımla birkaç defa vuruyorum. Genellikle işe yarar bu hareket.

Birkaç küfür de savurduktan sonra yeniden yola koyuluyorum.

Otuz yaşında, bozuk sayılabilecek bir bisiklete mahkûmum. Tesla diye bir şey varken.

KARLA

Rytterların salonunda, elimde toz fırçasıyla dururken telefonum çalıyor.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

Telefon kulağımda, yumurta şeklinde bir tek kişilik koltuğa oturuyorum; buradan sabah güneşiyle çimenlerin parıldadığı arka bahçeyi görebiliyorum.

"Hiç de değil." Kelimeleri yutarak konuşuyor. Belli ki bir şeyler kullanmış. "Rehabilitasyon merkezindeki geri zekâlı pislikler bana metadon vermeyi kabul etmiyorlar."

Telefonumun sesini kısmak zorunda kalıyorum.

"Anne, bunu daha sonra konuşsak olur mu? Şu an çalışıyorum."

"Umurunda değil," diyor. "Umurunda olsaydı çekip gitmez, beni tek başıma bırakmazdın."

Ağlıyor ve burnunu çekiyor. Onu gerçekten yüz üstü bıraktım. Umudumu kaybetmiştim. Belli ki fark etmiş.

"Anne, ben..."

"Bana 'anne'li cümleler kurma! Yapma. Artık tahammül edemiyorum."

Usul usul ağlıyor. Sesi bir duyuluyor bir kayboluyor. Sanki telefonu düşürmüş, sonra geri almış gibi.

"Alo? Anne? Beni duyuyor musun?" Sessizlik.

Tekrar arıyorum ama meşgul çalıyor.

Toz almaya devam etmek için ayağa kalktığım sırada ön kapı açılıyor. Koridora doğru birkaç adım atıyorum.

"Selam, Karla."

Steven Rytter üzerinde çiçekli gömleğiyle bana doğru yürüyor.

"Selam...?"

Bana bakıyor, yüzü asık.

Annemle konuşmamı mı duydu? Şaşkınlık içinde etrafa bakıyorum.

"Seninle bir konuyu netleştirmek istedim," diyor Steven. "Başka yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için."

Gülümsüyor ama gözleri taş gibi soğuk.

Kâküllerimin arkasına saklanıyorum.

"Birkaç defa senden karımı rahatsız etmemeni istedim," diyor anlayışlı bir ses tonuyla. "İleride bu ricama uygun hareket edeceğine güvenebilir miyim?"

"Tabii ki, özür dilerim. Regina'ya söylemeye çalıştım ama birlikte çay içmek konusunda kararlıydı. Ben çayı sevmem bile."

Çok hızlı konuştuğumu ben bile fark ediyorum. Bu işi kaybedemem.

"Daha önce Regina'yı bir türlü yalnız bırakmayan başka temizlikçilerimiz oldu," diyor Steven. Artık gülümsemiyor. "Hemen yerlerine başkalarını bulduk."

Demek bu yüzden. Regina tamamen farklı bir nedenden bahsetmişti. Ne demişti? Benden öncekilerin hoş olmadığını söylemişti.

"Üzgünüm," diye tekrarlıyorum. "Bir daha olmayacak."

Steven bana doğru bir adım atıyor. Boyu o kadar uzun ki. Gözlerinin içine bakabilmek için boynumu uzatmam gerekiyor.

"Ona sadece ilaçlarını almasını ve yatmasını söyle. Anlaştık mı?"

Ürperiyorum. Waheeda'nin söyledikleri zihnimde yankılanıyor. Steven Rytter hakkında pek tabii haklı olabilir. Regina'ya, onun kadar hasta ve içtiği ilaçlar sayesinde sık sık kendinde olmayan birine neler yapabileceğini düşünmeye cesaret bile edemiyorum.

"Şimdi temizliğine devam edebilirsin," diyor Steven.

Yapmacık gülümsemesine karşılık vermek için çaba sarf ediyorum.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, koridordaki pencerenin perdesini kenara çekiyorum. Steven aşağıda, garajın önündeki araç giriş kapısını henüz açmış. Yanında bisikletli bir kadın duruyor. Konuşurken biraz gergin görünüyorlar ve ellerini kollarını çok fazla kullanıyorlar. Kadın genç ve güzel. Steven'a kızmış gibi. Kim acaba? Metresi mi? Birden dönüyor ve beni fark ediyor.

Perdeyi bırakıyor ve hızla salona dönüyorum. Toz bezi elimde topa dönmüş. Sımsıkı tutuyorum. Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp yeniden pencereye gidiyorum. Araba gitmiş. Bisiklet de. Genç kadın da.

Arkamı döndüğümde, Regina'nın koridorda olduğunu görüyorum. Bir eli mücevher çekmecesinin olduğu çalışma masasının üzerinde ve birazcık yana doğru eğik duruyor. Sersemlemiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Geri yatmanız gerekiyor. Kocanız bana çok kızdı."

Öksürüyor, eli göğsünde.

"İlaçlarımı bulamıyorum."

"Gelin," diyorum, kolundan tutuyorum.

Merdivenlerden yukarı birlikte çıkıyoruz.

"Steven ne dedi?" diye soruyor. "Yüzükle mi ilgili?"

Donakalıyorum. Bu doğru olamaz. Kayıp olduğunu fark etmişler bile.

"Ne yüzüğü?"

Bir şeyden haberim yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Regina bana bakıyor, gözleri buğulu.

"Tektaş pırlantalı zarif bir yüzük. Gördün mü?"

"Üzgünüm, görmedim."

Merdivenden çıkmasına yardım ederken yüzümü elimden geldiğince gizlemeye çalışıyorum. Annem her zaman açık bir kitap gibi olduğumu, duygularımın yüzümden okunduğunu söyler.

"Annemin nikâh yüzüğü," diye iç geçiriyor Regina. "Her zaman aşağıdaki çalışma masasının üst çekmecesinde durur ama şimdi bulamıyorum. Steven'la konuşmam gerekecek. Belki o görmüştür."

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Ne yaptım ben? Hayallerimi tehlikeye attım. Bill yüzüğü satın alan adamı arayacağına söz vermişti. Mutlaka geri almamız gerek.

Regina yatağın kenarına oturuyor ve elini alnına götürüyor. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor. İlaçlarıma ihtiyacım var."

İlaç kutusunu görmüyorum. Genellikle komidinin üzerinde durur. Çekmeceyi çekiyor ve içini karıştırıyorum, eğilip yatakla duvar arasındaki boşluğa bakıyorum. Sanki kafamın içinde bir korku filmi gösteriliyor. Annemin yoksunlukla çığlıklar attığı sırada evin altını üstüne getirdiğim, ilaç aradığım zamanlar gözümün önüne geliyor.

"En son ne zaman aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Hep burada durur," diyor komidini işaret ederek. "Acele et lütfen."

Kendimi yere atıyorum ve bakmak için yatağın altına giriyorum, battaniyeleri ve çarşafları kaldırıp bakıyorum ama yine de bulamıyorum.

Regina iç geçiriyor, inliyor.

"Aşağıya inip ilaç dolabından getirmen gerekecek."

Aşağıdaki banyoda çekmeceli büyük bir dolap var ve en soldaki dolap kapağını açınca bir ilaç şişesi, bir iki küçük kutu ve kutusundan çıkarılmış birkaç ilaç blisteri buluyorum. Umarım Regina hangilerini alması gerektiğini biliyordur.

Koşarak yukarı çıkarken paketlerin üzerindeki yazıları okuyorum. Diazepam, Xanax, Lorazepam, Oxazepam. Bunlar doğru ilaçlar mı gerçekten?

Uyuşturucu bağımlısı bir anneyle geçirdiğim yirmi yılın ardından, ilaçlar hakkında bir şeyler biliyorum. Diazepam, Valium ile aynı şey. Bir ara annemin erzak dolabının yarısı bunlarla doluydu.

"Bunları buldum," diyorum ve daha doğru düzgün gösteremeden Regina elimden alıyor.

Diazepam kutusunu yırtıp açıyor.

"Su," diye mırıldanıyor bir taraftan iki ilacı ağzına atarken. "Banyoda bardak var."

Hızla gitmeden önce paketleri bir defa daha kontrol ediyorum. Lorazepam. Bu Ativan'ın aynısı değil mi? Anneme sorarsanız fena bağımlılık yapıcı bir şey.

"Her zaman kullandıklarınızın bunlar olduğundan emin misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, tabii ki. Şu suyu getir artık!"

BILL

Sally uyuyunca, kucağımda *Harry Potter* ile uzanıyor ve tavana bakıyorum.

Sally uykusunda hafif hafif hareket ediyor.

Bazen ona bakmakta zorlanıyorum çünkü Miranda'ya çok benziyor.

Bir akşam, Sally daha bebekken, burada, aynı yatakta, aynı çatının altında uzanmıştık, Sally tıpkı şimdi olduğu gibi yanımda uyuyordu.

"Sally'le ben ölseydik ne yapardın?" diye sormuştu Miranda. Şimdi düşününce içim ürperiyor.

"Ben de yaşamak istemezdim," dediğimi hatırlıyorum. Tamamen dürüst cevap vermiştim.

Gözlerim yanıyor.

Şeytanın Avukatı'nda John Milton çok haklı. Eğer Tanrı varsa, sadistin teki olmalı.

Jennica Jungstedt her zaman berbat biriydi. Gençliklerinde arkadaş grubunda her türden dramaya neden olmuştu. Miranda'ya, öldükten sonra bile, suçlamalarda bulunmaya devam etmesine

hiç şaşırmıyorum. O korkunç partide Ricky ile olanları başlatanın Miranda olduğunu iddia ediyor.

Miranda flörtöz biri değildi. Ona her zaman güvenirdim, kıskanmak için hiçbir neden görmezdim.

Harry Potter'ı dikkatlice alıyorum ve uzun kuyruklu bir fare gibi görünen kitap ayracını arasına koyuyorum. Miranda bunu Sally'e Noel hediyesi olarak vermişti.

O partiden sonra Miranda'yı hemen affetmiştim. Affetmemek aklıma bile gelmemişti.

Birkaç gün sonra Jennica'nın tepkisini duydum. Ricky'yi terk etmişti tabii ki ama Miranda'yı da aynı ölçüde suçluyordu. Bizi bir daha asla görmek istemedi. Başta gerçekten çok da önemli olmadığını düşündüm ama zamanla diğer kızların da Miranda'ya cephe almasını sağladığını fark ettim.

Bir daha asla o partiden de, Ricky'den de bahsetmedik. Olayın her ayrıntısından iğreniyordum.

Sally'nin yanından kalkmadan, hesap bakiyemi kontrol etmek için bankanın uygulamasına giriyorum. Sanki para aniden kendi kendine katlanacakmış gibi. Sanki yaşadıklarım sadece kâbusmuş gibi.

Yüzüğün parası hesabıma ne kadar hızlı gelmişse, ben de aynı hızla buhar olup uçmasına neden olmuştum.

Kumarhanede para kaybetmeye başlarsanız ne yaparsınız? Ortaya daha fazla para sürer, daha büyük riskler alırsınız. Son bir el, kolu son bir defa daha çekeyim. Tüm paranızı kaybedinceye kadar umut sizi terk etmez.

Ama parasız kalmakla bitmez. Alınacak krediler vardır; kolay kredilerde de faiz oranları tavan yapar. Hesabınızı beş dakikada yenilersiniz.

Ve sonra, her şeyi yoluna koymak için son bir kumar daha oynarsınız.

Bunu yapmayacak kadar akıllı olmalıyım.

Sally yana dönmüş uyuyor, derin derin nefes alıyor. Minik burnundan hava çekerken ufacık horlama sesleri çıkarıyor; tıpkı Miranda gibi. Onu sonsuza kadar izleyebilirim. Yüzünün her çizgisini, yanaklarındaki gamzeleri, çillerini, burnunun altında dudağının kemerini biliyorum. Sally olmasaydı, benim sonum muhtemelen çoktan gelmiş olurdu.

Ertesi sabah uygulamadan iki bin kron kazandıracak bir iş kapıyorum. Gunnesbo'dan biri arazisinden bazı levhaların ve diğer çöplerin çıkarılmasını istiyor. Yüksek sesle sevinç çığlıkları atıyorum, bisikletin pedallarına basarken de Sally şarkı söylüyor.

Bana işi veren adam evin önündeki basamaklarda, kollarını kavuşturmuş, bekliyor. Ellili yaşlarda ve başında hasır şapkası var.

"Yanında çocuk mu getirdin?" diyor.

Sally geriye doğru adım atıyor ve arkama saklanıyor.

"Bunların hepsi gidecek mi?" diye soruyorum.

Araba yolu sunta ve kereste dolu; sanırım yıkılan bir kulübenin kalıntıları.

"Defalarca gidip gelmeniz gerekecek," diyor hasır şapkalı adam. "Bunun için arabaya ihtiyacınız var."

"Hallederiz," diyorum; şüphelerimi gizlemekte çok başarılı olamadığımın farkındayım. "Çöp alanı buraya çok uzak değil. Birkaç defa gidip gelebiliriz."

Gerçekte, başaramayacağımız baştan belli. Tüm gün canımız çıkıncaya kadar çalışsak bile, Sally'le ben buradaki çöpün üçte birini ancak çıkarabiliriz. Araba olmadan denemenin anlamı yok. Hatta belki bir çekici bile ancak halleder işi.

"Boş ver. Başka birini bulurum," diyor hasır şapkalı adam. "Ufaklığa bunları taşıtamazsın."

İki bin kron buhar olup uçuyor ama vazgeçmeye niyetim yok. Sally'yle gölgede bir banka oturuyoruz ve uygulamada yeni işler bakıyorum. Sonunda bir şey yakalıyorum: Annehem'de bir yaşlı çiftin yönlendirici kurmak için yardıma ihtiyacı var.

Yakıcı güneşin altında Sally arkadaki sepete atlıyor. Yokuşu tırmanarak Gunnebo İstasyonundan geçiyorum; tepeye vardığımızda o kadar terliyorum ki, turkuaz rengi tişörtüm terden koyu lacivert görünüyor. En azından yönlendirici işi çok kolay, üstelik üç yüz kron kazandırıyor ve bir de Sally için yirmi kron bahşiş var.

Kavurucu sıcakta yürürken, "Seni de yanımda sürüklemek zorunda kaldığım için üzgünüm," diyorum.

Sally sadece gülüyor.

"Ama süper eğlenceli baba. Hem de yirmi kron kazandım."

Parayı neşeyle havada sallıyor.

Eve, Karhögstorg'a döndüğümüzde, güneşten yanan ensem acıyor. Hemköp marketin önüne geliyoruz; her zaman burada oturup dilenen kadına birileri bir poşet dolusu geri dönüşümlü teneke kutu vermiş. Yıllardır, gece gündüz, açılış saatinden kapanış saatine kadar burada oturur. Zaman onda iz bırakmış: cildi pürüzlü ve kuru; gözleri donuk.

"Merhaba, selam," diyor her zamanki gibi.

"Selam!" diyor Sally ve kolumu çekiştirip fısıldıyor, "Ona verebileceğimiz bozuk paramız var mı?"

"Üzgünüm," diyorum yüksek sesle.

Sally elini yirmi kronuna atıyor ama parayı cebine geri koyuyorum. Meydanı ağır ağır geçiyoruz. Çocuklar asfalta sek sek çizmişler ve oyunun ortasındalar. Sally durup biraz oynayabilir miyim diye soruyor.

"Tabii ama başka bir yere gitme. Akşam yemeği hazır oldu-

ğunda seslenirim." O kadar çok pedal çevirdikten sonra bacaklarım spagettiye döndü. Apartman merdiveni yemek kokuyor: pişmiş et, baharatlar ve sarımsak. Açlıktan ölüyorum ama evde yiyecek bir şeyimiz olduğundan emin değilim.

Asansöre binerken telefonum titriyor. "Bill Olsson'la mı görüşüyorum?"

İlk aklıma gelen telefonu kapatmak oluyor ama telefonun diğer ucundaki kadın öylesine hevesle konuşmaya başlıyor ki, fırsat bulamıyorum. Elektrik şirketinden aradığını söylüyor.

"Ödenmemiş üç faturanızla ilgili olarak sizi arıyorum. Posta yoluyla birkaç hatırlatma mektubu gönderdik ama kayıtlarıma baktığımda herhangi bir ödeme yapmadığınızı görüyorum."

"Yapacağım," diyorum tam asansörün katta durduğu sırada. "Bir süredir işler çok ters gidiyor. İşimi kaybettim ama biraz sabırlı davranabilirseniz..."

Anahtarlarımı almak için cebimi karıştırıyorum.

"Bu durum sözleşmenizin önemli koşullarının ihlali anlamına geliyor," diyor kadın kulağıma. "Yasa uyarınca, ödeme yapmazsanız elektriğinizi kesme hakkımız bulunuyor."

"Bakın," diyorum. "Evde küçük bir çocuğum var. Sekiz yaşında. Küçük bir çocuğun evinin elektriğini mi keseceksiniz? Etik olmaktan nasıl bu kadar uzak davranabilirsiniz?"

Anında savunmaya geçiyor. Sadece işini yaptığını, etik kuralların konuyla hiç alakası olmadığını söylüyor.

"Ödeyeceğim," diyorum. "Bana sadece birkaç hafta verin."

Evin kapısını hızla açıyorum ve girişte ayakkabılarımı çıkarıp fırlatıyorum. Açım ve ter içindeyim, yorgunum ve sinirliyim. Mutfağa girdiğimde, Karla elinde bir bardak suyla tezgâha yaslanmış, duruyor.

"Sally seninle değil mi?" diye soruyor.

Gözlerini kocaman açmış. Bir şeyler oluyor.

"Aşağıda, bahçede. Neden?"

Bir yudum su içiyor ve suyun kalanını lavaboya döküyor.

"Regina Rytter yüzüğün kayıp olduğunu fark etmiş."

Öylece kalıyorum. Tüm duygularım kayboluyor; geriye sadece boşluk kalıyor. Artık daha fazlasıyla baş edemeyeceğim.

"Nasıl?" diye soruyorum. "Nasıl olabilir?"

"Anlaşılan annesinin nikâh yüzüğüymüş."

Başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Geri alacağına söz vermiştin," diyor Karla. "Malmö'deki adamla konuştun mu?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı çeviriyorum.

"Zamanım olmadı. Onu bu gece arayacağım, söz."

"Aramak zorundasın!"

Karla'nın sesinde panik var.

Dönüp ona bakarken tedirginim.

"Hepsi bu değil," diyor nefesi kesilerek. "Regina ilaçlarını bulamamıştı, ben de ilaç dolabından yenilerini almasına yardım ettim."

Kelimeleri seçmekte zorlanıyor ve susuyor.

"Ve?"

Midem yine gurulduyor. Bütün gün doğru düzgün bir şey yemedim. Buzdolabında son tüketim tarihi iki gün geçmiş yoğurt var.

"Annem hayatı boyunca sakinleştirici ilaçlar kullandı," diyor Karla; o sırada burnumu yoğurt kabına sokup kokluyorum. "Regina'nın kullandıklarıyla aynı tip ilaçlar. Çok ağır ilaçlar, insanı yoruyor."

"Yani?"

Miranda'ya dünyanın kimyasalını veriyorlardı ama buna rağmen reçeteli ilaçlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Palyatif ba-

kıma alındığı zaman bir doktor bana antidepresan yazmıştı ama ilaçları almadım bile.

"Sence bu hâlâ yenebilir mi?" diye sorup, Karla'ya yoğurdu koklatıyorum.

"Sorun yok gibi."

Hepsini bir kaba boşaltıp kaşıklamaya başlıyorum, Karla da telefonunu kurcalıyor.

"Steven'ın Regina'ya bu kadar yorgun hissettirecek ilaçlar vermesi tuhaf değil mi?" diyor.

"Steven? Kocası mı? İlaçları veren o mu?"

Karısına ilaç yazan bir doktor? Kulağa garip geliyor.

"Regina kendisini muayene eden doktorların reçete yazmak istemediklerini söyledi."

Yüzüğü satın alan adama ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Çalıntı olduğunu söylersem belki korkar ve alacaklı olduğuna dair bir yazı karşılığında geri vermeyi kabul eder.

Karla telefonunu uzatıyor.

"Şuna bak," diyor. "Regina'nın kullandıklarından biri bu." Diazepam diye bir ilaç hakkında bilgi sayfası açmış. Hızlıca gözden geçiriyorum.

Diazepam kaygı, panik bozukluk ve uykusuzluğun tedavisinde kullanılır. Yaygın olarak görülen yan etkiler arasında uyuşukluk hali, kafa karışıklığı, titremeler ve uzaklaşım semptomları sayılabilir. Daha az yaygın yan etkiler arasında kaslarda zayıflık, hafıza kaybı, konsantrasyonda zorlanma, denge sorunları, baş dönmesi, baş ağrısı ve konuşma bozukluğu bulunur.

"Regina Rytter'da bu yan etkilerin hepsi var," diyor Karla.

Yan etkileri arasında psikoz ve halüsinasyon, duygusal körelme, sanrılar ve kâbuslar da sıralanmış.

Kâseyi kaşıkla sıyırdığım sırada, "Diazepam bir sakinleştirici

türüdür," diye devam ediyor Karla. "Kendini tamamen kaybetmene neden olacak türden bir şey. Rytterların ilaç dolabı bunlarla dolu."

Belki de o kadar çok ilaç alması iyi bir şeydir.

"Şansımız yaver giderse, yüzüğü unutur," diyorum. "Anlaşılan kafası epeyce bulanık."

Boş kâseyi lavaboya koyup, suyu açıyorum; Karla ise bana kınayan gözlerle bakıyor.

"En azından kesin olarak bildiğimiz bir şey var," diyor. "Bu ilaçlar kronik yorgunluk için kullanılmıyor."

JENNICA

Bir şeyleri bastırmak en önemli becerilerimden biridir, hemen ardından da kendini cezalandırma ve erteleme eğilimim gelir. Dolayısıyla, bisikletime atlayıp, tekrar girmek zorunda olduğum tanrının cezası Gelişimsel Asidite Analizi sınavına hazırlanabileceğim ders kitapları bulmaya üniversite kütüphanesine doğru yokuş aşağı pedal çevirmek için sömestrin başlamasına bu kadar az zaman kalmasını beklemiş olmam hiç de tesadüf değil.

Yeşil masa lambalarıyla okuma odasına oturup kitapları sayfa sayfa taramayı ciddi ciddi düşünüyorum ama son kararım bu kadarının yeteceği oluyor. Kitapları alarak bile bir gün için fazlasıyla verimli hareket ettim.

Onun yerine, eve, Delphi'ye doğru pedal çeviriyorum.

Evin içi kokuyor; kaynağını belirlemesi oldukça zor olan gizemli bir kötü koku var. Kelimenin tam anlamıyla dört bir yana atılmış kıyafetler ve başka eşyalar var. Dağınıklığı toplamam şart oldu ama sadece pencereyi açıyorum ve en ucuz parfümümü etrafa sıkarak temiz havanın da dağıtamadığı kokuyu bastırmaya çalışıyorum.

Köpek kitaplığa atlıyor ve bana ciddi hakarete uğramış bir kedi nasıl bakarsa, öyle bakıyor.

Kendimi yatağa bırakıyorum ve Netflix'te belgesellere göz gezdiriyorum. Tarikatlar, cinayetler ve kaybolan insanlarla ilgili olanları arıyorum ama izlemediğim pek bir şey kalmamış.

Sonunda Norrbotten'da yaşayan bir aileyle ilgili bir tane buluyorum. Sıradan bir aile: orta direk bir anne baba, iki çocukları gizemli bir şekilde iyileşmeyen, grip benzeri belirtileri olan bir hastalığa yakalanıyor. Hayatları tam bir cehenneme dönüyor. Kızlar okula gidemiyorlar, dans ve piyano çalışmalarını bırakmak zorunda kalıyorlar, oyun bile oynayamaz hale geliyorlar. Anne baba çaresiz kalıyor ve çocuklarının rahatsızlığının ne olduğunu öğrenebilmek için ellerinden ne gelirse yapıyorlar ama doktorlar çocuklara teşhis koyamıyorlar. Hiçbir tedavi fayda etmiyor. Çevrelerinde kimse durumun ne kadar kötü olduğunu ya da ne kadar ileri gitmeye hazır olduklarını anlayamadan, anne baba çocuklarını ve sonra da kendilerini öldürmeye karar veriyor. Kendini uzman olarak tanıtan bir kişi bir psikoz şeklinden bahsediyor; iki kişide aynı sanrıların görülmesi hali olarak tanımlanabilecek –folie à deux– aktarılmış hezeyanlı bozukluk. Bu türden bir açıklama getirmek öyle kolay ki. Akşam gazetelerinden bir gazeteci bu vaka için "aile trajedisi" demişti, haberin yorum bölümü hakaretlerle dolmuştu. Laptopumu kapattığımda içim bomboşmuş gibi hissediyorum.

"Öğle yemeğinde ne var?" diye soruyorum Köpek'e.

Aslında o kadar da aç değilim. Nadiren aç hissederim ama yine de düzenli sayılabilecek aralıklarla yemeyi öğrendim.

"Hayır, ringa balığı yok."

Kedi mutsuz, somurtuyor.

"Pizza mı? Olur. Ne sevdiğini bilirken neden değişiklik yapa-

sın, değil mi?" Mikrodalgada pişiriyorum ve piştikten sonra üzerine kekik serpiyorum. Sonra da yatakta ayaklarımı uzatarak oturup, mideye indiriyorum. Bu arada yeni bir belgesel buluyorum. Bu üç yaşındaki kızını uçurumdan atarak öldüren bir baba hakkında. Kimse tahmin edememiş; kimse yanlış bir şeyler olduğunu fark etmemiş. Adamın kendisi bile, kaygılarının ve bir türlü rahat vermeyen düşüncelerinin artık fazla geldiğini söylemek dışında, neler olup bittiğini açıklayamıyor.

Hep böyle olmaz mı? Çok geç oluncaya kadar kimse bir şey fark etmez.

Bill Olsson'ı, Miranda'yla ikisinin küçük kızları Sally'i düşünüyorum. Onu sadece birkaç defa gördüm ama hatırladığım kadarıyla Miranda'nın küçüklüğüne tıpa tıp benziyordu.

Miranda'yla Bill biz lisedeyken bir araya gelmişti. Daha o zaman bile şüpheyle bakmıştım. Bill yaşça biraz daha büyüktü, çoktan mezun olmuştu ve Miranda ve ailesiyle birlikte yaşamak için doğup büyüdüğü şehirden ayrılmıştı. Ondan sonra, Miranda'yı okul dışında fazla göremez olduk. Bill özel bir türdü. Azıcık da olsa sosyal yanı yoktu. Sadece evde oturmak, film seyretmek ve video oyunları oynamak istiyordu. Biraz tuhaf biri olduğunu düşünürdüm. Tabii ki, sevimli yüz ifademi takınıyor ve çenemi kapalı tutuyordum. Miranda arkadaşımdı. Bill'e âşıktı ve eminim kimse ilişkilerinin ölüm onları ayırıncaya kadar sürmesini beklemiyordu.

Miranda yirmi beşinci doğum günümden önce bile arkadaş grubumuzdan neredeyse çıkmış sayılırdı. Yıllar geçtikçe, çevremizden giderek daha fazla uzaklaşmıştı ve tabii ki olaylar, diğerlerimiz Tinder Central havasındayken, onun bebek sahibi olmasına kadar varmıştı.

Tüm çocukluk arkadaşlarını kaybetmiş olması benim suçum

değildi. Bunu kendi başına halletmişti zaten. Babamın annemi aldattığını Miranda ve diğer kız arkadaşlarımız dışında kimse bilmiyordu. Ricky'le beraber o banyoya gittiğinde nasıl hissettiğimi, aldatmanın tüm hayatımı nasıl etkilediğini biliyordu.

Birkaç yıl sonra, Miranda ölüm döşeğindeydi ve Emma onunla ziyarete gitmek ister miyim diye sormuştu. Ama yapamadım. Bazı şeyler affedilmiyor.

Dikkatimi yeniden ekrana veriyorum. Uçurumdan atılan küçük bebeğin annesi karartılmış ekranın arkasında, değiştirilmiş sesiyle ağlamaya başladığında artık dayanamayacağım kadar ağır geliyor.

Netflix'i kapatıyorum. Pizzamdan geriye yanmış bir kenardan başka bir şey kalmadı.

O akşam, bulamayayım diye ocağın altında, tavaların arkasına sakladığım bir paket mercimek cipsini çıkarıyorum. Bir kadeh şarap koyuyorum ve kulaklıklarımı takıp yatağıma yerleşiyorum. Çalışmak tam da ihtiyacım olan şey.

Önce, otuz yıldan fazla bir zamandır kendisine bok gibi davranan eşini terk etmeye karar vermesinin ardından tüm ailesinin öfkesini üzerine çeken bir kadınla güzel bir sohbetim oluyor.

Sonra Maggan arıyor. Bu defa en küçük kızıyla kahve içmeye gitmişler ve kızına, tüm iyi niyetiyle, brownie ve krema yerine daha sağlıklı bir alternatifi seçmesi gerektiğini söylediği için laf dalaşı yaşanmış.

"En küçük çocuğu doğduğundan beri iki yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ hamile gibi görünüyor," diyor Maggan. "Bunu dile getirmiş olmam çok mu kötü? Hiç farkında değilmiş gibi davranıyor. Üstelik eskiden zayıf ve güzeldi."

Bazen sempatik davranmak gerçekten zor oluyor. Elimle kulaklığımın mikrofonunu kapatıyorum ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

Maggan'ın hiçbir kötü niyeti yok ama nedense yaptığı her şey yanlış sonuçlar doğuruyor.

"Başka birinin dış görünüşü hakkında asla yorum yapmamalısın," diyorum.

"Ama o benim kızım."

"Fark etmez. O bir yetişkin. Eğer isterse her sabah kahvaltıda brownie yer. İsterse mavi balina gibi görünür ve bunun için bile ona herhangi bir yorumda bulunamazsın."

"Mavi balina mı?"

İç geçirmeme engel olamıyorum.

"Gelecekte, konuşmadan önce söyleyeceklerini bir düşün," diyorum.

Konuşmamızı sona erdiriyoruz ve raftan şarap kadehimi almak için ona doğru uzanınca, Köpek bana endişeyle bakıyor.

"Ne oldu, dostum? Gelip sarılmak ister misin?"

Esniyor, ön patilerini esnetiyor, sonra kıçını bana dönüyor. Sarılmak o sefil yaratığın da benim de hiç ilgimizi çekmiyor. Sanki birbirimiz için yaratılmışız.

Çalıştığım sırada Steven birkaç mesaj göndermiş. Nihayet mesaj yazmaya fırsat bulduğumda hemen cevap veriyor.

Bir gece dışarıda kalacak şekilde çanta hazırla. Bir saate kadar gelip seni alacağım.

LUNDLU ÇİFTİN ÖLÜM NEDENİ AÇIKLANDI: AŞIRI DOZDA İLAÇ KULLANIMI VE KESKİN OLMAYAN CİSİMLE DARBE

AFTENPOSTEN, LUND

Pediatrist ve karısının nasıl öldüğüne dair ayrıntılara *Aftonposten* ulaştı. Soruşturmaya yakın bir polis kaynağına göre, kadın başına aldığı birden fazla darbe sonucu hayatını kaybederken, kocası aşırı dozda reçeteli ilaç kullanımı sonucu öldü.

Lund'daki ikili cinayet bu üniversite şehrinde yaşayan pek çok kişiyi tedirgin etmişti. Çiftin Professorstaden'da bulunan konaklarının önü çiçekler, mumlar ve taziye mesajlarıyla dolu. Bazıları Lund'da Skåne Üniversitesi Hastanesinde pediatrist olarak çalışan erkek maktulün eski hastaları tarafından bırakılmış.

Çocuğu doktor tarafından kısa süre önce tedavi edilen bir kadın, "Olanlar inanılır gibi değil," diyor. "Bugünlerde insan kendini evinde bile güvende hissetmiyor."

Doktor –47– ve karısı, doktorun planlanan bir ameliyata gelmemesi üzerine hastane tarafından yapılan ihbarın ar-

dından evlerinde ölü bulunmuştu. Polis hem pediatristin hem de karısının cinayete kurban gittiklerinden şüpheleniyor. 33 yaşındaki Lundlu bir erkek cinayetler ile ilgili makul şüphe nedeniyle gözaltında bulunuyor. Henüz dava açılmamış olsa da, *Aftonposten*'ın soruşturmaya yakın bir kaynaktan aldığı bilgiye göre, kadın başına keskin olmayan bir cisimle aldığı birden fazla darbe sonucunda hayatını kaybetti.

43 yaşındaki kadın tanınmış bir yazar ve Lundlu iş adamının kızıydı ve kaynaklarımızın verdiği bilgiye göre, son yıllarda gizemli bir hastalığın pençesindeydi.
Adının açıklanmasını istemeyen bir komşu, "Çok trajikti," diyor. "Son derece aktif bir insanken bir tür otoimmün hastalığa neden olan bir virüs nedeniyle güçsüz düştü. Geçtiğimiz yıl boyunca onu neredeyse hiç görmedim."

Aftonposten'a bilgi veren kaynak, aynı zamanda Sınır Tanımayan Doktorlarla da çalışmış olan 47 yaşındaki pediatristin aşırı dozda reçeteli ilaç kullanımı sonucu öldüğünü ifade ediyor.
Kaynak, "Otopside erkeğin vücudunda öldürücü dozda narkotik madde bulundu," ifadesinde bulunuyor.
Savcılık makamı gözaltına alınan 33 yaşındaki şahsın dosyadaki şüpheli durumunun devam ettiğini bildirdi. *Aftonposten* olarak daha önce de haberleştirdiğimiz gibi, şüphelinin birlikte yaşadığı partneri öldürülen çiftin evinde temizlikçi olarak çalışıyordu ancak şu an için kendisi herhangi bir suçtan şüpheli bulunmuyor.

BILL

Sanki içimde yırtıcı bir kuş hapsolmuş da, çıkmak için kanat çırpıyor. Evin içinde aklıma gelen her pozisyonu deniyorum: divanda oturuyorum, yatağa uzanıyorum, World of Warcraft oynayarak korkularımı bastırmaya çalışıyorum. Hiçbiri işe yaramıyor. Sonunda dışarı çıkmak zorunda kalıyorum.

Öylece çıkıyorum. Hiçbir şeye doğru uzun, kararlı adımlar atıyorum. Kendimden kaçmak ister gibi.

Elektrik faturasını ödemezsem, evin elektriğini kesecekler. Üstelik yakında kira zamanı gelecek.

Södra Esplanaden boyunca uzanan taşlı yolda, neon sarısı Lycra giymiş ter içinde bir koşucuyla karşılaşıyorum. Nefes nefese ve nabız monitörünü kontrol ediyor. Enerjik bir Labrador yavrusu yıpranmış ayakkabılarımı merakla kokluyor; Miranda'nın yıllar önce aldığı bir hediye.

Keşke konuşabileceğim biri olsaydı. Keşke Miranda burada olsaydı. Ona maddi açıdan bağımlıydım, bu bir sır değil ama bağımlılığımın paranın çok ötesinde olduğunu daha yeni anladım. Kendimi ona öyle bırakmış, öyle içine işlemişim ki, kendimden bazı parçalar kaybolmuş.

Spyken Okulunun önünde iki adam yüksek sesle tartışıyor, el kol hareketleri yapıyor. Onlara fazla yaklaşmamak için yolun karşısına geçiyorum; yeşilin yanmasını bekliyorum ve mezarlığın kenarından kuzeye doğru gidiyorum.

Güneş tepede. Tarihin en sıcak yazı yaşanıyor. Bir şeylerin yanlış gittiğini, buzulların eridiğini ve çimenlerin sarardığını söylüyorlar, sanki doğa isyan ediyor.

Botanik Bahçesine giriyorum. Buraya gelmeyeli asırlar oldu. Miranda'nın anne babasıyla birlikte piknik yaptığımızı hatırlıyorum. Sally yürümeye daha yeni başlamıştı ve ben de onu yürüyüş yollarında ve çiçek tarhlarının arasında kovalamakla meşguldüm.

Yamuk yumuk bir ağacın altındaki bankta genç bir çift oturuyor. Kızlardan biri bir bacağını kız arkadaşının kucağına koymuş; başından şapkasını alıyor. Gülüyorlar. Şapkasız olan saçını savuruyor. Bana biraz Karla'yı hatırlatıyor.

Ona yüzük konusunda gerçeği söylemem lazım. Gururumu bir kenara bırakmam, yüzüğün de paranın da geri gelmeyeceğini itiraf etmem lazım. Karla zaten işe yaramaz, başarısızın teki olduğumu biliyor.

Bahçeden çıkarken ter gözlerime giriyor, kendimi iki yanında lüks konakların uzandığı dar bir sokakta buluyorum. Yarım daire şeklinde bir balkonda kocaman bir zürafa heykeli var. Bahçeleri çevreleyen çalılar mükemmel şekillendirilmiş ve taş döşeli yollar düzgün ve temiz. Professorstaden dedikleri yer burası. Yüz yıl önce, bomboş bir araziyken üniversiteli hocalar villalarını buraya yapmaya başlamışlar. Bugün profesörlerin alım gücü bu mahalledeki evlere yetmiyor; CEOlar ve büyük iş adamları bu büyük müstakil evlere taşındılar.

Steven ve Regina Rytter buralarda bir yerde yaşıyor. Telefonumu çıkarıyorum ve güneye doğru ilerlerken Google'ı açıyorum.

"Önüne bak!"

Bastonlu bir kadın, neredeyse çarpmak üzereyken bana bağırıyor.

"Özür dilerim."

Google Haritalarda Rytterların evini buluyorum.

Yeşil ağaçlar ve çalıların arasından sokak tabelasını zor da olsa görüyorum: Linnégatan. Bir an duraklıyorum, telefonuma bakıyor ve hangi ev olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra, ruhsuz GPS sesi beni yönlendirirken kaldırım boyunca yürüyorum.

Rytterlar bakır çatısı ve girişin iki yanında aslan heykelleriyle, güzel bir taş evde yaşıyorlar. Garajın önündeki araba yolunda şarj istasyonuna takılı, tertemiz parıldayan bir Tesla duruyor.

Ağır ağır önünden geçiyorum. Tüm jaluziler indirilmiş, ev karanlık. Köşe başına gelince dönüyor ve aynı yolu geri yürüyorum. Demir kapının ardında, üst kısmı pencereli giriş kapısına giden dar bir yürüyüş yolu var. Evin fotoğraflarına bakarken Karla alarm sistemine bağlı şifreli girişleri olduğunu söylemişti. Karla'nın içeri girerken kodu kullandığını tahmin ediyorum.

Steven doktor ve neredeyse her zaman çalışıyor. Karısı, ilaçlarla uçmuş halde, sürekli uyuyor. Karla çalışma masasının girişte olduğunu söylemişti, kapının hemen ardında. En üst çekmece altından ve gümüşten yapılma pahalı mücevherlerle, inciler ve pırlantalarla dolu. Herhalde içeriye gizlice girmek ve istediğini almak çok kolaydır. Kodu kullanarak girdiğini gizlemek için kapı pervazında iz bırakabilirsin. İçeri hırsız girmesi pırlanta yüzüğün kayıp olmasını açıklar ve Karla üzerindeki şüpheleri dağıtır.

Rytterlar zaten para içinde yüzüyor olmalılar. Eminim çok iyi sigortaları da vardır.

Sokaktan yorgun argın Botanik Bahçesine doğru geri yürüyorum ve oradan mezarlığa girip parktaki banklardan birine kendi-

mi bırakıyorum. İçimdeki yırtıcı kuş göğsümde geniş kanatlarını çırpıyor. Pençeleri kaburgalarımın içini yırtıyor. Derin, uzun nefesler alıyorum.

Ne yapıyorum ben? Bu delilik. Her şey o kadar ileri gitti ki, burada oturmuş kafamda hırsızlık yapmayı ölçüp biçiyorum.

Onun yerine iş bulmalıyım. Telefonum açıyorum ve iş bulma kurumunun sayfasındaki ilanlara bakıyorum; eğitim koşulu olmayan, deneyim koşulu olmayan ilanlara.

Telefonla pazarlama elemanı ya da toplantı planlayıcılar arayan pek çok yer var, ücret yüzde yüz komisyondan oluşuyor. İnsanları hiç ihtiyaç duymayacakları türlü çeşitli abonelikler ve diğer saçma sapan eşyalar satın almaları için kandıramam; bunun için bende ahlak fazla, cesaret az. Ama iş seçecek durumda da değilim.

Birkaç kişisel evde bakım görevlisi ilanı var. Geçmişte bunları ciddi olarak incelememiştim; Miranda'yla olanlardan sonra bir daha başka biriyle ilgilenme sorumluluğunu kaldırabileceğimden emin değilim. Üstelik, bu gibi bir iş için belli bir eğitim almak gerektiğini düşünürdüm ama anlaşılan gerek yokmuş. Aracı şirketlerin çoğu kişisel uyumun en önemli etken olduğunu belirtiyor.

Özellikle bir ilan dikkatimi çekiyor. Yardımcı arayan kişi gece gündüz bakıma ihtiyacı olan, birden fazla engeli bulunan orta yaşlı bir erkek. Verilen iletişim adresine bir e-posta gönderiyorum.

Ayağa kalktığımda acele etmem gerektiğini fark ediyorum. On dakika içinde Sally'i almam gerek.

KARLA

Otobüsü beklerken temizlik şirketinden Lena'yı arıyorum.

"Müşteri değiştirme imkânım var mı diye merak etmiştim."

Umarım yanlış anlamaz. Zor biri gibi görünmek istemiyorum.

"Değiştirmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani, eğer belli bir müşteriyle çalışmaktan çok memnun değilsem. Başka bir müşteriye geçmem mümkün mü?"

Lena birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. Baştan beri birlikte çalışması harika biriydi, ya bunu isteyerek çizgiyi aşmışsam?

"Rytterlar mı?" diye soruyor.

"Evet, öyle."

Zor nefes alıyorum. Ya Steven çoktan şikâyette bulunduysa?

"Ne oldu?" diye soruyor Lena.

"Belli bir şey olmadı." Nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum. "Aslında, sadece rahatsız hissediyorum. Regina çok hasta ve kocası onu rahatsız etmemi istemiyor ama Regina sürekli benimle konuşmak istediği için zorlanıyorum."

"Anlıyorum. Ne yapabilirim, bir bakayım."

"Ah, teşekkür ederim!"

Lena'nın durumu anlamasına çok seviniyorum. Şimdi bütün dertlerimden kurtulmuş olacağım. Şansım yaver giderse, yüzük işi de hallolur.

Otobüsüm durağa yanaşınca, kaldırımda birkaç adım atıyorum. "Ama değişiklik yapmak mümkün mü diye bakıncaya kadar temizliklerini yapmaya devam edeceksin," diyor Lena.

"Tabii."

Oraya bir ya da iki defa daha gitmeye eminim dayanabilirim.

Kartımı okuyucuya tutuyorum ve otobüsle spor sahalarına gidiyorum; Waheeda bir elinde kramponları, diğer elinde bir kutu Red Bull'la beni bekliyor.

Sahadaki çimler sararmış ve kurumuş. Odaklanmakta zorlanıyorum.

Antrenmandan sonra, yedek kulübesinde ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Waheeda hemen yanıma çöküyor, nefes nefese, eli göğsünde.

"Deli gibi atıyor," diyor, tepesinde koca bir topuz şeklinde bağladığı saçını açarken.

Koç ağır ağır yanımıza geliyor ve boğazını temizliyor.

"Performansından çok etkilendim, Karla. Bu klasman için çok iyisin. Ligde daha üst bir klasmanda oynamalısın."

Ayakkabılarımdan birkaç çim parçasını alıyorum.

"Abartıyorsun."

"Hiç de değil," diyor koç, güneşten solmuş şapkasını düzelterek. "Sen de öyle, Waheeda. Daha önce de defalarca söyledim sana."

"Biliyorum. Bu takım için fazla iyi olduğum malum ama kimin haftada on antrenmana gelmeye vakti var ki? Okulum da var. Savcı olacağım."

"Takımda olmandan memnunum, biliyorsun," diyor koç. "Ama böyle bir yeteneğin boşa gitmesi, yazık."

Benimle göz göze gelmeye çalışıyor, ben de ona beceriksizce gülümseyerek karşılık vermeye çalışıyorum.

Koç gider gitmez Waheeda koluma vuruyor.

"Bu kadar utangaç olma, habibi! Övgüleri kabul etmeyi öğrenmen gerek."

"Bakma, abartıyor. Ne kadar kötü pas verdim, görmedin mi? Neredeyse kendi kalemize gol atıyordum."

"Saçmalama!" diyor Waheeda, soyunma odalarına giden rampada arkamdan iterken. "Bu akşam ders çalışmak yok. Fikri mülkiyet kanunu hakkında tek kelime daha bilmek istemiyorum. Gidip pizza yiyelim mi?" İkna etmek için fazla uğraşması gerekmiyor. Şehir merkezinde, bahçesi yapraklarla dolmuş bir İtalyan restoranına gidiyoruz ve lezzetli, çıtır çıtır pizza yiyor, bacaklarımıza ve omzumuza battaniye örtüp sohbet ediyor ve gülüyoruz. Ne kadar uzun zamandır ilk defa, içim sıcacık ve capcanlı hissediyorum. Endişesiz.

"İkimiz de bölüme kabul edilirsek birlikte bir yurt odası tutabiliriz," diyor Waheeda. "Yurt binasında sen ve ben. Manyak bir şey olur."

Rüya gibi geliyor. Önce lanet final sınavını halletmemiz gerek.

Garson kız masamızı silmeye başlayıncaya kadar kalkmıyoruz, sonra Waheeda son otobüse yetişmek için koşmak zorunda kalıyor.

Karhögstorg'a, eve geldiğimde saat neredeyse gece yarısı oluyor.

İçeriye girerken anahtarlarla ses çıkarmamaya çalışıyorum ve ayakkabılarımı sessizce köşeye bırakıyorum. Bill'le Sally'nin yatak odasının kapısı kapalı; ev sessiz ve karanlık.

Sadece dişimi fırçalamam gerek.

"Selam."

Bill'in sesi karanlıktan geliyor. Gözleri parlıyor.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye fısıldıyorum.

"Uyuyamadım."

Divanın en ucuna oturmuş, sanki taş kesmiş gibi görünüyor. Laptopunun ekran koruyucusu dönüp duruyor.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Kılı bile kıpırdamıyor.

"Yüzüğü alan adama ulaştım," diyor. "Ayvayı yedik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzüğü başka birine satmış."

JENNICA

Denize batan güneşle birlikte kanola tarlaları altın gibi parlarken, limuzinle ilerliyoruz. Steven deri koltukta kolunu bana doluyor, bir şişe Dom Pérignon açıyor ve geleceğe kadeh kaldırıyor. Helsingborg'un kuzeyinde otoyoldan ayrıldığımız sırada Steven, "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye soruyor.

Kullen, Sound ve Kattegat Boğazı arasından parmak gibi uzanan bir yarımada.

"Büyükbabamın Arild'de bir yazlığı vardı," diyorum şampanyamı yudumlarken. "Küçükken orada epeyce zaman geçirmiştim."

"Arild'i çok severim," diyor Steven. "Torekov ve Båstad'dan çok daha otantik bir yerdir."

Ama Arild'e gitmiyoruz. Nereye gittiğimiz ise sürpriz. Steven hiçbir ipucu vermedi ama yarımadanın güney kıyısı boyunca ilerliyor, parmağın ucuna, eski bir deniz fenerinin kayalar ve mağaralar üzerinde yükseldiği noktaya doğru gidiyoruz. Tabelada "Mölle" yazıyor. Buraya daha önce hiç gelmedim ama güzel olduğunu duymuştum. Limuzin deniz kenarındaki otele ulaşmak için dar, rüzgârlı yollardan dik tepeye tırmanıyor.

"Otelin eski tarzını seviyorum," diyor Steven. "Odalar birbirinin aynı değil. Yataklar hâlâ gıcırdıyor ve komidin çekmecesinde İncil duruyor."

Kadehimdeki son yudumu da içiyorum.

"Senin ateist olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle öyleyim. Ama bunun İncil'le alakası yok değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum şüpheci bir gülümsemeyle.

"İncil kültürel tarihtir. Tüm Batı medeniyetinin temel taşıdır. Tüm edebiyat eserleri şu ya da bu şekilde İncil'e cevaptır."

"O zaman belki de okumaya değer," diyorum.

Steven gülümsüyor.

"Kesinlikle, Bence öyle. Geçen yaz Kur'an okudum. Muazzam bir edebi eser, çok güzel pasajları var. Ama bu, günde beş defa yüzümü Mekke'ye dönüp diz çökeceğim anlamına gelmiyor."

Limuzin otelin önüne yanaştığında, şampanyadan dolayı çakırkeyifim. Steven en üst katta, koya ve resim gibi görünen limana bakan bir süit oda ayırtmış. Güneye bakan Fransız tarzı balkonun kapılarını açıyorum ve tuzlu akşam havasını içime çekiyorum, Steven ise şezlonga oturuyor ve bir puro yakıyor.

"Restoranda kırk beş dakika sonrası için masa ayırttım," diyor.

Purosu büyük seramik bir küllükte tütüyor. Steven aslında sigara içmekten hoşlanmıyor ama lüks aroması ona hitap ediyor.

"Normal sigaranın dumanına katlanamıyorum," diyor bacak bacak üstüne atarken.

Ben duş alıp yemek için hazırlanırken telefonunda yaşlı adam müzikleri çalıyor. Bob Dylan ve Tom Petty. Banyonun yarısını kaplayan bir jakuzi var; Steven akşam yemeğinden sonra denemeyi çok isteyeceğini ima etti.

Istakoz ve midyeden oluşan iştah açıcıların ardından ördek ve

Alsace bölgesinden tam gövdeli pinot noir geliyor. Restoranda boş tek sandalye bile yokken biz hem yemek salonunu hem de çevreyi gören, açık ara en iyi masada oturuyoruz

"Tekrar alacağım sınav için çalışmam gerekiyor."

"Ahhh," diyor Steven. "Senin her girdiği sınavdan ilk denemede en yüksek notu alan tiplerden olduğunu düşünmüştüm."

"Neredeyse her sınavdan; ders kitabını almayı unuttuğum ve tam sınav öncesi koridorda kitabına şöyle bir göz gezdirdiklerim hariç."

Steven ağzının kenarına bir kürdan koyuyor.

"Geceyi ders çalışarak geçirmeyi tercih ediyorsan senin için taksi ayarlayabilirim. Ben şahsen tepeden aşağıya doğru bir akşam yürüyüşünün ardından, uyku öncesi jakuziye girmeyi düşünüyordum."

"Hımm, karar vermeyi hiç kolaylaştırmıyorsun."

Gülüyoruz ve kadeh kaldırıyoruz. İkimizin de tatlıya yerimiz kalmadı. Onun yerine, bu balıkçı kasabasının dik yamaçlarından aşağıya el ele ağır ağır yürüyoruz. Ay denizin üzerinde, ufukta yarıya kadar yükselmiş ve ben ellerimi Steven'ın üzerinden çekmekte zorlanıyorum.

Odaya döndüğümüzde, onu yatağa sırtüstü yatırıyorum ve elbisemi başımın üzerinden çekip çıkarıyorum. Üzerine çıkıp, ağır dalgalar halinde sürtünmeye başladığımda penisi neredeyse patlamak üzere. Mutlak orgazma doğru giderken en ufak hareketim bile yüzündeki çizgilerin kaybolmasını sağlıyor.

Boşaldıktan sonra, daha önce neredeyse hiç deneyimlemediğim bir açlıkla üstüme çıkıyor. Ensesini iki elimle kavrıyorum ve patlayıp yıldızları görünceye kadar bedenime bastırıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, Steven'ı şafak sökerken balkon kapılarını açmış, purosunu yakmış buluyorum.

"Bugün günlerden ne?" diye soruyorum.

Bornozunun bağı açılınca altındaki çıplak bedeni görünüyor.

"Salı," diyor sırıtarak. "Planladığın bir işin var mı?"

Düşüncelerim o kadar dağınık ki, toparlamaya çalışıyorum.

"Bu gece çalışmam gerek. Ayrıca ders de çalışmalıyım," diye iç geçiriyorum. "Sen bugün çalışmıyor musun?"

"Öğleden sonra bir ameliyatım var. Ama otelden ayrıldıktan sonra öğle yemeği için zamanımız olur, değil mi?"

Kesinlikle, diye düşünüyorum.

Bu arada küçük jakuzide banyo yapıyoruz ve Steven her yerimi sabunlayıp öperken tüylerim ürperiyor.

Bu adam bana yeniyetmeliğimden beri yaşamadığım şeyleri yaşatıyor. Hem harika hem gerginlik verici hem de korkutucu. Dünyaya kendimizi göstermek istiyorum, bir şeyi umutsuzca ararken nihayet bulunca garantiye almak için üzerine adınızı yazdığınız bir etiket yapıştırdığınızda olduğu gibi. Bağırmak istiyorum, onun şu anda burada olduğunu, benim olduğunu herkese bildirmek istiyorum. Çocukça elbette ama Steven'ı eve götürüp annemle ve Birgitta teyzemle, kuzenlerimle ve kardeşlerimle tanıştırmak aşırı güzel olurdu. Ve babamla.

Otelin pike kumaşından bornozuna sarılıyorum ve şezlongda oturan Steven'ın bacaklarını açıyor, ellerimi kıllı göğsünde gezdiriyorum.

"Ailemle tanışmayı düşünür müsün?" diye soruyorum. "Resmi bir şey olmasına gerek yok. Bahçede kahve içebiliriz belki?"

Soluk gözleri donuklaşıyor. Purosuna uzanıyor.

"Tabii ki isterim. Bir ara. Acele etmeye gerek yok, değil mi?"

Puroyu parmaklarının arasında tutuyor ve tavandaki alçı işlemelere doğru yükselen dumanını izliyor.

Tereddüt etmiş olması beni endişelendiriyor. Ya duyguları be-

nimkiler kadar yoğun değilse? Hatırlamak istemediğim kadar çok sefer onun durumunda kaldım: çok çabuk tutulan ve fazla ısrarcı davranan adamlar. Korkunç bir histir.

"Saçma bir fikirdi," diyorum. "Bu konuda stres yapmamıza gerek yok."

"Sakin olalım," diyor Steven.

Purodan hızlı bir nefes çekiyor ve öksürüyor.

"Ailemle tanışmak durumunda kalmak neredeyse ceza gibidir," diyorum.

Steven ensemden tutuyor ve beni öpüyor. Ağzı kül tablası tadında ama umursamıyorum.

"Seninle çok iyi iş çıkarmışlar ama."

Gülümsememin biraz mesafeli olduğunu anlayabiliyor mu, bilmiyorum. Duygularının benimki kadar güçlü olmadığı düşüncesi beni kontrol altına alıyor.

Öğleden sonra Lund'a doğru yola çıkıyoruz. Konuşmak durumunda kalmamak için, yolun yarısından fazlasında gözlerimi kapatıyorum. Taksi beni Citygross'un önünde bırakıyor ve Steven bana sokakta uzunca sarılıyor.

"Oda arkadaşınla ne zaman tanışabilirim?" diye soruyor.

Köpek'i düşünüyorum.

"Çok sosyal bir tip değildir."

Delphi'ye doğru yürürken, dün geceden beri bir şey içmemiş olmama rağmen, başımın döndüğünü hissediyorum. Pizza dükkânının önünde, komşulardan biri iki defa selam verince ancak fark ediyor ve selam veriyorum.

Evde, oda arkadaşım yerde yatıyor. Mutfak şarap şişeleri ve pizza kutularıyla dolu; dağınıklığı halletmem gerek gerçekten.

"Seni sahiplendirmem gerekebilir," diyorum kedinin göbeğini okşarken.

Steven'ın çok kötü alerjisi var.

"Yoksa bu rüya yakında sona erebilir."

Köpek bana tuhaf bir bakış atıyor. Onu bu kadar uzun okşamama nadiren izin verir. Sanki rahatlamaya ihtiyacım olduğunu anlayabiliyor.

Net olarak hissedebiliyorum. Steven'la yol ayrımına yaklaşıyoruz. Ve bu durumda genellikle ne olduğunu iyi biliyorum.

BILL

Sally'i sınıf arkadaşı Naemi'nin evine götürüyorum. E22 karayolunun yakınlarındaki orman meyvesi isimleri verilen sokaklardan birinde, elden geçirilmiş sıra evlerde yaşıyorlar. Annesi okul aile birliğinde ve öğretmenler için yardım organizasyonlarını genellikle o yapıyor. Sağlık sektöründe çalıştığını biliyorum.

"Öğle yemeği için arabayla Max'e gidecektik," diyor. "Sally için uygun olur mu?"

"Sorun edeceğini sanmıyorum."

Cüzdanımı çıkarıyorum ve yalandan içine bakıyorum.

"Parayı bankadan havale etmem gerekecek," diyorum.

Naemi'nin annesi itiraz ediyor. İkram etmek istiyorlar. Ama parayı yine de göndereceğimi söylüyorum.

Eve geldiğimde kendimi divana atıyorum.

Yapacak ne kaldı şimdi?

Yeni bir ev bulunacak. Sosyal hizmetlerin önünde diz çöküp yalvaracak mıyım? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

DVD rafının üstünde kalan duvarda Al Pacino var; benim için idol olmaya en yakın isim. *Baba II*'de Michael Corleone rolünü

oynuyor. Benim durumumda olsa Corleone ne yapardı diye düşünüyorum. *Yaralı Yüz*'ün Tony Montana'sı ne yapardı? Ya da *Carlito'nun Yolu*'nun Charlie Brigante'si?

Ana karakterin en ciddi ve ahlaki olarak sorgulanacak türden suçlar işlediği tüm bu filmler. Bir nedenle, benim cazip bulduklarım, karakterleri sevdiğim filmler bunlar.

Miranda hayatta olduğu sürece, bana ait olmayan bir şeyi almak aklıma bile gelmemişti. Miranda kırmızı ışık yanarken karşıdan karşıya bile geçmezdi. Babası yaşadıkları mahallede gönüllü polis gibi kabul ediliyordu. Bisiklet yolunda motosiklet kullanan çocukların videolarını çeker, internette plakalarını araştırırdı.

Sinemada ilk defa hırsızlık yaptığımda Noel öncesiydi. Biri kasanın arka tarafında içi hediye kartlarıyla dolu bir torba unutmuştu. Tamamen içgüdüsel bir hareketti benimki. Sally Noel'de kendine ait bir iPad istiyordu; başka hiçbir şey istememişti. Ben de ona bir tane almayı çok istiyordum. Bir defa hırsızlık yapınca ve ne kadar basit olduğunu anlayıp, sonrasında kaygılarımın ne kadar çabuk dağıldığını görünce, neredeyse otomatik hale gelmişti. Nakit para, kombine bilet ve hediye kartları çaldım. Anette benimle yüzleşinceye kadar yaptığım şeyin tam olarak farkında değildim. Utancım dipsiz bir kuyu gibiydi. Öyleyken bile, işten kovmaması için yalvarıp, sızlanarak kendimi daha da küçük düşürdüm.

Tekrar Don Corleone'ye bakıyorum. Mafyanın mantıklı ve dolaysız adalet şekli her zaman bana hitap etmiştir. Yerini bilir ve oyunu kurallarına göre oynarsan, endişelenmek için bir neden yoktur ama aldatmaya yönelen ya da boyundan büyük işlere kalkışan herkesi kesinlikle intikam bekler.

Gerçekte, adalet kavramı bütün olarak tuhaftır; dünya için adil olduğu dışında her şeyi söyleyebileceğimizi düşünürsek.

Miranda'nın fotoğrafı bana bakıyor.

İlişki krizi yaşadığımız ilk ve belki de tek olay, internette kumar oynayıp para kaybettiğimi öğrenmesi olmuştu. Bağırıp çağırmış ve ağlamıştı. Bir daha olursa beni terk edecekti. Son zamanlarda yaptığım onca hataya bakınca, beni asla affetmeyeceğini düşünüyorum.

O akşam, uğuldayan aspiratörün altında Sally için krep yapıyorum. Zihnimin vitesi yine boşta. Sanki kafamın içinde yoğun bir kalıp jöle var.

"Karla evde değil mi?" diye soruyor Sally.

"Nerede olduğunu bilmiyorum aslında."

Sally iç geçiriyor.

İçine reçel ve kaymak sürdüğü krepleri rulo yaparak keyfini çıkarıyor. Ağzı yapış yapış, gözleri minnet dolu.

Onun için her şeyi yaparım.

"Naemi de futbol oynamaya başlamak istiyor," diyor elinin tersiyle reçelli dudaklarını silerken.

"Eğlenceliymiş."

Gözlerimi mutfak duvarına dikiyorum. Tabii ki futbol oynama fırsatını hak ediyor. Bir yolu olmalı.

Sally, lokmalarının arasında, "Karla'dan parkta benimle antrenman yapmasını isteyeceğim," diyor.

Kocaman bir gülümsemeyle ona doğru dönüyorum.

"Peki ben? Benimle oynamak istemiyor musun?"

Sally'nin kaşları kalkıyor.

"Futbol oynayabiliyor musun baba?"

Gülüyor ve havaya bir tekme savuruyorum.

On beş dakika sonra Karla eve geldiğinde, birkaç el Otuz Bir oynuyoruz. Sally arka arkaya üç defa kazanıyor ve zafer dansını patlatıyor.

"Yatma zamanı," diyorum.

Saat neredeyse on bir buçuk.

"Ama yaz tatilindeyiz," diye itiraz ediyor Sally.

Onu odasına taşırken kahkahalara boğuluyor.

Harry Potter'dan bir bölümün yarısına geldiğimizde kütük gibi uykuya dalıyor; sessizce koridora çıkmadan önce üzerini iyice örtüyorum.

Karla banyonun önünde duruyor, ayakları çıplak ve makyajsız, üzerinde kapüşonlu eşofman üstü var.

"Patronum Rytterların evine temizliğe gitmeyebileceğimi söylüyor ama yarın Regina'yla da konuşacağım," diyor tırnaklarını yerken.

"Neden? Ne söyleyeceksin?"

En uygunu muhtemelen hiçbir şey söylememek, yanlış bir şey yokmuş gibi davranmak olur. Pırlanta yüzüğün nereye gitmiş olabileceğini aramaya başlarlarsa, muhtemelen benim de başım derde girer.

"Steven'ın ona sakinleştirici ilaçlar verdiğini bilmesi gerek. Annem yirmi yıldır o pisliği kullanıyor. İnsana ne yapar, biliyorum."

"Ama senin problemin değil ki. Ya yüzüğü araştırmaya başlarlarsa?"

Parayla kumar oynamak, hepsini kaybetmek çok büyük aptallıktı. Ama Steven Rytter ve karısı bu yüzden sıkıntı bile çekmez. Evlerini gördüm. Karla'nın neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum.

"Oraya hiç gitmemelisin. Ve ilaçlardan da bahsetme. İşlerine karışmak çok kötü bir fikir. Eğer şanslıysak, Regina'nın kafası gider, yüzüğü de unutur."

Karla başını kaldırıp bakmıyor. "İyi geceler" diye mırıldanıyor ve odasına gidiyor. Divana oturuyorum. Kalbim küt küt atıyor, dizlerim titriyor. Sabit oturmakta zorlanıyorum.

Steven Rytter'ı bir defa daha Google'da aratıyorum ve güzel konaklarının uydu görüntülerine bakıyorum. Maddi şeyler hiçbir zaman umurumda olmamıştır ama Steven Rytter gibi birinin milyonlarca kron kazanabilmesi, diğer taraftan kızımla benim kiramızı bile ödeyemeyecek durumda olmamız beni öfkelendiriyor.

Fotoğraflardan birinde, kolunu karısına dolamış halde ayakta duruyor. Kameraya gülümsüyor, gözleri parlıyor. Regina yanında o kadar canlı ve güzel ki. Nasıl olur da on dört bin kron değerinde bir yüzüğün peşine düşerler?

Onlar için bozuk para gibi olmalı. Sally'le benim içinse, şu anda her şey demek.

Steven her şeye sahip adamlardan biri gibi görünüyor. O fotoğraftaki adamın karısına bilinçli olarak uyuşturucu ilaç vereceğine inanmak zor. Tıklayıp mide bulandırıcı gülümsemesini ekrandan kaldırıyorum. Sevdiğin birinin ciddi bir hastalığa yakalanmasının ve yitip gitmesinin ne demek olduğunu anlamasına imkân yok. Miranda'yı geri getirebilmek için her şeyimi verirdim, o ise karısına nasıl davranıyor.

Kalkmam gerek. Bir süre ileri geri yürüyorum, sonra DVD koleksiyonumun önünde duruyorum. Zihnimi tüm bunlardan uzaklaştıracak bir şey arıyorum ve en sevdiğim Al Pacino filmlerinden birini buluyorum: *Uykusuz*. Stellan Skarsgård'ın oynadığı bir Norveç filminin yeniden yorumlanmış hali. Pacino'nun canlandırdığı Memur Will Dormer bir gencin cinayetini araştırmak için Alaska'ya gelir. Katilin peşinden giderken Dormer yanlışlıkla çalışma arkadaşına ateş eder ve öldürür ama zayıf bir anında suçu Robin Williams'ın canlandırdığı, gencin katiline atar. Sonrasında, katil Dormer'a telefon eder ve tehditte bulunur. Pacino'nun mükemmel performansı. Gece, uykusuzluğun ve güneşli gece yarısının verdiği dayanılmaz rahatsızlıkla, bir ileri bir geri yürüdüğü sahnelere bayılıyorum.

Sanırım filmi izledikten sonra, saat bire, hatta sonra ikiye gelirken bile uyuyamamış olmam da oldukça ironik.

Yine Steven Rytter'ı düşünüyorum. Karısını özellikle mi hasta ediyor? Miranda gözümün önüne geliyor; son günlerinde hastane yatağındayken kuru dudakları.

Beynim ağır ağır yavaşlıyor. Yoruluyorum ama düşüncelerim hâlâ net ve kesin. Biri rüyama girecek kadar uzun süre aklımı meşgul ediyor.

Steven Rytter sırrını saklamak için ne kadar ileri gidebilir?

BILL OLSSON SORGU TUTANAĞI

Sana bir şey göstermek istiyorum, Bill. Bu mektup sana tanıdık geliyor mu?
Hayır, ne olduğunu bilmiyorum.

Daha önce görmedin?
Hayır.

O halde yazan sen değilsin?
Kesinlikle değilim.

Bunu evinde arama yaptığımızda el koyduğumuz bilgisayarında bulduk. Hâlâ senin yazmadığını mı iddia ediyorsun?
Size söyledim, yazmadım.

Belge silinmişti ama teknisyenlerimiz geri getirmeyi başardılar. Sen yazmadıysan, bilgisayarına nasıl geldi?
Ben...bilmiyorum. Benim bilgisayarımda mı? Hangisinde?

Laptopunda. Evinde arama yaptığımızda sehpanın üzerinde olan. Başka herhangi birinin erişimi var mıydı?
Bildiğim kadarıyla yok. Ama bugünlerde sanırım casus yazılımlarla bir bilgisayara erişmek çok zor değil. Dosyayı herhangi biri koymuş olabilir.

Neden böyle bir şey yapmak istesinler?
Hiç…fikrim yok.

Komplo kurbanı olduğunu mu söylüyorsun, Bill? Sence masum olduğun halde biri seni tuzağa düşürmeye mi çalışıyor?
Hayır, belki öyle değildir. Gerçekten artık bilmiyorum.

Ağır suçlar dedektifi olarak çalıştığım on beş yılın ardından, deneyimlerim bana en basit açıklamanın genellikle doğru olduğunu söylüyor. Ama istisnalar vardır elbette. Bilgisayarın parola korumalı mıydı?
Hayır.

O halde, bilgisayarına ulaşabilen herhangi biri kullanmış olabilir? Bilgisayarın genellikle nerede durur?
Yani, çoğunlukla yatak odamda tutarım. Bazen divanın yanında unuttuğum oluyor.

O halde, mektubu yazanın sen olmadığında ısrarlısın?
Mektubu daha önce hiç görmedim.

KARLA

Lena'dan hâlâ haber gelmedi.

Otobüsle gidiyorum –her zamanki gibi– ve banyolardan temizliğe başladığım zaman Rytterların evi sessiz.

Altının tozunu almak için seramik bir kuş figürünü kaldırıyorum; altından minik pençe şeklinde ayakları olan küvetten yağ, saç kremi şişeleri ve sabunu alıyorum. Bunu Boden'da evimdeki banyoyla karşılaştırmaya çalışmak zor değil. Çizilmiş muşamba yer döşemesi, lekeli küvet ve tuvaletteki kahverengi çizgiler.

Tuvaletin arkasına ulaşabilmek için ikiye kıvrılmış haldeyken kapı kibarca çalınıyor. İrkiliyorum ve başımın arkasını yanlışlıkla küvetin kenarına çarpıyorum.

"Kusura bakma, seni korkutmak istemedim. İyi misin?"

"İyiyim."

Kafatasım zonkluyor. Muhtemelen yumurta gibi şişecek.

"Aptallık ettim," diyor Regina.

Saçlarını taramış olmalı. Ve ilk defa pijama ya da sabahlık yerine pantolon ve gömlek giydiğini görüyorum.

Gözlerini ayırmadan bana bakıyor. Suçlarcasına.

"Temizlik şirketinden aradılar. Lena diye bir kadın."

Birdenbire tüm acım kayboluyor. Şimdi bambaşka bir baş ağrısıyla karşı karşıyayım.

"Neden?" diyorum kâküllerimi yüzüme düşürerek.

Hâlâ tuvaletle küvet arasında iki büklüm duruyorum.

"Burada çalışmayı bırakmak istediğini söyledi."

Yüzümü fayanslara doğru dönüyorum. Lena'nın Regina'ya söylediğine inanamıyorum.

"Bak, ben ..."

Biriken gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Yüzük yüzünden mi?" diye soruyor Regina.

Tedirginlikle başımı çeviriyor ve onunla göz göze geliyorum. Şimdi Bill'in başı derde girecek. Ve Sally'nin.

"Ne?"

Sanki içimi görüyor.

"Senin aldığını biliyorum. Bir yüzük durup dururken ortadan kaybolmaz."

Nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimden yaşlar boşalıyor ve ellerimi yüzüme götürmemin de faydası olmuyor. İşim bitti.

"Baştan beri biliyordum," diyor Regina.

Bu bir felaket. Buraya asla taşınmamalıydım. Boden'da evde kalmalıydım, destek olmak için annemin yanında olmalıydım. Şimdi o kadar çok kişinin işini berbat ettim ki. Gözyaşları yanaklarımdan sicim gibi akıyor ve sık sık nefes alıp veriyorum.

"Tamam." Regina elini omzuma koyuyor. "Düzelecek. Her şeyi yoluna koyacağız."

Bebek gibi ağlıyorum. Tüm bedenim sarsılıyor.

"Ben hırsız değilim. Sadece Bill'e yardım etmek istedim. Yüzüğü geri alacaksın, söz veriyorum."

Regina elini çekiyor.

"Bill mi? Seni çalman için zorladı mı?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey yapmadı. Benim... Çok üzgünüm."

Regina nazikçe saçımı geriye alıyor. Yüzü yumuşadı, gözleri sıcacık, sanki anlıyor gibi.

"Bana Bill'den bahset."

Ağzım dakikada bir kilometre hızla hareket ediyor, ne var ne yoksa ortaya döküyorum: Bill ve Sally'i, partnerini kanser yüzünden kaybettiğini ve sonra sinemadaki işini de kaybettiğini. İçi mücevher dolu çekmeceyi bulunca sorunu çözmenin bir yolunu bulduğumu düşünmüştüm. Ben hırsız değilim ama çocukluğum boyunca bana ne gerekiyorsa yaparsın dendi, ayrıca bazı insanlarda o kadar çok para vardır ki, küçük bir miktar almak onlar açısından fark yaratmaz dendi.

"Çok aptalca, değil mi? Ama böyle bir evde yaşayan insanların her zaman saçmalık derecesinde mutlu olduklarını sanırdım. Instagram'da gördüklerimiz gibi."

Regina gülümsüyor. Saçımı okşamaya devam ediyor.

"Yüzüğü geri ver ve her şeyi unutalım."

Bunu nasıl yapabilirim? Malmö'deki adamı kendim aramam ve yüzüğü kime sattığını öğrenmeye çalışmam gerekecek.

"Ve temizliğimizi yapmaya devam etmeni gerçekten isterim," diyor Regina.

Minnettar mı olsam, korksam mı bilemiyorum.

"Peki Lena?"

"Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hepsi koskoca bir hataydı diyebilirsiniz."

Regina konuşurken alışılmadık ölçüde kendinde. Hırsızlık yapmış olmama rağmen kalmamı istiyor. Benden hoşlanıyor. İlgili yapım yüzünden olmalı. Yirmi yıldır anneme bakarak bu işte ustalaştım.

"Yüzükten Steven'a da bahsetmeyiz," diyor Regina kesin bir dille. "Söylersek öfkeye kapılır."

Gözlerinin içine bakıyorum. Öncesiyle karşılaştırıldığında bakışları daha keskin. Tüm o puslu hali kaybolmuş ve hiç de ilaç etkisindeymiş gibi görünmüyor. Ona ilaçları sormak istiyorum ama aklıma gelenlerin gerçek olmaması riski her zaman var ve bu da işleri daha da kötüleştirir. Herhalde ne tür ilaçlar kullandığını biliyordur.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Kuyruk kemiğim ağrıyor. Küvete tutunuyorum ve ayağa kalkıyorum. Bir süredir küçük pençe şeklindeki altın ayaklardan birinin üzerinde oturuyordum.

"Geçen geldiğimde senin için bulup getirdiğim ilaçlar," diye söze başlıyorum. "Onlar...yani..."

"Ne olmuş onlara?" diye soruyor Regina.

Hiçbir şey söylememeliyim, hatta kesinlikle Steven'ı herhangi bir şeyle suçlamamalıyım. Zaten çok fazla müdahale ettim.

"Boş ver."

İleriye doğru bir adım atıyorum ama Regina kapı kolunu tutarak yolu kapatıyor.

"Söyle lütfen. Ne olmuş ilaçlara?"

Başım eğik, ışıldayan seramik zemine bakıyorum. Seçeneğim yok.

"Sana ilaç dolabından alıp getirdiğim o ilaçlar. Her zaman aldığın ilaçların onlar olduğuna emin misin?"

"Evet, onlar. İlaçlarımı aslında Steven takip ediyor. İlaç kutumu da o doldurur."

Bedenine ne soktuğunu gerçekten bilmiyor. Ya da daha doğru bir ifadeyle Steven'ın ona ne yutturduğunu. Umutsuzca etrafa bakınıyorum. Her yer beyaz seramik, içerideki havayı solumak zor.

"Aldığın ilaçlar benzodiazepin," diyorum. "Çok güçlü şeyler, yorgun hissetmene, başının dönmesine neden olan ve zaman zaman halüsinasyonlara da neden olabilen kontrollü kullandırılan maddeler."

Regina yüzüne üstünlük taslayan bir gülümseme konduruyor.

"Hayal gücün inanılmaz! İlaçlarım hakkında sen ne bileceksin?"

"Uyuşturucu bağımlısı bir anneyle büyüdüm," diyorum, gözlerimi belli bir yerde sabitlemekte zorlanarak. "Bebekliğimden beri etrafım uyuşturucu ilaçlarla çevriliydi. Annem gerçeklikten kaçmak ve şu ya da bu şekilde transa geçmek için benzo kullanır."

Regina'ya bakmak için kendimi zorluyorum. Öfkesi ve rahatsız olmuş hali yavaş yavaş kayboluyor.

"Çok yazık. Böyle bir deneyim yaşamak zorunda kalmana üzüldüm."

Bir açıdan, böyle söylemesi beni rahatlatıyor. Hayatım boyunca kendimi kurban olarak görmemeye çalıştım. Güçlü görünmeye çok uğraştım. Dışarıya karşı, başkalarının gözünde ama aynı zamanda kendim için de güçlü görünmeye çalıştım. Kendime üzülme izni vermedim. Kimsenin bana acımasını istemiyorum. Ama Regina beni küçümsemiyor. Uzak durmayı başardığımı biliyor.

Annem uyuşturucu kullanmayı tercih etti. Bu seçimi tekrar tekrar yaptı. Regina'nın durumu farklı. Bu ilaçların onu nasıl etkilediğini anlamasını sağlamam gerek. Farklı bir hayatı olabilirdi. Steven'ın olmadığı bir hayat.

Kapı kolunu bırakıyor ve koridora doğru sallanarak birkaç adım atıyor. Eliyle koltuğun arkasına tutunmaya çalışıyor.

"Yanılmış olmalısın."

Aceleyle peşinden gidiyorum.

"Belki yanlış anlamışımdır," diyorum. "Ama sana getirdiğim ilaçlar benzoydu."

Regina yatak odasına giriyor. Yine kafası karışmış gibi görünüyor, genellikle olduğu gibi.

"Steven bana neden öyle ilaçlar versin?"

Kapı girişinde duruyorum. Jaluziler kapalı, yatak örtüsü yatağın yan tarafına atılmış; burnuma hastalık kokusu geliyor ve içerinin sıcaklığını soluduğum havada hissedebiliyorum. Tereddütle, kem küm ediyorum. Tek bir açıklaması olabilir. Steven onun sağlıklı olmasını istemiyor. Ama bu sonuca kendisinin varması gerekecek.

"Benzodiazepin türü sakinleştirici ilaçların sadece akut sorunlar için, kısa vadeli kullanılması gerekir," diyorum. "Sendeki tüm belirtiler –yorgunluk, kafa karışıklığı, baş ağrısı, sersemlik hissi, hafıza sorunları– hepsi benzoların sık görülen yan etkileri."

Regina yatağın yanında, ayakta duruyor. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Yani hepsi ilaçlar yüzünden olabilir mi diyorsun?"

Komidine doğru eğiliyor, çekmeceyi çekiyor ve karıştırmaya başlıyor.

"Bilmiyorum," diyorum kapının kasasına yaslanarak. Ben de sersem gibi hissediyorum. "Ama durumunu iyileştiriyor da olamazlar. Ne kadar zamandır kullanıyorsun bu ilaçları?"

Bana doğru dönüyor, ilaç düzenleyici kutusu elinde.

"En azından bir yıl oldu. Belki de bir buçuk yıl. Soğuk algınlığından kurtulamayınca, bir de üstüne berbat baş ağrıları başlayınca, Steven'a bir şeyler yapması için yalvardım. Bana verdiklerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ağrılarımı kesiyordu ve uyuyabiliyordum. Sonra ilaçların sayısı giderek arttı. Daha kötü hissetmeye başlayınca, daha fazla ilaç verdi."

"Benzolar bağımlılık yapar," diyorum. "Bir süre sonra, vücudun tolerans geliştirir. Giderek daha yüksek dozlara ihtiyaç duyar."

Başını aşağı yukarı sallıyor ama gözlerini odaklayamıyormuş gibi görünüyor. Bembeyaz oluyor.

"Anlamıyorum," diyorum. "Senden neden ayrılmıyor?"

Regina yatakta duran yastığı kenara çekiyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Ayrılamaz. Boşanacak olursak tek kuruş alamaz."

"Ama o bir doktor. Evsiz barksız kalacak değil ya."

Çenesini ellerine yaslıyor ve mırıldanıyor.

"Steven lükse ve para harcamaya bayılır. Böyle bir hayat tarzına alışmışsan, doktor maaşı ile çok uzun süre idare edemezsin."

"Ama yine de ..."

"Eminim uygun zamanı kolluyordur," diyor başını kaldırarak.

İnanılmaz aklı başında görünüyor. Belki de bir süredir ilaçlarını almadığı içindir.

"Ne için uygun zamanı kolluyordur?" diye soruyorum.

"Babamın ölmesini bekliyor. Babam hayatta olduğu sürece, şirketi kardeşimle birlikte babam yönetecek ama babam öldüğünde kardeşim ya hisselerimi satın almak durumunda kalacak ya da şirketin yarısını bana verecek. Milyarlardan bahsediyoruz burada."

Delilik. Canavarca. Steven Rytter tam bir psikopat olmalı.

Çok hoş, çekici ve cazibeli görünüyor, her zaman gülümseyen biri. İyi de psikopatlar tam da öyle olmaz mı? Etraflarındaki insanları maniple etmeye çok alışık olurlar.

"Polisi aramalısın," diyorum.

Regina delirmişim gibi bakıyor.

"Steven anladığında ne olacak?"

"O zaman, konuşabileceğin başka biri yok mu?" diye soruyorum. "Kardeşin belki?"

Başını çok net biçimde sallıyor.

"Bana kimse inanmaz. Steven insanları her şeye ikna eder. Aklımı kaçırdığımı söyler."

"Ama korunmuş olursun," diyorum. "Steven eğer sana uyuşturucu veriyorsa, yıllarca hapis yatar."

"Öyle mi diyorsun? Gerçekten öyle mi oluyor?"

"Demek istediğim…şey …"

Yalan söylemek istemiyorum. O şekilde olması gerekir ama ona garanti veremem. Bu olayda herhangi bir suç işlendiğini kanıtlamak bile mümkün mü? Sonuçta tüm o ilaçları kendi isteğiyle almış.

Regina gözünü benden ayırmıyor. Yaşadığı şokun ardındaki korkuyu hissedebiliyorum.

"Beni öldürecek, Karla."

BILL

Postacı, kapıdaki posta açıklığına elini koyup bir süre bekliyor, sanki doğru postayı arıyor gibi. Sadece aradaki boşluğu görüyor ve kadının kapının ardındaki mırıltılarını duyuyorum. Sonunda bir sürü reklam, ücretsiz gazete ve zarflar kapının hemen ardındaki paspasa düşüyor ve posta girişi hızla kapanıyor. Tüm gereksiz postayı hızla ayırıyorum ve adres kısmı elle yazılmış, kahverengi bir zarf buluyorum. O kadar sağlam kapatmışlar ki, açmaya çalışırken zarf yırtılıyor.

Okurken duygularım susuyor ve bir hız trenine biniyor. Kâğıt elimde sarsılıyor.

Merhaba,

Adım Selma Argonova, sosyal hizmetler idari biriminde görevliyim. Sally ile ilgili bazı endişelerin dile getirildiği bir şikâyet aldık. Böyle bir durumda uygulanan prosedür, şikâyette yer alan bilgilerin görüşülmesi amacıyla çocuğun ve bakımından sorumlu kişinin kuruma davet edilmesidir.

Siz ve Sally için 22 Ağustos saat 11:00'da randevu oluşturdum. Bu toplantının yaklaşık bir saat süreceğini öngörüyoruz.

Yine Miranda'nın anne babası olmalı. Vanna ve Heinrich. Geçen sefer şikâyette bulunan onlardı. Kumar oynamamın Sally'i etkilediğini iddia etmişlerdi. Onları hâlâ affetmedim.

Sonuçta elektrik şirketiyle ilgisi olamaz, değil mi? Ev sahibinin de böyle bir şikâyette bulunması çok zor.

Karla'nın kahvaltılık tahıl kutusu hâlâ masada duruyor. O olamaz, olabilir mi yoksa?

Sosyal hizmetlerden Selma'yı hemen aramayı düşünüyorum. Durumumuzla ilgili olarak dürüst davranırsam, anlayış gösterecektir. Belki sosyal hizmetler yardımcı olabilir ve faturalarımızdan bazılarını ödeyebilir. Maddi olarak zor bir dönemden geçiyor olmam beni kötü baba yapmaz. Sally iyi ellerde.

Bir süre sonra sakinleşiyorum.

Beklemek daha iyi.

Noodle hazırlıyorum ve paketten çıkan berbat baharat karışımını değil, kalan ev yapımı ızgara baharatı karışımını kullanıyorum. Karla futboldan eve gelmeden önce Sally'le yemeğimizi bitiriyoruz. Gerçek şu ki, iki kişiye ancak yetecek kadar var.

Sally iPad'iyle divana yerleşiyor; Karla geldiğinde, girişte önüne çıkıyorum.

"Ne oluyor?"

"Konuşmamız gerek," diyorum.

Sally'nin odasına girip kapıyı kapatıyoruz. Fısıldıyorum, belki biraz tıslar gibi.

"Sen mi yaptın?"

Sosyal hizmetlerden gelen mektubu önünde sallıyorum.

"Neden bahsediyorsun?"

Mektubu elimden çekip alıyor ve okuyor.

"Sadece bir görüşme," diyor. "Önemli bir şey olmadığına eminim."

"Sen miydin?"

"Ne demek istiyorsun? Seni sosyal hizmetlere şikâyet ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Şaşırmış görünüyor. Eğer yalan söylüyorsa, çok iyi numara yapıyor.

"Üzgünüm, belli ki sen değildin. Şu an çok net düşünemiyorum."

Mektubu geri verirken, elimi okşuyor. Tutup kendime doğru çekiyorum. Engel olamıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"İyi olacak," diyor bana sarılırken. "Sally'e harika babalık yapıyorsun. Bu görüşmeden bir şey çıkmayacak."

Nefesimi yavaşlatmak için uğraşıyorum.

Belki de haklıdır. Diğer taraftan, Karla sosyal hizmetlerin hayatımıza burnunu soktuğu son seferde neler olduğunu hiç bilmiyor. Jester Lövgren denen o kibirli domuzun, yetişkin bir erkek World of Warcraft oynamamalı dediğini düşündükçe öfkeye kapılıyorum.

"Regina yüzüğü benim çaldığımı biliyor," diyor Karla.

Çöküyorum. Karla'yı bırakınca o da geriye birkaç adım atıyor. "Nasıl anlamış olabilir?"

Şimdi bittik.

"Poker suratı yok ki bende. İçimi gördü."

Buna inanamıyorum; yani, kullandığı ilaçlarla ilgili okuduğumuz tüm yan etkileri sürekli yaşıyor.

"İlaç konusunu açtın mı?"

En azından Steven Rytter'a biraz çamur atabildik.

"Polise şikâyette bulunmak istemiyor," diyor Karla. "Kimseye söylemeyecek. Steven'dan korkuyor."

Tabii ya. Korkunç bir şok yaşamış olmalı. Miranda geliyor gözümün önüne; onu benden koparıp almışlardı, artık bir arada bile

olamıyorduk. Ama Steven Rytter farklı, o karısına sakinleştirici yutturuyor.

Professorstaden'deki göz alıcı konağı, Google'da bulduğum fotoğrafları düşünüyorum: Steven Rytter boynunda stetoskopu, üzerinde beyaz önlüğüyle, kolunu Regina'ya dolamış, bir de o bilmiş gülüşü. Birden duvarlar üstüme gelmeye başlıyor sanki. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum; havada oksijen kalmıyor. Yırtıcı kuş göğsüme geri geliyor, kanatları çarpıyor, pençeleri tırmalıyor.

"Bana bir iyilik yapmak ister misin?" diyorum Karla'ya. "Sally'i yatırır mısın?"

Eşofman üstümü giyiyor, şapkamı takıyorum. Koltuk altlarımdan ter fışkırıyor.

"Tabii." Karla'nın yüzünden şaşırdığı belli oluyor. "Kendisi de isterse."

"Sevinçten delirir. Halletmem gereken bir şey var."

Sally'e hoşça kal demek için harekete geçiyorum ama sonra vazgeçiyorum. Beni böyle görmesine izin vermek yanlış geliyor.

Karla evin kapısını arkamdan kapatıyor ve merdivenlerden inerken sosyal hizmetlerden gelen mektupta yazanları kendi kendime tekrarlıyorum. Beynim temiz hava için yalvarıyor.

Şu ana kadar, yaz mevsimi düdüklü tencerenin içindeymişiz gibi hissettirmişti ama bir gün boyunca yağan yağmurun ardından havada hâlâ rutubet var ve nefes almak artık daha kolay.

Stora Södergatan boyunca kuzeye doğru pedal çeviriyor, Stäket binasından dönüyorum ve yağmurlu havayla birlikte ara verilen terasta yemeklerin yeniden başladığı Mårtenstorget'ten geçiyorum. Şehrin büyük liselerinden Spyken'in önündeki kavşakta kırmızı ışıkta duruyorum. Geçen bir belediye otobüsünün büyük tekerlerinden o kadar çok su sıçrıyor ki, yana kaçmak zorunda kalıyorum.

Ne zaman ki Botanik Bahçesinin güney girişinin yakınında gidona yaslanıp karşıyı, Linnégatan'ı izlemeye başladım, niyetimin baştan beri buraya gelmek olduğunu kendime itiraf ediyorum.

Bisikletten iniyorum ve dar kaldırımda bisikleti yanım sıra taşırken, kendi yoluna giden sıradan biri gibi görünmeye çalışıyorum. Bakır çatılı güzel evin önünden geçerken, ikinci kattaki pencerelere şöyle bir bakıyorum. Orada, jaluzilerin ardında, Regina Rytter günlerini boğucu karanlığa saklanmış halde yaşıyor. Miranda'nın palyatif bakımda geçen son haftalarını, hayatın ağır ağır onu terk edişini düşünüyorum.

Gidonun kauçuk kaplamalarını daha sıkı kavrıyorum.

Okulun park yerine geldiğimde duruyor ve aynı yolu geri gidiyorum. Bu defa gözümü Rytterların evinden ayırmıyorum.

Birden arka bahçelerindeki çalılıkların arasında bir hareketlenme oluyor. Loş ışıkta bir erkeğin silüeti var.

Siyah demir kapı açıldığında, nefesim boğazıma takılıyor ve öksürüyorum. O anki içgüdüm bisikletime atlayıp hızla uzaklaşmak. Ama bahçeden kaldırıma adım atan adam bana hiç dikkat etmiyor. Kapıyı kapatıyor ve Botanik Bahçesine doğru yürümeye başlıyor.

Sırtı dimdik, uzun adımlarla ve kararlı yürüyor. Karşıdan karşıya geçerken yele gibi saçları dalgalanıyor. Hiç şüphem yok, önümden giden Steven Rytter.

Daha geniş olan caddeye geldiğinde, geçen bir arabayı beklemek için duruyor. Sadece birkaç metre arkasındayım ve mezarlığın yanından geçtiği sırada yavaşlamak durumunda kalıyorum.

Sally'i düşünüyorum.

Eve dönmeliyim.

Steven caddeyi geçip Spyken'a doğru yöneldiğinde, başını çeviriyor ve etrafa bakıyor. O kadar yakınız ki, göz göze geliyoruz. Bir saniye bile sürmüyor, o kadar.

Kindar biri değilim. Çocukluğumdan beri, başkalarının acımasızlığıyla baş etmek için onları görmezden geliyorum. Kimse benimle dalga geçmeyi sevmezdi çünkü ne ağlardım ne de karşılık verirdim. Dengeli karakterim içimden gelir. Ama şimdi, Steven Rytter'a bakıp, karısını maruz bıraktığı şeyleri düşünürken, hayatımda ilk defa nefrete çok yakın duran bir öfke hissediyorum.

Tam kavşakta şimdi.

Bisikletimin selesine oturduğumda, ellerim gidonu sıkıca tutmaktan kıpkırmızı olmuş.

Göz ucuyla, Steven Rytter'ın genç bir kadına yaklaştığını ve ona sarıldığını görüyorum.

KARLA

Waheeda'yle beraber Hukuk Fakültesi binasının yakınlarında bir kafede kahvaltımızı henüz bitirmişken Lena arıyor.

"Regina Rytter'la konuştum," diyor. "Konuyu aranızda hallettiğiniz doğru mu?"

"Tabii tabii, hallettik."

Lena belli ki çok mutlu oluyor, bense şaşırmıyorum.

"Regina konuyu konuştuğunuzu ve evlerini temizlemeye devam etmeyi kabul ettiğini söylüyor."

İtiraz edemiyorum. Regina'nın ona yüzükten bahsetmemesi çok büyük nezaket.

"Doğru. Sorunlarımızı hallettik."

Derin bir oh sesi duyuyorum.

"Harika," diyor Lena. "O halde herhangi bir değişiklik yapmıyoruz."

"Doğru, böyle iyi."

Waheeda'ye bakıyorum; mağazalardan birinin vitrinindeki yansımasına bakıyor, dişinin arasındaki kalıntıları tırnağıyla çıkarıyor.

Telefonu kapattığımda, "Yolumuza bakalım da, ders çalışalım," diyor.

Dönüyor ve caddenin en tepesindeki büyük fakülte binasını işaret ediyor.

Ders internet üzerinden yapılıyor, sadece final sınavı için Hukuk Fakültesinde fiili olarak bulunmamız gerekiyor ve geniş taş basamakları tırmanıp, kapıdan içeri girdiğimizde yazılı olmayan bir kuralı çiğnemişiz gibi hissediyorum.

Sanki insanlar yüzümüze soru sorar gibi bakıyorlar.

"Birkaç yıl içinde, buradaki herkes kim olduğumuzu bilecek," diyor Waheeda.

Salondan yürürken mekânın sahibi gibi bir havası var. Doğrudan bir masaya yöneliyor, bir sandalyeyi çekiyor. Kitapları üst üste, laptopu dizinde.

Aldığımız son ceza hukuku ödevi şimdiye kadar aldıklarımız içerisinde en ilginci.

"Dürüst olmam gerekirse," diyor, her zaman biraz fazla yüksek sesle konuşan Waheeda, "idam cezasının neden bu kadar tartışıldığını anlamıyorum. Zinayı ya da basit hırsızlığı idamla cezalandırıyor değilsin ki. Ama bir kadını öldürüp parçalayan ya da masum bir çocuğun canını alan bir adam? Öyle birinin yaşamasına neden izin verelim? İkinci bir şansı hak ediyor mu böyle biri?"

Fikirlerini olduğundan daha karmaşıkmış gibi sunuyor. Birazcık didikleyince anlaşılıyor zaten. Waheeda'nin argümanlarının ya siyah ya beyaz şeklinde olduğunu anladım. Tepki almak için oldukça iyi bir yöntem.

"Bu ülkede suç işleyenlere fazla merhamet ediyoruz," diyor bir paket Bilar şekerlemesini açıp masanın karşısına, bana doğru uzatırken. "Umarım sen de suçluları kurbanlarından daha fazla önemseyen hâkimlerden olmazsın."

Steven ve Regina'yı düşünmeden edemiyorum. Bir an düşüncelere dalıyorum ve Waheeda'nin fark etmesi yarım saniye bile sürmüyor.

"Ne oldu? Söylediğim bir şeye mi takıldın?"

Kitapların arasından yasa kitabını seçiyorum ve araba şeklindeki jöleli şekerlerden birkaç tane alıyorum.

"Sana bahsettiğim müşterim. Regina, hani evini temizlemeye gidiyorum. Sanırım kocası uyuşturucu ilaçlar vermeye devam ediyor."

"Doktoru mu kastediyorsun? Biliyordum!"

İçimde ne var ne yoksa döküyorum. İlaç dolabında gördüklerimi ve Regina'nın kocasından korktuğu için polise gitmek istemediğini anlatıyorum.

Waheeda elini hızla masaya vurunca paketten birkaç şeker fırlıyor. Yandaki masada oturan kızlar dönüp bize bakıyorlar.

"Vay orospu çocuğu! Ne demiştim hatırlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki hatırlıyorum. Ne önemi varsa.

"Sence polise ihbar etmeli miyim?" diyorum. "Regina istemese bile?"

Waheeda kolunu sallıyor.

"Hayır, hayır, polis hiçbir bok yapmaz. Ya adam kontrolden çıkar da kadıncağızı öldürene kadar döverse?"

Ağzımdaki şeker boğazıma kaçıyor. Öksürüyorum, Waheeda de sırtıma vuruyor.

"Haklısın sanırım," diyorum. "İhbar etmek çok riskli."

"Kayıt almalısın," diyor Waheeda.

"Nasıl?"

Telefonuna tırnağıyla pıt pıt vuruyor.

"Sesli not defteri. Ben her zaman her şeyi kaydederim, kendimi garantiye almak için."

"Ne? Neyi kaydediyorsun?"

"İnsanların söylediklerini. Ne zaman kanıta ihtiyacın olacağını bilemezsin."

Gülüyorum, onu ne kadar ciddiye almalıyım, bilemiyorum.

"Beni kaydetmedin değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Waheeda'nin gülüşü hem yüksek sesli hem de kaba. Yan masadaki kızlar rahatsız oluyor, dik dik bakıyorlar.

Ders notlarına göz atıyorum ama odaklanmakta zorlanıyorum. Sakinleşemiyorum, düşüncelerimi düzene koyamıyorum. Beynim ağzına kadar dolu sanki. İki saat geçiyor ama ödeve nasıl başlamalıyım, hâlâ karar verebilmiş değilim.

"Kahretsin," diyorum.

Hukuk eğitimi benim neyime? Ne sanmıştım ki? Ailemde üniversite dersliğine adım atmış bir kişi bile yok. Ben alt tarafı bir hırsızım, uyuşturucu bağımlısı birinin kızıyım.

"Hey, kendine gel!" diyor Waheeda, bilgisayarımdaki boş belgeye bakarak. "Başla artık."

"Ama okuduklarımdan bir şey anlamıyorum. Ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Saçmalama! Kimse sana ne kadar zeki olduğunu söylemedi mi? Neredeyse herkesten çok daha farklı bir konumda olduğunu anlamıyorsun herhalde."

"Yapma!"

"Doğru söylüyorum!" diyor Waheeda. "Sen bildiğin dâhisin ya! Kimsenin bunu söylememiş olması çok üzücü."

Elimde olmadan gülüyorum.

"Soytarılığı bırak da işine bak," diyor Waheeda.

Şahin gibi izliyor ve birkaç tuşa basıp, ilk cümlemi yazıncaya kadar beni rahat bırakmıyor. Bir kez başlayınca, kelimeler dökülmeye başlıyor ve makalemin hangi yöne gittiğini çok iyi biliyorum.

"Teşekkürler," diyorum Waheeda'ye.

"Ne için?" diyor boş Bilar paketini hışırdatarak.

"Bana inandığın için."

Paketi, buruşturuyor ve köşedeki çöp kutusuna basket atmaya çalışıyor. Çok uzağa düşüyor.

"Üzgünüm," diyor. "Ben sadece Allah'a inanırım. *La ilahe illallah.*"

Eve dönerken annemi arıyorum. Birkaç gündür haber almadım. Birkaç defa arıyorum ama açmıyor. Sonunda mesaj gönderiyorum.

Umarım her şey yolundadır. İlk fırsatta beni ara.

Destek olmak üzere onun yanında olmadığım için utanıyorum. Şimdi şu metadon programının da yattığını düşünürsek, yardımım işine yarayabilirdi. Bu defa ciddi görünüyor. Kullandığı pisliklerin tamamını bırakmak istiyor. Yardımcı olmak için eve gitmediğime göre, ben nasıl bir evladım böyle?

Karhögstorg'da eve geldiğimde, Bill balkonda kumaştan, katlanır bir kamp sandalyesinde oturuyor. Sally evde değil gibi.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Bill'in üzerinde rengi solmuş bir atlet ve başında Yankee kepi var. Ağlamış gibi görünüyor.

"Belki de sosyal hizmetlerin Sally'i alması daha iyidir. Zaten berbat bir babayım."

Yüzünü güneşe dönüp gözlerini kırpıştırıyor ve içeceğinden bir yudum alıyor. Nazikçe omzuna dokunuyorum.

"Ahh, yanmışım."

Elimi hızlıca çekiyorum.

"Sen harika bir babasın. Kimse Sally'i almayacak."

Ben de sosyal hizmetlerden korkarak büyüdüm. Annem daha

ben küçükken polisle asla konuşmamam gerektiğini öğretmişti ama sosyal hizmetler en kötüsüydü. Geriye dönüp baktığımda, böyle davranmak yerine sosyal hizmetlerden yardım isteseydik her ikimiz için de daha iyi olmaz mıydı diye düşünüyorum. Ama şüphelendiği gibi, Bill'i sosyal hizmetlere şikâyet etmek aklıma bile gelmedi. Maddi durumu berbat bile olsa, Sally benim herhangi bir zamanki halimden bin kat daha iyi durumda.

"Dün gece bisikletimle Rytterların evinin önünden geçtim," diyor Bill, kepinin önünü alnına iyice indiriyor.

"Öyle mi?"

Konuşmamızın ardından hızla çıkmıştı. Ufak tefek işlerden falan bir şeyler yapmak için gittiğini düşünmüştüm.

"Öylesine oldu. Mahalledeydim ve tesadüfen Steven'ı gördüm."

Yüzümde buz gibi bir esinti hissediyorum. Sanki bahçede birileri mangal yakmış gibi kokuyor.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Bahçe kapısından çıktı ve şehir merkezine doğru yürüdü. Bir süre onu takip ettim."

Bill öne doğru eğiliyor, dirseğini dizine dayıyor. Hüzünlü ruh hali yerini sert, neredeyse öfkeli bir şeye bırakıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

Tabii ki rahatsız olur. Bill, Miranda'nın giderek daha çok hastalanmasını ve nihayetinde ölmesini izlemek zorunda kalmıştı, diğer taraftan Steven karısına kasıtlı olarak zarar veriyor.

"Biriyle buluştu," diyor Bill.

"Kiminle?"

"Biriyle ilişkisi var."

Bill bakışlarını benden ayırmıyor. Gözleri kısık, çenesini sıkıyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye soruyorum.

Toparlanıyor ve oturduğu kamp sandalyesi sallanıyor.

"Onu genç bir kadınla gördüm. Kucaklaştılar, birbirlerine sarılıyorlardı. Çok belliydi."

Çok da şaşırdığımı söyleyemem. Bu çok şeyi açıklar. "Kadın nasıl görünüyordu?"

"Çok emin değilim. Sadece arkadan görebildim."

Büyük olasılıkla pencereden gördüğüm kadındır. Steven tabii ki karısını aldatıyor.

"O yüzden Regina'ya uyuşturucu ilaçlar veriyor," diyorum.

Bill ayağa kalkıyor ve ellerini balkon demirlerine dayıyor.

Mantıklı geliyor. Steven, Regina'ya dünya kadar sakinleştirici veriyor ki gönül rahatlığıyla aldatabilsin.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bir mucize falan olmazsa, elektriğimiz kesilecek, sonra da evi kaybedeceğiz," diyor Bill.

Balkon demirlerinde, Bill'in yanında duruyorum. Aşağıya, bahçeye bakıyoruz. Birkaç çocuk ağaçların altında, uzun bir atlama ipiyle duruyor. Atlamak için sıraya girmiş olan Sally'i fark etmem biraz zaman alıyor. Tam sıra ona gelmişken, bizi görüyor ve iki elini neşeyle sallıyor.

"Ben mucizelere inanmam," diyorum. "Ama bence yapabileceğimiz bir şey daha var."

Birkaç yıl önce annem de aynı haldeydi. Yatağında, ağlamaktan berbat bir halde yatışı ve durumun vahim olduğunu söyleyişi sanki dün gibi. Beş kuruşu kalmamıştı ve İcra Memuru her an gelebilirdi. Bizi tahliye edeceklerdi ve en kötü kâbus gerçekleşirse, beni koruyucu aile yanına vereceklerdi.

Tabii ki bir çözüm vardı. Konu uyuşturucu ve para olduğunda annemin hayal gücü de inisiyatif alma isteği de eksik olmazdı. Planına göre hareket etmeden önce epeyce tereddüt etmiştim. Bu defa da o zamanki kadar tereddütlüyüm.

"Neymiş o?" diyor Bill. "Ne öneriyorsun?"

Bir şey söylememeliyim.

"Bak, Karla!" Sally bahçeden mutluluk içinde sesleniyor. "İp atlamanın kralı benim!"

İp asfalta çarparken, üstünden atlıyor.

"Bilmiyorum," diyorum Bill'e.

KARLA LARSSON SORGU TUTANAĞI

Lütfen şuna bakın. Bu belgeyi Bill Olsson'ın bilgisayarında bulduk. Tanıdık geliyor mu, Karla?
Hayır.

Ses kaydında bulunması için size yüksek sesle okuyacağım.
Steven Rytter dikkatine,
Regina'yı aldattığını ve onu benzodiazepin ilaçlarıyla uyuşturduğunu biliyoruz.
Polisin ve karının neler yaptığını öğrenmesini istemiyorsan, şu talimatları uygula:
Bu mektuptan kimseye bahsetme.
3PnPi7xFVEv5hV7K adresindeki BTC cüzdanımıza 14 Ağustos Cuma gecesi 11:59'a kadar 50,000 kron karşılığı Bitcoin gönder.

Şimdi dikkatlice düşünmenizi istiyorum, Karla. Bunu daha önce görmediğinizden emin misiniz?
Hayır. Bilmiyorum. Ya da, şey…

Ne demek istiyorsunuz? Mektup tanıdık geliyor mu?
Evet.

Mektubu kimin yazdığını biliyor musunuz?
Bill.

Neden yazdı?
Acilen para bulması gerekiyordu yoksa oturduğu evden çıkmak zorunda kalacaktı. Elektriğini kesmekle tehdit etmişlerdi ve sosyal hizmetler de Sally hakkında bir toplantı yapmak istemişti. Bill çocukken sık sık taşınmak zorunda kalmış. Sally'nin de aynısını yaşamasını istemiyordu. Çaresizdi.

Bize verdiğiniz bu bilgi yeni, Karla. Bundan neden daha önce bahsetmediniz?
Bill'i yakaladığınızda dehşete kapılmıştım. Steven'la Regina'nın öldüklerini ilk öğrendiğimde beynim sanki kısa devre yaptı. Donakalmıştım. Yani, cinayet? Onları kim öldürsün? Olup bitenleri anlamam biraz zaman aldı.

Bill'in bu sorgular sırasında söylediklerinizi etkiliyor olması mümkün mü?

Nasıl? Bill hapiste. Avukatı dışında kimseyle konuşmasına izin verilmiyor. Keşke en baştan size doğruları söylemiş olsaydım ama artık pişman olmak için biraz geç.

Bill sizi hiç tehdit etti mi ya da size karşı şiddet gösterdi mi?
Kesinlikle hayır. Bill öyle biri değil.

Bu sizin ilk şantajınız değil, Karla. Doğru mu?
Ben herhangi bir şantaja karışmış değilim. Mektubu Bill yazdı.

Ama daha önce de şantaj yapmakla suçlandınız?
Daha çocuktum. On dört yaşındaydım.

O zaman da mı masumdunuz?
Hayır.

JENNICA

Kalkınma yardımları ders kitabını yirmi dakika boyunca karıştırdıktan sonra pes ediyorum. Bana çok yabancı geliyor. Zorunlu tanışma toplantıları dışında herhangi bir derse girmiş olsaydım, bu laf salatasının birazını da olsa kavrayabilirdim. Şimdi hiç umut yok. Bir şeyler anlayabilmek için internette forumlara bakmam gerekecek.

Neyse ki, bir süre sonra ders çalışmayı bırakmam gerekiyor. Mesai beni çağırıyor.

Bu akşamki ilk görüşme daha önce hiç aramamış olan bir kadınla. İlk defa arayanların çoğu gibi, uzun uzun ve pek de inandırıcı olmayan bir tonda, aslında hiç aramaması gerektiğini ve aslında psişik yeteneklere inanmadığını anlatıyor.

"Ama gerçek şu ki, olağanüstü bir adamla tanıştım. Dünyamı alt üst etti. Ama dün karısı ve çocukları olduğunu öğrendim. Bana yalan söylüyormuş. Karısını artık sevmediğini ve ondan ayrılmak istediğini söylüyor ama bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Karısından ayrılmayacak," diyorum.

Psişik danışmanlık yaptığım yıllar içinde bunun gibi en az bir

düzine konuşma yapmışımdır. Onlarca yıl boyunca kendi annem, babamın terbiyesizliğini görmezden geldi. Annem ne saf bir insandır ne de aptal. Sadece yanlış bir şeyin olduğunu kabul edecek ve bu konuda bir şey yapmaya karar verecek olursa ne kadar çok acı çekileceğini ve eyleminin sonuçlarının ne kadar büyük olabileceğini fazlasıyla iyi biliyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diyor telefondaki kadın.

"Fark eder mi?" diye soruyorum. "Aksini düşündüren her şeye rağmen karısını terk etse bile, aynısını sana da yapmayacağını söyleyebilir misin? Ona güvenebilir misin?"

Tereddüt ediyor.

"Evet, ben de aynısını düşündüm. Ama..."

Her zaman bir ama vardır.

Bu işte çalışmaya başlamadan önce, insanların sahip oldukları değerleri esnetmeye ne kadar istekli olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Birine yeterince âşık oldukları sürece. Normal, makul insanlar yıllarca yedekte kalmayı ya da aşkla ilgili bir çeşit bekleme pozisyonunda olmayı kabul edecek ve tam da arzulanan oldukları ana atlayabilmek için kendilerine pislik gibi davranılmasına izin vereceklerdir. Erkeklerin tarih öncesinden kalma hayvanlar gibi davrandıklarını gören kadınlar affedip, unutmak için akla hayale gelmeyecek bahaneler bulabilirler.

"Hâlâ şansın varken bu ilişkiden çık," diyorum telefondaki kadına.

Verdiğim psişik tavsiyeden çok da tatmin olmamış gibi ama hiç de umurumda değil. Sadakatsiz pislikler ve aldatan domuzları savunan bir yardım hattına dönüşmeye niyetim yok.

Sonra Maggan arıyor, beni sevgiye ve minnet duygusuna boğuyor ve yeniden her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum.

Kızıyla konuşmuşlar ve uzlaşmışlar.

"Ona nasıl istersen öyle görünebilirsin dedim," diyor Maggan kendine has tavrıyla. "İsterse fil de olabilir, mavi balina da. Onu olduğu gibi seviyorum."

Maggan tam olarak tavsiyem doğrultusunda hareket etmemiş olsa da, sanırım önemli olan elde edilen sonuçtur ve anlaşılan çocuk yetiştirme ve sevgi, beklentiler ve talepler üzerine samimi bir konuşma yapılmış.

"Sen olmasaydın bu asla mümkün olmazdı," diyor Maggan.

İlaçların plasebo etkisini düşünüyorum. Benim yaptığım da çok farklı değil. İnsanlar sadece birilerinin arkalarını kolladığına ve onları koşulsuz olarak sevdiğine inanmaya ihtiyaç duyuyor. Aldatıldığını ya da kendi kendini aldattığını anlamanın bu derece zor olmasının bir nedeni de sanırım bu.

"İnsanlar çok basittir," diyorum kedim Köpek'e. "Beyin kapasitemizin sadece yüzde onunu kullandığımızın efsaneden başka bir şey olmadığını söylüyorlar ama ben acaba olabilir mi diye düşünüyorum."

Köpek burnunu kaşıyor ve kuyruğunu bana dönüyor.

"Alınmana gerek yok," diyorum. "Senin beyin kapasitenin sınırlı olduğu kesin."

Bir şişe şarap açıyorum ve seyretmek için bir belgesel buluyorum. Sonra annem arayıp cumartesi günü akşam yemeğine gelmek ister miyim diye soruyor. Beynim "hayır" diye çığlık atıyor ama banka hesabımın bakiyesi bana "evet" dedirtiyor. Biraz borç almam gerektiğinde annem zorluk çıkarmaz.

BILL

Uyuyamıyorum; Mutfakta oturuyor ve camın dışında uyanan günü izliyorum.

Duyduğum şüphe ve düşüncelerim beynimin içindeki dikenler gibi. Ne kadar çaresiz olursam olayım, diğer tarafında duracağımı asla hayal bile etmediğim bir çizgiyi aştım. İçime ne zaman pişmanlık çökse, Steven Rytter'ı, sahte gülümsemesini, o pahalı takım elbiselerini, elmas yüzüğü ve yirmi milyon kronluk evini düşünüyorum.

Neredeyse trans halinde salona gidiyorum ve duvarda duran Michael Corleone'ye bakıyorum. O da pişmanlıktan kıvranmış olmalı.

Karla'nın kapısını yavaşça çalıyorum. Elinde enerji içeceği kutusu, yüzünde çizgiler var. Muhtemelen uykudan değil, saatlerdir ders kitaplarının ve bilgisayarının başından ayrılmadığından.

"Yaptım," diyorum.

Karla çalışma masasındaki sandalyede oturuyor. Kalın yasa kitabını kapattığında arka kapağı üstte kalıyor.

"Berbat hissediyorum."

Başı önüne düşüyor. Yıllar boyunca nelere katlanmak zorunda kaldığını merak ediyorum. Gerçek anlamda düzenin olmadığı bir ortamdan geliyor olmalı. Tereddüt etmiş ve belki birkaç defa aklından çıkarmaya çalışmış olsa da, Steven'a şantaj yapma fikri belli ki bir süredir aklında.

"Biliyorum ama olaya Regina'ya yaptıklarının cezası olarak bak."

Birkaç gün içinde aylarca idare etmeme yetecek kadar paramın olması mümkün. Tek yapmam gereken, bu işkence gibi bekleme süresini atlatabilmek.

"Göndermemeliydin," diyor Karla içeceğinden bir yudum alırken. "Konuyu hâlâ konuşuyorduk."

Ama konuşmamız bitmişti. Mektubun çıktısını aldığımda yanımdaydı.

"Sandım ki..."

Sözümü kesiyor.

"Paranın izinin sürülemeyeceğinden emin misin?"

"Oldukça."

Yüzde yüz emin olmak elbette mümkün değil ama bilişim dedektiflerine zorluk çıkarmaya yetecek kadar bilgim var. Tabii bir şekilde konuya dâhil olurlarsa. Steven Rytter'ın polisle iletişime geçmeye cesaret etmesi riskimizin yüksek olduğunu sanmıyorum.

"Halledebiliriz," diyorum. Karla cevap vermiyor. Yüzüme bakmıyor. "Yatmayacak mısın?"

Enerji içeceğinden bir yudum alıyor.

"Biraz daha ders çalışmam gerek."

Kapıyı kapatırken hâlâ yüzüme bakmıyor.

Yatakta, Sally'nin yanına uzanıyorum ama uykuya dalmak imkânsız. Sürekli düşünüyor, bir sağa bir sola dönüyorum. Sonra mutfağa gidip bir bardak kola alıyorum. Dışarıda karanlık dağılmaya başlamış.

Bedenim kocaman bir düğüm. Derim patlamak üzere.

Nihayetinde divanda uyandığımda hiç keyfim yok. Sabah ışığı duvardaki posterlerin üzerinde çizgiler oluşturuyor.

"Baba," diyor Sally; üzerinde pijamaları var, saçını taramamış. "İkinci el eşya satışı yapabileceğimizi düşündüm."

Bir kutuya oyuncaklarını, peluş hayvanlarını ve eski yapbozlarını doldurmuş.

"Tavan arasında satabileceğimiz başka şeyler de var, değil mi?" diyor.

Doğru. Miranda'yla birlikte eli yüzü düzgün tüm bebek eşyalarını toplayıp kaldırmıştık. Hâlâ tavan arasında duruyorlar. Lanet olası tümör yüzünden dünyaya gelmesi mümkün olmayan kardeş için ayrılmış eşyalar.

"Belki annemin eşyalarını da satmak istersin diye düşündüm?"

Sally bu konunun hassas olduğunun farkında. Önerisini dile getirirken temkinli oluşu çok etkileyici.

"Satışı nerede yapacağız?" diye sorarken geriniyorum.

"Södra Esplanaden'de, cumartesi günleri orada satış yapılabiliyor."

Herhangi bir söz vermek istemiyorum. Bakarız. İkinci el eşya satışı hiç de kötü bir fikir değil. Sorun şu ki, palyatif bakımda olduğu dönemden beri Miranda'nın gardırobunu bir defa bile açmadım. Tüm eşyaları bıraktığı gibi duruyor. Ev sanki onun gelmesini bekliyor.

Hastalanmasından önce, akşam saatlerinde onu kapı girişinde karşılardım. İşten çıktığında mesaj atardı, benim de ortalığı toparlamak ve bulaşıkları yıkamak için yirmi dakika zamanım olurdu. Çoğu zaman dışarıda asansör durduğunda kapıda bekliyor olurdum. Günümün en güzel anlarından biri buydu. Ona sarılmak,

burnumu parıldayan buklelerine gömmek ve bedeninin sıcaklığını hissetmek.

Sanırım Jennica'nın yirmi beşinci doğum günü partisinde Rick ile tam olarak neler yaşadığını asla bilemeyeceğim. Düşüncesi bile göğsümün derinliklerinde fırtına kopartıyor ama bu belirsizlikle dost olmaya niyetliyim. Ne yaşanmış olursa olsun, Miranda'yı koşulsuz seviyorum.

Elbiselerini, ayakkabılarını, takılarını ve diğer eşyalarını gözden geçirmek zorunda olmak berbat bir duygu. Göğüslerini karşı konulmaz kılan o kırmızı-siyah elbiseyi başka biri mi giyecek? Mezuniyet hediyesi olarak verdiğim küpeleri? Hepsini yakmayı tercih ederim.

"Bugün birlikte zaman geçirmek ister misin?" diye soruyor Sally.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacağım. Neyim var benim? Bir şeyler koptu kopacak. Üstelik babasının ölümünde bile ağlamamış adamım ben.

"Seninle zaman geçirmeyi her zaman isterim balım. Ne yapmak istersin?"

Sally düşünüyor.

"Hayvanat bahçesine gitmek istiyorum."

Pahalı kaçacak gibi görünüyor ve biraz da plan yapmak gerekecek. Bir orta yol buluyoruz ve bisikletle St. Hans 4-H çiftliğine gidiyoruz; burada domuzlar ve keçiler var. Birkaç kız tavşanlara sıçrama gösterisi yaptırıyor; Sally de deneme fırsatı buluyor.

Kahkahalar atışını, gülümsemesini görmek olağanüstü.

Düşüncelere dalmışken Sally koşarak yanıma geliyor.

"Babacım, annemin ameliyat olduğu zaman verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

O döneme dair hafızam bulanık. Hatırlamaya çalışıyorum ama aslında önemi yok. O dönemde verdiğim hiçbir sözü tutamadım.

"Kedi alabileceğimi söylemiştin."

"Aa, doğru."

Bir şeyler hatırlar gibiyim. Ama şu anda tek düşünebildiğim evcil bir hayvanın maliyetinin ne olacağı.

"O kadar basit değil, bir kediyi öylece almak gibi değil," diyorum. "Büyük bir sorumluluk."

Her şeyi para olarak gören ebeveynlerden biri olmayı kesinlikle istemiyorum ama şu an için fazla seçeneğim yok. Ama önemli değil; bir şey söyleyecek zamanım olmuyor. Sally zaten içimden geçenleri anlıyor.

"Aslında fikrimi değiştirdim galiba. Kediye ihtiyacım yok," diyor. "Tavşan da olur."

Gülümsüyor ve sarılıyorum, bakarız diye söz veriyorum.

Öğle yemeğinde Stortorget'te Danimarka usulü sosisli sandviç yiyoruz. Yanımdan geçen bir kadın tanıdık geliyor. Selamlaşmamızdan dakikalar sonra, hastane çalışanlarından biri olabileceğini fark ediyorum. Son yıllarda hayatımızdan geçen tüm o doktorlardan, uzmanlardan, hemşirelerden ve hasta bakıcılardan biri.

O akşam, Sally'nin yatma zamanı geldiğinde, Karla'nın ona kitap okumasını istiyor.

"Karla'nın çalışması gerek," diye açıklıyorum. "Yakında çok önemli bir sınava girecek."

"Peki yarın? Belki sırayla, iki gecede bir kitap okursunuz bana?"

Yüzünden bir tutam saçı çekiyorum, sonra da komidinden Harry Potter kitabını alıyorum.

"Kitap okumasını beğendin mi?"

"Süperdi. Ama senin gibi havalı sesler çıkarmıyor."

Daha bölümün yarısına gelmeden uyuyakalıyor. Küçük göğsü örtülerin altında küçük dalgalarla inip kalkıyor. Keşke ona hak ettiği her şeyi verebilseydim.

Alnından öpüyor ve dikkatlice kalkıyorum. Balkona geldiğimde, ayağımı tabureye uzatıyorum ve sert ufuk çizgisinde güneş hiçliğe doğru batarken arkama yaslanıyorum. İki dakikalığına gözlerimi kapatıyorum ve beynimin en kuytu köşelerinin bile sessizlikle dolmasına izin veriyorum.

Steven yakında şantaj mektubunu alır. Seçeneği olmayacak. Elli bin onun için bir şey değil zaten, belki bir aylık maaşı. *Uykusuz* filminde şantaj Al Pacino'nun canlandırdığı Will Dormer karakterini kaygıdan hasta ediyordu. Steven Rytter'ın o tarz biri olduğunu hiç sanmam. Parayı ödeyecek ve sonra da unutacaktır. Aldatabilmek ve ailesinin parasıyla yaşayabilmek için karısına eli bile titremeden uyuşturucu verebilen bir adamda fazla bir vicdan olamaz.

Cep telefonumdan e-postama girdiğimde evde bakım hizmetleri şirketinden yeni bir mesaj geldiğini görüyorum. Bu hafta görüşme yapmak için gelip gelemeyeceğimi soruyorlar.

Derin bir nefes alıyor ve sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Etrafımı saran akşam havası yumuşacık.

İçimdeki düğümler gevşemeye başlıyor.

KARLA

Başım zonklayarak uyanıyorum. Gecenin yarısını oturup ders çalışarak geçirdim. Waheeda cesaret vermemiş olsaydı herhalde İsveç Kanunları kitabını pencereden fırlatıp atmış, tam zamanlı temizlikçi olmaya karar vermiştim. Bu lanet olası final sınavı insanlık dışı.

Dahası, Bill'in mektubunu düşünmeden edemiyorum. Tamam, belki benim önerimdi ama Bill fikre balıklama atladı. Sürekli izlediği bir filmden bahsetti ve kendinin de Steven'dan para sızdırmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını itiraf etti. Steven'ı Regina'ya yaptıkları için cezalandırmış da olacağımızdan, bir taşla iki kuş vurduğumuzu söylüyor.

Ama tüm bunlar fazlasıyla aceleye gelmiş ve yeterince düşünülmemiş gibi görünüyor. Steven'ın benden şüpheleneceği açık. Regina'yla konuşan tek kişi, aldığı ilaçları bilme ihtimali bulunan tek kişi benim. Bunun için ceza alacak olursam, ders çalışmaya ayırdığım yüzlerce saatim boşa gitmiş olacak. Hayallerim paramparça olacak.

En başta Steven'a şantaj yapma fikrini bile Sally'nin iyiliği

için aklımdan geçirmiştim. Ve tabii burada yaşamaya devam edebilmek için. Düşündükçe fikir gözüme daha berbat görünüyor. Ama artık çok geç.

Sonunda kendimi kalkmaya, saat daha yedi bile olmamışken yataktan çıkmaya zorluyorum. Bill'le Sally'nin hâlâ uyuduklarından eminim.

Annemden yeni bir mesaj var.

Haberler iyi! Sonunda metadona başlamama izin veriyorlar. Seni seviyorum.

Mesajı tekrar tekrar okuyorum. Çabalarını yargılamamalıyım. Herkes şu ya da bu şekilde bağımlı ne de olsa. Belki bu defa işe yarar.

Bir süre sonra, cevap yazıp onu sevdiğimi söylüyorum ve iyi şanslar diliyorum.

Akşam konuşuruz.

Otobüse binince aniden ateş basıyor, üzerimdeki kazağı çekip çıkarıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve üstümden ter fışkırıyor. Tavandaki fanı en yüksek hıza getiriyorum ama hava nefes alamayacağım kadar ağır. Sonunda, bir durak önce otobüsten iniyorum. Ellerim dizlerimde, ağır ağır ve derin nefes almaya çalışıyorum.

Kadının biri iyi olup olmadığımı sormak için duruyor.

"Teşekkürler, iyiyim."

Terlemem biraz hafifledi ve kalp atışım da yavaşlıyor. Rytterların evine doğru giderken Steven'ın girişte, elinde şantaj mektubuyla durduğunu hayal ediyorum. Aslında büyük olasılıkla daha ulaşmamıştır.

Yine de, güvende olmak istediğimden, cep telefonumu arka cebime koymadan önce ses kaydını açıyorum ve alarmı kapatıyorum.

"Kimse yok mu?"

Evin giriş holü beni sessizlikle selamlıyor, ben de yukarıya çıkıyorum.

Regina'nın odasından mırıldanmalar duyuluyor.

"Gelebilir miyim?" diye soruyorum.

"Evet."

Yatakta, giyinik halde uzanmış tavana bakıyor.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

"Korkunç. İki gündür ilaçları almıyorum. Vücudum alev alev yanıyor sanki. Kafatasım titreşimde, nefes aldığımda boğazım batıyor."

Anlattıkları o kadar tanıdık ki. Annemin bırakmaya çalışırken ızdırap çekişini kaç defa izledim bilmiyorum.

"Artık dayanamıyorum," diyor Regina çarşafları sımsıkı tutarken. Komidinden ilaç kutusunu alıyorum.

"Böyle aniden bırakamazsın," diyorum. "Bu türden ilaçların yavaş yavaş bırakılması gerekir."

Kapağını açmasına yardım ediyorum, birkaç ilacı ağzına atıp kocaman yudumladığı suyla içiyor.

"Birilerine anlatman gerek," diyorum.

Yatağın yanına yeniden bıraktığı sırada bardaktaki su dökülüyor.

"Yapamam. Ne söyleyeceğim? Kime söyleyeceğim?"

Gözleri bir o yana bir bu yana dönüyor. Parmakları ince çarşafların üzerinde pençe gibi; omuzları kaskatı kesiliyor. Boğazının derinlerinden gelen bir tıslama sesi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

Ya gerçekten deliyse?

Ya ilaçlar onu paranoyaklaştırdıysa?

Bir elindeki çarşafı bırakıyor ve onun yerine benim koluma yapışıyor. Kabuk gibi kupkuru dudakları nefes almak için ağzını açıp kapatan balığı andırıyor.

"Galiba Steven'ın hayatında başka bir var."

Gözlerindeki sis biraz dağılıyor.

"Bunu düşünmene neden olan bir şey mi oldu?"

"Bir süredir sürekli mesajlar gönderiyormuş. Telefonunda gördüm."

Sesi kupkuru ve tozlu. Bir bardak daha su uzatıyorum ve kolumu elinden kibarca kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Saklamaya bile uğraşmıyor. Neler yazdığını gördüm. Sürekli görüşüyorlar."

Garaj girişinde gördüğüm bisikletli kızı düşünüyorum. O olmalı. Muhtemelen Bill'in geçen gece Steven'ın yanında gördüğü genç kadın.

"Aldattığından emin olamazsın," diyorum. "Başka bir açıklaması da olabilir."

Sözlerimin kulağa ne kadar saf geldiğinin farkındayım. On iki yaşlarındaydım, hayatı boyunca uyuşturucudan kurtulmasına yardımcı olmuş terk erkek annemin kalbini kırmıştı. Anlamak için fazla küçük olmama rağmen, yatağının yanına oturmuş, onu teselli etmeye çalışmıştım. Anneme uyuşturucuya yeniden başlamaması için, Tanrı'ya da buna izin vermemesi için yalvardım. İkisi de beni dinlemedi.

Regina'nın eli kolumdan kayıyor ve yatağın kenarına düşüyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyorum.

Gözlerini deviriyor ve kırpıştırıyor.

"Konuşamam tabii ki. Konuşmaya kalkışırsam Steven sence ne yapar?"

KARLA LARSSON SORGU TUTANAĞI

Şantaj olayını anlatmak ister misiniz?
Steven Rytter'a mı?

Hayır, diğer olayı. Suçlu bulunduğunuz olayı. O zaman şantaj yaptığınız kişi kimdi?
Gerçekten çok pişmanım. Yaptığım berbat bir şeydi. Çok iyi biriydi ve beni önemsiyordu, ben de bundan yararlandım.

Kimdi bu kişi?
Futbol koçum.

Fazla cüretkâr davrandığını ve size dokunduğunu iddia etmişsiniz?
Aslında ben başlatmıştım. Gizlice birkaç video çektim ve bana ödeme yapmasını istedim. Yoksa polise şikâyet edecektim. Daha on dört yaşındaydım. Boden halkı onun pedofili olduğu fikrine kapılırsa, hayatı biterdi. Kız öğrencilerin antrenörüydü ve öğretmenlik yapıyordu.

O zaman size para verdi?
Hımmm. İlk birkaç defa. Ama sonra bıktı ve polise gitti.

Ve siz de yapılan ilk sorguda her şeyi itiraf ettiniz?
Poker yüzü takınmayı hiçbir zaman beceremem. Gerçeği söylemem gerekiyordu.

Ama daha on dört yaşındaydınız. Neden böyle bir şey yaptınız?
Para için. Annemin sorunları vardı. Hayatım boyunca annem uyuşturucu bağımlısıydı ve hiçbir zaman girdiği bir işte uzun süre kalamamıştı. Bu defa durum gerçekten çok kötüydü. Bir süredir evin kirasını ödememişti ve bizi evden çıkaracaklardı.

O halde, anneniz için yaptınız?
Evet, evet.

JENNICA

Evden çıkmak üzereydim ki, bu gece yemekte sadece ben, annem ve babam olmayacağımızı anladım. Tüm kardeşlerim de davetliydi. Birgitta teyzem ve kapı paspası kılıklı kocası da. Davetten kaçmak için arayıp hastayım demeye bir milim kaldı ama hesabımın desteklenmeye çok ihtiyacı var ve gelecek haftaya kadar maaş ödememi de alamayacağım.

Bisikletimin yanına gittiğimde, geri zekâlının tekinin mobiletini yoluma park ettiğini görüyorum, aradan zar zor geçiyorum. Yüksek sesle küfrediyor ve yere tükürüyorum. Aradan sıyrılıp geçmiş, yola koyulmak üzereyken yalnız olmadığımı anlıyorum.

"Ona kadar saymayı dene," diyor Steven. "Kendini bu kadar perişan etmen sağlığın için iyi değil."

Çöp odasının hemen önünde, gölgelerin arasında duruyor.

"Tanrım, ödümü patlattın."

Gidonu kontrol edemeyince bisikletim devriliyor. Steven hızla geliyor ve bisikleti düzeltiyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Annemle babamın yanına," diyorum. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Sana sürpriz yapıp akşam yemeğine çıkarırım diye düşünmüştüm."

Tesla'sı bisiklet yolunun diğer tarafında, göbekte rastgele park edilmiş duruyor.

Bir yanım onunla sevişmek istiyor. Onu ciddi ciddi özledim. Ama böyle habersiz çıkıp gelmesi... tam bir Boomer davranışı.

"Bir mesaj gönderebilirdin," diyorum.

"O zaman sürpriz yapmış olmazdım."

Temkinli bir gülümsemeyle, ileriye bir adım atıyor ve dudaklarımı öpüyor.

Pedalı döndürmek için hafif bir tekme atıyorum. Ya aile buluşmasına boş ver deyip Steven'la hoş bir akşam yemeği yiyeceğim ya da ona bir şans daha vereceğim. Annemlerle tanışma teklifimi bir defa daha reddederse, neler olup bittiğini net olarak anlarım.

"Yani, hayır dersen seni anlarım ama benimle gelirsen çok memnun olurum. Eminim annem fazlasıyla mutlu olur."

Steven bir bisikletime, bir kendi arabasına bakıyor. Elindeki anahtarla oynuyor.

"Gelirim," diyor. "Ama bisikletle gitmeyelim, olur mu?"

On beş dakika sonra Tesla'yla babamın garajının önüne park ediyoruz. Erkek kardeşlerim görebilmek için çitlerin üzerinden uzanıyor.

"Bu Steven," diyorum en iyi, en pozitif gülümsememle.

Annemle Birgitta teyzem, ilk defa erkek solistlerden kurulu bir pop grubunun konserine gitmiş kikirdek genç kızlar gibi davranıyorlar. Babam ve erkek kardeşlerim hafifçe öksürüp mesafelerini koruyorlar. "Kusurumuza bakmayın lütfen," diyor annem. "Jennica çok ketumdur. Sizden hiç bahsetmemişti."

"Biz... Ben..."

Steven kibarca araya giriyor ve kim olduğunu ve ne kadar zamandır görüştüğümüzü birkaç kelimeyle açıklıyor. Annemle Birgitta birbirlerine bakıyorlar.

"Pediatrist mi? Ne güzel!"

Yeğenimin mezuniyetinde kurulan parti çadırı hâlâ duruyor ve kız kardeşim hemen bir kişi için daha yer ayarlanmasını sağlıyor.

Ailem beklenmedik ölçüde medeni ve düzgün davranıyor. Çok geçmeden rahat bir ortamın tadını çıkarmaya başlıyoruz. Steven kardeşlerimle de, içe kapanık eniştemle de aynı doğallıkta sohbet edebilen bir sosyal dâhi. Kahkahalar ve şakalar yükseliyor. Kadehler bir boşalıp bir doluyor ve sesimiz gittikçe yükseliyor.

Annem av eti ve biberiyeli patates yaptırmış, kız kardeşim ise tatlı olarak limonlu pasta yapmış.

Elimde bir kadeh viskiyle diğerlerinden uzaklaşıyor ve yalnız kalmanın tadını çıkarıyorum. Bir süreliğine son derece sıradan bir aileymişiz gibi davranıyorum. Kimse sarhoş değil, kimse bağırmıyor ve şu ana kadar kimse, bir defa bile, beni küçümsemiş, benimle alay etmiş değil.

En büyük abim Steven'a çocukları olup olmadığını soruyor.

"Çocuğumuz olmadı," diyor. "Karımın ağır hastalığı aniden geldi."

Çadırda saygı dolu bir sessizlik hâkim oluyor. Üzgün yüz ifadeleri, öne eğilen başlar.

"Bu konuyu konuşmamayı tercih ederim," diyor Steven.

Abim üzgün, annemse konuyu değiştirmek için kahramanca çaba gösteriyor ama kaş yaparken göz çıkarmayı başarıyor ve eli ayağına dolaşıyor.

Sonunda Steven yardıma koşuyor ve konuyla tamamen alakasız bir şey söylüyor, böylece masadaki hüzün dağılıyor.

Birgitta ve kocası eve taksiyle gidiyor, saat gece yarısına yaklaşırken diğer herkes hareketlenmeye başlıyor.

Babam Steven'ın elini sağlam ve uzunca sıkıyor. Sarıldığımızda kulağıma, "Çok hoş adam," diye fısıldıyor.

Steven cadde boyunca arabayı ağır ağır kullanıyor. Yandan yüzüne bakıyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum. O ise radyoyu açıyor.

Lund'da tek kelime etmeden ilerliyoruz. İnsanlar bisikletleriyle evlerine dönüyorlar. Bazıları kol kola yürüyor. Birkaçı yürürken mutlulukla şarkı söylüyor.

Radyoda, Värmland'den bir sanatçı ufak şeylerin verdiği mutluluğu anlatıyor. Güzelliğin fark etmek için gereken zamanı nadiren ayırdığımız ayrıntılarda gizli olduğuna dair zekice bir şey söylüyor.

Steven arabayı Mårtenstorget'in kuzeyindeki ara sokaklardan birine park ettiğinde, motoru durduruyor ve ellerini direksiyondan çekmeden, kıpırdamadan duruyor.

"Aileni sevdim," diyor. "Keyifli insanlar."

Yüzümde bir gülümseme şekilleniyor ve rahatlayıp koltuğumda arkama yaslanıyorum.

"Abartmayalım istersen," diyorum. "Gerçek yüzlerini görene kadar bekle."

Steven gülümsüyor.

Sonra bana doğru dönüyor, aniden ciddileşmesi beni tedirgin ediyor.

Birden, en kötüsünün gelmesinden korkuyorum.

"Bak," diyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözlerimi kapatıyorum. Mideme kramp giriyor.

"Söyle o zaman."

Steven elini dirseğime koyuyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Kafamın içinde şimdiden bir düzine felaket senaryosu şekil-

lenmeye başladı. Yaşadıklarım zaten gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bu akşam bardağı taşıran damla oldu. Sonsuza kadar sürmeyeceği belliydi.

"Biri bana şantaj yapmaya çalışıyor."

Gözlerimi açtığımda ne kadar sarsılmış olduğunu görebiliyorum.

"Ne? Neden?"

"Regina hastalandığında, doktorlar sorunun ne olduğunu anlayamadılar ve yardımcı olmayı reddettiler. Başta onu ciddiye almamışlardı. Psikosomatik olduğunu düşündüler ve bir psikiyatriste yönlendirdiler. Ona antidepresan reçete ettiler ama anksiyete ilaçları ya da ağrı kesici gibi ilaçlar yazmadılar. Onun kendini o kadar kötü hissetmesine seyirci kalamadım."

"Yani...?"

Koltuğun arkasına iyice yaslanıyorum. Böyle bir şey nasıl şantajla sonuçlanabilir? En basit ifadeyle, olası değilmiş gibi görünüyor.

"Ben de bu yüzden ona kendim birkaç ilaç yazdım. Bazı meslektaşlarımdan yardım aldım. Yaptığımla gurur duymuyorum, mesleğin her kuralını çiğniyordum ama Regina'nın iyiliği için yaptım. Onun acı çekmesine izleyici kalamadım."

"Anlıyorum."

Herkes aynısını yapardı.

"Ama şimdi biri beni ifşa etmekle tehdit ediyor. O ilaçları reçete ettiğimi öğrenmiş. Postayla imzasız bir mektup geldi. Elli bin kron istiyorlar, yoksa polise gidecekler."

Ona doğru eğiliyorum ve elini tutuyorum. Onu daha önce böyle görmedim. Beni hem korkutan hem de içime işleyen bir hali var. Bana içini dökecek. *Bizim* için yeni bir aşama.

"Ama tüm bunlar uzun zaman önce olmuş," diyorum elini kaldırıp okşayarak. "Neden şimdi gündeme geliyor?"

"Bilmiyorum."

Sesi bile farklı, çocuksu neredeyse.

"Para vermeyeceksin, değil mi?" diye soruyorum.

Steven başını öne eğiyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerini karanlık geceye dikiyor.

"İyi de, mektubu kim göndermiş?" diye merak ediyorum. "Böyle bir şeyi kim yapar?"

Steven'ın eli gerginleşiyor, ağırlaşıyor.

"Şüphelendiğim biri var."

KARLA

Dolunay var ve ben en fazla üç saat uyuyabiliyorum. Final sınavı Hukuk Fakültesi binasında 9:15'te başlıyor. Bill kahvaltı için yağda yumurta pişirirken ben de yasa ve hükümleri sayıyorum.

"Göz yumurta," diyor Sally bıçağı ve çatalıyla yemeğe dalarken. "Karla, biliyor musun? Pazar günü Naemi'yle birlikte futbola başlıyoruz. Mohammad'in Messi kramponlarını ödünç alıyorum. Gelip izlemek ister misin?"

"Sadece *deneme*," diyor Bill yüksek sesle, mutfaktaki aspiratörün sesini bastırmak için. "Sonra eğlenceli bulup bulmadığına bakacağız."

"Biliyorum baba, biliyorum."

Sally çileden çıkmış gibi bir bakış atıyor. *Babalar.* Sanki bu konular hakkında en ufak bir fikrim varmış gibi.

"Karla'yı rahatsız etme şimdi," diyor Bill. "Bugün önemli bir sınava girmesi gerekiyor."

Evden çıkmadan önce, Sally şans getirsin diye kıçıma tekme atabilmek için arkamı dönmemi istiyor. Minik ayağı tam kuyruk kemiğime denk geliyor ve acısı fakülte binasına kadar geçmiyor.

Sınav salonunda ölüm sessizliği var. Sadece Waheeda'nin tırnaklarını kemirme sesini duyabiliyorum. Önce tüm soruları okuyorum, düşünüyor ve değerlendiriyorum, sonra cevaplarımı yazmaya başlıyorum.

Sınav boyunca pozitif hissediyorum. Kelimeler içimden taşıyor. Sınav o kadar kolay geliyor ki, bir şeyleri yanlış mı anladım acaba diye düşünüyorum.

Sonra omzumun üstünden şöyle bir etrafa bakıyor ve Waheeda'nin kalemiyle kıvırcık saçlarını karıştırdığını, kâğıdının boş olduğunu görüyorum.

Hadi başla, diye çığlık atmak istiyorum.

Süre dolup, kâğıtlar toplandığında, güneş ışığıyla yıkanan taş basamaklara doğru ağır ağır ilerliyoruz. Kimse tek kelime etmiyor; hava çok gergin.

"Sanırım Mickey D'de bir kariyer planlasam daha iyi olacak," diyor Waheeda.

Ağzında kalemiyle basamaklardan birine oturuyor.

"Böyle kolayca vazgeçemezsin," diyorum. "Eminim düşündüğünden daha iyi geçmiştir."

Waheeda kalemi dişleyip duruyor.

İnsanlar akın akın merdivenlerden inerken, yerimizde duruyoruz. Konuşmuyoruz, sadece sessizce oturuyoruz. Waheeda'nin hiç bu kadar uzun süre sessiz kaldığına şahit olmamıştım.

O olmadan dört buçuk yıllık hukuk eğitimini nasıl atlatırım? Bölüme kabul edilirsem tabii.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Bill eve döndüğümde.

Divanda, bilgisayarıyla oturuyor. Ayaklarını sehpaya dayamış, çoraplarından biri delik.

"İyi. Aslında iyi geçti diye düşünüyorum."

"Harika geçtiğine eminim," diyor gülümseyerek.

Tabii ki aslında hiçbir fikri yok.

Evin içini şöyle bir dolaşıyor, Sally'nin nerede olduğunu soruyorum.

"Dışarıda, bahçede oynuyor."

Harika. Bill'e her şeyi anlatmam gerek.

"Bir dakikan var mı? Konuşmamız gerek."

Yanına oturuyorum, o da ayaklarını sehpadan çekiyor.

"Bir sorun mu var?"

Geriliyor, omuzları kulaklarına doğru kalkıyor.

"Dün Regina'yla konuştum," diyorum. "Steven'ın onu aldattığını biliyormuş. O mektubu hiç göndermemeliydin."

Şantaj konusunu açmış olduğuma bile pişmanım. Bill şu filmi seyredip, gaza geldi ama ben konuyu açmasaydım muhtemelen cesaret edemezdi.

"Nereden bilebilir?"

Bill başının arkasını ovalıyor.

"Anlaşılan telefonunu karıştırıyormuş," diye açıklıyorum.

Bill başparmağını boynunda bir tendona bastırıyor. Rengi solmuş tişörtünün koltuk altında ter halka oluşturmuş.

"Onunla yüzleşmiş mi?"

"Korkuyor."

Elini boynundan çekiyor ve gevşiyor. Neredeyse rahatlamış gibi. Öfkeleniyorum.

"Neden önce benimle konuşmadan mektubu gönderdin ki?" Aslında asla sesimi yükseltmem ben. Bu halim kendime yabancı geliyor ama bir şekilde de iyi. "Emin miyim diye bir zahmet sorsaydın! Steven benden şüphelenecek, anlamıyor musun? Ya polis mektupta DNA kanıtı bulursa?"

Bugün sınav sırasında kendimi çok kötü hissettim. Fakülteye

kabul edilme olasılığım aslında oldukça yüksek. Bu mektup her şeyi mahvedebilir.

"Steven polise gitmez," diyor Bill. Söylediğine tam da inanmıyormuş gibi konuşuyor. "Gitse de bir şey bulamazlar."

Eldiven kullandığı ve her şeyi birkaç defa sildiği için izimizi bulamayacaklarını iddia ediyor ama bu gibi şeyler hakkında ne biliyor ki? İneğin teki. Tamam, binlerce film izlemiş ama bu gerçek hayat.

"Regina'nın konuştuğu tek kişi benim," diyorum. "Ve Steven'ın gözü zaten üstümde. Benim bu işe karıştığımı tabii ki anlayacak."

Bill kollarını bacaklarının üzerine koyuyor ve gözlerini sehpaya dikiyor. Haklı olduğumu biliyor.

"Şirketle konuştun değil mi?" diyor. "Orada temizlik yapmaya devam edemezsin."

BILL OLSSON SORGU TUTANAĞI

Mektubu senin yazdığını biliyoruz, Bill. Karla söyledi. O bir yüzük çaldı, sen yüzüğü sattın ve sonra da bu şantaj mektubunu yazdın.
Tamam, tamam. Çaresizdim. Ben yazdım. Yüzüğü ben sattım, mektubu da ben yazdım ama kesinlikle kimseyi öldürmedim.

Neden o kadar çaresizdin?
Büyük küçük demeden, bulabildiğim her işi yapıyordum ama para yeterli gelmiyordu. Karla bana Steven Rytter'ın karısına nasıl davrandığını anlattığında, bunu hak ettiğini düşündüm. Sonuçta adamda dünyanın parası vardı.

Şantajın sonucu ne oldu?
Ne demek istiyorsunuz?

Steven para ödedi mi?
Hayır, hayır, kesinlikle ödemedi.

Neden?
Mektubu hiç göndermedim.

BILL

"Bu kadar kısa bir sürede gelebilmiş olmanız harika."

Evde bakım hizmetleri şirketi temsilcisi kadının adı Hanna-Linnea. Üzerinde gökkuşağının tüm renklerini taşıyan el örgüsü bir kazak var; bana ikram ettiği kahve ılık ve tadı su gibi.

Ofis şehrin iş merkezinde, bir kebapçı dükkânının üstündeki eski bir binada. İki masa var, ikisinde de birer bilgisayar ve ziyaretçiler için konulmuş eğreti bir masa ve sandalyeler var; biz de burada oturuyoruz.

"Bu hafta burada tam bir kargaşa hâkimdi," diyor Hanna-Linnea. "Bakıcılarımızdan ikisi önceden haber vermeden işi bıraktı ve tüm vardiyalarda görevlendirme yapmakta zorlandık."

Teklif ettikleri işin çok fazla sabır ve nazik olmayı gerektirdiğini, çünkü bu müşterinin her zaman iş birliği yapan biri olmadığını anlatıyor.

"İletişim konusunda çok sorun yaşıyor. Tabii ki, söylemek istediğini ifade edememek çok üzücü."

Nedense, bu adamın yaşadığı sorunların doğuştan geldiğini varsaymıştım ama Hanna-Linnea felç geçirdiğini söylüyor.

"Üç yıl öncesine kadar son derece normal bir hayatı varmış. Ama şimdi karısı da arkadaşları da onu terk etmişler. Cidden çok üzücü. Çocukları neredeyse hiç ziyaretine gelmiyorlar."

Karla'yı ve annesini düşünüyorum. Sally'i. Biz ebeveynlerin çoğu yanlış yola saptık; talihsiz koşullar ve iyi niyetlerle döşeli bir yola. Bazılarımız çocuklarımızı feda ettik. Bazılarımız için muhtemelen artık çok geç, bazılarımız içinse çanlar hâlâ çalıyor.

"Anladığım kadarıyla gece vardiyalarında da çalışmak için müsaitsiniz?" diyor Hanna-Linnea, esnemesini gizleyemiyor. "Yani, akşam saat onda başlayacaksınız ve müşterinin yatma saatindeki bakımını sağlayacaksınız, sonra vardiyanız sabah altı otuzda bitecek. Genellikle vardiya oldukça sessiz geçer. Kitap getirebilir ya da telefonunuzla vakit geçirebilirsiniz. Aslına bakarsanız, sizden beklenen daha çok herhangi bir şey olması durumunda orada olmak."

Beni endişelendiren işin gerektirdiği görevler değil. Ödeme de sorun değil. Onun yerine, Miranda'nın yatağa çakılıp kaldığı günleri düşünüyorum. Sinemadan izin almıştım ve ona yardımcı olmaktan başka bir şey istemiyordum. Yapabilecek hiçbir şeyimin olmaması berbattı. Sonunda Miranda işe dönmem için bana yalvarmıştı.

"Sorun yok gibi," diyorum.

Bir çözüm olmalı. Hiç seçeneğim yok. Şehirde gece açık olan bir bakım merkezi olduğunu hayal meyal hatırlıyorum; Sally'nin orada uyuması gerekecek. En kötü durumda, bu olasılık mümkün olmazsa, onu gizlice müşterinin evine sokmam gerekecek.

"Bu standart iş sözleşmemiz," diyor Hanna-Linnea; önümüzde duran kâğıtta yazanları satır satır okuyor.

Onu dinlemiyorum.

Zihnim Steven Rytter'la meşgul. Karla'nın şantaj işine karış-

tığını tabii ki anlayacak, üstelik Karla'nın sessiz kalabileceğine de güvenemiyorum. Poker yüzü yapamıyorum diye kendisi söylemişti. Mektubu göndermek için neden o kadar acele ettim ki? Bu işi şu ya da bu şekilde bitirmemiz gerekiyor. En azından artık şimdi, yakında, düzenli bir gelirim olacak. Eminim elektrik faturasıyla kirayı bir ya da iki ay atlatabilirim.

"Önümüzdeki hafta başlama şansınız var mı?" diye soruyor Hanna-Linnea. "İşler genellikle bu kadar hızlı ilerlemez ama gördüğünüz gibi durumumuz biraz sıkışık. Genellikle birlikte çalıştığımız yedek çalışanların çoğu öğrenciler oluyor, onlar da yaz tatili için evlerine döndüler. Eğer sizin için sorun yoksa, müşterimizle mümkün olan en kısa zamanda tanışmanızı istiyorum."

"Eminim sorun olmaz," diyorum elini sıkarken. "Halledeceğiz."

Halletmemiz gerek.

"Bir konu daha var. Sicil araştırması için adli sicil kaydınızı getirmeniz gerekecek."

Ellerim buz kesiyor. O da hemen fark ediyor. Gözlerini kısıyor ve sağ elini geri çekiyor.

"Sorun değil," diyorum kocaman, sahte bir gülümsemeyle.

Düşünceler kafamın içinde yılan gibi dolanıyor. Bütün akşamı, durumumuzu değerlendirip, etrafta yürüyerek geçiriyorum. Regina'nın mektubu almasını ve Steven'dan saklamasını sağlayabilir miyiz? Belki de onu saçma bir şaka yaptığımıza ikna edebilirim. Sally'e kitap okuma zamanı geldiğinde, aradan cümleleri atlıyorum ve sesleri taklit etmeyi unutuyorum.

"Neyin var baba?" diyor.

"Üzgünüm balım. Yorgunum sadece."

O gece uyumak çok zor. Hayalet gibi, bir ileri bir geri yürüyorum. Mutfakta sandviç yiyorum, dişlerimi fırçalıyorum, dondurma yiyorum, tekrar dişlerimi fırçalıyorum.

Yatak odasına geri geldiğimde Sally'i yatağın en kenarında yatarken buluyorum. Minik parmakları yastığın kenarını sımsıkı tutuyor. Uykusunda bedeni seğiriyor, mırıldanıyor ve dilini şaklatıyor.

Birlikte çok şeyi atlattık. Bunu da halledeceğiz.

Yataktan kayıp yere düşmemesi için Sally'i dikkatlice kıpırdatmaya çalışıyorum. Sayıklarken uykulu gözleri açılıyor.

"Ne oldu baba?"

"Bir şey yok," diyorum. "Rüya görüyordun."

"Uyandım ama sen yoktun," diyor. "Rüya değildi. Gerçekti."

Yatağın kenarına oturuyorum ve alnını okşuyorum.

"İçerideydim tatlım."

Yastığı bırakıyor ve elimi tutuyor.

"Gidemezsin baba," diyor bana bakarak.

Benim için önemli olan ne varsa o gözlerin içinde.

"Bir yere gitmiyorum," diyorum.

Sonra başımı yastığa koyuyor, Sally'nin göz kapaklarının ağırlaşmasını ve gözlerini giderek daha sık kırpmasını bekliyorum.

Bizi bir daha böyle bir duruma sokmayacağıma kendi kendime sessizce yemin ediyorum. Suçlanacak başkası yok, hiçbir durum ya da başka koşullar beni bu noktaya gelmeye zorlamadı, hepsi benim seçimimdi. Ama bir daha asla bu noktaya gelmeyeceğim.

Umarım artık çok geç değildir.

Sally'i öpüyorum ve ayaklarımın ucuna basarak odadan çıkıyorum.

Dışarıda, zifiri karanlık koridorda Karla bekliyor. Eşofman üstündeki Adidas logosu karanlıkta parlıyor.

Yavaşça, dikkatle, yatak odasının kapısını kapatıyorum.

"Şey…O…"

"Şşş," diye fısıldıyor, kapı kolunu ağır çekimde bırakıyorum. Sally yeni dalmışsa, uykusu inanılmaz hafiftir.

Arkamı döndüğümde, Karla'nın omuzlarının sarsıldığını fark ediyorum. Gözleri korkuyla kocaman açılmış.

"Ne oldu?"

Kalbim yerinden çıkacak.

Steven mektubu almış olmalı. Karla'yı ifşa etti sanırım.

"Ben…Ben…"

O kadar hızlı nefes alıp veriyor ki, kelimeleri boğazına takılıyor.

Hepsi benim suçum.

Ona sarılmaya engel olamıyorum.

"Sorun olmayacak," diye fısıldıyorum. "Suçu üstleneceğim."

"Bırak beni."

Kollarımı silkeliyor ve beni itiyor.

"Eve gitmem gerek."

Maskarası yanaklarından akıyor.

"Söyle lütfen, neler oluyor?"

"Annem. Aşırı dozda uyuşturucu almış."

JENNICA

Uyandığımda evin içi sauna gibi kokuyor. Lanet kuşların gün ağarırken sözde şarkılar söylemeye başlayacağını ve Biltema'dan ucuza aldığım fanın da nükleer santral gibi ses çıkaracağını düşününce, geceleri pencereleri açık bırakmak imkânsız. Alarmın erteleme tuşuna altı defa bastıktan sonra, canım komşumun duvarı yumruklamasıyla nemli çarşaflarımın arasından sıyrılıyor ve ayaklarımı kedinin mama kabındaki yapış yapış olmuş mamaya basıyorum.

"Seni kürk yapan bir fabrikaya bağışlamayı düşünüyorum," diyorum Köpek'e ters ters bakarken; o da kitaplıkta en sevdiği noktadan sırıtıyor.

Odayı biraz havalandırıp, kanıma biraz kafein karışmasını sağlayınca, kalkınma yardımları ders kitabına birkaç defa daha göz atıyorum. Beynimde akademik konulara yer kalmamış. İçi Steven'la dolu. İçimde fırtına kopıyor.

Hayatımdan bu derece tatmin olmamı sağlayan böyle bir erkekle daha önce tanışmamıştım. Geçen ay antidepresanımın dozunu yarıya indirdim ve duygusal olarak cips ve çikolata yemeyi

neredeyse tamamen bıraktım. Steven her şeyi ama her şeyi değiştirdi. Aşırı seçici ailemin bile ona hayran olmasını sağladı.

Dün gece annem sonu üç ünlemle biten bir mesaj gönderdiğinde daha eve dönmemiştim bile. Çok etkilenmiş. Kız kardeşim de tebrik etmek için aradı bile. En kısa zamanda evlenme teklif etmem gerektiğini düşünüyor.

"Gerçekte nasıl bir ucube olduğumu anlamadan, değil mi?" diyorum şaka yollu.

Kız kardeşim gülmüyor bile.

Telefonu kapattığımızda belki de beni kıskanmış olabileceği aklıma geliyor. Kendi kocası aşırı zengin olabilir, çocukluğundan beri Mensa üyesi olabilir ve büyük olasılıkla ne şiddet uygulayacak ne de karısını aldatacak biridir. Ama Steven'ın yanında, lise son sınıfta kimsenin dans etmek istemediği çocuk gibi kalıyor.

Steven bir selfie gönderiyor. Üzerinde beyaz doktor önlüğü var ve her zamankinden daha seksi görünüyor. Dakikalarca oturup resmini izliyorum. Yüzde yüz mutluyum galiba. Yine de, geride bir yerlerde bir şey var. Steven'ın, her an blöfümü görebilecek ve ne kadar büyük bir hata yaptığını fark edebilecek olduğu duygusu.

Cevap olarak kocaman bir kalp gönderiyorum.

Bu gece şantaj girişimini polise şikâyet etmeye ikna etmeyi denemek niyetim. Steven mektubu gönderenin eski temizlikçileri olduğundan şüpheleniyor ve endişelenmeye gerek olmadığını düşünüyor; anladığım kadarıyla kadın Norrland'lı zavallı bir uyuşturucu bağımlısı. Yine de, bu bile şikâyette bulunmayı gerektirecek kadar endişe verici. Böyle hasta ruhlu insanların serbestçe dolaşmalarına izin verilmemeli.

Yarım saat sonra, ders çalışmaktan vazgeçiyorum ve Emma'yı arıyorum. Şehir merkezinde buluşup kahve içmeyi teklif ediyorum ama Silvio'yla birlikte hazırlanıp evden çıkmalarının ve şe-

hir merkezine otobüsle gelmelerinin saatler süreceğini düşünüyor. Evine gitsem olmaz mı?

"Olur. Tabii."

Otobüs yolculuğu ve kısa bir yürüyüşün ardından, Gunnesbo'da yaşadıkları sıra evlerin kapısını çalıyorum.

Silvio'yla birlikte yerde oturuyoruz. Vaftiz töreni İbiza tatilimle çakışmasaydı vaftiz annesi ben olacaktım.

"Şu an salakça mutluyum," diyorum, minik blokları yerden alıp Silvio'ya veriyorum, o da elindeki plastik çekiciyle tepelerine vuruyor.

"Lütfen," diyor Emma. "Sözlerine dikkat et."

Silvio doğduğundan beri, sanki dindar birine dönüştü. Eskiden inşaat işçisi tiplerden daha pis konuşurdu.

"Ama senin adına çok mutluyum," diye gülümsüyor.

"Steven harika," diyorum. "Benimle birlikte olmak istediğine inanamıyorum."

Emma'nın bakışları aniden sertleşiyor.

"Kendini küçük görmekten vazgeç. Sen çok hoş birisin."

"Teşekkürler."

Keşke söyledikleri gerçek olsaydı.

Emma yerden blokları toplayıp duruyor.

"O halde, bu rüya gibi adamla ne zaman tanışıyoruz?" diye soruyor Emma.

Kurnaz bir gülümsemeyle bakıyor; göğsüm sızlıyor. Steven'la arkadaşlarım hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Onu Emma'yla Antonio'nun evine getirsem ne derdi?

"Tek yapmanız gereken bizi davet etmek," diyorum, doğal davranmaya çalışarak. "Aslında arkadaşlarından biriyle tanıştım bile. Çifte buluşma."

Daha fazla ayrıntıyı bilmesine gerek yok. Steven'la ilgili yan-

lış izlenime kapılmasını istemem. Dahası, Malmö'deki o gece Andreas Quiding ile ilk ve son sosyalleşmem oldu.

"Antonio'yla konuşurum," diyor. "Ben de çifte randevuya çıkmak isterim." Gülüyoruz. Silvio yüzümüze şaşkınlıkla bakıyor.

"Ya o da benim Antonio'msa?" diyorum.

Sonra şantaj konusu aklıma geliyor. Antonio avukat. Tamam, ceza davalarıyla ilgilenmiyor ama bu konulardan az da olsa anlar herhalde. Belki tavsiye verebilir.

"Steven bana çok acayip bir şey söyledi." Nedendir bilmem, sesimi alçaltıyorum. "Biri ona şantaj yapmaya çalışıyormuş."

Emma elindeki oyun bloklarından birini yere düşürüyor.

Steven'ın ölümcül hasta karısı için temin ettiği ilaçları bulan temizlikçiyle ilgili tüm hikâyeyi anlatıyorum.

"Çok korkunç," diyor Emma. "Ama uzun zaman önce olmalı, sonuçta karısı öldü."

"Evet, tuhaf. Sence Antonio'nun ona yardımı dokunur mu? Yoksa polise mi gitmeliyiz?"

Emma şüphesini gizleyemiyor. Ona bir şey söylememeliydim. Şimdi Steven'la ilgili bir sürü şey aklına gelecek.

"Karısı öleli ne kadar olmuş?" diye soruyor.

Tam olarak bilmiyorum.

"Şey, en az bir yıl olmuş."

Emma daha da şüphelenmiş görünüyor.

"Tam olarak neden ölmüş?"

Silvio mızıldanıyor ve elimdeki bloğu yere koymamı istiyor, böylece çekiçle vurmaya devam edecek. Steven'ın anlattıklarını hatırlamaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum aslında."

Silvio bloklara çılgınca vuruyor.

"Bilmiyor musun?" diyor Emma. "Nasıl öldüğünü bilmiyor musun?"

"Bir çeşit virüs kapmış. O şekilde başlamış hastalığı en azından."

Blokların hepsi yere düşüyor ve canı sıkılan Silvio plastik çekicini yere vuruyor.

Sonunda Emma çekici elinden alınca, Silvio öfkeyle bağırıyor.

"Grip olduktan sonra uzun süreli hastalık yaşayan insanlar olduğunu duymuştum," diyor Emma. Sağlık sektöründe çalışıyor, doğum sonrası epeydir işten uzak ama olsun. "Ama koca bir yıl geçtikten sonra bu yüzden ölmesi pek olası gibi gelmedi bana."

EMMA HANSDOTTER SORGU TUTANAĞI

Kayıtlara geçmesi için tam adınızı söyler misiniz?
Emma Lovisa Ingrid Hansdotter.

Bana biraz kendinizden bahseder misiniz?
Otuz yaşına yeni girdim, kocamın adı Antonio. Silvio adında on dört aylık bir oğlumuz var ve bir bebek daha bekliyoruz. Burada, Lund'da Gunnesbo mahallesinde yaşıyoruz; radyoloji uzmanıyım ama Silvio doğduğundan beri çalışmıyorum.

Soruşturmaya dâhil olan isimlerle ilişkiniz nedir?
Yani, Jennica Jungstedt'i, kendimi bildim bileli tanırım. Ortaokulda çok yakın arkadaş olduk, on beş yıldan uzun zaman her gün beraber takıldım. Sanki yapışık ikiz gibiydik, birbirimize fazlasıyla bağımlıydık, genç kızlar olur ya.

Jennica'yla hâlâ zaman geçiriyor musunuz?
Eskisi gibi değil. Biraz klişe olacak belki ama sanırım büyüdükçe birbirimizden uzaklaştık. Jennica hâlâ yirmili yaşlarımızda olduğu gibi yaşıyor; her hafta sonu dışarı çıkıyor, Tinder'dan pek çok kişiyle görüşüyor falan. Çocukları olunca insanın ilgi alanları ve değerleri değişiyor.

Ama hâlâ iletişiminiz devam ediyor?
Aa, tabii. Hafta boyunca defalarca mesajlaşırız. Sadece eskisi kadar sık bir araya gelmiyoruz. Zaman o kadar hızlı geçiyor ki, bir de yapılması gereken çok iş var. Ama bu yaz birkaç defa görüştük.

Jennica size Steven Rytter'dan bahsetti mi?
Evet. Ona çok fena tutulmuştu. En azından ben öyle anladım. Jennica genellikle erkeklerden ya da ilişkilerden bahsetmez, dolayısıyla Steven denen adamdan bahsetmeye başlayınca, yani...gözlerinden anlaşılıyordu.

Jennica Steven'ın evli olduğunu biliyor muydu?
Kesinlikle hayır. Ona karısının öldüğünü söylemiş.

Ama bunun doğru olmadığını öğrendi? Regina Rytter'ın hayatta olduğunu öğrendi?
Evet, bir süre sonra.

Jennica'nın tepkisi ne oldu?
Deliye döndü.

KARLA

Silja'ya ancak akşam saatlerinde tekrar ulaşabiliyorum.

"Durumu nasıl?" diye soruyorum.

Tek bildiğim annemi Sunderbyn'de acile götürdükleri. Silja ve Bengt onu divanda kendinden geçmiş halde bulmuşlar ve uyandıramamışlar. Tekrar tekrar geçmişe dönüyorum. Yataktaki cansız bedenine, yere doğru sallanan et gibi olmuş eline dair anılar. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım.

"Durumu stabil," diyor Silja. "Doktorlar sakin görünüyor. Annene kalsa, çoktan trene binip eve dönmüştü."

Yatakta arkama yaslanıyorum, bacaklarımı üst üste atıyorum.

"Ona doktorların sözünü dinlemesini söyle. Doktorlar tamam deyinceye kadar hastaneden ayrılmasın."

"Tabii," diyor Silja. "Ama anneni tanırsın. Bir kere aklına koydu mu..."

Annem azarlanmaktan ve ne yapacağının söylenmesinden nefret eder. Bazen iki yaşındaki inatçı çocuklar gibi oluyor. Ona bir şeyi yasaklarsanız, sınırlarını test etmeye çalışması uzun sürmez.

Durumun ciddiyetini anlaması gerek. Onu kaybetmek istemiyorum.

"Yarınki trenle geliyorum," diyorum Silja'ya.

Annemin çok sevineceğini söylüyor.

"Yeniden evde olman çok güzel olacak. Bu defa kalıcı olarak dönüyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Kalamam tabii ki. Bir taraftan orada, annemin yanında olmak istiyorum. Diğer taraftan, eski hayatıma dönmeyi kesinlikle istemiyorum.

Çantamı hazırlarken gözlerimden yaşlar geliyor. Bill'le Sally bu kadar kısa süre içinde kalbimde yer ettiler. Onları özleyeceğim. Lund'u, Waheeda'yi ve futbol takımını özleyeceğim. Umarım hukuk fakültesine giremem. O zaman karar vermem çok daha kolay olur.

Ama kaçıp eve dönersem, Regina büyük olasılıkla hırsızlık yaptığım için beni şikâyet eder. Bir de şantaj var?

Sally daha yeni uyuyakaldı, uyandırmamak için koridorda parmak uçlarımda yürüyorum.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor Bill.

Sırtı bana dönük halde mutfak lavabosunun yanında duruyor, kirli tabakları sıyırıyor.

"Yarın öğleden sonra."

Lavabodan bir tencere alıyor ve deli gibi ovalıyor, nihayet her yer köpük oluyor. Kızgın görünüyor.

"Ben... ben..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Bittik," diyor. "O mektubu göndererek büyük salaklık ettim."

Tencereyi öyle bir hırsla ovalıyor ki, her yere su sıçrıyor.

"Bana yüzüğü satın alan adamın numarasını ver," diye yalvarıyorum. "Onunla konuşmam gerek. Yüzüğü geri vermezsem..."

Hiç tahmin bile edemeyeceğim, hızlı tek bir hareketle Bill,

tencereyi kaldırıp hızla suyun içine bırakıyor. Sıçrayan suyla tişörtü ıslanıyor.

"Belki de yüzüğü almadan önce düşünmeliydin!" Bana doğru dönüyor, ellerinden su damlıyor. "Bana yüzük büyükannemin diye yalan söylemeden önce?"

"Üzgünüm."

Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Düzelmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Tek istediğim yardımcı olmak ve doğru olanı yapmaktı. Annem için. Bill ve Sally için. Hatta Regina için. Olaylar nasıl bu hale gelebildi?

Bill ocağın yan tarafındaki plastik askıdan kurulama bezini alıyor ve elleriyle tişörtünü kuruluyor.

"Ben de yalan söyledim," diyor. Sesi ölçülü çıkıyor ama gözüme bakmıyor. "Yüzüğü sattığım gece, internette kumar oynayarak fazladan biraz daha para kazanabileceğim fikrini aklımdan çıkaramadım. Tüm parayı kaybettim."

Oturmam gerek. Neden bahsediyor? Benim paramı mı kaybetmiş? Para elektrik faturalarına ve kiraya gitti sanıyordum.

"Paranı iade edeceğim, son kuruşuna kadar," diyor aceleyle. "Söz veriyorum."

Ama önemli olan o değil. Önemli olan güven. Bill'in sorumluluk sahibi davranmayı gerçekten istediğini sanmıştım. Onun için hırsızlık yaptım, karşılığında o hem yüzüğü hem de parayı çarçur etti. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor. Belki de Sally başkasının yanında daha iyi olur derken doğru söylüyordur.

"Bu ilk değildi." Arkasını dönüyor ve tabakları kurulamaya başlıyor. "Geçen yıllarda epeyce kumar oynadım. Miranda hayattayken bile. Bazen her şey iyi gidiyor, hatta büyük paralar kazandığım oldu ama her seferinde sonu felaket oluyor."

Derince iç geçiriyor, tekrar ayağa kalkıyorum. İhanete uğradığımı hissediyorum. Arkamı döndüğümde, Sally mutfak kapısında duruyor.

"Baba?"

Bill elindeki bezi hemen bırakıyor ve hızla yanına gidiyor. "Sen uyumuyor muydun?"

"Uyandım." Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Biri bağırıyordu."

"Rüya gördün herhalde," diyor Bill, koridordan geri odaya gidiyorlar.

Yatak odasının kapısını kapatmadan önce bir defa daha göz göze geliyoruz. Gözlerinin mavisi solmuş ve hüzün süzülüyor.

Camdan minik damlalar gibi.

BILL

Sonunda divanda sızmışım. Uyandığımda güneş pencereden içeri sızıyor. Açık balkon kapısından serin bir esinti geliyor. Tamamen giyiniğim ve kotum terden yapış yapış olmuş.

Sol bacağım uyuşmuş. Ayağımı sürükleyerek yatak odasına giriyorum ve elimi Sally'nin koluna koyuyorum. Hemen gözlerini açıyor ve kırpıştırıyor.

"Rüyamda annemi gördüm."

Kafamın içinde bir yerde bir kıvılcım çakıyor. Kendi rüyamdan hızlı, belli belirsiz bir görüntü. Steven ve Regina Rytter'ın şekli değişen yüzleri.

"Annem hayattaydı ve kız kardeşim olacaktı," diyor Sally.

Gülümsüyor, yüzü ışıl ışıl; sanki rüyası hiç yaşayamadığımız gerçeğin yerini alabilirmiş gibi.

"Sen ne gördün rüyanda, hadi anlat," diyor, yataktan atlayıp kollarıma gelirken.

Önceki geceden hatırladığım başka bir an gözümün önünden geçiyor.

"Karla'yla futbol oynuyordunuz. Ben de seyirciler arasından tezahürat yapıyordum."

İç çamaşırı ve elbise bulmak için Sally'i sandalyeye bırakırken kıkırdıyor. Başımı kaldırıp baktığımda ise yüz ifadesi tamamen değişmiş oluyor. Dudaklarını sarkıtmış.

"Karla'nın gitmesini istemiyorum. Geri gelecek değil mi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen kendisi de bilmiyordur. Annesi hasta."

Asıl soru şu: Karla birdenbire ortadan kaybolursa Regina ve Steven nasıl tepki verecek?

"Annelerin hastalanmasından nefret ediyorum," diyor Sally.

Duruyorum ve Karla'nın odasına kulak veriyorum. Hâlâ uyuyor herhalde. Saat daha erken, son zamanlarda final sınavının öncesinde gece gündüz ders çalışıyordu, bir taraftan da temizlik işine devam ediyordu.

Sally'e televizyonun karşısında yemesi için kahvaltı hazırlıyorum ve televizyonun sesini kısmasını istiyorum. Fazla neşeli bir sunucu, rahatsız edici bir ses tonuyla çocuklara slime yapmayı öğretiyor. Beş dakika katlanabiliyorum.

Sonra, yatak odasında Miranda'nın gardırobunun önünde buluyorum kendimi. Bir yıldan fazla zamandır açmamıştım ama artık zamanı geldi.

Elim dolap kapağının kolunu sarıyor. Kapalı duran kapağa bakıyorum. Göğsüm kasılıyor.

Sonunda, öylece yapıveriyorum. Miranda'nın kokusu dışarı taşıyor ve gözlerimi yaşartıyor. O sisin ardından bir zamanlar giydiği bluzları, üstleri, elbiseleri görüyorum. İçimden taşan anılar öyle güçlü ki düşmemek için kapağın kolunu tutmak zorunda kalıyorum.

Bilgisayar başındaki o ilk birkaç ay. Sohbetlerimiz. Akşamların gecelere karışması. Birbirimize gönderdiğimiz videolar. Yeni bir mesaj yazdığını gösteren, yanıp sönen o minik noktaların his-

settirdiği özlemi hatırlıyorum. Sonra babamın ölümü ve Lund'a taşınmam. Yas tutmaya hiç zamanım olmamıştı sanki. O kadar âşıktım ki. Miranda'nın ailesinin mutfağında birlikte yemek pişirirdik. Daha önce adlarını bile duymadığım malzemelerle tanıştırmıştı beni: trüf, ançüezli zeytin ezmesi, gravyer, kaz ciğeri ve havyar. Gün batımında parkta şarap içip canlı caz performansları dinlerdik. Miranda üşüdüğünde, ellerini gömleğimin içine sokardı. Kendimi zorlarsam, karnımda soğuk parmaklarını hâlâ hissedebiliyorum.

Kıyafetlerini yerde duran karton kutulara yerleştirirken, içimde bir kapak açılmış ve birikenleri salmaya başlamış gibi hissediyorum. Yeni bir şey beni bekliyor. Eşyaları evden çıkarmakla unutmak aynı şey değildir.

JENNICA

Yatağın kenarında oturuyor, mümkün olan son anı bekliyorum. Her şeyi kafamdan uyduruyor olabilirim. Diğer taraftan, içgüdülerim genellikle doğru çıkar ve şu anda da bana son derece güçlü bir mesaj veriyor. Doğru olmayan bir şey var.

Gece yüz defa falan uyandım. Zihnim hiç durmuyor, benimle dalga geçiyor. Sonunda teslim oluyorum ve ilaç alıyorum.

Hepsi Emma'yla başladı. Steven'ın Regina hakkında anlattıklarında tuhaf bir şey var. İnternette araştırma yapıyorum ve viral enfeksiyonların zannettiğimizden daha ölümcül olduğunu öğreniyorum ama bu etki genellikle daha yaşlılar arasında ve her zaman enfeksiyonun yaşandığı ilk zamanlara yakın gerçekleşiyor. Enfeksiyondan aylar, hatta yıllar sonra da belirtileri devam eden pek çok kişi var ama bu belirtiler genellikle ağrı ya da yorgunluk şeklinde oluyor. Koca bir yıl geçtikten sonra ölebileceğinizi söyleyen bir yere rastlamadım. Regina'ya başka bir şey oldu mutlaka.

Sabah saat dokuz olmak üzereyken Steven mesaj gönderiyor. *Günaydın seksi şey. Harika bir gün diliyorum!*

Başparmağım ara tuşunun üzerinde duruyor. Ama bunu yap-

mayacak kadar zekice hareket etmeliyim. Belki de kafamdan uyduruyorum. Öyleyse, benim paranoyak ve ucube olduğumu düşünür.

Aynen. XOXO, diye cevap yazıyorum.

Sonra Google'da Regina Lindgren'ı arıyorum ve yine Linnégatan'daki adres ekrana geliyor. Kasım ayında kırk dört yaşına gireceği yazıyor. Tüm sosyal medya sitelerinde Regina Lindgren ya da Regina Rytter'ı arıyorum. Farklı yazım şekillerini deniyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Regina" ve "Lund" kelimelerini birlikte arattığımda ekranım eski bir oyuncunun resimleriyle doluyor.

Köpek kitaplıktan atlıyor ve ayaklarıma sürtünerek geçiyor.

"Ne dersin?" diye soruyorum. "Sence Steven'a açık açık karına ne oldu diye sorsam mı?"

Sonra aklıma Steven'ın arkadaşı Andreas geliyor. Babamın ilişki yaşadığı kaltakla aynıydı soyadı. Quiding. Aynı isimde fazla kimse olamaz.

Tam isabet! Facebook'da var.

Profil fotoğrafında kravatlı, ceketli; saçı geriye taranmış. Resmine bakmak bile midemi bulandırıyor.

Yıllar içinde yüzlerce fotoğraf paylaşmış. Hızla göz gezdiriyorum. Çoğunda elinde bir kadeh var, her zaman pahalı kıyafetler giymiş, büyük teknelerde, lüks lokantalarda poz veriyor, bir kolunu güzel bir kadının beline dolamış, Porsche'sine yaslanmış fotoğraflar veriyor. Pahalı saatler ve gözlükler.

Andreas Quiding'in 140 Facebook arkadaşı var. Alfabetik sırayla hepsini gözden geçiriyor, Gina Lindgren diye birini buluyorum. Kalbim küt küt atıyor. Profil fotoğrafı sararmış tonda ve çözünürlüğü biraz düşük, otuzlarının ortalarında güzel bir sarışın kadın görünüyor. İsme tıklıyorum ama profil gizli. Hiçbir şey göremiyorum. Gina Lindgren. Fotoğrafı büyütüyorum ve solgun

gözlerine bakıyor, Regina Rytter'ın fotoğraflarıyla karşılaştırıyorum. Facebook'daki kız çok daha genç ama o olabilir.

Köpek ayaklarımın dibine oturunca, kulaklarının arkasını okşamak için eğiliyorum.

"Aşırı tepki gösteriyorum kesin. Sence de öyle değil mi?"

Gördüğüm Regina'nın Facebook profili bile olsa pek bir şey ifade etmiyor. Ölmüş insanların hâlâ Facebook sayfalarının olması tabii ki alışılmadık bir durum değil.

Köpek üzgün gözlerle bana bakıyor.

Laptopu kenara bırakıyorum, bir süre ders kitabını karıştırıyor ve Regina'yı düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum. Kuru bir sandviç yiyorum, yanında suda eriyen bir vitamin içeceğim var, sağlığa iyi geldiği için değil, tadını sevdiğim için içiyorum.

Pencerenin silinmesi gerek. Köşede koca bir kuş pisliği var, pervaz boyunca örümcek ağı ve yağmurdan, çiğden dolayı su lekeleri olmuş. Güneş doğrudan cama vuruyor, lekelerin her birini aydınlatıyor. Yazın en sıcak dönemindeyiz, temiz havayı ve güneşi özlüyorum.

Taytımı ve Rolling Stones tişörtümü giyiyorum, çantama battaniye, güneş gözlüğü ve ders kitabımı koyuyorum ve askıdan bisikletimi alıyorum. Sonra Norra Ringen'in altından geçen tünelden geçiyorum.

Botanik Bahçesinde oturup ders çalışabilirim belki. Telafi sınavında başarılı olamazsam lisans programından atılacağım.

Smörlyckan'daki sahada kırmızı ve sarı renkli yelekler giymiş bir çocuk futbol takımı, topun etrafında koşuşturuyor. Güney yönünde Tornavägen üzerinden devam ediyorum, matematik bölümü binasının ve Halland öğrenci kulübünün önünden geçiyor, yokuş aşağı Östervångsvägen'den iniyor ve Professorstaden'in içinden geçiyorum.

Linnégatan'daki konağı düşünüyorum. Pencerede gördüğüm genç kadını. Garajın önünde beni görünce şok olmuş gibiydi; ya her şey Steven'ın anlattığı gibi değilse, evi Stockholm'den gelen bir aileye kiralamamışsa?

Caddede, önümde büyük bir kamyon duruyor. Geri vites lambaları yanıyor ve bip bip ses çıkıyor. Son saniye sola kırıyor ve kamyondan kaçıyorum. Linnégatan'a geldiğimde otomatik olarak yavaşlıyor ve Steven'ın evine bakıyorum.

Garajın önünde siyah bir araba var.

Pedalların üzerinde ayağa kalkıyor, arabanın modelini ya da plakasını görmeye çalışıyorum. Kalp atışım hızlanıyor.

Tesla. Steven'ın arabası.

Bisikletimi kaldırımda sürüyor, dış kapının önüne gelince iniyorum.

Mantıklı bir açıklaması olmalı.

Belki yine havalandırmanın tamiri için gelmiştir. Bir tamirci ayarlayacaktı. Bu tarz bir şey tamir edilirken ev sahibinin orada olması gerekiyor anlaşılan. Gördüklerim tuhaf bir şeyler olup bittiği anlamına gelmez.

Demir kapı zor açılıyor ve gıcırdıyor. Kapıya doğru en fazla üç adım atmışken kapı hızla açılıyor.

Steven'ın yüzü kıpkırmızı. Gömleği pantolonundan çıkmış. Bana doğru koşuyor. "Jennica?"

Duruyor, yüzüne bakıyorum. Steven yavaşlıyor ve yüz ifademi okumaya çalışıyor. "Havalandırmada sorun mu var yine?" diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Konuşmamız gerek."

Ev, arkasında, sessiz ve bomboş. Bakır çatının altında, jaluziler tüm pencereleri karartmış. Tek bir dekorasyon malzemesi ya da aksesuar görünmüyor. Hayat işareti yok.

"Stockholm'den gelen kiracıların taşındı mı?"

Steven nazikçe kenara çekiyor beni.

"Gel hadi, konuşalım."

Bahçe kapısını açıyor. Bacaklarım hareket ediyor, havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım," diyor. "Söz veriyorum."

Caddenin karşısına geçip Botanik Bahçesine doğru giderken yalpalıyorum. Steven kolumu tutuyor. Yaşadıklarımın gerçek olamayacak kadar iyi olduğu besbelliydi. Gerçek hayatta Steven Rytter gibi adamlar yoktur.

Girişteki bilgilendirme panosunun önünde duruyoruz. Ellerini cebine sokuyor ve bana bakıyor; bakışları yumuşacık.

"Domuzluk ettim. Pişman olduğum o kadar çok şey var ki. Keşke geçmişe dönebilsem."

"Ne demek istiyorsun?"

Aslına bakılırsa bilmek istemiyorum. Zamanı burada durdurmak daha iyi. Steven'ın masal prensi olduğu, her şeyin güneşli, mutluluk dolu olduğu bu dünyada yaşamaya devam etmek istiyorum.

"Seninle ilk karşılaştığımızda aramızda bir şeyler olabileceğini hayal bile etmemiştim," diyor Steven gözleri yerde. "Bilseydim asla yalan söylemezdim. Ama bir defa yalan söyleyince, söylediklerimi geri almak imkânsız hale geldi."

Konuşmanın nereye gittiğini görebiliyorum. Artık durdurmaya imkân yok.

"Ne hakkında yalan söyledin?"

Çakıl taşlarına tekme atıyor.

Stortoget'in önünde, restoranda buluştuğumuz o ilk seferi hatırlıyorum. İlk bakışta etkilemişti beni. İşlerin bu şekilde gelişeceğini asla tahmin edemezdim.

"Karım. Regina."

Dönüyorum, güneş tam gözümün içine giriyor. Kızıl, sarı bulutlar ve gözyaşları. Çılgınca kırpıştırıyorum gözlerimi.

"Doğru demek? Yaşıyor yani?"

Durumu nasıl yönetmeliyim, bilmiyorum.

"Çok hasta," diyor. "Geçen kış viral enfeksiyon geçirdi, sonrasında bambaşka biri oldu. Yeni biri gibi. Virüsün beynine yerleştiğinden şüpheleniyorum. Ama gittiği doktorlar şüpheyle yaklaştılar, durumunun bir şekilde psikosomatik olduğunu düşündüler. Giderek kötüleşti, onu o kadar acı içinde görmeye dayanamıyordum, o yüzden kullanması için bazı ilaçlar buldum."

Başını kaldırıyor. Gözleri yaşlı. Her şey bitti.

"Bana öldüğünü söyledin."

Kullandığı kelimeleri ve o sırada nerede olduğumuzu hatırlamaya çalışıyorum. İnsanın karısı hakkında böyle bir şey söyleyebilmesi için ciddi ruhsal sorunlarının olması gerekir.

"Yaptığım çok korkunçtu," diyor Steven. "Aramızda işlerin ciddiye döneceğini bilseydim ...beni görmeye devam etmek isteyeceğini hiç düşünmedim. Ya da sana âşık olacağımı."

Sesi titriyor.

Suratına tükürmem, bacak arasına tekmeyi basmam lazım.

"Çok geçmeden Regina kendi kendine kullandığı dozu artırdı ve bağımlı oldu," diyor, acıma dolu bir ses tonuyla. "Artık onda gördüklerimin ne kadarı hastalık ne kadarı ilaçlardan kaynaklanıyor bilmiyorum ama o artık evlendiğim kadın değil."

Gözlerinin içine bakıyorum. Demek ki karısı, en fazla elli metre uzağımızdaki gösterişli evlerinde, sakinleştiricilerin etkisinde yatıyor.

İçgüdülerimde haklıymışım. Çok yanlış bir şeylerin olduğunu biliyordum.

"Ama yaşıyor, Steven. Karın hâlâ yaşıyor!"

Eliyle burnuna dokunuyor. Utanmış gibi görünüyor; pişmanlığı samimi gibi görünüyor ama hiç önemi yok. Ona bir daha asla güvenemem.

Aldatan erkekler. Yakamı bırakmayan bir lanet bu.

"Uzun zamandır Regina'yı terk etmek istiyordum ama yapamam. Tamamen bana bağımlı yaşıyor. Benden başka kimsesi yok. Üstelik ona en başta ilaçları veren benim. Bırakmasına yardımcı olmaya çalıştım. Bir açıdan onu hâlâ seviyorum ama artık yapamıyorum. Ona ikimizden bahsettim. Boşanmak istediğimi anlattım."

Başımı çevirip sessizlik içindeki parka bakıyorum. Sabah güneşi ağaçların tepesinde gümüş gibi ışıldıyor, batı yönündeyse bulutlardan bir battaniye var, sanki Öresund'un üzerinde koca bir pamuk şeker gibi.

"Ne halt ettim ben?" Steven başını gökyüzüne doğru uzatıyor. "Her şeyi berbat ettim."

Partide sadakatsizliğini ortaya çıkardığımda Ricky hemen savunmacı bir tavır takınmıştı. Sarhoştu, baştan çıkarılmıştı, buna aldatmak diyemezdik. Diğer yandan babam "yanlışlarını" asla inkâr etmemişti ama önemsiz şeyler olduğunu, bir şey ifade etmeyen hoşlantılardan ibaret olduğunu söyleyerek paçayı kurtarmaya çalışmıştı.

Yaşlıca bir çift parka yaklaşıyor, tekerlekli sandalyede oturan bir adamı iten bir kadın. Kenara çekilmek yol vermek yerine, bahçeden geçen yolda ilerlemeye başlıyorum.

Kekik ve reyhan kokuyor.

"Sonra mektup geldi," diyor Steven hemen arkamdan yürürken. "Anlaşılan Regina temizlikçimizi aslında hasta olmadığına, ona uyuşturucu verdiğime ve yatak odasında kapalı tuttuğuma inandırmış."

Alçak bir taş duvarın önünde duruyorum. Duvarın diğer yanında kırmızı ve pembe çiçeklerden göz alabildiğince uzanan bir deniz var.

"Neden böyle bir şey yapasın?" diye soruyorum.

"Ona ne anlattığını bilmiyorum. Belki babasının parasının peşinde olduğumu söylemiştir. Temizlikçiyle konuşmam gerek."

"Ne istersen yap," diyorum çiçek denizinin yanı sıra yürürken.

Baştan beri aldatılıyorum. Hayatımın en kötü dönemi bu herhalde. Buna rağmen henüz öfke duygum kabarmadı. Neredeyse bomboş hissediyorum.

"Önceki temizlikçimize de saldırmaya çalışmıştı," diyor Steven, nefes nefese. "Benimle birlikte olmakla suçlamıştı. Virüsü kapmasından hemen önceydi. Her şeyin o dönemde başladığını düşünüyorum. Paranoyaklaşmaya başlamıştı."

"İyi de o zaman neden yeni bir temizlikçi aldınız? Ve neden yine genç bir kızı tercih ettiniz?"

Çok saçma geliyor. Sanki bela arıyorlarmış gibi.

Steven hemen arkamdan gelirken çakıl taşı kaplı yolda yürüyorum. Elektrikli scooter binmiş iki öğrenci yanımızdan geçiyor, içtikleri elektronik sigaranın tatlı buharı arkalarında kalıyor. Seraların yanından öksürerek geçerken Steven hemen arkamda.

"Regina öyle istiyor. Evin en az haftada iki defa temizlenmesini istiyor. Başta sanırım beni deniyordu, yeni temizlikçiye elimi sürmeyeceğimden emin olmak istiyordu. Regina'nın beni izlediğini biliyorum."

Tabii, şaşılacak şey değil. Ölümcül bir hastalıkla cebelleşiyorken onu aldatıyor sonuçta. Regina'nın fotoğraflarını düşünüyorum. Facebook profilini. Steven'ı takip ediyorsa bizden çoktan haberdar olmuştur.

"Babanın ilişkilerinden bahsettiğinden beri bunları sana nasıl

anlatabileceğimi bulmaya çalışıyorum." Steven hızlanıyor ve yanıma geliyor. "Söylediğim yalanlar affedilir gibi değil, anlıyorum. Asla senin gibi birini bulacağımı düşünmemiştim."

Artık ona bakamıyorum. Paramparça olmuş hayallerin döküntülerini gözümden siliyorum.

"Biliyordun. Aldatma konusunda ne hissettiğimi çok iyi biliyordun."

Bir çift yaban ördeği gölete doğru vaklayarak koşuyor. Sola doğru dönüyor, parkın çıkışına yöneliyorum.

"Sadece ikimizin arasında yaşanan her şeyin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum," diyor Steven. "Bu yaz muhteşem geçti. Başka kimseye karşı benzer duygularım olmadı."

Gözlerimi kapatıyorum. Karanlığın ortasında, uzakta bir yerde alev gibi bir nokta dönüyor. Giderek küçülüyor. Sonunda neredeyse görünmez oluyor. Geleceğimin ortadan kayboluşunu mu izliyorum?

Kapıya geldiğimizde ona son bir kez daha bakmak için duruyorum.

"Keşke hiç tanışmasaydık."

Gözlerini indiriyor ve çakıl taşlarının üzerinde ayaklarını sürüyerek birkaç adım atıyor. Kaldırıma adım atıyorum, caddeyi geçiyorum ve Steven diğer yönde yok oluyor.

İçimde sivri, sert bir şey hareket ediyor.

Böyle kırılmayalı yıllar oldu. Uzun zamandır lanet olası bir taş ev gibiyim. Bir duvar, bir dış cephe. İnsanlar depreme ve fırtınaya dayanıklı yaratılmıyor.

Yıkılmak üzereyim.

PETRONELLA SCHIMANSKI
SORGU TUTANAĞI

Kayıtlara geçmesi için tam adınızı söyler misiniz?
Adım Petronella Schimanski ama herkes bana Petra der.

Steven ve Regina Rytter'ı nereden tanıyorsunuz?
Üniversitede sınıf arkadaşıydık. Ben ve Regina. Ya da Gina, biz öyle derdik. Lund'a yeni gelmiştim, o da benim ilk ve en iyi arkadaşım oldu. Hatta bir süre oda arkadaşıydık.

Regina'yı nasıl tanımlarsınız?
Steven'la tanışmadan önce mi? Zekiydi, çekiciydi, hayat doluydu. Erkekler ona bayılırdı. Ama tabii bazıları da korkuyordu ondan. Gina talimatlar verebileceğiniz türden biri değildi. Ne istediğini bilirdi. Bence bu nedenle ilişkilerinde zorluk yaşıyordu. Fazla buyurgandı. Rakibim bana denk olsun demeyi severdi. Sonra Steven'la tanıştı.

Nasıl oldu? Nasıl tanıştılar?
Bir yardım organizasyonuydu, bir tür gala. Gina'nın babası aşırı zengin, biliyorsunuz. Yanlış hatırlamıyorsam bir tür projeye dâhil olmuştu ve gösterişli bir akşam yemeği dü-

zenlenmişti. Steven'la orada tanıştı.

Ve o zaman mı değişti?

Hemen değil tabii. Steven'a tam anlamıyla vurulmuştu ama bir süre sonra Steven'ın zaten bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Gina ilk başta çok sarsıldı ama Steven diğer kadını terk etti ve birkaç ay sonra da birlikte Professorstaden'deki o büyük eve taşındılar.

Sonra ne oldu?

Bence bir şekilde birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de kontrol manyağıydı ve kendi istediklerinin olmasına alışıklardı. Yanımızda Steven olmadan Gina'yla neredeyse hiç görüşemez olduk. Onunla tamamen bütünleşmişti. Eskiden sanattan ya da tiyatrodan falan hoşlanmazdı, bildiğiniz tekno müzik dinleyen, parti seven bir kızdı. Ama birdenbire Steven'la klasik müzik konserlerine gitmeye başladı. Galeri açılışlarına, sergilere falan gidiyorlardı. Ne zaman birlikte takılalım mı diye sorsam, cevap hep aynıydı. "Önce Steven'la konuşmam gerek. Steven'a uyar mı bilmiyorum."

Bunu kendisine söylediniz mi?

Tabii. Olabildiğince kibar davranmaya çalıştım ama Gina yine de beni tersledi. Konuyu konuşmak mümkün değildi. Temizlikçiyle yaşanan olaya kadar.

Temizlikçi? Karla Larsson mı?

Hayır, hayır, bu Karla'dan çok önceydi. Gina hastalanmadan önce. Steven bir temizlik şirketiyle anlaşmıştı, haftada bir evlerini temizlemesi için tatlı, sarışın bir genç göndermişlerdi. En azından Gina'nın bana söylediği bu. Bir gün

eve erken gelmiş, Steve'ı temizlikçiyle beraber yakalamış. Her şeyi inkâr etti tabii ama o olaydan sonra Gina aldatıldığından emin oldu. Sonuçta, eski sevgilisini de Gina'yla aldatmıştı. Bir defa aldatan hep aldatır.

Ama bahsettiğiniz bu temizlikçiyle takılıyordu öyle mi?
Bilmiyorum. Gina'nın da tam olarak emin olduğunu sanmıyorum ama şüpheleri çok güçlendi tabii. Temizlikçi kovuldu, Gina da Steven'ı izlemeye, gözetlemeye başladı. Kontrolü kaybetti.

Sonra da hasta mı oldu?
Kesinlikle. Bir tür virüs kaptığını düşünüyordu ama hikâyesi bana epeyce saçma gelmişti. Ne zaman konuşsak durumu daha kötü oluyordu. Kendi kendine anlamsız konuşuyor ve ortalıkta dolanıyordu. Steven'ın onu psikiyatriye götürdüğünü biliyorum. Zaman içinde artık onunla normal bir konuşma yapmak imkânsız hale geldi. Hayallerle gerçekleri birbirine karıştırıyordu. Onu izlemek korku vericiydi. Psikozluydu. Paranoyaktı.

Hangi açıdan?
Steven'ın ona uyuşturucu verdiğini iddia ediyordu.

KARLA

E-posta bildirimi geliyor. Telefonda gönderen adını gördüğüm an final sınavının sonucu olduğunu anlıyorum.

E-postayı hiç açmadan, uygulamayı hemen kapatıyorum. Hayalim çok yakın ama bir o kadar da uzağımda. Telefonda annemle konuştum. Sesi hassas ve üzgün geliyordu ama nihayet eve döneceğimi duyduğuna sevinmişti.

"Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var tatlım."

Sally'le Bill erkenden kalkmışlar. Girişte üst üste dizilmiş kutular ve sandıklar duruyor. Sally Miranda'nın eski elbiselerini bir askılığa astı ve küçük kırmızı fiyat etiketleri yapıştırdı.

"İkiniz erken kalkmışsınız?" diyorum.

Bill'in elinde bir dilim kızarmış ekmeğin yarısı var.

"Bit pazarı yedi buçukta açılıyor."

"Sen de geliyor musun?" diye soruyor Sally. "Satmamıza yardım edebilirsin. Süper eğlenceli olacak."

"Keşke gelebilseydim," diyorum. "Ama akşamüzeri trene binmem gerekiyor."

Sally arkasını dönüyor ve küsüp dudağını sallıyor.

Onu bıraktığım için ben de memnun değilim. Sekiz yaşındayken sığınabileceğim güvenilir bir yetişkin olsaydı belki her şey farklı gelişirdi.

Hainmişim gibi hissediyorum.

"Yarın yanında çalışacağım müşteriyle tanışacağım," diyor Bill. "Sonra da Sally'le birlikte Red Cabin'e gideceğiz."

"O da nedir?" diye soruyorum.

Sally yan gözle bana bakıyor. Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra küsmüş gibi davranması gerektiğini hatırlıyor.

"Geceleri ve hafta sonları açık olan bir çocuk eğlence merkezi," diye anlatıyor Bill.

Sally kendini tutamıyor.

"Akşam yemeğini orada yiyorsun, hatta televizyon da seyredebiliyorsun."

Beş dakikadan fazla küs kalamıyor. Sanki küsmek içinde yok.

"Eğlenceliymiş."

Burada kalacak olsaydım, Bill'in gece ve hafta sonu çalışması gerektiğinde onunla ben ilgilenirdim. Çok güzel olurdu. Patlatmak için mısır alır, Harry Potter okurduk.

"Hadi, Sally." Bill, Sally'nin keten ayakkabılarını ayağıyla itiyor. "Gitmemiz gerek."

"Bir saniye," diyorum.

Kapı girişinde durmuş, bana bakıyorlar.

Bu anı Bill ve Sally ile paylaşmayı çok istiyorum. E-postada ne yazarsa yazsın, açtığımda yanımda olmalarını istiyorum.

"Sınav sonucu geldi," diyorum telefonum elimde.

"Ne? Daha bakmadın mı?" diye soruyor Bill.

"Ne diyor söylesene," diyor Sally.

E-postayı açarken üzerime doğru eğiliyorlar. Gözlerimle metnin satırlarını tarıyorum. Adım ve kimlik numaram, adresim, gereksiz pek çok şey yazıyor. En altta da notum yazıyor.

Nefesim kesiliyor.

Mutfaktaki eski koltukta geçirdiğim tüm o geceler. Ben ve ders kitaplarım, Marlboro paketleriyle annem. Kasetçalarda Roxette ve Bon Jovi. Tüm o sıkı çalışma... sonucunu verdi. Her engeli aştım.

Bu e-postada yazan sadece bir sınav sonucu değil. Umut. Tarih tekrar etmek zorunda değil. Farklı bir insana dönüşebilirim. Yeter ki annemle olmak için eve dönmeyeyim.

Yaş akmasın diye gözümü kırpıştırıyorum ve parmağımla gözümü ovalıyorum.

"Okula girdin mi?" diye merak ediyor Sally.

Telefonu Bill'e veriyorum; gelen mesajı yakından inceliyor.

"Notun: AB," diyor.

"Olamaz!" diyor Sally. "A değil mi?"

Kollarını boynuma doluyor ve gözyaşlarım bir defa daha boşalıyor.

"Bu...bu..."

"Üzülme," diyor Sally. "Sen yine de en iyisin."

Sımsıkı sarılıyor. Bedeninin sıcaklığı karşısında içim eriyor.

Sonunda toparlanmayı başarıyorum.

"Üzgün değilim. En yüksek not AB. Başardım! Okula girdim."

Sonraki bir saat boyunca Waheeda'de otuz defa arıyor, görmezden geliyorum, Snap'te sohbet sayfam okunmamış mesajlarla doluyor. Ama nasıl yapacağımı, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya okula alınmadıysa? Bu gibi şeylerde hiç iyi değilim.

Sally'nin eski odasında yatağa oturuyorum, valizim toplu. Annemin söyledikleri zihnimde yankılanıyor. Tren bileti ayırttığımı söylediğimde sesi çok mutluydu. Onu yine hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Rehberde Waheeda'nin telefonunu buluyorum. Hâlâ çeki-

niyorum. Okula kabul edilmediyse ne olacak? Kabul edildiğim halde kaydolmamayı düşündüğüm için tabii ki dünyanın en ukala insanı gibi görüneceğim.

Nihayet daha fazla erteleyemiyorum. Waheeda kulağıma çığlıklar atıyor.

"Nerelerdeydin? Beni böyle korkutma! Kendini öldürdün falan sandım."

"Sadece sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Hayır. Olamaz. İkimizden birinin kabul edildiğini söyle!"

Derin bir nefes alıp cevaplıyorum: "Evet."

"Bismillah, şaka yapıyorsun! Harika bu! Girdin! Basbayağı girdin işte!"

Kulak zarımın patlamaması için telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. Elim titriyor ama dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum.

"Dünyanın en havalı hâkimi sen olacaksın," diyor Waheeda. "Çok bilge ve duyarlısın. İnsanlara önyargılı davranmadan dinliyorsun. Bu harika bir şey!"

"Peki, sen ne yaptın?" diyorum.

Artık Boden'a bilet aldığımı söylememe imkân yok. Ancak bir aptal ömrü boyunca hayalini kurduğu böylesi bir şansa kapıyı kapatır. Üstelik, Waheeda annemle benim aramızın nasıl olduğunu bilmiyor.

"Geçer not bile alamamışım," diyor kıkırdayarak. "Ben senin gibi kitap kurdu değilim. Polis olurum artık. Dokuz milimetrelikle atış yaparım, cop sallarım, becerebileceğim şeyler. Toparlayıp getirdiğim serserileri de sen yargılarsın."

Ben de kendimi tutamayıp gülüyorum ama çok geçmeden gülüşüm boğazımda düğümleniyor. Bunun için çok uğraştım.

"Artık telefonu kapatmamız gerek," diyorum. "Annemi aramam lazım."

"Ne? Daha annene haber vermedin mi? Yallah, ara hemen!"

Haklı. Annemle hemen konuşmam gerek. Ama ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum.

Arkamdaki eğik duvara yaslanıyorum ve tırnağımdan geriye ne kalmışsa onu da ısırıp koparıyorum.

Tren üç saat sonra kalkacak.

Tüm bunları ardımda bırakmam mı gerekiyor? Hayalini kurduğum ve elde etmek için çok çalıştığım her şeyi?

Başımı duvara küt küt vuruyorum. Sonunda onu arıyorum.

"Selam."

Kafasının iyi olduğunu hemen anlıyorum. Daha *yeni* aşırı dozdan ölüyordu, şimdi yine bir şeyler almış.

"Ah anne."

Metadon ve değişmek üzerine onca konuşmaya rağmen yine bulut gibi. Boş vermek istiyorum. Ama insan annesinden vazgeçemez ki. Kullandığı uyuşturucuların hepsini bir kenara bırakabilecek olsanız, bir zamanlar beni karnına doladığı kundağın içinde taşımış, kuru üzüm ve elma dilimleriyle beslemiş, ateşim çıktığında alnıma ıslak bez koymuş sıcacık kalbi olan birini görürsünüz. O insanı her gün özlüyorum.

"Ne zaman geliyorsun?" diye soruyor. "Burada olmana ihtiyacım var. Anlamıyor musun?"

"Tren birkaç saate kalmaz kalkıyor," diyorum.

"İyi. Her şey normale dönünce çok iyi olacak."

Hiç emin değilim. Öyle olmasını istediğimi sanmıyorum.

"Anne, hukuk lisans programına kabul edildim."

Bir şey söylemiyor. Elime bakıyorum. Tırnaklarımın kenarlarında iğrenç şeytan tırnakları var.

"Ne? Lund'da mı?"

"Evet."

"Ama eve dönüyorsun. Burada kalacaksın, değil mi?"

Yıllardır yaptığımız kavgalarımızı hatırlıyorum, bağırış çağırışları ve gözyaşlarını, yere fırlatılan, duvara atılan eşyaları. Sigara dumanını ve alkol kokusunu. Annemin divanda horlayışını. Yeniden bunlara dönmek istemiyorum. Annem asla değişmeyecek. Beklentileri haksız çıkarır da gelecekte bir zaman tüm bu pislikten kurtulursa, benim sayemde olmayacak. Bunu kabul etmem gerek.

"Gerçekten fark edecek mi?" diyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeniden eve taşınmam herhangi bir şeyin daha iyi olmasını nasıl sağlayacak anne?"

Mırıldanıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama önemi de yok. Cevabı biliyoruz; ikimiz de.

Çok uzun yıllardır kendi anneme annelik yapıyorum. Nefes almasına yardımcı olmam için, üzerine düşeceği yumuşak bir zemin olarak beni kullanabilmesi için, artık daha fazlasını kaldıramayacak hale geldiğinde tüm dertlerini üstüme yıkması için, bulaşıkların yıkanması ve çöpün dışarı çıkarılması için, sosyal hizmetleri araması ve bir şekilde para bulması için bana ihtiyacı var. Artık yapamam.

"Bu benim hayalim," diyorum.

Annemin burnunu çektiğini duyuyorum.

"Keşke benim için sevinebilseydin, gurur duyabilseydin," diye fısıldıyorum.

Sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Onca karanlığın içinde bir ışık hüzmesi görüyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda ağlamaya başlıyorum.

"Gurur duyuyorum," diyor annem. "Ama burada olmanı özlüyorum."

* * *

Bill'le Sally bit pazarından dönünceye kadar valizimi boşaltıyorum ve her şeyi geri gardıroba asıyorum. Ayrıca hepimiz için yemek pişiriyorum.

"Trenin saat üçte kalktı sanıyordum," diyor Bill.

"Kalktı."

Sally koridordan koşarak geliyor ve kollarıma atlıyor.

"Lütfen burada kalacağım de."

Burnunu boynuma gömdüğünde doğru karar verdiğimden emin oluyorum. Annem hâlâ orada ama Sally ve Bill'le birlikteyken çok daha iyiyim.

"Kalıyorum," diye fısıldıyorum saçlarının içine.

Kollarımda Sally'le birlikte dönerken, Bill kapı girişinde durmuş gülümsüyor.

"*You make me happy*!" diye şarkı söylüyor Sally.

Melody Festival'dan bir şarkı bu.

Yarın temizlik şirketinden Lena'yı arayacağım ve istifamı vereceğim. İki hafta sonra lisans programı başlayacak ve şimdiye kadarki kadar yoğun temizlik yapmam mümkün olmayacak. Waheeda bana McDonald's'da günde birkaç saat çalışma ayarlayabileceğini söylemişti.

Bill benimle hırsızlık ya da şantaj olayları arasında bağlantı olduğunu gösteren herhangi bir kanıt olmadığını iddia ediyor. Ama biri beni sıkıştırırsa yalan söylemek konusunda ne kadar başarısız olduğumu bilmiyor.

En azından Regina'nın Steven'dan kurtulacak gücü kendinde bulabilmesini umuyorum. Onu ben kurtaramam. Tıpkı annem gibi, onun da bu kararı kendisinin vermesi gerekiyor.

Yemekten sonra Sally ona kitap okumak ister miyim diye soruyor. Bill itiraz edecekken sözünü kesiyorum.

"Tabii ki okurum."

Sally pijamalarını hiç bu kadar aceleyle giymemişti.

İlk bölümü okurken, yastığını yavaş yavaş kaydırıyor, o kadar çok sokuluyor ki her nefesi yanağımı ısıtıyor.

Uyuyakaldığında, battaniyesini dikkatlice çenesinin altına kadar çekiyorum, başucundaki lambayı söndürüyorum ve kapıdan içeriye ışık sızsın diye hafifçe aralık bırakıyorum.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldıyorum.

Bill divanda oturuyor. Televizyondan yavaş bir piyano müziği duyuluyor. Açık balkon kapısının yanında duruyorum ve serin havayı burnuma çekiyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor Bill.

"İyi," diyorum, içime odaklanmaya çalışarak. "İyiyim."

Emin olmak için bedenimi yokluyorum; omuzlarım ağırlaşmış ve yatıp rüyalara dalmak istiyorum ama bedenim sakin, zihnim sessiz. Dürüst olmam gerekirse, iyi hissettiriyor. Keşke şu lanet mektubu göndermemiş olsaydı.

"Temizlik şirketiyle konuştuğunu düşünüyorum?" diyor.

"Yarın. Söz veriyorum."

Bill bana sert bir bakış atıyor.

"Ama yarın pazartesi. Oraya gitmeyeceksin değil mi?"

"Kesinlikle hayır! İşi bırakıyorum."

Dişlerimi fırçalıyor, yüzümü yıkıyorum, sonra Bill'e iyi geceler diliyorum. Yatak odasına gidip kulaklığımı takıyorum ve dinleyecek bir şeyler bulmak için telefonumu karıştırırken başımı yastığa yerleştiriyorum.

Telefon daha titremeye başlamışken hemen açıyorum.

"Karla'yla mı görüşüyorum?"

Yatakta dimdik oturuyorum.

Daha önce çok fazla konuşmamış olsak da arayanın kim olduğunu bir an bile düşünmem gerekmiyor. Hemen biliyorum.

"Gönderdiğin mektup hakkında konuşmamız gerek."

"Ne mektubu?"

Bill'in söylediklerini düşünüyorum. Fiziki bir kanıt yok. Sonra Regina'yı düşünüyorum.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun," diyor Steven Rytter. "Polise gitmemi mi tercih edersin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve Hukuk Fakültesinden gelen e-posta gözümün önüne geliyor. Final sınavından en yüksek notu alışım. Hâkim olma hayalim. Her şey bir hortuma kapılıp etrafımdan geçiyor. Annem, Sally ve Waheeda. Regina'nın acı dolu gözleri.

"At o mektubu," diyorum bir nefeste.

Steven boğazını temizliyor.

"O kadar basit değil. Yarın bu konuyu konuşmamız gerek, Regina'yla birlikte. Bundan haberi olan başka kimse var mı?"

"Hayır."

Kapalı kapıya bakıyorum. Umarım Bill bir şey duymamıştır. Onu bu işe sürüklememe gerek yok.

"İyi," diyor Steven Rytter. "Kimseye tek kelime etme, yarın ne yapacağımıza bakarız."

JENNICA

Annemi görmek için bisikletle eve gidiyorum. Sanki on iki yaşıma geri gitmişim ve hayat bana ağır geliyormuş gibi. Bebek gibi ağlıyorum, annem de huzur veren elleriyle sırtımı okşuyor.

Tıpkı küçükken olduğu gibi, babamın önünde zayıf görünmeyi kabul etmiyorum. O odaya girdiği anda oturduğum yerde doğruluyorum ve yanaklarıma bulaşan maskarayı siliyorum.

"Piçe bak sen," diyor babam.

O ve göbeği, kapı girişinde duruyor. Sıktığı yumruklarından öfke enerjisi yayılıyor.

"İlişkiniz çok ilerlemeden anladığın için şanslısın."

Doğal olarak annem ona her şeyi anlatmış. Babama karşı aptalca bir sadakati olmuştur hep.

Aslına bakarsanız Steven'ı düşünmekten vazgeçmeyi pek istemiyorum. Belki de ikimizin hâlâ bir şansı vardır.

"Benim küçük kızım," diyor babam. "O piçin boynunu kırabilirim. Ama şimdi asıl önemli olan senin eğitimine odaklanman. Farklı ülkelerden tanıdıklarım var biliyorsun. Ne ayarlayabilirim bir bakacağım."

Başta karşı çıkmıyorum.

Daha beşikten beri bana en önemli konunun düzen, disiplin ve sıkı çalışma olduğunu öğrettiler. Annemle babam benimle asla oynamazdı. Üniversite konusunda tercihimi yaparken ve sosyal hizmetler alanında çalışmayı düşündüğümü söylediğim zaman büyük kardeşlerim iç geçiriyorlardı.

O zamandan beri, her zaman ne olmak istediğimi bilmediğimi söylerim.

Bir şey *olmak* her zaman eğitim almakla ve ardından kariyer sahibi olmakla eş anlamlıydı. Yaptığın iş kimliğindir, falan.

Saçmalık!

"Teşekkürler ama ben uluslararası ilişkiler alanında çalışmak istemiyorum. Ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Ben insanlarla çalışmak istiyorum. Sıradan insanlarla. Zor zamanlar yaşayan sıradan insanlara yardım etmek istiyorum."

"Psikolog mu yani?" diyor annem bakışlarını hızla babama doğru çevirerek.

Babam ona bakmıyor bile. Gözleri küçülmüş, şüpheyle bakıyor. Babam hiçbir zaman kendisinden başka birini önemsememiştir. Gerçek anlamda önemsemez.

"O tip şeyleri boş zamanlarında yapabilirsin. Katılabileceğin tonlarca toplum kuruluşu var."

Sanki kulaklarını tıkamış gibi. Sadece duymak istediklerini duyuyor. "Ben kararımı verdim zaten baba. Seyahat etmeyi sevmiyorum. Ve kâr amacı gütmeyen bir organizasyonda, örneğin zorbalık karşıtı koalisyonda ya da intihar destek hattında ya da benzer başka yerlerde çalışmayı tabii ki düşünürüm ama ek bir uğraş olarak değil. Ben tüm hayatımı bu tarz bir şeye adamak istiyorum."

Babam öfkeden kızarıyor. Aslında kelimeleri benim için sarf etse de gözlerini anneme dikiyor.

"Neden bu ufak tefek takıntılarını her zaman bu kadar büyütüyorsun? Bir defalığına da olsa normal olamaz mısın?"

"Kavga etmeye gerek yok," diyor annem.

Standart sözlerinden biri bu.

"Takıntı mı? Normal mi? Bu arada, sen kimsin ki Steven'ı yargılıyorsun?" diyorum doğrudan babama bakarak ama kontrolümü kaybetmeden.

"Lütfen," diyor annem.

Tüm bu yıllar boyunca ne zaman babamla yüzleşmeye çalışsam gözyaşlarının ve umutsuzluğun arkasına saklandı.

Bu defa boyun eğmiyorum.

"Sen de en az onun kadar domuzsun. Annemi tekrar tekrar aldattın. Ona da, ailenin geri kalanına da pislik gibi davrandın."

"Jennica!" diyor annem. "Eski yaraları deşmeye gerek yok."

Babam hâlâ kapıda duruyor. Gözümde küçüldükçe küçülüyor. Telefonda konuştuğum aldatılmış kadınlar. Babam gibi erkekler pek çok insanın hayatını mahvetti. Üstelik sadece kendi zevkleri uğruna, sevdiklerini bir an olsun düşünmeden.

Ne zaman ki Ricky olayı yaşandı, ben kendim kurban durumuna düştüm, tam olarak o zaman anladım. Aldatılmak çok can yakıyor. Sevdiğin birinin, her şeyi paylaşmak istediğin birinin kendini ve kalbini başkasına sunduğu zaman hissedilen o acımasız ihlal edilmişlik duygusu. Ricky'le sahip olduğumuz her şey koca bir yalana dönmüştü. Bir erkeğe güvenmeyi düşünmem bile yıllarımı aldı.

"Steven aslında boşanmak istemiş ama karısı çok hasta," diyorum. "Bahane değil tabii ama yine de anlaşılabilir bir durum, alışılmadık bir endişeyle hareket ediyordu. Peki sen etrafta önüne gelenle sevişirken annemi ya da beni ya da kardeşlerimi hiç düşündün mü?"

Annem koluma hızlıca vuruyor. "Bu kadar yeter."

"Çocuklar yetişkinlerin aşk hayatlarına karışmamalı," diyor babam. "Kafandan uyduruyorsun."

"Yeter lütfen!" diye yalvarıyor annem.

"Sus!" diye patlıyorum. Annem geri çekiliyor, gözlerinde dehşet var. Babamın kollarına yaslanıyor. "Ona sen izin veriyorsun. Onu ne zaman geri kabul etsen, bir bakıma sessiz onay vermiş oluyordun. Sanki fazlasını hak etmiyormuşsun gibi."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor annem yanaklarındaki gözyaşlarını silerken. "Benim açımdan nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

Babam kollarını annemin beline zincirin ucuna asılı kilit gibi doluyor. Bana bakarken göz kapakları seğiriyor.

"Antidepresan haplarını almayı mı unuttun yine sen?"

Her şey güçlü olmakla ilgili sanıyor. Duygularını bir kenara bırakabilecek kadar güçlü olmakla, etkilenmemeyi sağlayacak kadar güçlü olmakla ilgili. Terapiye ya da haplara ihtiyacı olan hanım evladıdır.

"Bazı şeylerin affedilmesi gerekir," diyor annem. "Aile böyledir. Sevmek bu demektir."

Büyürken ben de buna inanıyordum. Aşka bakışım en baştan itibaren çarpıktı.

"Aşk hakkında ne biliyorsunuz siz?" Onları kenara itiyorum ve yanlarından hışımla geçip koridora çıkıyorum. Ön kapıda Converse ayakkabılarım beni bekliyor. Bağcıklarını bağlamakla bile uğraşmıyorum. "Hayatım boyunca sizin için diken üstünde yürüdüm. Ne yaptıysam size yeterli gelmedi. Beni asla kabul etmediniz. Ne biliyor musunuz? Bitti artık. Şu andan itibaren, ya beni olduğum gibi kabul edersiniz ya da unutur gidersiniz."

"Lütfen, Jennica, tatlım," diyor annem.

Arkamdan gelmek için hareketleniyor ama babam onu durduruyor.

"O kadar da tatlı değilim. Hiçbir zaman olmadım. Artık kabul etmenizin zamanı geldi."

Hızla çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bisikletim garajın önünde duruyor, kilitli değil.

Tepeden yukarı tırmanırken rüzgâr saçlarımda dalgalanıyor. Bisikletin üzerinde doğruluyorum ve pedalları yere doğru bastırıyorum, daha sert, daha sert. Bacaklarım ve kalçam ağrıyor, rüzgâr yanaklarımı ısırıyor ama deli gibi pedala basmaya devam ediyorum.

Çocukluğumdan görüntüler zihnimde beliriyor, sonra yanıp kül oluyor. Annemin sarsılan omuzları ve gözyaşlarıyla lekelenen yanakları. Gece vakti bağrışmalar ve tartışmalar. Çarpılan kapılar. Hiç gelmeyen uyku.

O zaman kararımı vermiştim.

Asla annem gibi olmayacaktım. Bir erkeğin bana öyle davranmasına asla izin vermeyecektim.

Hayatım boyunca sadakatsizlikten nefret ettim ve sadakatsizlikle mücadele ettim. Danışmanlık yaparken ne kadar çok kadına aldatmanın asla affedilemeyeceğini, aldatmayı affetmenin ataerkilliğe boyun eğmekle ve birey olarak kendi değerimizi reddetmekle aynı anlama geldiğini söyledim. Ördüğümü zannettiğim duvar Steven'la karşılaşmamdan sonra ağır ağır yıkıldı. Onunla her şey çok farklıydı. O kadar samimiydi ki. Yeni bir şey bulduğumu düşündüm. Yaşadığımın aşk olduğunu düşündüm ve ağır ağır bildik eski yalanların ve aldatmanın içine çekildiğimi fark etmedim.

Bunun bir noktada bitmesi gerekiyor.

Bir noktada, birinin babam gibi, Steven gibi erkeklere dur demesi gerekiyor. Ve annem gibi ve Regina gibi kadınlara.

BILL

Çok az uykuyla geçen bir gecenin daha sonunda, erkenden uyanıyorum, Sally'i yatakta bırakıp sessizce dışarı çıkıyorum. Koridorda bit pazarında satamadığımız eşyalar var. Miranda gibi kokuyor. O an suçluluk duygusu göğsüme oturuyor.

Sally pijamalarıyla parmak uçlarına basarak geliyor. "Kâbus gördüm baba."

Uzun zaman olmuştu. Miranda hastayken ve cenazesinden sonra birkaç ay boyunca Sally her gece kâbus gördü.

"Rüyamda Karla'yı gördüm. Çok kötü bir şey olmuştu."

Ona sarılıyorum, küçük başını göğsüme bastırıyor, rahatlatmaya çalışıyorum.

"Rüyaydı sadece. Karla'ya bir şey olmayacak."

"Biliyorum ama gerçek gibiydi."

Tabağa biraz çikolatalı gevrek koyuyorum. Miranda buna kahvaltıda şeker yemek gibi derdi. Geçen yıl boyunca pek çok kahvaltı böyleydi.

"Bugün Naemi'nin evine gideceksin, unutmadın değil mi?" diyorum.

Sally'nin keyfi yerine geliyor.

Tüm günü arkadaşıyla birlikte geçirecek, o sırada ben de yanında çalışacağım müşteriyle tanışacağım.

"Naemi'yle birlikte Skitgubbe oynayacağız," diyor Sally; çekmeceden oyun kâğıtlarını alıp getiriyor.

Divanın önünde durduğumda, Miranda'nın fotoğrafından bana baktığını hissediyorum. Onu her zaman seveceğim. En çok birkaç dakikada bir aklıma geliyor. Ama orada, duvarda olmasının kısıtlayıcı bir yanı var.

Fotoğrafın çerçevesine dokunurken Sally'e "Hey," diyorum. "Bunu artık indirmeye ne dersin?"

Sally salon girişindeki kemerde duruyor.

"Şeyyy..."

"Annen ne olursa olsun bizimle birlikte olacak," diyorum.

"Biliyorum."

Ona bir defa daha sarılıyorum ve fotoğrafı indiriyorum.

Ayakkabılarımızı giyerken, Karla'nın odasından telefonunun alarmı duyuluyor. Sally önce kapalı kapıya, sonra da bana bakıyor.

"Karla bugün işe gitmiyor mu?"

"Sanırım bugün izinli."

En azından Rytterların evinde temizlik yapmayacak; pazartesi günleri genellikle orada oluyor.

Sally bisikletin arkasında oturuyor, güneş doğudan, çatıların üzerinden yükseliyor.

Naemi'nin annesi üzerinde uzun bir gecelik, elinde kahve fincanıyla kapıyı açtığında, "Size minnettarım," diyorum.

"Lafı bile olmaz; Naemi Sally'i göreceği için mutluluktan deliriyor."

Sally bana sarılıyor ve evin sıcaklığına karışıp, gözden kayboluyor.

"Öğle yemeğinden sonra Bjärred'e gitmeyi düşünüyorduk," diyor Naemi'nin annesi. "Sizin için uygun mu?"

Bunu düşünmeliydim.

"Mayosunu getirmemiştik ne yazık ki."

Naemi'nin annesi özür dilercesine gülümsüyor.

"Aslında sadece dondurma yemeye gideceğiz."

Sonra duraklıyor ve başka bir yöne bakıyor.

Sanki durumun tuhaflığını fark etmiş gibi.

Sally'nin geçen seferki öğle yemeğinin parasını hâlâ havale etmedim.

"Bir bakayım ..." diyorum cüzdanımı karıştırarak.

Naemi'nin annesi beni durduruyor.

"Üzülmeyin. Sonra ödeşiriz."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Belki borcumu başka bir şekilde öderim. Dünyada adalet diye bir şey varsa.

Bisiklete binip, pedala basarken yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Sabah güneşi parıldamaya başladı ama yol boyunca kafamda yoğun bulutlar var.

Müşteri Planetstaden'de yaşıyor; doğu yönünde, Malmö karayoluna çıkmadan hemen önce. Evinin hemen karşısında bir otel var. Böyle bir yerde kim kalır?

Evde bakım şirketinden Hanna-Linnea ile otoparkta buluşuyoruz. Geçen görüşmemizdeki kadar stresli değil. Beni düşündüğünü ve "çeteye" mükemmel uyum sağlayacağımdan emin olduğunu söylüyor.

"Çok sakin ve dengeli biri gibisin."

Neden bilmiyorum ama çok aptalca da olsa, sözleri içimi ısıtıyor.

Hanna-Linnea kapı zilini çalıyor; başka bir bakıcı, pembe saçlı, kaşında piercing olan genç bir kadın, kapıyı açıyor ve bizi içeri alıyor.

"Astor içeride. Az önce kahve yapmıştık."

Sıkış tepiş ve loş mutfakta, tekerlekli sandalyesinde oturuyor.

Astor elli beş yaş civarında sanırım. Kestane rengi, hüzünlü gözleri var. Elimi sıkmak için sağ kolunu sol eliyle desteklemek zorunda kalıyor.

"Astor bazen konuşurken zorlanıyor," diyor Hanna-Linnea.

Astor başıyla onaylıyor. Dudağının kenarından salya akıyor.

Kendimi tanıtmamın ardından, büyük çaba sarf ederek, "Memnun oldum," diyor.

Çoğu işi yaparken yardıma ihtiyacı oluyor ve her yıl, yılın her günü, yirmi dört saat bakım alma hakkı var. Kendi başına bir fincan kahve dahi hazırlayamıyor. Akşamları tekerlekli sandalyesinden kalmasına ve özel yapılmış yatağına yatmasına yardım edeceğim. Dişlerini fırçalayacağım. Susarsa, su vereceğim. Sıkışırsa, çamaşırını indirmem ve yapmasına yardım etmem gerekecek.

Hanna-Linnea talimatları sıralarken Astor bana bakmıyor.

Başkalarına bu derece bağımlı olmak yıkıcı olmalı. Son birkaç hafta Miranda da böyleydi. Palyatif bakım bir anlamda ölümün bekleme odası demek. Buna rağmen, son ana kadar içimde belli belirsiz bir umut vardı; mantık dışı olmasına rağmen, herkesin ısrarla anlattıklarına taban tabana zıt olmasına rağmen. Sanırım gerçekleşinceye kadar kabul edemediğiniz bazı doğrular oluyor.

"Çocukların…var…mı?" diye soruyor Astor.

Ona Sally'den bahsedince neşeleniyor. Koluma nazikçe pat pat vuruyor.

"Görüşmek üzere," diyorum yanından ayrılmadan önce.

İlk vardiyam hemen bu Çarşamba. Akşamüzeri Sally'le birlikte Sölvegatan'daki Red Cabin denen akşam oyun merkezine bakmaya gideceğiz; sinema eğitimi aldığım beşeri bilimler fakültesine iki adım mesafede. Altı ay önce, Sally'nin tüm bir geceyi bensiz geçirmesini düşünmek mümkün değildi ama şimdi, başta her

ikimizi de zorlayacak olsa bile, yapabileceğimizi düşünüyorum. Karla zaman zaman kendisinin de yardımcı olabileceğini söyledi.

Temizlik şirketindeki işini bırakacak. Steven'la Regina'nın tepkisinin ne olacağını merak ediyorum. Yüzüğü hâlâ geri almadılar, ayrıca şantajda Karla'nın da parmağı olduğunu anlamaları çok zor değil. Ama kanıt yok.

Umarım Karla'ya güvenebilirim. Ama bu konuda fazla saf olamayacağım. Bir şekilde Regina'yla ilgili gizeme kendini fazla kaptırdı. Karla herkese ve her şeye, her ne pahasına olursa olsun yardım etmek isteyen insanlardan.

Otoparka gelince telefonumu çıkarıyorum.

"Bill!" Hanna-Linnea apartmandan aceleyle çıkıyor. "Unuttuğumuz bir şey var."

Nefesi kesilmiş. Neyi unuttuğunu çok iyi biliyorum. Düşünmemeye çalışıyordum.

"Sicil kaydın," diyor. "Formalite sadece ama yine de görmem gerek."

"Tabii." Birden kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Evde unutmuşum ne yazık ki. E-postayla göndersem olur mu?"

"Harika olur. Çarşamba gününe kadar göndermen yeterli."

Göndereceğime söz veriyorum. Ne olması gerektiğini tam olarak anlayamadım; sicilimin lekesiz mi olması gerekiyor, anlamam gerek. Sırf bu yüzden işin berbat olmayacağını söyleyin bana.

Hanna-Linnea el sallıyor ve otoparkın diğer tarafında gözden kayboluyor. Kollarımı bisikletin gidonuna dayayıp Karla'ya mesaj yazıyorum. Emin olmak için.

Ne yapıyorsun? Neredesin?

Telefonum cebimde, güneş ensemde, batıya doğru pedal çeviriyorum. Yandan sert bir rüzgâr vuruyor ve bisikletimin yalpalanmasına neden oluyor. Gidonu düzeltirken karşıdan beyaz bir kamyonet hızla yaklaşıyor. Tornavägen'i geçiyorum ve küçük bir

parkın içinden geçen kestirme yola giriyorum; kafaları epeyce iyi iki keş karşılıklı bağırıyor.

Hızlanıyorum ve Dalbyvägen üzerinden şehir merkezine yöneliyorum. Buradan Rytterların Linnégatan'daki evi çok da uzak değil.

Göbekte duruyorum ve bisikletimi caddenin karşısına yürüyerek geçiriyorum. Telefonumu çıkarıyorum. Karla'dan cevap gelmemiş daha. Bana yalan söyleyip yine de Rytterlara gitmedi herhalde?

Eski işitme engelliler okulunun önünde, salkım söğütler ağır dallarını benek benek nilüfer çiçekleriyle kaplı gölete doğru uzatıyor. Saksağanlar çimenlerde bağıra çağıra ötüyor.

Telefonum titriyor. Nihayet. Bir elimle bisikletin gidonunu tutarken yürümeye devam ediyor, ekranı görebilmek için gölge yapmaya çalışıyorum. Karla'dan mesaj yok. Sahte bir müşteri hizmetleri hesabından gelen önemsiz bir posta sadece.

Ne oluyor? Karla genellikle bir dakika geçmeden cevap verir, en geç. Telefonu sanki bedeninin parçası gibidir.

Aramam ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerek. Telefonu omzumla tutuyor, her iki elimle gidonu dengede tutmaya çalışıyorum. Bir puset yüzünden gidonu yana kırmam gerekiyor ve ön tekerim bahçe çitine sürtüyor. Telefon çalma sesi çok yavaş, sanki sonsuz zaman geçiyor.

Sonunda sessizce cevap veriyor "Selam."

"Karla? Neredesin?"

"Şimdi konuşamam."

Fısıldıyor. Evde olması mümkün değil. Rytterlarda mı yoksa? Ne kadar riskli olacağını biliyor. "Her şey yolunda mı?" diyorum.

Bisikletim sarsılıyor, tekeri çok sert dönüyor ve kontrolü kaybediyorum. Telefon omzumdan kayıyor ve yere düşüyor.

"Alo? Karla? Orada mısın?"

Sessizlikten başka bir şey yok.

JENNICA JUNGSTEDT SORGU TUTANAĞI

Steven Rytter ile ilk nasıl iletişime geçtiniz?
Tinder uygulamasında eşleştik. Benden epeyce yaşlıydı ama yine de buluşmayı kabul ettim. Steven gerçekten çekiciydi. Sıcakkanlı, zeki. Daha önce buluştuğum diğer erkeklerden farklı olarak entelektüel bir paylaşım vadedebiliyordu.

O halde, bir ilişkiye mi başladınız?
Sanırım öyle denebilir. Yazın büyük bölümünde birbirimizi oldukça sık gördük.

Evli olduğunu biliyor muydunuz?
Hayır, kesinlikle bilmiyordum. Bilseydim hemen görüşmeyi keserdim.

Evli olduğunu nasıl öğrendiniz?
İnternette, doğal olarak, evli olduğunu saklamaya çalışmıştı. Google'da arama yaptığınızda Regina Rytter hakkında fazla bilgi yoktu. Ama evlenmeden önceki soyadıyla arama yaparsanız bulma ihtimalinizin yine de olacağını düşünmemişti. Anlaşılan o dönemlerde genellikle Gina adını kullanıyormuş.

Steven'ın evli olduğunu öğrendiğinizde ne yaptınız?
Onunla yüzleştim. Her şeyi hemen orada itiraf etti. Anladığım kadarıyla, benimle olan ilk yasak ilişkisi değilmiş.

Peki bu öğrendiklerinizi nasıl karşıladınız?
Daha çok, kızgın hissetmiştim. Ve tabii üzgün. Ama en çok kızgın. Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim ona. Çok zor bir karar değildi.

O halde, sonrasında Steven'ı bir daha görmediniz?
Hayır.

Steven ve Regina'nın hayatlarını kaybettiklerini düşündüğümüz gün hakkında konuşalım. O gün neler yaptığınızı anlatır mısınız?
Sanırım sekiz buçuk ya da dokuza kadar uyudum. Bu yaz, girmem gereken bir telafi sınavı dışında beni bağlayan belli bir işim yok. Kahvaltıdan sonra, Bill Olsson'la buluşmak için bisikletle Botanik Bahçesine gittim.

Bill'le neden buluştunuz?
Yazın başlarında yaşadığımız bir tartışma nedeniyle üzgündü. Birkaç yıl önce Bill de ben de partnerlerimiz tarafından aldatılmıştık ama konuyu hiç konuşmamıştık.

Yani Botanik Bahçesinde buluşma ayarladınız?
Evet. Burası yaşadığımız yerlerin aşağı yukarı ortasına denk geliyor. Ayrıca yazları çok güzel olur. Uzun bir yürüyüş yaptık ve kafede öğle yemeği yedik.

Saat kaç gibi?
Buluştuğumuzda, sanırım, saat on civarıydı. Bill o sabah bir müşterisiyle tanışmak için toplantıya gitmişti. Evde bakım uzmanı olarak işe başlamak üzereydi.

Peki ikiniz Botanik Bahçesinde ne kadar kaldınız?
Saat on iki buçuk, belki bire kadar. Kesin olarak hatırlayamıyorum. Eminim kafede ödeme yaptığım saati kontrol etmem mümkün olacaktır. Her zaman kredi kartı kullanırım.

Bill'le ayrıldıktan sonra nereye gittiniz?
Hayır, hayır, ayrılmadık.

Ayrılmadınız mı?
Hayır, onunla Karhögstorg'daki evine gittim.

Orada ne kadar kaldınız?
Akşam geç saatlere kadar. On ya da on buçuk sanırım.

Ve Bill tüm bu süre boyunca orada, sizin yanınızdaydı?
Elbette.

Bu bilgiyi doğrulayabilecek kimse var mı?
Bizi Botanik Bahçesinde bir sürü insan görmüştür. Ayrıca, Bill'in evine dönerken uğrayıp kızı Sally'i aldık. O saate kadar sınıf arkadaşlarından biriyle birlikteydi.

O halde, Rytterların evlerinde cinayete kurban gittikleri gün Bill Olsson'ın sabah ondan gece ona kadar sizinle birlikte olduğunu mu söylüyorsunuz?
Evet.

Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz, değil mi Jennica? Bill'le ilgili şüphelerimizi biliyorsunuz. Belirttiğiniz saatlerden kesin olarak emin misiniz?

Elbette. Böyle bir konuda nasıl yanılabilirim?

KARLA

Serin bir sabah. Daha ağustos ortası olmasına rağmen ağaçlarda sonbahar kokusu var. Fermuarı çeneme kadar çekiyorum.

Linnégatan'a geldiğimde, çişimi zor tutar haldeyim.

Steven'ın arabası garajın önünde.

Telefonda olup bitenlere dair ne yapacağımıza bakarız dedi. O, ben ve Regina. Ona şantajla ilgili ne söyledi acaba? Ona uyuşturucu verdiğini itiraf etmiş olması mümkün değil. Yüzük konusu ve mektup olayı olmasaydı doğrudan polise giderdim.

Sorumluluk almanın ve doğruyu yapmanın zamanı geldi. Ben kurban değilim; bana birazcık da olsa acımaları için hiçbir neden yok. Ama tabii ki bir çözüm bulabiliriz. Yakında hukuk eğitimime başlayacağım ve bunun ensemde kılıç gibi sallanmasına izin vermeye hiç niyetim yok.

Zili çalıyorum. Alarm kodunu bilmeme rağmen, içeriye öylece girmek yanlış olurmuş gibi hissediyorum. Sonuçta bugün buraya temizlik yapmaya gelmedim.

Kapıyı açan kimse olmayınca, eğilip camdan içeri bakıyorum. Ayakkabılıkta Steven'ın Gucci spor ayakkabıları var; ceketi port-

mantoda asılı. Girişteki geniş alanda durup beni izleyişini, kendimi kapana sıkışmış hissettirerek yaklaşmasını düşünüyorum. Bir defa daha Regina'yla konuşmamı yasaklayışını. Ona uyuşturucu verdiğini fark etmemden hemen önceydi.

Şimdi zilin *ding-dong* sesi evin içinde yankılanırken bacaklarımı yukarı çekiyor, dolu idrar kesemi sıkıştırıyorum.

Kapıya gelen yok. Hiçbir yerde hiçbir hareket yok.

Emin olmak için telefonumdan saati kontrol ediyorum. İki saat önce burada olmam gerekiyordu. Etrafı kolaçan ediyorum ama Steven görünmüyor.

Waheeda'yi düşünüyorum ve telefonumdaki ses kayıt uygulamasını başlatıyorum. Ne olacağı belli olmaz.

Sonra zili bir defa daha çalıyorum ama hâlâ gelen giden yok. Bacaklarımı birbirine bastırırken titriyorum. İdrar kesem patlamak üzere. İçeriye kesinlikle kendim girmemeliyim ama çişimi de bahçeye yapamam. Bacaklarımın arası yanıyor. Sonunda şifreyi giriyor ve içeri dalıyorum.

"Merhaba?"

Defalarca sesleniyorum ama cevap veren yok. Fırlayıp, banyoya koşuyorum ve hissettiğim rahatlama inanılmaz. Aynı zamanda, Steven'ın ortaya çıkmasından ve beni burada bulmasından korkuyorum. Hızla ellerimi yıkıyorum ve tekrar dışarı çıkacakken üst kattan gelen bir çarpma sesi beni durduruyor.

"Kim o? Steven? Regina?"

Merdivenlere yaklaşıyorum ve kulak kabartıyorum.

"İmdat!"

Yukarıdaki yatak odasından gelen bir çığlık.

"Regina?"

İki basamak çıkıyorum, sonra annem aklıma geliyor. Eve dönmediğim için üzülmesini ama başarımla gurur duymasını düşü-

nüyorum. Annem, kendi yolunu büyük ölçüde kendi seçti. Psikopatın teki tarafından zorla benzo verilen Regina'dan farklı olarak.

"Yardım edin!" diye inliyor, merdiven basamaklarının geri kalanını uçarak çıkıyorum.

Tüm kapılar kapalı olunca, üst kat karanlığa gömülmüş. Regina'nın yatak odasının kapısını yumrukluyorum.

"Sen misin?"

Kapı koluna bastırıyor ve içeri giriyorum. Jaluziler kapalı, her zamanki gibi; içerisi zifiri karanlık, sadece duvarda gölgeler var.

"Regina?"

Odanın içine doğru iki üç adım atıyorum. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor.

Komidinde ilaç düzenleyici kutu var. Yatağın ucundan çarşaf sarkıyor ama yatak boş.

"Regina? Neredesin?"

Bu evde kaç saat geçirdim. Bütün yaz. Her bir köşenin tozunu aldım, süpürdüm. Ama şimdi her şey yabancı ve soğuk geliyor. Odadan çıktığımda, nereye gideceğimi bilmiyorum. Daha önce buraya hiç gelmemiş gibiyim. Kapalı kapılar ve duvarlar üstüme doğru geliyor.

"Buradayım."

Regina'nın sesi duyuluyor tekrar. Steven'ın yatak odasından geliyor gibi.

"İçeride misin?"

Hızla kapıyı çalıyor, sonra da açıyorum.

Burada da perdeler kapalı ama camın kenarından küçük bir lambanın ışığı geliyor. Steven'ın açık mavi gömleğinin yanında, elbise askısından sarkan bir kravat var. Yatak örtüsünü titizlikle katlayıp köşedeki pufun üzerine koymuş.

Regina yüzünü ellerinin arasına almış, koltukta oturuyor.

Önünde duran yatakta Steven upuzun, hareketsiz yatıyor. Ağzında huzur dolu bir hareketsizlik var, gözleri kapalı. Uyuyormuş gibi görünüyor.

"Ne oldu?"

Regina parmaklarını şakaklarına bastırıyor.

"Onu bu halde buldum. İlaç almış olmalı."

Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.

Gevşek duran bileğini tutuyorum. Bedeni soğuk. Yüzünde renk kalmamış.

"Neden? Hiç mantıklı değil."

Beceriksizce, tutunacak bir şey arıyorum.

"Herhalde her şeyin ortaya çıkacağını anladı," diyor Regina.

Boş bakan gözleri kızarmış.

Ağır ağır toparlanıyor ve yerde, yatağın yan tarafında bir noktayı gösteriyor. Eğiliyorum.

Steven'ın sağ elinin hemen altında katlanmış bir parça kâğıt duruyor. Yere öyle düzgün düşmüş ki, çatı şeklinde duruyor.

Kâğıdı alırken Regina, "Sanırım başka çıkış yolu bulamadı," diyor.

Kâğıdın ne olduğunu biliyorum.

"Sendin değil mi?" diyor.

Dikkatle açıyor ve Bill'in gönderdiği mektubu okuyorum.

"Nasıl yapabildin?" diye devam ediyor Regina. "Bana yardım etmeye söz verdin ve ben de sana güvendim. Onun yerine, Steven'dan para sızdırmaya çalıştın. Sessiz kalman karşılığında sana para vermesini istedin."

"Hayır, öyle olmadı. Bill ..."

Sözümü bitirmiyorum. Bill'i suçlayamam. En başından beri benim fikrimdi. Ama mektubu bana sormadan gönderdi.

"Ona yardım etmeye çalışıyordum," dedim. "Çok çaresizdi."

Steven'a bir defa daha çekinerek bakıyorum. Başı hafifçe yana dönmüş. Dudakları morarmaya başlamış. Tüm bu olanlarda insani olmayan bir şey var.

Boden'da, eve geldiğimde karşılaşmaktan her zaman korktuğum durum tam da buydu. Daha önce ölü birini görmemiştim ama kâbuslarımda ve zihnimde canlandırdığım dehşet dolu hikâyelerde bu görseller net oluyordu. Annemin yatak odasının kapısının önünde beklediğim, kendimi teselli ettiğim oldu. İlk yardım ve kalp masajı öğrendim, nabız nasıl alınır, birinin nefes alıp vermediği nasıl kontrol edilir, biliyorum. Hayallerimde gördüğüm hep annemdi. Ama şimdi onun yerinde Steven var.

Sözde buraya son bir defa gelecek, her şeyi yoluna koyacaktım.

"Beni feda ettin," diyor Regina. Oturduğu yerde öne doğru eğilirken zorlukla inliyor. "Hayatında tek bir kişinin bile olmamasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Benim kimsem yok, Karla."

Pijamasının yakasını sıkıca tutunca boğazı sıkılıyor.

"Bu doğru değil," diyorum.

Aslında doğru. Regina'ya ihanet ettim, tıpkı anneme ihanet ettiğim gibi. Koca bir yalanım ben. Şimdi de Steven öldü. Kendini öldürdü. Bizim yüzümüzden mi? Bu olaydan sonra artık asla hâkim olamam.

"Sana samimiyetle yardımcı olmaya çalışıyordum."

Regina gözlerime bakmıyor.

Lanet mektubu avcumun içinde buruşturuyorum, pencereye doğru yürüyorum ve yüzümü ellerimin ardına saklıyorum.

"Ne yapacağız?" diyor Regina.

Kapıya bakıyorum. Burada olduğumu kimse bilmiyor. Evden çıkıp gidebilirim. Ne olursa olsun, bu bir dönüm noktası. Hayatımın sonuna kadar ensemde olacak. Ama diğer türlüsü daha da kötü.

Regina gözlerini benden ayırmıyor. Bakışları sakin ve dikkatli. Sandalyeden zorlanarak kalkıyor.

"Bir şey söylememiz gerekmez." Bana yaklaşıyor. "Ne mektup ne de yüzük hakkında."

Soğuk parmaklarıyla bileğimi kavrayınca kolum geriliyor. Çocukken annemin yaptığı gibi, elimi yavaşça okşuyor. Şefkatle bakıyor bana. Ona ihanet etmeme rağmen, iyiliğim için gerçeği gömmeye hazır.

"Ailenden birinin hasta olması kolay değildir," diyor. "İnsanlar Steven'ın daha fazla dayanamamış olmasını anlayışla karşılayacaktır. İlaçlardan ya da şantajdan bahsetmeye gerek yok. Hatta öyle yapalım."

BILL

Linnégatan'daki evde tüm jaluziler kapalı. Bahçe sessiz. Kuşlar bile ötmüyor.

Zili çalıyorum ve burnumu kapıdaki pencereye dayıyorum. Karla'nın ayakkabıları hemen solda, baş aşağı duruyor. Demek yine de gelmiş.

Bisikletimle eve iyice yaklaşmışken ona telefonla ulaşmayı defalarca denedim ama cevap vermedi. Steven onunla yüzleşmiş olabilir mi? O adam her şeyi yapabilir. Telefonuma bakıyor, acil numarasını aramam gerekir mi diye düşünüyorum.

Başımı tekrar kaldırıp baktığımda Karla'nın kapıya doğru geldiğini görüyorum. Ani bir dalga halinde rahatlama hissediyorum, sonra yerini yeni bir endişeye bırakıyor. Gözlerinde vahşi bir bakış var, kilidi epeyce kurcaladıktan sonra açmayı ancak başarıyor.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

"Burada ne işin var?" Başımın üstünden caddeye doğru bakıyor. "Gitmen gerek."

Olduğu yerde adım atıyor sanki.

"Endişelendim, doğal olarak."

Başını iki yana sallıyor ve kapı kolunu bir kaldırıp bir indiriyor.

"Sorun ne, Karla? Bir şey mi oldu? Evdeler mi?"

Cevap vermiyor, sadece boş boş bakıyor.

"Beni korkutuyorsun," diyorum. "Neler oluyor?"

Karla'nın dudakları titriyor ve açılıyor.

"Lütfen Bill, git."

Gözleri kısılıyor ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlıyor.

Arkasına, evin içine bakmaya çalışıyorum. Koyu renk duvar kâğıdı kaplı duvarları ve büyük kahverengi bir çalışma masasıyla geniş bir hol var. Tavanda kristal avizeler. Neredeyse hayaletli bir havası var.

Karla benim için ve Sally için çok fazla fedakârlıkta bulundu. Şimdi sorumluluk alma sırası bende. Şu Steven denen adamla konuşmam ve her şeyi açıklamam gerek. Çaresizdik, çok kötü bir yıl geçirmiştik.

"İçeri gelebilir miyim?" diye soruyorum.

Karla sinir krizine girmemek için çabalıyormuş gibi görünüyor.

"Korkunç bir şey oldu."

"Ne?"

Buraya geleceğini tahmin etmeliydim. Onu neden durdurmadım ki?

"Steven öldü."

Söylediğini sindirmeye çalışıyorum. Ağzım kuruyor, dilimi kontrol edemiyorum.

"Öldü mü?"

Karla burnunu çekiyor ve gözyaşları yeniden akmaya başlıyor. Bir sesle irkiliyor ve arkasını dönüyor. Gözlerimle holdeki hareketlerini ve sonra merdiveni tırmanışını izliyorum. Saçları kuş yuvasına dönmüş pijamalı bir kadın, eliyle trabzana tutunarak duruyor. Canlı cenaze gibi görünüyor.

JENNICA

Böyle yaz günlerinde, Botanik Bahçesi kalabalık ve cıvıl cıvıl oluyor. Manolya bahçesine geldiğimde bisikletten iniyorum ve ortadaki yaya yolunda yürüyerek ilerletiyorum. İki öğrenci bir ağacın altında oturmuş, birbirlerinin saçlarıyla oynuyorlar; kucaklarında ders kitapları açık. Gölgedeki bir banka biraları ve sigaralarıyla bir grup yerleşmiş.

Burada sakin, keyifli anlardan başka bir şey yok.

Bense çakıl taşlarının üzerinde yalpalıyorum. Ayakta durmakta zorlanıyorum.

Bisikletimi güney kapısının orada bırakıyorum. Linnégatan'a doğru karşıdan karşıya geçerken bir araba kornaya basıyor.

Regina Rytter'ı düşünüyorum. Acınacak kadar zayıf biri olmalı. Erkeklerin kendilerine pislik gibi davranmasına izin veren kadınların sorunu ne? Kendi annem de onlardan biri.

Steven'ın arabasını garaj girişinde gördüğümde öfke göğsümde bir tümör gibi büyüyor. Bahçe kapısını savurarak açıyor, evin kapısına giden yolu hızla yürüyorum. Zile öyle hiddetli basıyorum ki başparmağım acıyor.

Camda bir gölge beliriyor. Bir yüz.

İçeriyi görebilmek için ellerimi pencere pervazına dayıyorum.

Bir oraya bir buraya koşuşturan insanlar var. Gergin, aceleci hareketler. Sonunda biri kapıya geliyor.

Kapıyı neredeyse hiç açmıyor, küçücük bir aralık; çok ciddi bir değişim geçirmiş olmasına rağmen Regina Rytter'ı internetteki fotoğraflarından tanıyorum.

"Evet?" Merakla bakıyor bana.

"Steven burada mı?" diyorum, arkasından evin içini görmeye çalışarak.

"İşte," diyor Regina.

Kapıyı kapatmaya çalışıyor ama engel oluyorum.

"Siz kimsiniz?" diyor. Gözlerinde tuhaf bir şey var. Gözlerini kırpıyor ve kısıyor. "Steven'dan ne istiyorsunuz?"

Onu inceliyorum. İyi görünmüyor. Üzerinde ipek pijamalar var, yanakları solgun ve çökmüş.

"Bence kim olduğumu biliyorsun," diyorum. "İçeri gireyim ki konuşalım."

"Ama Steven burada değil."

Kapıyı kapatmaya zorluyor ama ben tutmaya devam ediyorum.

"Fark etmez. İkimiz de konuşabiliriz."

Omzunun üstünden hızlıca içeriye doğru bakıyor.

"Olmaz. Şimdi konuşamam."

Fırsattan yararlanıp başımı içeri uzatıyorum. Arkasındaki holde genç bir kadın görüyorum. Çok kısa bir an, göz göze geliyoruz ve gözlerinden korkunun yayıldığını anlamaya yetiyor.

Ne oluyor burada?

Arkasındaki duvarın yanında duran bir adam var. Yanakları şişmiş, alnı kızarık. Kilo almış. Ama o olduğuna hiç şüphe yok.

"Bill?"

BILL

Karla'ya bakıyorum. Yüzünde gözyaşları ile makyaj birbirine karışmış. Regina ön kapıyı az önce kapattı. Önümde duran gerçekten de Jennica Jungstedt.

"Burada ne yapıyorsun?"

Onu bir daha asla görmemeyi umut ediyordum.

"Steven ve ben son birkaç aydır ilişki yaşıyorduk," diyor. "Onunla konuşmam gerek." Regina'ya bakıyor. "Ve seninle."

Bisikletle Linnégatan'a gittiğim ve Steven Rytter'ı gördüğüm akşamı hatırlamaya çalışıyorum. Caddenin karşısına yürüyüşünü ve kavşakta onu bekleyen genç kadını. Kadının yüzünü görememiştim ama oldukça uzun boylu ve zayıftı. Gördüğüm Jennica olabilirdi. Aldatan erkeklere çekilmek gibi bir hastalığı var sanki.

"Asıl soru *sen* burada ne yapıyorsun olmalı bence," diyor Jennica.

Merhametsiz görünüyor. Kaba ve soğuk.

"Karla evimde bir odada kiracı. Burada çalışıyor," diyorum. "Temizlik yapıyor."

Regina, Jennica'nın yolunu kesmeye çalışıyor.

"Gitmen gerekiyor. Zaten Steven burada değil." Jennica azıcık bile kıpırdamıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bu konuyu konuşuncaya kadar gitmeyeceğim." Regina'nın eline vurarak yana itiyor ve yanından geçip hole doğru adım atıyor. "Sen de duysan iyi olabilir, Bill. Sen de sorunun parçasısın."

"Ne sorunu?"

Merdivenlerden yukarı bakıyor, etrafa göz gezdiriyor, sonra doğrudan bana doğru geliyor. Burun delikleri açılmış, gözlerinden ateş çıkıyor.

"Kör olmuşsun sen! Aynı onun gibi." Uzun parmağı Regina'ya doğru dönüyor. "Sizin gibi insanlar yüzünden böyle şeyler tekrar tekrar yaşanıyor."

"Yeter," diyor Karla, mutfağa doğru hızla hareket ediyor. Peşinden gidiyorum ve kollarımı sarsılan omuzlarına doluyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum belli belirsiz şampuan kokan saçlarına.

Beyaz yalan, boş teselli aslında. Laftan ibaret. İkimiz de her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyoruz. Steven Rytter öldü.

"Ne oluyor?" diyor Jennica.

O da Regina da mutfak girişinde duruyor.

Karla'nın nefes alıp verişi sakinliyor. Derin bir sessizlik var. Gözleri içeridekileri tarıyor.

"*Onlar* yaptı," diyor Regina.

Karla'yla beni işaret ediyor.

Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Steven öldü," diye devam ediyor ağlayarak. "Daha fazla dayanamadı."

Gözlerini yere indiriyor ve ağlıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Jennica.

"Onların hatası!" diye bağırıyor Regina. "Ondan para sızdırmaya çalıştılar."

JENNICA

"Bir sürü ilaç almış," diyor genç kadın hıçkırıklar arasında. Norrland aksanı var. "Yukarıda, yatakta yatıyor."

İçimdeki öfke ağır ağır ufalanıyor. Kara bir delik açılıyor. İçimi kemiren bir hiçlik. Steven ölmüş olamaz. Buradaydı. Restoranlarda, tiyatroda, Louisiana ve Mölle'de, benimleydi. Evindeki battal boy çift kişilik yatakta. Misyoner pozisyonunda. Yeni uyandığımızda gözleri üzerimdeydi. Gitmiş olamaz.

"Onu buna siz ikiniz ittiniz," diyor Regina.

Bill Olsson itiraz etmek için ağzını açıyor ama ne diyeceğini bilmiyor gibi. Söyleyecek söz bulamıyor. Sosyal açıdan her zaman çok beceriksizdi zaten. Bu şantaj olayının arkasında gerçekten o olabilir mi? İnternette poker oynamak falan gibi şeylerle uğraşırdı. Kumar borcu ödemek için Miranda'nın anne babasından borç almak zorunda kaldığını biliyorum.

Ama Steven alt tarafı bir şantaj mektubu yüzünden kendini öldürecek biri değil. Ciddiye almış gibi bile görünmüyordu. Belki de benim yüzümdendir? Daha önce başkasına karşı bu derece güçlü duygular hissetmediğini söylemişti. Bu yüzden mi yaptı? Düşüncesi başımı döndürüyor.

Mutfağa göz gezdiriyorum. O kadar temiz ki, duvardaki fayanslarda kendi yansımanı görebilirsin. Tencereler, tavalar, pişirme aletleri düzgün, tasarım askılarda asılı duruyor.

Regina duvara yaslanıyor. Bakışları hareketli. Benim hakkımda ne kadarını biliyor acaba? Steven paranoyak olduğunu ve onu çok kötü şeylerle suçladığını söylemişti. Ama ona benden bahsetmişti. Boşanmak istediğini net bir şekilde söyledi bana.

Norrlandlı genç Bill'in kollarının arasından, "Senin hatan değil," diyor. "Steven psikopatın tekiydi. Regina'ya uyuşturucu veriyordu. Onu bir yıldan fazla zamandır burada kapalı tutuyordu."

"Evli olduğunu bilmiyordun, değil mi?" diyor Bill.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bana Regina'nın öldüğünü söyledi."

"Pislik," diyor Bill.

Ama Steven hakkında hiçbir şey bilmiyor. Söylediklerini hâlâ tam olarak sindiremiyorum. Şaka olmalı, benden acımasızca intikam alma çabası. Regina'ya doğru dönüyorum.

"Bana senden geçen gün bahsetti," diyorum. "Boşanmak istediğini söyledi."

Burnundan soluyor, azarlarcasına.

"Sen de inandın mı? Steven'ın yıllardır yatağa attığı onca insan arasından seni istediğine cidden inandın mı?"

Gözüm kararıyor. Gözlerimi kırpıyorum durmadan. Mutfak sise gömülüyor, sesi çok uzaklardan, başka bir evrenden duyuluyor.

BILL

"Karla yaptı."

Regina bize doğru uzunca bir adım atınca kollarımı Karla'ya doluyorum. Sesi yüksek; o hasta, zayıf kadın birden gidiyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" diyor Karla.

"Steven'ı sen öldürdün."

Karla'nın dibine giriyor, yüzü yüzünden sadece birkaç santimetre uzakta.

"Sen neden bahsediyorsun? Steven'ı neden öldüreyim?"

Jennica'ya bakıyorum, mutfak adasına yaslanmış. Sarsılmış görünüyor; gözlerini tekrar tekrar kırpıyor ve elini yüzüne götürüyor.

"Uyandığımda Karla onun yatak odasındaydı," diyor Regina. "İlaçları ona zorla içirmiş olmalı. Önce benden pırlanta yüzüğümü çaldı, sonra Steven'a şantaj yapmaya çalıştı. Steven onu yakalayınca, o da Steven'ı öldürdü.

Regina duraksamadan iftira atmaya devam ederken Karla kolumun arasından kurtuluyor. Doğru mu söylüyor? Karla'nın bir sürü saçmalığa karıştığı kesin. Muhtemelen geçmişinin küçücük bir bölümünü biliyorum. Şimdiyse eğitimi ve hâkim olma hayali

tehlikeye giriyor. Ben de burada Sally'i kaybetmekten korkuyorum. Bu yüzük ve mektup olayları falan. Karla o kadar çaresiz hissetmiş olabilir mi?

"Yalan söylüyor," diyor Karla. "Steven'ın ne yaptığını kimseye söylemeyelim dedi bana. Aldığı ilaçların ne olduğunu gayet iyi bildiğine iddiaya girerim."

"Tabii ki biliyordu," diyor Jennica, gözü Regina'nın üzerinde. "Steven karısını aldatan pisliğin teki olabilir ama onu kilit altında falan tutmuyordu. Sana yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu. O yüzden sana o ilaçları buldu. Ama sonunda sen ilaçlara bağımlı oldun, değil mi?"

"Saçmalık. Steven zorbanın tekiydi, Karla da onu öldürdü."

"Bu doğru değil!" Karla cebinden telefonunu çıkarıyor. "Kanıtım var. Söylediğin her şeyi kaydettim."

Regina gözünü telefona dikiyor. Gözleri kısılıyor ve kararıyor.

"Ver onu bana," diyor.

Bir anda Karla'nın bileğine yapışıyor.

"Bırak onu," diyorum.

Ama Regina şaşırtıcı derecede güçlü. İki eliyle Karla'yı tutuyor ve telefonu zorla almaya çalışıyor. Karla kendini bir o yana bir bu yana savuruyor ve sonunda elinden kurtulmayı başarıyor.

"Her şey hakkında yalan söyledin, en başından beri. Ben de senin için üzülmüştüm. Sana yardım etmek istemiştim."

Jennica hâlâ mutfak adasının yanında duruyor. Eğer haklıysa, durumu baştan sona yanlış değerlendirmişiz demektir.

Karla geri çekiliyor, sırtı tezgâha dönük; Regina peşinden geliyor.

İşler rayından çıkmak üzere.

"Polisi aramalıyız."

Karla telefonunu havaya kaldırıyor ve başparmağını ekrandan geçiriyor.

Tam o sırada Regina harekete geçiyor.

Hızla iki adım atıyor, bir yumruk ve telefon mutfağın diğer ucuna fırlıyor. Regina Karla'nın üstüne atlıyor ve kolunu arkasına doğru kıvırıyor. Karla eğiliyor ve inliyor ama Regina, Karla'nın kolunu sıkıca tutuyor ve tüm ağırlığını üstüne vererek yere yatırıyor.

"Bırak onu!" diye bağırıyorum.

Adrenalinim hızla yükseliyor. Her şey allak bullak oldu.

Yaptıklarımız açığa çıkarsa, bu evde bakım işini unutmam gerek. Her şeyi unutmam gerek. Evi? Mahvoldum ben. Peki Sally'e ne olacak?

Karla, yanağı yere yapışık halde, inliyor. Regina'nın elleri boğazında, Karla nefes almak için çırpınıyor.

Jennica'ya göz ucuyla bakıyorum ve koşup Regina'yı yakalıyorum. Çekiştiriyorum, kollarını tutuyorum ama çok güçlü.

Karla'dan boğulacakmış gibi sesler geliyor. Korku verici, boğuk sesler. Tekrar tekrar zorla nefes almaya uğraşıyor.

Tek başıma baş edemeyeceğim. Yapamayacağım.

"Yardım et!" diye bağırıyorum Jennica'ya. "Bir şey yap!"

Göz ucuyla, duvardaki askıdan döküm bir tava aldığını görüyorum; o kadar ağır ki iki elini kullanması gerekiyor.

Regina'yı tüm gücümle çekiştiriyorum ama Karla'nın başını yere bastırmaya devam ediyor. Elleri boğazında. Ter ve bağrışmalar. Yüzüme birinin dirseği çarpıyor, acı verici bir yanma hissi duyuyorum.

Dönüp bakmak için ancak o anda fırsat bulabiliyorum.

Jennica arkamda duruyor.

Tüm gücüyle, kızartma tavasını savurup Regina'nın başına vuruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bitti artık.

Jennica bir daha vuruyor.

Bir daha, bir daha.

LUND'DA DIŞARIDAN SALDIRGAN YOK – "AİLE TRAJEDİSİ"

AFTONPOSTEN, LUND.

Bugün Lund'da düzenlenen basın konferansında yetkililer, sözde çifte cinayet dosyasında ön soruşturmanın kapatıldığı ve tutuklu bulunan 33 yaşındaki şüphelinin aklandığı bilgisini paylaştılar.

Ağustos ayında 47 yaşındaki bir doktor ve 43 yaşındaki karısı Lund merkezindeki evlerinde ölü bulunmuştu.
Aftonposten olarak geçen hafta okuyucularımıza aktarmış olduğumuz üzere, kadının başa keskin olmayan bir cisimle vurulması sonucu hayatını kaybettiği polis tarafından doğrulandı.
Yine *Aftonposten* tarafından daha önce haberleştirildiği gibi, kadının sevilen bir pediatrist olan kocasının aşırı dozda narkotik madde kullanımı sonucu öldüğü belirtildi. Savcılık makamı, tüm bulguların intihar ile ölüme işaret ettiğini bildirdi.

Cinayetlerden sorumlu olduğu şüphesi ile tutuklu bulunan 33 yaşındaki Lundlu baba serbest bırakıldı. Bugün yapılan

basın toplantısında şahsın tüm şüphelerden tamamen aklandığı ifade edildi.
Soruşturmaya yakın bir kaynaktan aldığımız bilgiye göre polis şüphesinin 33 yaşındaki şahsa yoğunlaşma nedeni birlikte yaşadığı partnerinin hayatını kaybeden çiftin evinde temizlik işi yapmasıydı. *Aftonposten'ın* edindiği bilgiye göre, evde 33 yaşındaki şahsın parmak izleri bulunmuş ve kendisinin daha önce hırsızlık suçu işlemiş olması nedeniyle polis bu vakada suçun soygun ve cinayet şeklinde olabileceğinden şüphelenmişti. Şahsın yirmili yaşlardaki partneri ise olayda şüpheli olarak değerlendirilmemişti.

Soruşturma polis tarafından kapatıldı.
Polis sözcüsü, "Konu ile ilgili kapsamlı bir ön soruşturma gerçekleştirdik," dedi. "Savcılık makamı ile birlikte, saldırganın ölen şahıs olduğu ve ölümlerde payı olduğu düşünülen başka bir saldırgan bulunmadığı sonucuna vardık."
Dava açılmayacağından, polis soruşturmasının da kamuya açıklanmayacak olması Lund şehri sakinleri arasında oldukça büyük tartışma yarattı.
Polisin basın açıklaması yaptığı sırada dışarıda toplanan gruptan isminin açıklanmasını istemeyen bir vatandaş, "Sanki bir şey saklıyorlar," dedi.

Polis bugün ayrıca evde bulunan cinayet silahının ayrıntılı olarak incelendiğini ve elde edilen sonuçların, kadının ölümünün polis ve savcılık makamı tarafından belirlenen koşullar altında gerçekleştiğini gösterdiğini açıkladı.
"Çiftin hayatlarını kaybettikleri sırada evde dışarıdan bir saldırgan bulunmuyordu."

Olay, çeşitli internet platformları da dâhil olmak üzere çeşitli mecralarda spekülasyona neden olsa da, polis pediatrist ile karısı arasında yaşananlara dair ayrıntılara değinmeyi reddetti.

Polis sözcüsü, "Ailenin hayatta olan fertlerine saygı duyuyor, daha fazla ayrıntı vermemeyi uygun buluyoruz," dedi. "Bu gibi trajik olaylar için kullanılan pek çok isim bulunuyor. Ne yazık ki, yakın ilişkilerde bu türden şiddet vakalarının yaşanabildiği biliniyor. Bazı bağlamlarda bu gibi olaylar için 'cinayet-intihar" ifadesini kullanıyoruz ancak ben burada yaşananlar için bir aile trajedisi demeyi tercih ediyorum."

KARLA

Boğazım acıyor. Öksürüyor ve boğazımı temizliyorum, sendeleyerek tezgâha tutunuyor, destek alıyorum. Regina ters dönmüş bir sandalyenin arkasında, yerde yatıyor, sağ kolu kıvrılmış, bacakları hafifçe açık. Kızartma tavası hâlâ yanında duruyor.

Her şey çok hızlı oldu. Olup bitenleri hâlâ anlayamıyorum. Bill, Regina'nın yanında, dizlerinin üzerinde duruyor.

"Ne halt ettin sen?" diyor Jennica'ya dehşet içinde bakarken.

"Yardım et diye yalvarıyordun. Bir şey yapmam lazımdı."

"Ambulans çağırmalıyız," diyorum.

Bill, parmaklarını Regina'nın boğazına dikkatle bastırırken, başını öfkeyle çeviriyor. Regina'nın yüzüne doğru, iğrenerek eğiliyor.

Jennica'ya bakıyorum. İkimiz de nefesimizi tutup bekliyoruz.

"Çok geç," diyor Bill. "Ölmüş."

Ağzımda kötü bir tat var.

"Hayır, olamaz. Ne yaptık biz?"

Buraya hiç gelmemeliydim. Eve, annemin yanına dönüş olabilirdim.

Bill mutfak adasının diğer tarafındaki duvara doğru sendeleyerek gidiyor. Arkaya doğru yaslanıyor ve ağır ağır yere çöküyor, yüzünü ellerinin arkasına saklıyor.

Ona sarılıyorum.

"Kazaydı. Bana saldırdı."

Etrafı kırmızı ve bulanık görüyorum, acı acı öksürüyorum. Kâküllerimin altından belli etmemeye çalışarak Jennica'ya bakıyorum; mutfakta volta atıyor.

"Şantaj," diye fısıldıyor Bill. "Çalınan yüzük. Hepsi açığa çıkacak."

Jennica mutfak adasında duruyor ve boşluğa gözünü dikiyor.

"Meşru müdafaa sonuçta. Doğru mu?"

Kendi dediğine inanmıyor gibi. Gerçekten cevap duymak istiyor mu, bilmiyorum ama Bill bana cesaret vermek istercesine başını sallıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Aslında meşru müdafaaya gireceğini düşünmüyorum."

"Tabii ki öyle!" diyor Jennica, tezgâh mermerine şap diye vuruyor. "Steven'ı öldürmüştü. Araya girmeseydim sana da zarar verecekti. Anlamıyor musun?"

Öz savunma hakkının nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum ama sorun bu değil.

"Karla hukuk eğitimi alıyor," diyor Bill.

Jennica bana şaşkınlıkla bakıyor. Beni bambaşka biri olarak değerlendirmiş olmalı.

"Peki, o zaman bu işleri bilirsin, doğru mu? Besbelli meşru müdafaa bu."

Kızartma tavasına ve Regina'nun cansız bedenine bakıyorum. Yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Kaç darbe aldı? En az üç, belki dört ya da beş. Çok fazla. Kontrolü kaybetti.

"Öyle olduğuna eminim," diyor Bill.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Genç, sağlıklı üç kişiye karşı hasta bir kadın. Başına birden fazla darbe aldığı kolayca anlaşılacaktır. Meşru müdafaadan çok aşırı güç kullanımına benziyor.

Wàheeda ile bu konudaki konuşmalarımızı düşünüyorum.

Böyle bir duruma düşeceğimi asla düşünmezdim. Daha önce, yüzüğü çaldığımda bile, yaptığım şey inandığım ve savunduğum her şeye aykırıydı. Bunun için annemi ya da yetiştirilme tarzımı bahane edemem. Her insan kendi ahlaki değerlerini taşır. Sınırlarım olduğunu düşünürdüm ama hepsi birer birer yıkılıyor.

"Hayatını kurtardım," diyor Jennica.

Benim kadar dehşete kapılmış görünüyor. Yalvarıyor. Üstelik doğru da söylüyor. Bill, Regina'yı üstümden alamadı. Başparmaklarını boynuma bastırışını hâlâ hissedebiliyorum. Jennica devreye girmeseydi, neler olabilirdi bilmiyorum.

"Meşru müdafaaydı," diyor tekrar.

Ona yalan söylemek istemiyorum.

"Yasalar kişinin kendini eskiden bilinen yollarla savunmak için şiddet kullanmasına izin vermez. Orantılı olması gerekir ve diğer tüm seçeneklerin tükenmiş olması gerekir. Bu olayın meşru müdafaa standartlarını karşılamayacağından oldukça eminim."

Bill'e bakıyorum; hemen yanımda, dirseklerini dizlerine dayamış, elleriyle yüzünü kapatmış halde oturuyor.

Bu sırada Jennica mutfağın içinde yeniden sert adımlarla yürümeye başlıyor. Gözleri bir oraya, bir buraya yöneliyor. Aniden duruyor, boş gözlerle bir yerlere bakıyor, sonra tekrar yürümeye başlıyor.

Ben Bill'in kolunu okşarken, Jennica aniden duruyor. Bu defa mutfağın ortasında öylece duruyor. Bir şey fark etti; Regina'nın

cansız bedeninin üzerinden kararlılıkla atlıyor ve lavaboya gidiyor. Jaluziyi indiriyor ve mikrofiber bezlerden birini alıyor. Yere çömelip kızartma tavasını silerken Bill'le şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz.

"Ne yapıyorsun?" diyor Bill.

Tavayı elindeki bezle titizlikle siliyor.

"Bugün burada olduğumuzu bilen kimse var mı?"

Jennica dikkatle bize bakıyor; önce bana, sonra Bill'e. Bill'in sesinde korku var.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki başka bir yol vardır," diyor.

BILL

Mutfakta yere iğne düşse, sesi duyulur. Jennica ciddi mi? Bu işten paçayı kurtarabileceğimizi düşünüyor galiba.

"Polis ikinizin Steven'a şantaj yapmaya çalıştığınızı yakında öğrenir," diyor. "Yüzük de çaldığınız doğru mu?"

Ona şöyle bir bakıyor, Karla'ya dönüyorum. Üçümüz birbirimize bakıyoruz. Çok tuhaf bir güven egzersizi yapıyoruz sanki. Karşımızdaki insanların ne kadar güvenilir olduklarını ölçmeye çalışıyormuşuz gibi.

"Dinleyin." Jennica yaklaşıyor. "Kimsenin bugün burada olduğumuzu bilmesine gerek yok."

Gözlerimi kapatıyorum. Her şey kararıyor. Neredeyse sonsuz, karanlık bir boşluk. Ama tünelin sonunda bir aralık, gölgelerin ışığa aç bir çatlağa yol verdiği bir yer olduğuna dair bir işaret var. Tüm bu karanlığın diğer tarafında Sally bekliyor.

"Yaşanan *tabü ki* kazaydı," diyor Jennica. "Meşru müdafaa."

Haklı; yasa ne derse desin. Adalet ahlakı denen bir şey var. Hiçbirimiz işlerin bu hale gelmesini istemedik.

"Pekala, benim bugün burada olmamda tuhaf bir durum yok," diyor Karla. "Her pazartesi burada temizlik yapıyorum."

"Peki sen?" Jennica bana doğru dönüyor. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Tereddüt ediyorum. Bir yanım canın cehenneme demek istiyor. Miranda'nın yıllarını mahvetti. Şimdi bununla yüzleşmesi gerek. Ama sonra Karla'nın yüzünü görüyor ve yumuşuyorum. Gerçek ortaya çıkarsa tüm hayalleri buhar olup uçacak. Benimkiler de. Sally'i bir daha asla göremeyebilirim.

"Bu sabah Planetstaden'de toplantıdaydım," diyorum. "Evde bakım asistanı olarak çalışmaya başlayacağım. Aslında bisikletle doğrudan eve gidecektim ama Karla'ya ulaşamadım ve endişelendim."

Karla minnetle koluma dokunuyor. Ama hemen sonra yüzü buruşuyor.

"Yüzük," diyor. "Polis izini bulabilir."

Jennica telefonuna bakıyor.

"Yüzük şu anda nerede?"

"Sattım," diyorum. "İlanı haftalar önce kaldırdım. Polis asla bulamaz."

O yüzük bize mutsuzluktan başka bir şey getirmedi.

"Yüzük büyük olasılıkla çok büyük sorun olmayacaktır," diyor Jennica. "Ama şantaj mektubu. Polis mektubu bulursa ..."

"Bulamaz," diyor Karla ayağa kalkarak.

Elini pantolonunun cebine sokuyor ve buruşmuş bir kâğıt çıkarıyor.

"Buradan çıkar çıkmaz o kâğıdı paramparça et," diyor Jennica.

İtiraz etmeliyim. Kötü bir fikir bu. Her şey bin kat daha kötü olur böyle.

"Bence doğruyu söylesek daha iyi olur."

Karla'yı yanıma çekmeye çalışıyorum.

"Hayatlarımız bir daha asla aynı olmayacak," diyor.

Haklı olduğunu biliyorum. Her şeyi riske atıyoruz.

"Peki ne yapacağız o zaman?" diyorum.

Jennica olduğu yerde dönerek mutfağı inceliyor.

"Sizce polis tam olarak kaçta öldüklerini anlar mı?"

Karla omuz silkiyor.

"Dakikasına kadar olmayabilir. Hatta saatini de bilemeyebilirler. Aslında, muhtemelen sadece bir tahminde bulunabilirler."

"Değil mi?" diyor Jennica. "Bugün olduğunu bileceklerdir, belki sabah saatlerinde olduğunu da ama tam olarak bilemezler. O kadar çok gerçek suç vakası belgeseli izledim ki. Ancak kötü polisiye romanlarında patolog birinin ölüm saatini dakikasına kadar bilir."

Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Parçası olmayı istemeyeceğim bir şeye dönüşmeye başladı bu iş.

"Yapamayız. Polisi arayalım."

Jennica ellerini beline koyuyor.

"Polis kızartma tavasında Steven'ın parmak izini bulursa ve bugün evde olan tek kişinin Steven olduğu ortaya çıkarsa, soruşturmayı sürdürmeleri gerekmez."

"Diyorsun ki, biz..."

Karla'yla göz göze gelmeye çalışıyorum. Buna bir son vermek istiyorum.

"Polis hangisinin önce öldüğünü anlayamaz," diyor.

"Ama..."

Söyledikleri kabul edilemez.

"Küçük kızını düşün," diyor Jennica. "Sally'i düşün."

Ellerimi alnıma bastırıyor, Sally'i gözümün önüne getiriyorum. Gülüyor ve bana rüyalarımı soruyor.

"Telefonlarımız ne olacak? Polis nerede olduğumuzu kontrol edebilir."

"Onu hallederiz," diyor Jennica. "Seninle tüm günü Botanik

Bahçesinde gezerek geçirmiş olabiliriz. Hemen şuracıkta. Belki Miranda ve Rick konusunda içimizi dökmek için buluştuk."

"Ama...Bilmiyorum..."

Karla için hâlâ umudum var. Böyle bir riski almaya gerçekten hazır mı?

"Telefonumdaki kayıtları siliyorum," diyor ekranına dokunurken.

Jennica gelip önümde duruyor ve elini uzatıyor.

"Parmak izlerimizi bulurlar," diyorum.

"Sağlam temizlik yapmamız gerekecek. Her şeyi sileceğiz. Onu bile." Yerde yatan cesedi gösteriyor.

"Evde benim DNA'mı bulmaları çok büyük mesele olmaz," diyor Karla.

Jennica bir şeyler düşünüyor.

"Gerekirse benim parmak izlerimizi de açıklayabiliriz diye düşünüyorum. Polis seni sorguladığında, geçen hafta bir ara Bill'in seni almak için geldiğini söyleyeceksin. Tedbirli olmak açısından. Onunla ilgili kanıt bulurlarsa diye."

Elimi Jennica'nın eline bırakıyorum ve sırtımı duvara yaslayarak yerden kalkıyorum. Kan başımdan çekiliyor. Gözümün önü bulutlanıyor, yerimde sallanıyorum.

"Tavayı al," diyor Jennica, elindeki mikrofiber bezi bana verirken.

Ağır döküm demir tava mutfak adasında, önümde duruyor.

"Ben mi?"

Jennica sırtımdan hafifçe itiyor.

"Birlikte yapacağız, üçümüz. Steven'ın parmak izlerinin tavada olması gerek."

Zihnim hızla dönüyor. Bulutlar düşüncelerimin üzerine yoğun bir sis gibi çöktü. Arka planda bir yerde, Sally'nin yankılanan kahkahaları korkunç bir çığlığa dönüşüyor.

"Hadi," diyor Jennica.

Karla'ya dönüyorum; dişlerini sıkıyor ve başıyla onaylıyor.

Ben de söyleneni yapıyorum.

Oto pilota geçmek gibi. Tavanın sapını bezle sarıyorum. Kaç kilo gelir bilmem. Merdivenleri çıkarken ayaklarım sürünüyor. Gözlerimi kapatıyorum, karanlık odaya girerken Karla kolumu tutuyor. İçerinin ağır kokusu burnuma doluyor.

Karla elinde bir havluyla tavanın kenarından dikkatlice tutarken ben de Steven'ın elini alıyor, parmaklarını tavanın sapına getiriyorum.

Yeniden mutfağa indiğimizde Jennica tavayı yere, Regina Rytter'ın bedeninin yanına yerleştirmeme yardım ediyor. Birlikte tezgâhın, mutfak adasının, masanın ve sandalyelerin her bir santimini siliyoruz.

"Bill'le ben önce çıkacağız," diyor Jennica Karla'ya. "Sen evin kalanını temizle. Polis sorduğunda, burada olduğun sürece Regina'nın uyuduğunu söylersin. Genellikle odasında oluyor değil mi?"

"Evet."

Jennica ön kapıyı açıyor, ben de ardından dışarı, bisikletimin olduğu yere yürüyorum. Caddeyi geçmek ve Botanik Bahçesinin yeşilliğine dalmak iki dakika bile sürmüyor.

"En iyisi bizi olabildiğince çok kişinin görmesi," diyor Jennica.

Güneş tepede ve keskin ışığı çimenliğe düşüyor. Gökyüzü aydınlık, neredeyse şeffaf, mavi rengi öyle incelmiş ki, patlayacak gibi görünüyor. Güneş ışınları atmosferi dilimliyor ve yarattığı çatlaklarda karanlık ortaya çıkıyor. Gizlenen her şey dışarı sızıyor ve kabarıp taşıyor.

Jennica bana bakıyor.

İkimiz de geri dönüşü olmayacak bir dönüşüm geçiriyoruz.

Asla geçmeyeceğinden emin olduğunuz için, sonuçlarının ne olacağını bile hiç düşünmediğiniz sınırlar vardır.

Parkta, güneş gözlüklerini takmış insanlar yere battaniyelerini seriyor, piknik sepetlerini açıyorlar. Büyükçe bir kütüğe tırmanan çocuklar var; içlerinden biri gülüyor, bir diğeri ağlıyor.

Hayat, sanki hiçbir şey olmamış gibi, devam ediyor.

Yürürken her hareketim tıpkı robot gibi, mekanik.

"Gerçekten yapacak mıyız?" diyorum omzumun üzerinden ona bakarken.

Jennica elini sırtıma koyuyor.

"Yürümeye devam et," diyor. "Sally'i düşün."

Nazikçe önüne geçmemi sağlıyor.

Şu andan itibaren sonsuza kadar birbirimize muhtacız. Jennica, Karla ve ben. Kaderlerimiz birbirimizin elinde.

HİÇBİR KADIN CİNAYETİ "AİLE TRAJEDİSİ" DEĞİLDİR

ADLİ VAKALAR KÖŞESİ, AFTONPOSTEN

Yazan: Jonna Jensen

Her yıl, yaklaşık on beş İsveçli kadın hayatlarındaki ya da daha önce hayatlarına girmiş olan partnerleri tarafından öldürülüyor. Kadın partnerlerini öldüren erkeklerin çoğunun düzenli bir hayatı var ve önceden suç kaydı bulunmuyor. Bu şekildeki her beş katilden biri işlediği suçla bağlantılı olarak kendi canını da alıyor.

Geçtiğimiz yaz, Lund'da 43 yaşında bir kadın tanınmış bir pediatrist olan kocası tarafından öldürüldü, katil daha sonra intihar etti. Polis kapsamlı bir soruşturma yürüttü; ön soruşturmanın kapatılmasının ardından yapılan basın toplantısında olay "aile trajedisi" olarak nitelendirildi.

Hukuk çevrelerinde bu ifadenin yargı önüne çıkarılacak dışarıdan bir saldırganın olmadığı durumlara işaret etmek için kullanıldığı anlaşılıyor. Katilin ailesinden bir ya da birden fazla kişiyi öldürdükten sonra kendi canını da aldığı durum-

larda kullanılıyor. Polisin bu türden bir vaka için kendi içerisinde bir kod kullanma ihtiyacının olması anlaşılabilir olsa da halkla iletişimde aynı ifadenin kullanılması yaklaşım olarak son derece sorunlu.

Cinayet asla kişisel bir mesele değildir. Yakın partnerler tarafından sergilenen şiddet hepimizi ilgilendirir. Lund'daki pediatristin dosyasında hiçbir hafifletici neden bulunmuyor. Bu bir "aile trajedisi" değil. Cinayet cinayettir, katil de katildir.

FLASHBACK FORUM

"Güncel suçlar ve vakalar" alt forumu

İKİ KİŞİ LUND'DAKİ EVLERİNDE ÖLÜ BULUNDU
Başlığa yapılan son yorumlar

Lundcitizen1977
Biz İsveçlilerin kendimize gelmemiz lazım. Bir defa daha polis ve adalet sistemi gerçeği saklamak için bir arada. Başka bilgi verilmeyecekmiş?! Her şey gizli olarak sınıflandırılmış? Cidden, o evde ne oldu? Sanırım asla öğrenemeyeceğiz.

Smolkie
Şu komplo teorisi merakınızdan bir vazgeçin artık!!! Olayların tam da polisin ve savcının söylediği şekilde gerçekleştiğini destekleyen fiziksel kanıtlar var. Bunun nesini anlamıyorsunuz?

Mockingbird2
Aile trajedisi öyle mi? Bu aile trajedisi falan değil. Adam canice cinayet işlemiş, sonra da kendisini de öldürecek kadar korkaklık etmiş. Aile trajedisi dediğin ailenin tüm fertlerinin başına korkunç bir şey gelmesi ve hepsinin masum olmasıdır.

Xtracola

Wikipedia'ya bakarsanız "Aile trajedisi, bir aile içerisinde işlenen ciddi, şiddet içeren suçlar için kullanılan dolaylı bir ifadedir. Ebeveynlerden birinin ya da her ikisinin birbirini ya da çocuklarını öldürmeleri durumu için kullanılabilir; klasik örneklerinde cinayetin ardından intihar gelir." İfadenin bu şekilde kullanılmasıyla bir derdim yok benim.

Mountainking

Belki sorunlu bir terim ama kavram üzerine yüklenen anlamlardan arındırılmayacaksa, karından canın sıkılınca işi hallet anlamında yorumlanmaya başlanmayacağı kesin. Dolayısıyla aile trajedisi bu ailenin başına gelen korkunç şeyi mükemmel tanımlıyor.

Katti9090

*Steven R*tter'ın psikopat pisliğin teki olduğunu şahsen biliyorum.*

JoVaLi

Hiçbir şey bilmiyorsun. Steven çok iyi bir insandı ve harika bir doktordu. Nice aileye yardımı dokundu. Trajik olan, kimsenin Regina'nın işine yarayacak bir tedaviyi bulamamış olması. Anlaşılan o ki, beynine yerleşen bir çeşit virüs kapmış.

BrutusEtTu

*Biri Bill Ol**on denen adamın peşine düşsün de, adaletin yerine gelmesini sağlasın.*

Lundcitizen1977
Bu ülkede adalet falan yok!

Katti9090
Adalet ahlakı diye bir şey var.

BrutusEtTu
Bence Lund'da elini kolunu sallayarak gezen bir katil var.

BILL

Okula boş zamanım kalacak ve Sally'i beklemek için oturacak kadar erken geliyorum. Hapiste iki hafta geçirdikten sonra tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum.

Koşarak bana doğru gelirken saçları rüzgârda dans ediyor. Bir eliyle eteğini tutmak zorunda kalıyor. Yüzünden kararlılık okunuyor, kollarıma atladığında ikimiz de kontrolümüzü kaybediyor, gözyaşlarına boğuluyoruz.

Giderek daha sık yaşıyorum bunu; duygularım taşıyor ve gözyaşlarım süzülmeye başlıyor. Sanki içimde taşıdığım tüm pislikler dışarı sızmaya başlıyor. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor bence.

"Baba," diyor Sally yanağıma doğru, yumuşacık bir sesle. "Babacım, babacım."

Hiçbir şeyi içine atmıyor, onun için gülümsemem mutluluktan değil, rahatlamış olmamdan.

Onsuz iki hafta işkence gibiydi.

Olup biten tüm bu şeylerin ne kadarını anladığını bilmiyorum ama şu an önemi yok. Önemli olan bir arada olmamız ve hiçbir şey bunu değiştiremez.

Soruşturma kapatıldı. Polis Steven Rytter'ın Regina'yı öldürdüğü, sonra da kendi hayatını sonlandırdığı sonucuna vardı.

Tam da planladığımız gibi.

Polisin basın sözcüsü, aile trajedisi, diyordu.

Gerçek bir aile trajedisinin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yok. Bugünlerde neredeyse hiç uyumuyorum. Geceleri yüksek darbe seslerini, ağır tavanın Regina'nın kafasına –tekrar tekrar– çarpışını hatırlamak işkence gibi.

Terle nemlenen çarşafların arasında dönüp duruyor, başka şeyler düşünmeye ve Sally için güçlü kalmaya çalışıyorum. Balkona gidiyorum ve ciğerlerimi taze sonbahar havasıyla dolduruyorum. Sonra gidip ya bilgisayarın ya da televizyonun başına oturuyorum, dakikalar geçmek bilmiyor.

Steven ve Regina sonsuza kadar gitti ama belki de gerçekler beni tüketen bu suçluluktan kurtarabilir.

Sorgu sırasında, kimi anlarda dayanamayıp itirafta bulunmaya yaklaşmıştım. Direnmeyi nasıl becerdiğimi kendime bile açıklayamıyorum.

Ama şimdi geçen her dakika canımı acıtıyor.

İçimdeki doğru olanı yapma arzusunu küçümsedim galiba. Kurtulamıyorum. Ahlaki acıyı gidermenin tek bir yolu var. Alternatifi hayat boyu sürecek bir işkence.

Doğal olarak artık Sally'i gece oyun merkezine bırakamıyorum. Hanna-Linnea bana farklı yerlerde, hem Astor'la hem de diğer müşterilerle gündüz vardiyaları ayarlama nezaketi gösterdi. Adli sicilimi verdiğim zaman kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Her konuda dürüst davrandım: kumar borçlarım olduğunu ve sinemadan hırsızlık yaptığımı söyledim. Hanna-Linnea anlayış gösterdi; aksine bir neden vermediğim sürece bana güveneceğini söyledi. Elektrik faturamı ödedim, kirayı da, haftaya Karla'nın eski odasına Piteå'dan bir matematik öğrencisi taşınacak.

Ara sıra konuşuyoruz Karla'yla. Bunu yaparak sessizlik yeminimizi bozmuş oluyoruz ama çoğu zaman konuşmamızın sonunda zorlandığımızı ve pişmanlığı hissediyoruz. Bir defa bile Linnégatan'daki evden bahsetmedik.

Uykusuz gecelerimden de bahsetmiyorum. Zor konuları hep atlıyoruz.

Ama her gece Sally'i yatırır yatırmaz yeniden o karanlığa düşüyorum.

Olanları zihnimde tekrar tekrar, sanki bir film gibi, izliyorum. Regina Rytter'ın elleri Karla'nın boğazında. Jennica tavayı kaldırıyor ve indiriyor.

Yeniden ve yeniden ve yeniden.

Sesi kulaklarıma kazındı.

Darbe sesini her yerde duyuyorum.

Asla kurtulamayacağım.

Karla'yı evde yalnız bıraktıktan sonra, Jennica'yla Botanik Bahçesindeki kafede oturduk. Vazgeçme ve polisi arama dürtüsü birkaç defa beni yoklasa da Jennica beni güçlü olmaya ikna etti. Sally için.

Benimle birlikte eve geldi. Sally uyur uyumaz, divana oturdum ve gecenin acımasız karanlığı beni sararken ağladım. Acı beni ele geçirdi ve her yerime yayıldı.

İki gün sonra, polis sorgu için aradı. İlk aklıma gelen Karla'nın çözüldüğü ve onlara her şeyi anlattığı oldu ama olay yeri ekiplerinin Steven'ın yatak odasında parmak izlerimi bulduğu çıktı ortaya. Evi aradılar ve bilgisayarıma el koydular. Banka hesabım sayesinde doğrudan Malmö'deki Regina'nın yüzüğünü satın alan adama ulaşmışlar. İtiraf etmeme ramak kalmıştı ki Miranda'nın son sözleri aklıma geldi.

Ne yaparsan yap, Sally için yap.

Yalan söyledim, onun iyiliği için. Ve Sally'nin iyiliği için gerçeğin açığa çıkması gerekiyor.

"Jennica?" diyorum telefonda. "Benim, Bill."

Birbirimizle kesinlikle iletişim kurmamak üzere anlaşmıştık. Şimdi sessizlik anlaşmamız bozuldu.

"Deli misin sen?" diyor. "Beni arayamazsın. Dedikodular çoktan başladı zaten."

Biliyorum tabii ki. İnternette insanların neler söylediğini ben de okudum.

"Ama artık dayanamıyorum," diyorum. "Doğruyu söylememiz gerek."

"Sus," diye tıslıyor Jennica. "En kötüsünü atlattık. Hapse atılmaya ve tüm o sorgulara dayandın. Bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum."

İkna edici konuşuyor. Ama Jennica zayıflığın ne demek olduğunu hiç bilmiyor.

Gerçekten güçlü olan serbest bırakır.

"Anlamıyorsun. Burada yıkılıyorum ben," diyorum. "Doğruyu söylememiz gerek."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Öfkesi yerini çaresizliğe bırakıyor. "Sana şahitlik ettim. Ben olmasaydım senin de o Norrlandlının da işi bitmişti."

Haklı büyük olasılıkla. Ama fark etmiyor.

"Hapse girersin, Bill. Bu işte sen de en az benim kadar kördüğüm olmuş durumdasın. Tavada Steven'ın parmak izlerinin olmasını sen ve Karla sağladınız. Sonra suç mahallini temizledin ve seni sorguladıklarında polise yalan söyledin. Hiçbirimiz bu işten yara almadan kurtulamayız."

Tabii ki haklı. Gerçeğin üçümüz açısından da muazzam sonuçları olur. Hepimiz eşit ölçüde sorumluyuz.

"Kaldıramıyorum," diyorum.

Gözlerime yaşlar doluyor.

"Terapi diye bir şey var, Bill. Eminim vergilerinden düşme imkânın da vardır."

"Senin neyin var böyle?" diyorum.

Jennica sesini yükseltiyor.

"Tanrı aşkına, Sally'i düşün! Onu senden alırlar."

Telefonu kapatıyor, sessizlik beni sımsıkı sarıyor.

Doğru söylüyor. Kendimi toparlamam ve bunu atlatmam lazım.

Sally'i düşünüyorum. Her zaman Sally'i düşünüyorum.

Her ne yaparsam, onun için yapıyorum.

KARLA

Her gece göğsümü bir şeylerin sıkıştırmasıyla uyanıyorum ve son nefesimi aldığımı düşünüyorum. Bir fısıltı, ardından ranzanın üst yatağından Waheeda elini uzatıyor. Kısa bir süre tutmak yetiyor, sonra kalp atışım yavaşlıyor.

Bazen Waheeda anavatanından bir ninni mırıldanıyor.

Bu kâbusların çocukluğumdan miras olduğuna inanıyor. Ona annem hakkında kâbus gördüğümü söyledim. Anneme ne olabileceğine dair belirsizlik beni hâlâ korkutuyor ama bununla yaşamayı öğrenmem gerek. Annemi ancak kendisi kurtarabilir. Karar verdiği zaman desteklemek için yanında olacağım.

Beş hafta önce, hukuk lisans programına başladım. Waheeda yetişkin eğitimi bölümünde okuyor. Her sabah birlikte otobüse biniyoruz ve Hukuk Fakültesi binasının merdivenlerini tırmanıyoruz. Dosdoğru bir rüyaya yürümeye benziyor.

"Polislerin Bill'den şüphelenmiş olması büyük delilik," diyor Waheeda bir sabah. "Kendine iş bile bulamıyor. Sanki birini öldürebilirmiş gibi?"

"Hayır," diyorum. "Yapamaz."

Pencereden dışarıya, rüzgârda savrulan sonbahar yapraklarına bakıyorum.

"Neyse, beni sorguladıklarında onlara her şeyi anlattım," diye devam ediyor Waheeda. "O psikopat doktorun karısını bir yıldan uzun zamandır kapattığını ve işkence ettiğini. Çoktan ölmüş olmasaydı, idam cezası alırdı."

Cevap vermiyorum, bu konu hakkında bir daha bir şey söylemiyoruz.

Günlerce, olayların nasıl bu hale gelebildiğini anlamaya çalışıyorum. Kendime açıklama yapmaya çalışıyorum ama içten içe, bunun imkânsız olduğunu biliyorum.

Savunulacak yanı yok.

Ancak başka şeylerin olanları unutturduğu ufak tefek, kısa anlar oluyor. Neredeyse günlük hayattan diyebileceğimiz türden şeyler.

Mickey D's'deki akşamlar gibi.

Izgaradan yayılan kötü koku ve Waheeda'nin saçlarını küçük şapkanın içine sığdırmaya çalışması. "Ajde, patatesler HEMEN!" diye bağıran müdürümüz Momme, parmaklarımı kızgın yağda kim bilir kaçıncı defa yakmış olmam.

Ya da birlikte dışarı çıktığımız cuma akşamları. Smörlyckan'da futbol oynadığımız ya da Sparta öğrenci yurtlarındaki yeni evimizde, aynanın önünde dans ettiğimiz zamanlar.

Kitaplara ve ders notlarına gömüldüğüm, bilgisayar önünde yaşadığım tüm o stresle ve parmaklarımın ağrısıyla geçirdiğim saatler.

Bezelye çorbalı, eğlenceli açık büfeli ve yarış oyunlu öğrenci oryantasyon günleri.

Unutmak için bolca fırsat var.

Ama gece olup karanlık çökünce, Linnégatan'daki mutfakta o pazartesi sabahı olanlardan kaçmak artık imkânsız oluyor.

Polis Bill'i gözaltına aldığında, aklımı kaçıracaktım.

Sosyal hizmetler Sally'i alıp götürürken onun tek başına nezarethanede bir hücrede oturacağı düşüncesiyle beynim alev alev yanıyordu.

Evdeki tüm yüzeyleri silmek benim sorumluluğumdu. Steve'in yatak odasında Bill'in parmak izlerini silememiş olan bendim. İlk defa sorguya çağırıldığımda Bill'in eve girdiğini ve yukarıya, yatak odasına çıktığını söylemiştim ama sorguyu yapan dedektife bakılırsa Bill bunu inkâr ediyordu. Ne söylemesi gerektiğini unutmuş olmalı.

Kararımı vermiştim. Beni yeniden sorguya çağırdıklarında, her şeyi itiraf edecektim. Hâkim olma hayalimin asla gerçekleşmemesi olasıydı ve en kötü olasılık gerçekleşirse hapse girecektim ama en azından bunu, tüm suçu Bill'in sırtlanmasına izin vermeye tercih ederdim.

Yaz sonunun bunaltıcı sıcağında iki geceyi sokaklarda zombi gibi dolaşarak geçirdim. Temizlik şirketindeki işimden ayrıldım ve Waheeda'ye grip olduğumu söyledim.

Fikrimi değiştirmemi sağlayan Jennica oldu.

Gecenin köründe kapımın önünde buldum onu. Saçını örgü bir şapkanın içine sıkıştırmıştı; gözleri buz gibi soğuktu.

Birbirimizle bir daha kesinlikle iletişim kurmamak üzerine anlaşmıştık.

"Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Benim iyiliğim için olduğunu söyledi. Endişeleniyordu.

Tabii ki yeniden sorguya çağırıldığımı biliyordu.

"Unutma, polise söylemeyi seçtiğin şeyler sadece seni etkilemeyecek. Konu sadece senin kariyerin değil. Bill'i düşün. Ve Sally'i."

Gittiğinde kararım farklıydı.

Sorguyu yapan dedektif pilot gözlükleri takan orta yaşlı bir adamdı. Kıllı kolları, sol elinde altın bir yüzüğü vardı; bir şekilde gözünün içine uzun süre bakmanızı sağlıyordu. Kartal gibi gözleri vardı; ondan hiçbir şey kaçmazmış gibi.

Annem her zaman açık bir kitap gibi olduğumu söyler.

Poker yüzüm olmadı hiç. Hissettiklerim yüzümden kolayca okunur.

Ama anneme yanıldığını gösterdim.

JENNICA

Tinder Central grubuna mesaj yazıyorum.

Akşam 8, Klostergatan Vin & Delikatess.

Tetra Pak'ta Kıdemli Proje Müdürü, 43 yaşında.

Sonra, emlak şirketinin köşesinden dönerken, telefonu çantama koyuyorum. Restoranın kırmızı brandasının altında bekliyor. Yapılı duruyor, üzerinde siyah kotu var. Şapkası kulaklarının üzerinde toplanmış.

"Jennica?"

Resimleri konusunda dürüstmüş gerçekten. Başının tepesinde birkaç gri saç teli var, onun dışında kırk yaşın üzerinde biri için şaşırtıcı derecede genç ve havalı görünüyor.

"Selam, ben Magnus."

El sıkışırken, en ufak bir tereddüt hissettirmeden, sıkıca tutuyor elimi, tam sevdiğim gibi. İnce parmaklarım koca pençesinin içinde kayboluyor.

Restoranın içinde, garsonun arkasından gidiyoruz, Magnus benim için sandalyemi çekiyor. Oturmadan önce sandalyeyi dikkatlice kontrol ediyorum. Üzerimdeki Filippa K tasarımı elbiseyi pazartesi günü mağazaya iade edeceğim.

"Buluşmak istemene çok sevindim," diyor Magnus. "Sürekli mesajlaşmak çok yorucu. En baştan doğru olduğunu hissetmişsen bence mümkün olduğunca çabuk buluşmak gerek."

Buluşmalar konusunda deneyimli gibi görünüyor. Bizden önceki neslin güzel tarafı bu. Tak tak kararlarını veriyorlar, oyunlarla oyalanmıyorlar.

"Delilik gibi gelebilir belki ama," diyorum, yüzümden bir tutam saçı alırken masaya doğru eğiliyorum. "Bir anlaşma yapalım mı? Benden hoşlanmazsan kalkıp gidebilirsin. Lavaboya gitmem gerek falan gibi bir şey söyleyebilirsin. Gidemediğin için saatlerce canının sıkılmasını istemem."

Magnus gülüyor. Soluk gri gözleri ışıldıyor.

En fazla bir haftadır yazışıyoruz. En baştan beri oldukça flörtöz mesajlar yazdık, ona anneme göstermemeyi tercih edeceğim bir fotoğrafımı gönderdim.

"Ama hesabı ödemeni seve seve kabul ederim," diye ekliyorum.

Daha çok gülüyor.

"Demek öyle? Feministim dedin diye kalmış aklımda."

Gülümsüyor, gözlerimi deviriyorum. İnternette yaptığım araştırmaya göre, Magnus BMW kullanıyor, geçen yılın modeli, yıllık resmi geliri bir milyon kronun üzerinde ve sekiz buçuk milyon kron değerinde bir evi var. Tabii ki yemeğimizin parasını ödeyecek. Steven paradan hiç bahsetmezdi. Hesabı ödüyordu çünkü beni seviyordu. Başka kimseye karşı o kadar güçlü duygular hissetmemişti.

"Ne yemeyi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Magnus işaret parmağını menünün parlak kâğıdının üzerinde kaydırıyor.

"Balık olabilir belki. Breze alabalık."

Çenesiyle oynuyor ve düşünmeye devam ediyor. Karar ver-

mekte zorlanan insanlardan nefret ederim. Üstelik "breze" ne demek hiçbir fikrim yok ve sormayı ya da Google'da aramayı istemiyorum.

"Ben et yemeği alacağım," diyorum menüyü tabağımın üstüne bırakırken. "Dana bonfile."

Magnus kısaca bana baktıktan sonra yeniden menüye dönüyor. Parmaklarımla masaya vuruyorum.

"Peki, ben de dana bonfile alayım."

Bunda pek bir karakter yok. Zoraki gülümsüyorum.

"Tempranillo'ya ne dersin?" diyorum. "Belki Portia Roble da olabilir?"

Dersime çalıştım.

"Tamam, o... kırmızı mı, yoksa...?"

İç geçiriyorum. Çok anlamsız. Biriyle Steven'la karşılaştırmadan çıkmayı başaramıyorum, kimse de ona yetişemiyor.

Lise öğrencisi gibi görünen sarışın bir garson masamıza yaklaşıyor ve epeyce bir dolgu malzemesi görmüş dudaklarıyla gülümsüyor.

"Sipariş vermek için hazır mısınız?"

Magnus biraz duraklıyor.

"Evet," diyorum.

Magnus bonfilesini bearnez sossuz alıp alamayacağını soruyor, anlaşılan yumurta yiyemiyormuş. Ayrıca etinin iyi pişmiş olmasını istiyor. Steven bunu duysa kalp krizi geçirirdi.

Garson uzaklaşırken, Magnus'un gözleri kızın poposunda uzun süre takılı kalıyor. Birkaç yudum su içiyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Uzun zamandır yalnız mısın?" diye soruyor ellerime bakarak.

"Aslında hayır."

Çok garip. Daha yeni oturduk ve şimdiden eski ilişkilerden

bahsetmek istiyor. Tabii ki eski karısını olabildiğince ayrıntılı araştırdım. İki çocukları var ve karısı kreşte çalışıyor gibi görünüyor. Fotoğraflarında filtre kullanmasına rağmen yorgun görünüyor.

"Erkek arkadaşım hayatını kaybetti," diyorum.

Magnus öksürüyor ve peçetesini dudaklarına bastırıyor.

"Başın sağ olsun."

Steven'ın bana ilk defa Regina'dan bahsedişini hatırlıyorum. Öldüğünden bahsetmişti ama ayrıntılarını soran ben olmuştum. Tabii ki hazırlıksız yakalanmıştı. Hayati bir karar vermek için sadece birkaç saniyesi olmuştu ve işte yalanlar da orada filizlenmeye başlamıştı. Planlamış mıydı acaba. Aklından çeşitli senaryolar geçirmiştir herhalde.

Steven en başından itibaren doğruyu söylemiş olsaydı ne olurdu? Hiç şüphe yok: Çıkar giderdim ve geri gelmezdim. Anlaşılan Steven öyle olacağının farkındaydı.

"Sorun değil. Nereden bileceksin?" diyorum Magnus'a. "Atlattım artık."

Doğru. Hayat devam ediyor. Geçmişte takılı kalmanın anlamı yok. İnsan neredeyse her şeyle yaşamayı öğrenebilir.

Belki de olayların bu şekilde gelişmesi iyi olmuştur. Geleceğimize Steven karar veriyordu. Yoksa Regina mıydı karar veren? Hâlâ bilmiyorum, asla da bilemeyeceğim. Ama fark etmez. Her durumda, Regina hak ettiğini buldu. O tavanın yarattığı her darbeden zevk aldım. Sonuçta, benim dünyamda zaten ölüydü o.

TEŞEKKÜR

Bu romanı yazarken çok yardım aldım. Öncelikle ve en önemlisi, ilk okuyucum, en acımasız eleştirmenim ve en büyük destekçim olan menajerim Astri von Arbin Ahlander'dan. Ayrıca Ahlander Ajans'tan Matilda, Kaisa, Christine, Kajsa ve Mariya da akla gelebilecek her şekilde desteklerini sundu. Çok teşekkürler. Hepiniz şahanesiniz!

Bu kitapla ilgili çalışmalarımda John Häggblom'un benim için değerini ölçmem mümkün değil. Sürekli daha iyi bir yazar olmamı sağlıyorsun. Bu metnin sayısız versiyonunu müthiş bir sabırla ve eksilmeyen bir iyimserlikle didik didik ederek okuyan Teresa Knochenhauer için de aynısını söylemeliyim. Harikalar yaratan editörüm Lisa Jonasdotter Nilsson gereksiz tüm kelimeleri çıkardı ve kendi yarattığım karakterleri daha iyi anlamama yardımcı oldu. Keskin gözlerin ve zekânla bir arada çalışma şansına sahip olduğum için çok mutluyum. Bokförlaget Forum'daki herkese kocaman teşekkürler.

Kitaplarımın dikkat çekmesini sağlayan Charlotta Larsson'a teşekkür ederim. Televizyon programlarına katılmamı sağlayan ve egomu okşayan Peter Hammarbäck'e teşekkür ederim. Emelie, Pia-Maria, Caroline, Göran, Klara ve Jessica'ya ve Bonnierförlagen'deki diğer herkese teşekkürler. İnanılmaz güzel kapak tasarımı için de Niklas Lindblad'a teşekkür ederim.

Romanın ilk halini çok başlarda okumuş ve son derece değerli geri bildirimlerde bulunmış olan Birgitta Ekstrand, Monika Wieser ve Lotten Glans'a da kocaman teşekkürler.

Yazar meslektaşlarımdan, Steven'a, değerli desteğini esirgemeyen Johanna Schreiber'a ve Bill'e daha güzel bir geçmiş sunan Malin Stehn'e teşekkür ederim. Petra Holst, Anette Eggert ve Mårten Melin'e okudukları, sohbet ettikleri ve destek verdikleri için teşekkürler.

Hem Skåne hem de Tenerife'deki aileme ve arkadaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum; kitabımın üzerinde çalıştığım süre boyunca yanımda oldular. Anne ve Baba, sevginiz için teşekkür ederim.

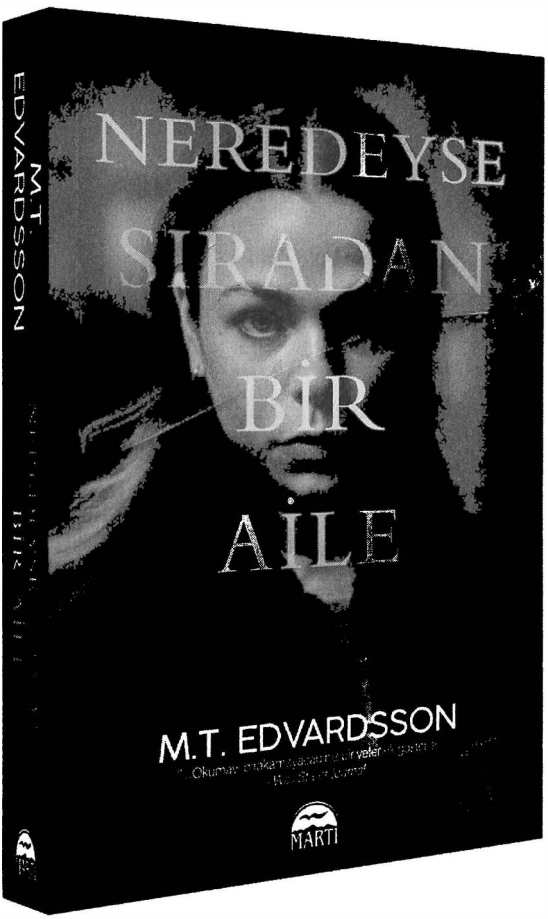
Son olarak, Dr. Emma Lindström'e insanın karısına nasıl uyuşturucu verebileceği konusunda verdiği ipuçları için teşekkür ederim; kız kardeşinle evli olmama rağmen yaptın bunu.

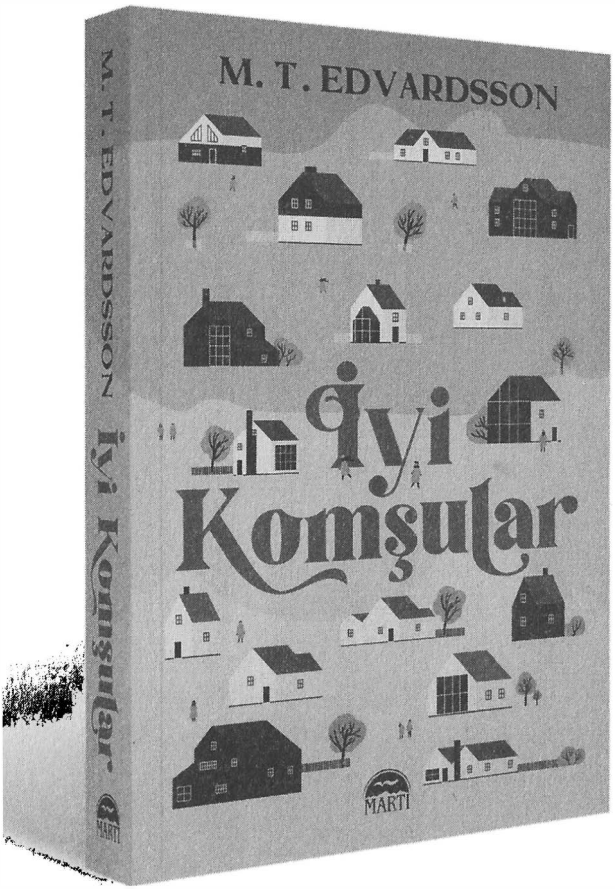
Son not: Kitabın son kısmındaki adli vakalar köşesi, için yararlanılan makaleler: "En mördad kvinna är ingen 'familjetragedi'",

yazan Pernilla Ericson (["Öldürülen Kadın "Aile Trajedisi" Değildir"] *Aftonbladet,* 26 Ağustıs 2020) ve "Ordet 'mord' behöver inga förskönande omskrivningar", yazan Britta Svensson (["'Cinayet' Kelimesini Yumuşatacak Başka Bir Kelimeye İhtiyacımız Yok"] *Expressen*, 1 Ekim 2018).

YAZAR HAKKINDA

Yazar Mattias Edvardsson aynı zamanda İsveç'te Trelleborg'da öğretmenlik yapmaktadır. Psikolojik gerilim roman *Neredeyse Sıradan Bir Aile* 2018 yazında yayımlandığında en çoksatanlar listesine hızlı bir giriş yapmış ve roman Netflix tarafından diziye adepte edilerek 24 Kasım 2023'te yayınlanmıştır. Yazar 2020'de yayımladığı *İyi Komşular* romanıyla uluslararası alanda noir türünde lider bir yazar olarak ismini günlendirmiştir.

M.T. EDVARDSSON
NEREDEYSE SIRADAN BİR AİLE
M.T. EDVARDSSON
MARTI

M. T. EDVARDSSON
İyi Komşular
MARTI
M. T. EDVARDSSON İyi Komşular
MARTI

Eşinin ölümünden sonra küçük kızıyla yalnız başına kalan **Bill**, mali durumunun dibe vurmasıyla zor dönemler geçirmektedir.

İstismarcı annesinin gölgesinde kurtulmak isteyen **Karla**, yeni ve başarılı bir hayata adım atmak için önemli kararlar alır.

Otuz yaş krizinde olan **Jennica** ise uzun zamandır hayal kırıklığı yaşadığı aşk hayatında bir şeyleri değiştirmenin zamanının geldiğini düşünmektedir.

Bill, Karla ve **Jennica**'yı birbirine bağlayan bir çifte cinayet, şüphelerin odağını bu üç gence çevirir.

Bir Aile Trajedisi etkileyici bir kayıp, zor bir çocukluk ve aşk özleminin yanı sıra dürtüsel eylemlerin ve talihsiz tesadüflerin de öyküsüdür.

"Edvardsson'ın kahramanlarının psikolojik tasvirleri eşsiz. Karakterlerin çaresizliğinden doğan, yarattığı ve suçla doruğa ulaşan atmosfer, kendinizi kitaptan koparmanıza izin vermeyecek."

– PRO Dergisi

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-366-137-3
9 786253 661373